

ELİF DİRİL

MAFYA'NIN HİZMETCİSİ

Bir adam, geçmiş kan ve intikam dolu.

Bir kadın, mutlu olmayı isteyecek kadar iyi niyetli.

Bir aşk, sert ve tutkulu.

Bir hata insana neler yaptırır? Ya da yanlış tercih nelerle sonuçlanır?

*Çalışmaya gittiğiniz evin mafya liderinin evi olduğunu bilseydiniz
oraya gider miydiniz?*

*"Eflin cennete açılan kapıydı ya hanı, benim Eflin'im kapılarımı
cennete açıp beni dünyanın en mutlu adamı mı yapacaktı?*

*Yoksa, güzel ve tehlikeli bir varlık gibi ben daha
farkına bile varmadan beni cehennemim en karanlık kuyularına zincirleyip
her an azap çekmeme mi neden olacaktı? Kimdi bu sırlarla dolu melek?*

Beni aşkıyla ödüllendirecek miydi?

*Yoksa vazgeçilmez olduğunda vazgeçmemi mi isteyecekti?
Peki, ben ondan vazgeçebilecek kadar güçlü olabilecek miydim?"*



POSTİGA

www.postigayayinlari.com



/postigayayin

"Evet, seninim. Hem de her şeyimle. Biz birbirimize aittiz. Sonsuza dek."

biz Aras'la evlenmeye karar verdik. Şimdiden kendini hazırla," dedi sanki hiçbir şey yokmuş gibi. "Kızım sağolsun gel bakayım yanına. Evlenmek de neymiş? Yok sana evlenmek falan. Babanın dizinin dibinden ayrılmayacağını. Bacak kadar boyuyla ettiği lafa bak sen. Cadı seni," diye sinirle soludu birden.

"Hop orada dur bakalım Araf Ateş! Kızlarımı böyle davranamazsın. İkisi de istediğini yapmakta özgür. Tabii bizim bilgimiz dâhilinde. Bir kızın sana sığındı diye, diğer kızından da bunu bekleyemezsin. Beş parmağın beş de bir olmaz," diye hemen tepkimi koydum ortaya. "Ben kızlarımı kimseye emanet edemem. Onlar benim müdafak sebebim. Bir çocuk gelip benim kızımı benden alamaz. Hayatım istersen bu konuda tartışmayalım. Zira tartışmaya açık bir konuda değil," dedi tepkili bir şekilde. Tam bu cevap vereceksen Ares konuşmaya dâhil oldu. "Azal ama, kusura bakma ama Elvin her türlü benimle olacak."

Kendinden emin bir şekilde, "Çok beklersin bakan," diye cevap verdi Elvin.

Hediyeler tebrikler derken bugün sonuna geldik. Çocukları odalarına yatırdıktan sonra yatak odasına çıkıp kapıyı kapattım. Dolabın karşısına geçip huzla üzerimi değiştirdim. "Yorucu bir gündü," diyen kocama duymamış gibi yaptım. Yatağın kendi tarafım olan kısmına uzadım. "Küs müyüz?" diye sorarken bana yaklaşan kocama tepki göstermedim.

"Oğlunla teşkilat kurmuşsun bakıyorum da?"

"Konuştuklarımızı dinleyeceğimi tahmin etmemişsin."

"Bana anlatmadıklarını sana anlatması hoşuma giniyor. Ben de onun annesiyim, ben de bilmek istiyorum. Duygularıyla birlikte her şeyi sana anlatıyor. Ama ben hep petenle laf alıyorum ağzından."

"Nefesim, her şeyim, sana laf atan birinin kendim vurduğunu söylese senin onu güçsüz göreceğinden korkuyor. Kendi küçüklüğümü görüyorum onda. Hiç ummam. Bir kere ablama laf atan birini dövmeyle kalktıgında değil

yemiştin, tabii küçüktüm o zamanlar. O günden sonra çok güçlü olmak istedim. Bunun için her şeyi yaptım. Arel de böyle en güçlü olmak istiyor. Bunun için babasını örnek alıyor. Ateş erkeklerinin geninde var bu hayatındaki kadinları koruma içgüdüsü. Sen bunları kafana takma. Sen onun ilk meleğisin, gerisi teferruat. İlk sevdiği, ilk vazgeçemediğisin. Seni çok seviyor," dedikten sonra bana sıkıca sarıldı. Boynuma doğru bir öpücük kullanmayı da ihmal etmedi.

"Sevgilim..."

"Her şeyim."

"İki gün sonra doğum günün var ya hani..."

"Bir tanem, kutlama yapmayacağız."

"Kutlama yapmak istemediğini biliyorum. Ama hediye vermek istiyorum."

"Bak ona hayır demem," dedi sırtımayla başlarken. Bakışlarını kocama çevirdim. Önce dudaklarına kısa bir öpücük kondurdum. Yanına uzandıktan sonra sağ elini alıp karnımın üzerine koydum. "Babaya merhaba de canım," dedim içimdeki bebeğimle konuşurken.

"Şaka yapıyorsun değil mi? Yine intikam damarın kabardı," diye söylenirken inanmadığını belli etmişti. "Sana dört çocuk sözüm vardı ya hani, hazır dedim kızlar beş yaşına girdi yeniden bebek sevmenin tam zamanı. İyi bir baba olduğun için, sana böyle bir hediye vermek istedim. Hediyeni beğendin mi?"

"Hatun sen var ya, sen her saniye beni kendine âşık ediyorsun, tamam, buna sözüm yok ama her seferinde sana hayran kalmama neden oluyorsun. Diyorum ya, sana cennet kapılarını açtın diye. Yok o öyle değil, sen benim cennetimsin resmen. Sen hayatıma girmeseydin ne yapardım ben? İyi ki Allah seni benim karşıma çıkardı. İyi ki benim kanımsın. İyi ki benimsin."

Dudaklarına duygu yüklü bir öpücük kondurdu. Bir-birimizden ayrıldıktan sonra şu sözler döküldü dudaklarımdan.

"Bana her şeyi anlatabilirsin bunu biliyorsun. Utanma ve anlat."

"Baba üst sınıflardan bir çocuk vardı. Beynimize konuytu annem hakkında. Ben de onu dövdüm."

"Annen konusunda ne kadar hassas olduğumu biliyorsun. Annen evimizin meleği, kimse onla laf söylememi istemem. Sen de annene laf söyleyen birini dövdün diye utanmamalısın. Sana bu yetkiyi verdim. Kardeşlerini ve anneni birlikte koruyacağız anlaşma böyleydi unutmu mu?" diyen kocama hayret ettim. Bak sen oğluyla ne konuşuyor? "Ben o çocuğu dövdüm diye utanmıyorum. Sadece anneme laf söyleyen birinin bana bir kez de olma vurmaya fırsat verdiğim için utanıyorum. Özir dilerim," diyen oğlumu duyunca ne yapacağımı şaşırdım. Ya bu kadarına da pes doğrusu. "Arel, bunun için de utanmamalısın. Çocuk üst sınıflı. Eminim onun halini gösen ona acırdım. Şimdi düzelt bakalım yüzünü. Evde üç tane melek var. Onlara asık suratla bakmamalıyız. Onlar uzuklana hayatımız cehenneme döner," dedi keyiflenen sesiyle. Arel bildiğin gurur duyuyor oğluyla. Hayır, bir de benden habersiz teşkilat kurmuşlar. Bak sen ateş erkeklerindeki güdörgüte...

"Baba sana anlatmak istediğim bir şey daha var."

"Bu bakışları tanıyorum. Genelde annen aklıma geldiğinde olur. Kızın adı ne?"

"İsmi Sila. Çok güzel yeşil gözleri var. Geçen hafta göld sınıfımıza. Sanırım o da beni seviyor. Her teneffüs yama geliyor. Tabii ben hiç pas vermiyorum," diye titiz bulunan oğlum sağ olsun az daha kalp krizi geçirmeye neden olacaktı. Bunlar neden bana anlatılmıyordur? "Hep pas vermemek olmaz. Yarın konuşan onunla," diye tuysu veren kocam da iyice sinirimi bozd u. "Tamam baba, dediğini yapacağım," dedi birdenbire. Sırıltı üst kata çıktım. Beda oğul siz bana örgüt kurarsınız ha. Göstereceğim ben size. Biraz daha sakinleştikten sonra aşağı indim. Ben yula dayken Aseller de gelmişler. Bu arada Asefin kızı Mari,

aileyi şaşırtacak bir şekilde esmer ve mavi gözlü. "Elvin, Alçın hâlâ okul kıyafetiyle duruyorsunuz. Olmaz ama böyle. Hadi bakalım üzerimizi değiştirmeye gidiyoruz," dedim kızlarına seslenirken. Bu lafımdan sonra kızlar hiç seslerini çıkarmadan odalarının yolu tuttular.

"Anne herkes neden bizde?"

"Canım bugün senin ve Elvin'in doğum günü var. Herkes bu yüzden geldi," diye açıklamada bulundum. "Pasta yaptın mı bize?" diye soran Alçın'a cevap Elvin'den geldi. "Kızım annem bugün işe bile gitmedi. Sırf bize pasta yapmak için. Tabii ki pasta var," dedi bilmiş kızım. Kızların üzerlerini değiştirdikten sonra aşağı indik. Herkes geldiğine için fazla beklemeden yemeğe geçtik. Uzun ve bol sohbetli yemeğimizden sonra kızlarla masayı topladık. Ben Çocuklar da oyun odasında oynamaya başlamışlardı. Ben pastanın üzerine mumları yerleştirirken Belen de içecekleri dolduruyordu. Asel de çocukları çağırmaya gitmişti. Pasta doğum günü şarkıları eşliğinde üflenmeden önce kızların dileklerini dilediler. Sonra mumları üflediler. Ben pastayı servis etmek üzere mutfığa götürdüğümde aklımda kızların dileği dolaşıyordu. "Bir kardeşimiz olsun!" Çok şey ifade eden, güzel bir dilekti.

Pasta servisleri yapıldıktan sonra herkes bir yana oturdu, sohbete devam edildi. Oyun odasından koşturarak gelen kızıma baktım. Hızla babasının kucağına çıktı. "Baba beni koru," dedi ağlamaklı bir sesle. "Elvin, kızım ne oldu?" dedi endişeli bir şekilde. Biliyoruz ki Elvin kolay kolay ağlamaz. Canı yansa umursamaz. Ağlaması için gerçek bir sebep gerekir. "Baba Ares beni kaçıracaktı," dedi ağladı ağlayacak bir şekilde.

"Kimse benim kızımı benden koparamaz. Kolay mı Araf Ateş'in kızını almak? Aferin biricik kızım, hep böyle ol. Ya babanın yanına, ya abinin yanına gideceksin. Biz seni erkeklerden koruruz," dedi kızını sakinleştirmeye çalışırken. Hemen bu konuşmanın ardından kızıl saçlı melek de geldi. Arasla el ele tutuşmuş havalı havalı yürüyor. "Babacığım

rar kapı çaldı. Kapıyı açtığımda Belen ve Damon'u karşımda gördüm. Çocuklara takım elbise giydiren Belen'e tebessümle baktım. Sanki kız istemeye geldiler... Bu ne sin? "Eflin yenge, Elvin daha gelmedi mi?" diye soran Ateş'e minik bir gülücük gönderdim.

"Elvin de, Alçın da birazdan gelir. Amcalarının yamudalar," dedim yumuşak çıkan sesimle. Misafirlerimi salona geçirdikten sonra tam Yekta'yı arayacakken kapı çaldı. Neyse ki gelenler onlardı. Üstü başa dağılmış oğluma görünce panikledim. "Çağkan, anneciğim ne oldu? Kim yapıbunu sana?" diye çocuğumu sorgularken kocamın arabadan indiğini gördüm. Çağkan'ı böyle görünce yüzü düştü. Ama hiç taviz vermedi. Hatta geldiğini bile belli etmedi. Anlaşılan bekleyip ne olduğunu öğrenecekti. Kızlar babalarını bile fark etmeden amcasıyla içeriye geçtiler. "Evet, küçük bey sizi dinliyorum. Kiminle kavgaya ettin?"

"Boş ver, önemsiz," dedi soğukkanlı bir şekilde. Senin babana çeken damarlarına ben... "Oğlum söylemene, ne demek boş ver?"

"Babama söylemezsen söylerim."

"Anneciğim, canım benim, babandan hiçbir şey saklamalısın."

"Ben babamdan hiçbir şey saklamıyorum ki anne. Sadece sen söyleme işten geldiğinde ben anlatırım. Benden duysun. Biz babamla böyle anlaştık. Meselemizi baba oğul halledeceğiz," dedi. Babasından söz ederken bile omuzlarını dikleştirmişti. Babası onun gözünde ulaşılmaz bir amaçlandı sanki. Bu kadar iyi anlaşmaları beni çok mutlu ediyordu.

"Söyleyin bakalım Çağkan Ateş."

"İlk olarak Çağkan Arel Ateş anne. Babamın bana verdiği ismi de söylemeni istiyorum."

"Çağkan anlatmaya başla artık."

"Üçüncü sınıflarda bir çocuk var, o bugün seni sordu. Sonra da sana laf attı. Annen çok güzel büyüdünce annenle evleneceğim dedi, ben de dövdüm. Bakma bana öyle şaka

nirli sinirli, sonuna kadar haklıyım. Sen babamla evlisin o beyinsize beyin nakli yapmadığıma şükretsın," dedi sırt çantasını vestiyere fırlatıp burnundan soluyarak içeri geçti. Bir insan babasına ancak bu kadar çekerti. Aynı babasının lafları—

Oğlum içeri gidince Araf da hemen arkasından içeri girdi. "Aslan oğlum benim be!!! Babasının oğlu!" Keyifli keyifli sırıyordu.

"Araf yapma böyle, senden yüz bulacak. Başka çocukları dövmemesi gerektiğini söylemen gerekiyor. Beni dinlemiyor bile. Ama sen tek laf etmeye gör. Senin lafının üstüne itiraz bile etmiyor."

"Annesine, kardeşlerine laf ediyorsa dövebilir, serbest," dedi yanağına bir öpücük kondurup elindeki poşetleri mutfaka bırakmaya gitti. Hayretle arkasından bakakaldım. Benim bu ateş erkeklerinden çekeceğim var. Oğlum bile beni koruma çabasında.

Bir iki dakika geçmeden üzerini değiştirmiş, elini yüzünü yıkanmış oğlum girdi görüş alanıma. Siyah tişört ve siyah kot pantolon. Babasının standart kombinasyonunu yapmış, ellerini de cebine sokmuş havalı havalı içeri girdi. Çok havalanma anneciğim, sen manken değilsin, az sonra büyüklerinin elini öpeceksin. Bu havan kime?

Bir tek gelmeyen Aseller kalmıştı. Onlar gelene kadar ben de içeri geçtim. "Anne babamın arabasını gördüm. Nerede şimdi?" diye soran oğlum herkesten önce yaptığı şeyi babasına anlatmak istiyordu anlaşılır. "Mutfakta seni bekliyor. Konuşmak istediğin bir şey olduğunu söyledim." Çağkan fazla oyalanmadan hızla salondan çıkıp mutfaka ilerledi. Biraz bekledikten sonra ben de gittim peşinden. Kapının kenarından dinlemeye başladım. Bakalım babasına nasıl anlatacak bu durumu.

"Arel seni dinliyorum bak misafirlerimiz var. Anlatmaya başlasan iyi edersin."

"Sana anlatmaya utanıyorum."

tim alırken, oğlum birinci sınıfa gidiyordu. Yakışıklı ve can yakan oğlum tavır ve davranış olarak babasını taklit ediyordu. Babası ne yerse onu yiyor, nasıl konuşuyorsa öyle konuşuyor. Bu durum Araf'ı onurlandırsa da, oğlumun beni babasından kıskanması Araf'ı çileden çıkarıyor. Babam Araf'ı yanıma yaklaştırmıyor. Bu şekilde tatlı tartışmalarla ömür geçiyor.

Ben mi ne yaptım bunca yıl? Okulumu tamamladım. Her şeyiyle mimar oldum. Kocamla birlikte çalışıyoruz. Ben şirketin çizim bölümündeyim. Genellikle çizimleri ben yapıyorum. Bakmayın evden çıkmayan biri gibi görünene bu halime. Kocam her zaman yaptığım gibi canından bezdiriyorum. Yirmi yedi yaşında olmanın verdiği bir özgünlük var. Ama içimdeki çocuk taraf hep hayatta. Hatta bazen çocuklarımdan bile daha çok çocuk olduğumu söylüyorlar. Tabii kocam şikâyetçi değil bu halimden. Her gün birlikte evden çıkıp önce çocukları okula bırakıyoruz. Sonra birlikte şirkete gidip işimizin başına dönüyoruz. Her an birlikte olsak bile hiç ondan sıkılmıyorum. Hatta daha sık bağlanıyorum. Bu arada asıl bomba bu hafta sonu kocamın doğum günü olması. Şans eseri kızların doğum günü ile aralarında iki gün var. Tabii benim hediyem çoktan hazır. Hatta çok seveceği bir hediye olacak. Şu an ise kızlarımı sürpriz doğum günü hazırlıyorum. Annemleri, Sente Hanımları, Belenleri, Aselleri davet ettikten sonra, Yekta'yı aramaya karar verdim. Mutfaktan çıkıp salondaki telefonumu aldım. Yekta'yı aradım. Telefon uzunca çaldı. Tam kapatacağım sıra telefona cevap verildi. "Hatun, yanlış aradın herhalde," diyen kocamın sert sesini duyunca ben şaşırdım hem afalladım. Normalde Yekta telefonunu kimseye vermez. Sırf Berfu arar diye telefonla gezer. Hayatla inşallah.

"Çocukları okula bıraktın anlaşılan. Şimdi neredesin ben tanem?"

"Çocukları okula bırakalı yarım saat oldu da, ben nasıl fark edemedim onu anlamadım. Şirkette toplanıyorduk."

Yekta senin aradığını söyleyince ben cevap vermek istedim. Hem işe gelmedin, hem Yekta'yı arıyorsun. Hayırdır Yekta'yı aramazdın sen?"

"Kahraman baba kızlarının doğum gününü unuttu anlaşılan."

"Onlar benim prensesim. Cennetim onlar benim. Doğum günlerini neden unutayım? Hediye bile hazır."

"Kıskanırım bak!"

"Sen benim cennete ulaşmamı sağladın, her şeyin başlangıcı sensin nefesim. Şimdi Yekta'yı neden aradığını öğrenebilir miyim?"

"Akşam kızlara doğum günü partisi yapmaya karar verdim. Yekta da işten erken çıksın çocukları bize getirsin diyecektim. Boş boş beklemesin bir işe yarasın. Ha bir de Yekta'ya söyle, akşama Berfu'yu da getirsin."

"Organizasyon yapılmış bakıyorum. Aslında benim akşama başka planlarım vardı. Seninle baş başa kalmak için çocukları anneme bırakacaktım. Ama sen beni her zaman ki gibi ters köşe yaptın. Ne diyeyim ki... Kızlarım için katlanacağım. Eksik bir şey var mı? Gelirken alayım?"

"Bir adet babaya ihtiyacımız var. Kendilerine söyleyin geç kalsınlar. Kızlarım mutsuz olmasın. Bir de gelirken içecek alırsanız çok mutlu olurum."

"Nefesim, mesaj anlaşıldı. Akşama görüşürüz"

"Yekta'nın görevlerini söylemeyi unutma. Seni seviyorum."

"Sana tapıyorum," diyen aşk dolu sesinden sonra telefonu kapattım. Hızla işe koyuldum. Öncelikle pastayı hazırlamam gerekiyor. Elvin pembe, Alçin kırmızı rengi çok seviyor. Hal böyle olunca pasta süsleri iki renk oluyor. Masanın üzerine malzemeleri hazırlayıp işe koyuldum. Öğleden sonra saat dört gibi tüm işim bitmişti. Yemekler, içecekler her şey hazır. Yekta'ya çocukları getir dedik anlaşılan amcalarıyla bir yere takıldılar. Hazır kimse yokken üzerimi değiştirip hazırlandım. Saat ilerledikçe misafirler gelmeye başladı. Misafirleri salona geçirdikten sonra tek-

Özel Bölüm



Yıllar; insan mutlu ve huzurlu olduğunda, ne de çabuk geçiyordu. Bir yerden sonra insan ne kadar zaman geçti diye bakmıyordu ardına, daha ne kadar mutlu olabileceği diye bakıyordu. Bugün minik kızlarımız doğum günü. Evet ikiz kızlarımız oldu. Kızlarımızın doğumu çok daha kolay olmuştu. Kızlarım tam zamanında doğup, bizi kutmamışlardı. İkizler bugün beş yaşına basacaklar. Elvin ve Alçin çift yumurta ikizleri. Minik yaramazlar. Elvin, kahverengi saçlı kahverengi gözlü benim küçültülmüş versiyonum adeta. Babasına âşık, kimseyle paylaşmaz babasını. Araf ne derse koşulsuz yapar. Babasının nazlı premesi. Abisinden çekinir. Ama abisini de en az babasını seviyor kadar sever. Saygı duyar ona. Her ne olursa olsun ilk kelimesi anne oldu. Beni daha çok seviyor demiyorum tabii. Sadece başı sıkıştığında hep beni çağırır. Küçük falan ana annesi gibi tuttuğunu koparan cennet çiçeği.

Kızlarımızın ismini kocam verdi. Özellikle bu ismi istiyorum diye diretmedim. Elvin, cennet çiçeği anlamına geliyormuş. Hiç unutmam neden bu isim olsun diye sordüğümde şu cevabı aldım. "Eflin nefesim sen benim omuza kapılarımı açtın. Bu melek de, cennet çiçeğimiz. İşte bu yüzden ismi Elvin olmalı," dedi. Ah bu adama her şeyi tekrar âşık olmam ne kadarda garip? Gelelim kızıl pırlantı Alçin'ime. Alçin parlak kızıl saçları, masemavi gülemleri insanları büyülüyor adeta. Alçin kelime anlamı olarak kızıl renkli kuş demekmiş. Araf'a neden kızına kuş diyor diye kızdığımda hafifçe tebessüm edip şunları söyledi. "Be tanem, baksana kızıl meleşimize, şimdiden hür bir yapu var. Beni kısıtlayamazsınız dercesine atığı bakışlara bak. Bir kuş gibi hür. İstersen farklı bir isim koyabilirsiniz ama ben

bu isim olması taraftarıyım," dedi. Ben de kocamı kırmadım. Kızıl meleğimizin ismi Alçın oldu. Alçın daha çok halası Asefe benzese de bu meleğim de tüm huyunu ben-den almış. Alçın daha çok benim yanımda benimle zaman geçirmek ister ama Elvin ve babası oynamaya başlayınca kimse onu benim yanımda tutamaz. Babasına hayran. Babasından söz ederken kahramanım der. Ah bu laflar benim kocamın nasıl hoşuna gidiyor anlatamam. Kızlarının sevgisi bu denli hissetmek onu keyiflendiriyor. Arabayla kızları gezmeye götürmeler falan... Hiç kıskanmadım zaten. Gerçi bunlar için esprisi.

Her şeyiyle mükemmel bir hayatım var. Araf kızlarını kimseyle paylaşamıyor. Hele yeni yeni serpilen ve genç erkek Ayaz, kızlarımın yakışıklı prensi olmaya aday. Yani Ayaz yakışıklı, şu an on iki yaşında olmasına rağmen kızlarımdan büyük ilgi görüyor. İkizler çoktan Ayaz'ı sahiplendi. Bir de kızlarımı sahiplenenler var. İşte kocamı şimdiden delirten de bu. *Bu kızlar küçükken bu derce ilgi görüyorsa büyüdüğünde yandık* diye dert yapıyor. Damon ve Belen'in oğul Ares şimdiden Elvin'e ilanı aşk etti. Aralarında iki yaş var ama Ares'in umurunda değil. Damon ve Belen'in küçük oğlu Aras da Alçın'e tapıyor. Hele birinde Aras'ı kızımın saçlarıyla oynarken gördüm. Nasıl tatlı, nasıl komikler. Tabii bu durum Araf için trajedi.

Gelelim baba kopyası anne aşığı oğluma. Bu sene yedi yaşına girip okula başlayınca kendini büyüdüm sanıp babasına başkaldırdı. Neymiş efendim, artık evin reisi olacakmış. Bak bak laflara bak. Babası yaşlanmış, emekli olmalıymış. Araf bu sözleri duyunca adı gibi arafta kaldı. Oğlu sorumluluk istediği için sevinse mi, yoksa babasını yaşlı bulduğu için üzülse mi bilemedi. Ben bile ne tepki vereceğimi şaşırdım bu durum karşında. Neyse ki sonunda durumu toparlayan yine ben oldum. Evin reisi olması için boyunun babasını geçmesi gerektiğini söyledim. Bir de kardeşlerini ona emanet ettim. Oğlumla kızlarımı aynı okula kaydettirdim. Kızlar ana sınıfında okul öncesi eği-



de oğlumuz ayakta duramayız," diyen kocama sevgi dolu gözlerle baktım.

Hastanede iki hafta kaldık. Bu süre zarfında ne ziyaretçilerimiz, ne de doktorlarımız eksik oldu. Çağkan'ın kilosuna ve boyu normal. Sağlıklı olduğu için hastanede fazla kalmadık. Annem hastaneye her gün gelip bizi ziyaret etti. Semra Hanım da her akşam geldi. Kocamı eve gönderemedik. Yanımızdan bir dakika ayrılmadı. Hastane köşelerinde perişan oldu. Hastanede kaldığımız süre boyunca Ayaz ve Ayza bebeğimi görmeye geldiler. Belki kıskanırlar diye düşünmüştüm ama öyle olmadı. Ayaz neden daha büyük bir çocuk doğurmadığını sordu. "Bu bebekle maç yapmaz!" dedi. Ayza da, "Bunu leyleklere geri ver, sana kız bebek versinler!" dedi. Onun dışında sevdiler.

Oğlumla iyi anlaştık, aramız çok iyi. Uslu neyse ki pek ağlamıyor. Dün hastaneden taburcu olup evimize geldi. Kocamın önceden aldığı beşiği kendi yatağımızın yanına getirdik. Çağkan ağlarsa hemen dayalım diye. Şu an benim bir tanecik kocam ve oğlum birlikte uyuyodur. Onların bu hallerinin fotoğrafını çektim. Yavaşça yatağın kenarına kıvrıldım. Oğlum başını babasından taraf dörmüş huzurla uyuyordu. Anlaşılan Araf da uyuyakalmıştı. Tan tahmin ettiğim gibi çok iyi bir baba olmuştu. Oğlunun altını almıyordu belki ama çok ilgiliydi. Üzerine titriyordu. Oğlu için gelecek planları yapmıyor tercihi sonuna kadar ona bırakacağını söylüyordu. Anna ben oğlumun tercihinin ne olacağını biliyorum. Bebek hali bile babasının haline o kadar benziyor ki bazen şaşır kalıyorum. Çağkan Arel Ateş babasının yolundan gidecek. Şimdi bile güleriyse takip ediyor onu. Açık konuşalım ben oğlumun mahya olmasını ya da karanlık işlerle uğraşmasını istemiyorum. Araf da istemiyor bu açık. Araf kesinlikle oğlunun bu işlere bulaşmasını istemez. Buna izin de vermez. Ama bir şey net bir şekilde biliyorum oğlum güçlü ve korkusuz olacak. Belki bu başına bela açacak ama yine de bizimle olacak. Belki mafya işleriyle içli dışlı olmaz ama çevresindekiler.

çalıştığı kişilere güç gösterisi yapar. Bebeğimi kundağı ile birlikte alıp beşiğine yatırdım. Benim ağrılarım ya da herhangi bir rahatsızlığım yoktu.

İki hafta içinde iyice toparlandım. Herhangi bir sorunum kalmadı. Birkaç yıl öncesinde bana on dokuz yaşında evleneceksin, yirmi yaşında oğlunu kucağına alacaksan deseler; kahkahalarla gülerdim. Ama şimdi bu hayatı yaşıyorum. Pişman mıyım? Tabii ki de hayır. Mutluyum, huzurluyum.

Oğlumun üzerini örttükten sonra kendi yatağıma kıvıncıldım. Kocama iyice sokulup gözlerimi kapattım. Gecenin ilerleyen saatlerinde oğlumun ağlama sesiyle kalktım. Altı temiz, karnı da tok, neden kalktı acaba? Ben tam yataktan kalkacaktım ki kocam benim durdurdu. "Sen dur bir tanem, ben bakarım," diyen koca sevilmez de ne yapılır? Araf dört çocuk istiyor ama ilgisiz değil ki. Bir şekilde bana yardım etmeye çalışıyordu. Böyle adama tabii çocuk doğrulur. Bir kere canından öte seviyor evladını. Kocam bebeğimizi alıp ortamıza yatırdı. Oğlum da yatağa gelir gelmez susup gözlerini kapattı. Araf da kendi tarafına yatıp üzerini örttü. Kocamdan yana herhangi bir sorunum yok. Oğlum da babası gibi işini biliyor. Daha on beş günlük bebek ama uyanık. Biliyorum her şeyiyle sevdiğim bu adam hep yanında olacak. Birlikte aşacağız tüm engelleri. Evet, kışkanç ama onun bu haline içten içe bayılmıyor değilim. O kışkançlık yaptığında kızıyor gibi görünsem de çok hoşuma gidiyor. Beni birilerinden kışkandığında çok güzel olduğunu hissediyorum. Hayatımdaki iki önemli adamla, huzur mutluluk dolu uykuya daldım. Burnumda oğlumun mis kokusu, belimde kocamın eli...

İşte benim mutluluk tablom buydu.



oğlumu bulduğunda şaşkınlıkla bakakaldım. "Gözlerini açmış," diye fısıldayan anneme bakamadım bile. Gözlerim oğlumun gözlerine kenetlenmiş durumdaydı. Sanki beni görüyormuş gibi bakıyordu. "Gözleri mavimsi," dedim birdenbire. Gözleri Araf'a o kadar çok benziyor ki sanki küçültülmüş hali gibi. Minik bebeğimi damağımı emmeye başlayınca iyice izledim onu. Hareketlerini, baktığı yerleri. "Araf, gözlerini gördün mü? Aynı senin gözlerin. Babam gibi korkutucu bakacak anlaşılan," dedim bakışlarımı kocama çevirirken. Bir yandan da tebessüm etmeyi ihmal etmedim. "Seni seviyorum kadın. Bana bu veledi verdiği için, vazgeçilmezim olduğun için seni seviyorum," dedi gözlerini gözlerine kenetlerken. "Ben de seni seviyorum, her şeyin olmama izin verdiği için. Seni seviyorum, y-niden hayata tutunmamı sağladığın için. Seni seviyorum, buz mavisi gözlerinde önce iliklerime kadar üşütüp, sonra alev almamı sağladığın için... Seviyorum seni," dedim içtenlikle. Şu an tüm ailenin burada olmasını hiç umursamıyordum. Buradaki herkes eşlerine âşık. Bizim aşkımız da anlarlardı.

"Bu kadar oyalanma yeter. Bebek aç," diye söylenen hemşire her şeyi mahvetti. Anneler ve Semra Hanım'lar odadan çıktılar. Asel çıkmadan önce son kez aile fotoğrafı çekti. "Evet, beyefendi sizi de dışarı alayım," diyen hemşire gözlerini kocama dikmiş çıkmasına söylüyordu. "Bu kadın benim karım. Bilmem fark ettiniz mi? Bu velen de benim oğlum. Hiçbir yere gitmiyorum," diye dikenlen kocama diyecek laf bulamadım. Hemşire ya sabır diye söyleyip yanıma geldi. Benim dik bir şekilde oturmamı sağladı. Sırtıma yastık koydu. Bebeğimi emzirirken nasıl tutmam gerektiğini gösterdi. Minicik bebeğin her şeyiyle bana muhtaç olması ne kadarda garipti. Bebeğim karnamı doyururken ben de onu izledim. Kendini geri çektiğinde duyduğuna kanaat getirdim. Ben toparlanırken bebeğimin kocama verdim. Elinde patlayıcı madde tutuyormuş gibi kımıldamıyordu. Taş gibi kalakaldı. "Ellin bina bakıyor."

dedi şaşkınlıkla. "Evet, sana bakıyor çünkü babasını tanımak istiyor," dedim rahat bir tavırla arkama yaslandım. "İşin bittiyse bebeği alır mısın? Bak şimdi düzecek," dedi panikli sesiyle. "Hadi ama koskoca Araf Ateş oğlunu mu tutamıyor? Daha neler?"

"Dalga geçme. Minicik bir şey elimden kayacak o zaman göreceğim ben seni."

"Bebeği kendine yaklaştı. Patlayıcı değil o uzakta tutma."

Kocam benim söylediğimi dikkate alıp oğlunu kendine yaklaştırdı. Bir süre onların bu halini izledim.

"Araf, bebek çantası nerede?"

"Karşıdaki dolapta," dedi bana bakmadan. Tabii yerimden kalkamadığım için kocamın dikkatinin bana gelmesini bekledim. "Burnu senin burnuna benziyor. Ama gözleri kaşları aynı ben. Kulakları da bana çekmiş. Arel Ateş, Araf Ateş isimlerimiz bile uyumlu," dedi sıtırırken. Oğluyla yakınlaşma evresinde olan kocama tepki göstermedim. Ama oğlumun bir ismi daha var Çağkan. "Bebeğinizi götürmem gerekiyor. Her yarım saate bir emzirmeniz gerekli, ben bebeğinizi o saat aralığında yanınıza getireceğim," dedi kocamın elindeki bebeğimi alıp getirirken kullandığı bebek tarzındaki şeye koydu. Uslu oğlum benim babasının kollarında uykuya dalmış. Şimdi de gidiyordu. "Çok güzel değil mi? Yumuşacık, mis gibi kokuyor," dedim giden oğlumun ardından bakarken.

"Ağrın var mı?"

"Ağrım yok. Ya da var bilmiyorum, afalladım. Oğlum varken hiç ağrı hissetmedim."

"Bakıyorum da tüm ilgin oğluna bana ilgi gösteren yok," dedi alınmış bakışlar atarken.

"Ben ne senden ne oğlundan vazgeçerim. Bundan sonra hayatımda iki erkek var. Siz benim her şeyimsiniz."

"Sen de bizim her şeyimizsin. Evet, erkek olarak güçlüyüz ama bizi ayakta tutan sensin. Sen olmasan ne ben, ne

"Bizi yine çok korkuttun. Sana bir şey olsa ne yapardık biz? Sen bizim tek evladımızsın. Sana zarar gelmesin diye elimizden geleni yaptık. Ama doğum sırasında bir şey olsa ne yapardık? Bundan sonra senin de koruman gereken bir evladın var. Onun için yaşayacaksın. Kendine daha fazla dikkat edeceksin. Anladın mı?"

"Anladım tabii anneciğim," diye alttan aldım. Kadın haklı sonuçta. Ben anneme tebessüm ederken odanın kapısı hızla açıldı. Araf telaşla içeri girince, annem odadan çıktı. "Nasılsın? Ağrın var mı? Bir şey istiyor musun? Söyle meleşim. Telaşlandırma beni," diyen endişeli kocama baktım.

"Sakin ol, beni iyiyim, sadece oğlumu görmek istiyorum."

"Hemşire birazdan bebeğimizi getirecek. Bebeğinizin karnını doyurman için. Sonra tekrar kuvvete konulması gerekiyor. Ağrın var mı? Nasıl hissediyorsun kendini?"

"Ben iyiyim sadece oğlumu merak ediyorum."

Bir süre biz sustuk gözlerimiz konuştu. Tam kocam bana sarılacaktı ki Yekta elinde çiçekle daldı odaya. "Yengelerin bir tanesi uyanmış. Ya yenge oğlun aynı ben! Saçlar falan aynı renk. Abime hiç benzemiyor. Bebekler karıymış olmasın," dedi her zamanki alaycılığıyla. "Yekta bana hak o çiçekleri sana yediririm. Lan karım daha yeni uyandı az sessiz ol," diye sinir püsküren kocama baktım. Yekta'nın ardından kapının dışında bekleyenlerde içeri girdi. Belen'le kesişti gözlerimiz. Sen kurtuldun dercesine bakıyordu. Doğumdan çok korkuyordu. Erinde sonunda doğum yapacak, başka çıkarı yok. Sormak istediği sorulan var ama şimdi pek zamanı değil. Babam doğruca yanıma gelip almama bir öpücük kondurdu tebrik edercesine. Hemen ardından Yağız Bey de başımın üzerine bir buse bıraktı. Ondan bu yakınlığı kesinlikle beklemiyordum. Üstelik bir de belediye almış. Altın kolyenin ucunda A. E. Ateş yazıyor. Anlat Eflin Ateş'in kısaltılmış hali yani. Yağız Bey'den bu inor düğünceyi beklenilmezdim doğrusu. "Teşekkür ederim," de-

rip tebessüm ettim hediyesine karşılık olarak. Daha sonra utayla tüm tebrikleri aldık. Herkes nasıl olduğumu sorarken, sarışın orta yaşlı hemşire içeri girdi. Önünde yürüyen bebek gibi bir şey vardı. Doğruca yanıma geldi.

Onun içindeki minik benim bebeğim mi? Araf'ın yardımıyla oturur konuma geldim. Hemşire dikkatle bebeğimi alıp bana uzattığında elim ayağım titremeye başladı. Nasıl tutmam gerektiğini gösteren hemşireye içten teşekkürümü sundum. Mavi yeni doğan kıyafetleri giydirilmiş eline eldiven takılmış bir de mavi örtüsü etrafına sarılmıştı. Kısa açık kahverengi saçlı. Avuç içim kadar minik bedeni, yumuk yumuk gözleri vardı. Mis gibi kokusu burnuma dolarken etraftaki insanlar sessizleşmişti. "Çağkan, bebeğim," dedim içtenlikle. Etrafımdaki herkes bana duygu yüklü bakışlar atıyordu. Ben sadece ona odaklanmışım. Yanağını burnuma yaklaştırıp iyice kokusunu içime çektim. Neydi bu anın adı? Anne ve bebeğin tanışması mı?

"Evet bayanlar ve baylar, sizi odadan dışarı almalıyım. Eflin Hanım da bebeğin karnını doyursun," diyen hemşireye uzaylı görmüşçesine bir bakış attım. "Ben nasıl yapacağım ki?" dedim tedirgin ve korku dolu bakışlarla. "Ben size yardımcı olacağım Eflin Hanım," diyen hemşireye minnetle gülümsedim. "Çağkan, amcan mı gelmiş?" diye gözü kapalı çocuğa sevimlilik yapan Yekta'ya gözlerimi çevirmekle yetindim. "Yekta oğlumu rahat bırak," diye sinirle soluyan kocama baktım. "Sen babasıysan ben de amcasıyım. Amca baba yarısıdır tamam mı?" diye kendini övmeye çalışan Yekta'ya tebessümle baktım. Asel şu anki komedimizi kameraya çekiyordu. İlerde izleyip güleceğimiz anımız olacaktı. Oğlumun mis kokusu burnuma doluyor, kocam yanı başımda ailem yanımda daha ne isterim ki?

"Hadi bakalım herkes dışarı. Oğlum açkımış. Bu minığın karnı aç," diye acındırma konumuna geçtiğimde herkesin yüzünde bir tebessüm oluştu. Gözlerim tekrar

hiçbir şey olmayacak," diyordu ama kocamın gözleri ne-
den kızarmıştı. "Bebliğime zarar gelmesin."

"İkinize de bir şey olmasına izin vermem." Beni sedye-
ye bıraksa da elimi bırakmamıştı. Mavi hüznü gözle-
raktim bir kez daha, sonra kapandı gözlerim. Açmaya ze-
lasım da olmadı. Konuşulan sesleri duyuyorum ama tepki
gösteremiyorum. "Sen Eflin Ateş'sin, güçlü olmak zorun-
dasın. Bebeğinin sağlıklı olmasını istiyorsan güçlü olaca-
sın. Sen Ateş kadınısın. Bebeğinin ve benim yanımda ola-
caksın," diyen kocamın elini sıktım. Belki güçlü bir tıbbi
değildi. Ama güçlü olacağım demenin başka bir yolu-
du. Diğer elimde tuttuğum telefon elimden düştüğündeki ka-
laklarımda yankı yaptı. Kocamın elini bırakmadım ta ki
ameliyathaneye girene kadar.

Gözlerimi açtığımda mavi balonlarla süslenmiş gri-
bir odadaydım. Sol elimin üzerinde serum bağlıydı. Be-
den elim karnımın üzerine gitti. Korkuyla etrafa bakınma-
ya başladığımda sesleneceğim kimseyi göremedim. Zaten
boğazımda tarifi mümkün olmayan acı ve kuraluk vardı.
Yutkunmamı bile zorlaştırıyordu. Hafifçe hareket etmek
istedim ama karnıma giren ağrıyla tekrar olduğum gibi
kaldım. Buralarda bir yerlerde hemşire çağırma düğmesi
olması lazım. Kim bilir nerede? Bir süre daha hareketiz
bir şekilde yattım. Ne oldu? Bebeğim nasıl? Araf nerede?
Biri yanıma gelse de anlatsa ne olduğunu...

Yavaşça yatağın kenarlarından destek alıp ayaklama-
ya çalıştım ama sonuç hüsrarla sonuçlandı. İçimde tıbbi
mümkün olmayan bir korku vardı. Bebeğim, o iyi mi? Er-
ken doğum yüzünden bir şey olmuş olmasın. O kadın ya-
gunum ki kolumu kırıdatacak halim yok. Tam kendim
yere atacakken içeri annem girdi. Derin bir nefes alıp sakın
olmaya çalıştım. Ama kocam nerede benim? "Anne su," de-
dim boğazımın ağrısından kurtulmak istercesine. Annem
hızla dışarı çıktı. Hemen ardından Esra Harun ve birkaç
tanımadığım doktor içeri girdi. Doktorlar benim uyanmam
olmamla ilgilenirken annem bir bardak suyla beliverdi.

Suyu görmek bile yutkunma isteği uyandırıyor. Annem doktorlara aldirmeden bardağı dudağıma yaslayıp başımı hafifçe kaldırdı. Ilık su boğazımdan akarken kendime geldiğimi hissettim. "Araf nerede?" dedim merak dolu bakışlarımı annemden çekmeden. "Oğlunun yanında," dedi sıcacık gülümsemesiyle. "Nasıl iyi mi? Bebeğim iyi mi?" dedim Esra Hanım'a bakışlarımı çevirirken. "Eflin Hanım, iki kilo sekiz yüz gram, elli dört santimetre boyunda bir oğlunuz oldu. Tekrar tebrik ederim," dedi kocaman gülümsemesiyle.

"Neredeler peki? Ne zamandır yatıyorum?"

"Eflin Hanım, zor bir doğum geçirdiniz. Burada gelmeden önce hasar gören kaburganız kaynamaya başladığı yerden tekrar kırılmış. Bu durum bize biraz zorluk çıkardı. Neyse ki şu an iyisiniz. Eşiniz bebeğinizin yanında, yeni doğan ünitesindeler. Erken doğum olduğu için kuvözde. Bebeğin gelişimine göre kaç gün kalacağına karar vereceğiz. Erken doğum olmasına rağmen gayet iyi. Sürekli uyuyor. Bu arada siz doğumu dün akşam yaptınız. Ameliyathaneden çıkmanız neredeyse beş saati buldu. Şimdi nasıl hissediyorsunuz?" diye soran Esra Hanım'a baktım.

"Bebeğimi ve kocamı görürsem daha iyi olacağım."

"Ben gidip uyandığınızı Araf Bey'e haber vereyim. Bu arada dışarda sizi görmeyi bekleyen büyük bir aile var."

Annem başucumdaki sandalyeye oturdu. Doktor da odadan çıkınca bakışlarımı anneme çevirdim.

"Sen gördün mü bebeğimi?"

"Gördüm tabii. Çok güzel bir bebek, aynı senin küçüklüğün... Saçları senin saç renginden açık kahverengi. Buğday tenli. Mini minnacık bir bebek," dedi şefkatli sesiyle. Bir elini uzatıp elimi tuttu.

"Gözleri ne renk peki?"

"Hiçbirimiz görmedik daha gözlerini. Hep uyuyor. Erken doğum olduğu için bebeği hiçbirimize vermediler. Mikrop kapmaması için. Araf da bir senin yanında, bir bebeğinin yanında, dün gecedan beri harap oldu."

nakli yapmam," diye sinirle soludu. "Birileri artık kanımayacakları hani?"

"Yeter lan! Ben kıskanç adamın tekiyim. Ben kadıma kimseyle paylaşmam," dedi hızlı bir iki adımda yanına gelip beni kapiya doğru yasladı. Dudaklarına sert bir çekilme de çarpan dudakları sanki uzun zamandır hasretmişçesine özlemle hareket ediyordu. Her hareketine karşılık verdim. Kabanık karnım kocamın bana yaklaşmasını engelliyordu. Ama kocam daha yakında olma çabasıydı. Dudaklarımı dudaklarından ayırıp derince soluklandı. "Dudaklarımı ezeceksin," dedim gülümserken. "Hoşuna gitti bakıyorum," dedi tek kaşını kaldırıp bana bakan kocam. "Evet, hoşuma gitti. Senin kıskanç hallerine bayılıyorum," dedim imalı bir şekilde gülerken. Bir anda karnıma bir ağrı saplandı. Gülümsemem yavaşça solarken bir sancı daha geldi. Tabii ben Araf anlamasın diye ona sarıldım. Ağrı geçti ama belli bir zaman sonra tekrar kendini göstermeye başladı. Araf'a söylesem panik yapar. Allah korusun belki kaza falan yaparız. Derin derin nefesler aldım. Ağrıları dayanamayacak gibi değildi. Yalancı doğum sancısı da olabilir. Ya da belki kocam haklı olabilir, erken doğum yapabilirim.

Kocamın kollarından ayrılp salona doğru ilerledim. Kanepenin üzerindeki telefonumu aldım. Kocamı sakın bir şekilde evden çıkarmam lazım. Ağrıların şiddeti ve zaman aralığı azalmaya başlamıştı sanki. Kocamı evden nasıl çıkaracağımı buldum. Arkamdan gelen kocama doğru döndüm. "Kocacığım, hani sen doğum başladı sandın ve panik yaptın ya, şimdi sanki doğum başlamış gibi yapalım. Hastaneye gidelim. Bize de deneme olur... Gerçekten doğum başladığında daha az panik yaparsın hem."

"Bir tanem, yarın deneme yaparız. Ben şimdi senle uğraşmak istiyorum."

"Hadi ama hayatım! Alt tarafı yarım saat. Lütfen."

"İyi hadi o zaman. Ben çantayı alıyorum. Sen de yavaşça dışarı çık," dedi sakın bir şekilde. Ben de yavaş yavaş dışarı çıktım. Ben arabanın yanına gelmeden kocam kapıyı

kilitlemiş doğum için hazırladığımız çantayla geliyordu. Arabanın kapısını açıp benim binmemi sağladı. Daha sonra kendisi arabaya bindi. Telefonla Esra Hanım'a da mesaj çektim. Umarım görür. Zaten hastanededir de, hazırlıkları falan yapardı. "Hayatım, biraz hızlı olur musun? Gerçekten doğursam bu kadar yavaş olmazdım," dedim hemen. Araf cevap vermese de arabayı çalıştırdı. Normalde kullandığı hızı geçmeden sürmeye devam etti. "Araf, daha hızlı olur musun?" dedim derin derin nefesler alırken. "Eflin, hayatım, neden terliyorsun?"

"Hava çok sıcak," dedim kesik kesik konuşurken ağrı geldikçe dişlerimi birbirine kenetliyordum. Nefes al nefes ver. "Eflin, hava buz gibi, ne terlemesi bu?"

Sustum bir süre ama sıkışan sancım ve acım yüzünden bir çığlık koyuverdim. Araba ani bir frenle durdu. "Eflin ne oldu?" dedi endişeye bakarken. Vücudumda herhangi bir hasar var mı diye bakıyordu. "Araf sür şu arabayı. Senin pek kıymetli oğlun erkenden gelmeye niyetlendi. Ateş erkeklerinin geleneğini sürdürecektir anlaşılan!" dedim zor nefeslerimin arasından. Araf arabanın gazını köklerden ben de mümkün olduğu kadar daha az bağırıma çalışıyordum. "Bana nasıl söylemişsin?"

"Sen de bana evlendiğimizi söylememiştin, ödeştik!"

"Eflin böyle bir konu saklanır mı?" dedi öfkeyle. Birden gelen bir acıyla olanca gücümle çığlık attım. Araba sanki mümkünmüş gibi daha da hızlandı. Omurgamda hissettiğim güçlü acıyla birden nefesimi verdim. Nefes alamıyordum. Gözlerimi kapatmadan önce hastaneye geldiğimizi görmüştüm. "Eflin, her şeyim aç gözleri. Bak geldik!" diye haykıran kocamın sesini duymak beni uyanık tutuyordu. Acı o kadar fazla ki, sanki canından can gidiyormuş gibi. Omurgama bir şey mi oldu?

Kesik kesik aldığım nefeslerle gözlerimi açmaya zorladım. Araf benim tarafındaki kapıyı açmış beni kucağına almaya çalışıyordu. "Nefesim, işte böyle gözlerini açık tut

"Bak bak laflar bak. Ne sabırsızmışsınız canım? Zamanın dolmasını bekleseydiniz ne olurdu?"

"Nefesim, Ateş erkeklerinin doğasında bu var. Bir an önce dünyaya gelip annesini korumak ister. Ateş erkeklerinin ilk koruduğu kadın annesidir. Daha sonra kardeşleri girer hayatına. En sonda hayatının kadını girer. O güzel melek de ona başka melekler verir. Bu döngü böyle devam eder. Bak söylüyorum erken doğum olacak."

"Canım sayende erkenden doğuracağım zaten. Sürkli böyle söyleyip durma. Esra Hanım gayet sağlıklı ve normal ilerlediğini söyledi."

"Sen beni neden çağırdın bakayım?"

"Canım ramen çekti," dedim hemen. Kocam sağ olsun hiç beklemeden sipariş verdi. Çok kilo aldım ya. Yürüm yusuvarlık oldu. Ve hâlâ yemek derindiyim. "Araf siparişi iptal et, yemekten vazgeçtim."

"Ne oldu hanı canım istemişti?"

"Bundan sonra canımın istediğine değil, kilolarının istediklerine kulak verip ot yiyeceğim. Kilolarım daha fazla yeme diye haykırıyor," dedim ağlamaklı bir şekilde. Kocamdan gür bir kahkaha duydum. Hatta bana iyice sokuldu. "Hayatım, hamileliğin boyunca sadece on iki kilo aldın. Biliyor musun, ben bu haline bayıldım. Çok tatlım. Yanakların kırmızı böyle elma gibi... Hem kilo alman pek normal, içinde bir can taşıyorsun. Üstelik bu haline bayılıyorum. Senin yanında olmasam bile senin bana ait olduğunu biliyorlar."

"Önceden güzeldim şimdi tatlı mı oldum?"

"Şu an benim gözümünden kendine baksan hep bu şekilde kalmak isterdin. Sen bu haldeyken sana bakmaya dayanamıyorum. Benim çocuğumu taşıyorsun. Bundan büyük mutluluk olabilir mi?"

"Ne yani eski beni artık sevmiyor musun?"

"Eflin hormonların dengesini şaşıtı yine. Kadın savaşı yapıyorum. Anla artık. Saçma sorular sorma. Seni her halde

seviyorum. Ve hep seveceğim. Yaşlı huysuz bir nine oldu-
ğunda bile seveceğim."

"Sen yaşlandığında kimse sana katlanamaz yine ben
katlanmak zorunda kalacağım," dedim kocamın dudakla-
rına doğru yaklaşırken. Sıcak dudakları dudaklarıma değ-
diğinde huzurla doldum sanki. Dudaklarımız birbirinden
ayrıldığında ise derin nefesler almaya çalıştım.

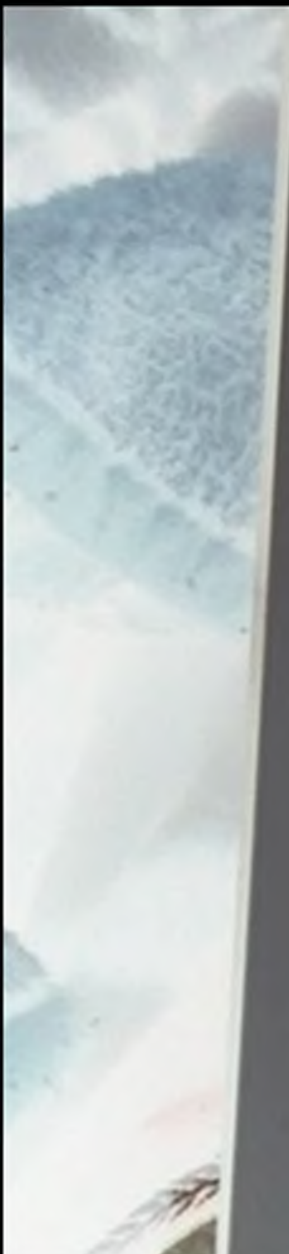
"Bir tanem, sipariş gelene kadar bir iki ufak işim var
halledip geliyorum," dedi oturduğu yerden kalkarken.
Araf çalışma odasına giderken ben de televizyonla zaman
öldürmeye devam ettim. Hamilelik yüzünden okulumu
dondurmak zorunda kaldım. İşin başka bir yanı tabii. Tele-
vizyonda Türk yapımı komedi filmi izlerken kapı çalmaya
başladı. Kocama zahmet vermemek için ayaklandım. Koca
karnıla zor oldu tabii. Vestiyerdeki çantamı elime aldım.
Kapının deliğinden gelene bakıp kapıyı açtım. Elinde ser-
vis paketi ile görevli duruyordu. Adam da alışmıştı artık.
Standarda dönüşen siparişler sağ olsun, ne kadar vermem
gerektiğini biliyordum. Adam bana bakarken birkaç kez
gözlerini kırpmıştı. Hafif bir tebessümle parayı ve-
rip paketi aldım. Adam da şaşkın şaşkın bakıp motoruna
ilerledi. Ben de kapıyı örtüp tam arkamı dönmüştüm ki
gözleri ateş saçan kocamla göz göze geldim. Onu görmeyi
beklemediğim için korkuyla elimdeki paketi düşürdüm.
"Sana ben siparişi alacağım demedim mi?" diye bir gürledi
ki, kendimi suçlu gibi hissettim.

"Araf, iştin mi hayatım? Ne olmuş alt tarafı bir paket?"

"Adam sana nasıl baktı, haberin var mı?" dedi sinirle.
Hani kiskanmayacaktı beni? Konu Araf Ateş'se, kiskanma-
ması imkânsız.

"Allah aşkına nasıl bakıyormuş?"

"Adam seni arzuluyordu. Fark etmedin mi? Bıraksam
saatlerce izlerdi seni. Lan, adam beni görmesine rağmen
sana baktı. Sırf sen heyecanlanma, erken doğum yapma
diye tepkisiz kaldım. Yoksa ben bilirdim o beyinsize beyin



başlayan karnıma değen eliyle bir hareketlilik daha oldu. İkimiz de kıpırtıyı hissetmiştik. Araf da bir süre hareket-
siz kaldı. Elini daha çok yasladı karnıma. Bir hareket daha
oldu. Gözümünden aşağı doğru süzülen bir damla hissettim.
Mutluluk muydu bunun adı. Sanki kımlıdarsam bir daha
hareket etmez korkusuyla kımlıdayamıyordum. Araf elini
karnımda hareket ettirmeye başlayınca hareketlilik durdu.
"Sonunda hareket ettin yani! Bir haftadır bunu bekliyo-
rum!" diye yakındı. Ama mutlu bir havası vardı. Rahat-
lamıştı sanki. "Çok güzeldi," dedim diyecek başka bir şey
bulamazken.

"Ayakta çok durdun. Seni uyarmak için hareket et-
ti Otur artık."

"Hayatım, ne alakası var? Hiç konuşmadık ya, benze bi-
zim gittiğimizi sandı."

"O senin içinde sence de senin onu bırakmam saçma
değil mi?"

"Benimki sadece bir teoriydi," diye savunmaya geçtim
hemen. Bebeğimden bir hareketlilik gelmeyeceğini anla-
yınca yatağa doğru ilerledim. Kocam da kendi yerine ya-
tığından ikimizin de uykusunun olmadığını biliyordum.
Bir kere saat çok erken. "Oğlumuzun ismi ne olmalı?" diye
sordum birdenbire. "Arel olsun. Bir süredir bunu diyo-
nuyorum," dedi sakın bir sesle. "Ben de Çağkan olma-
nı istiyorum," dedim hemencecik. "İkisini de koyalım o za-
man, ilerde hangisini isterse onu kullanın," dedi anıyla-
la. Başımı kocamın omzuna yaslayıp derin bir nefes aldım.
Sıkıntıyla iç çekti. Kesin bir şey oldu. "Bir tanem bir şey mi
oldu?" diye sordum başımı kaldırıp onunla göz göze ge-
meye çalışırken. "Sakin ol bakalım. Sadece beni dinle. Hani
senin benim yanımda çalıştığını zamanlar vardı ya, sen je-
ketin bir toplantısına katılmıştın. Matt diye bir adamla
yapıyorduk," dedi ve bir süre bekledi.

"Evet hatırladım ne olmuş ona?"

"Bizden intikam almak istiyormuş. Trafik kazası bile-
yinde telefonuna gelen mesajın sebebi oymuş. Hatta yar-

na birkaç kişiyi toplamış. Benden intikam almak isteyen kişileri... Bugün sabahı Yekta haber verdi. Meseleyi halettik. Şimdi daha normal bir hayatımız olacak. Sana söz veriyorum bundan sonra sana kimsenin zarar vermesine izin vermeyeceğim. Her şey olması gerektiği gibi olacak. Sen, ben ve çocuklarımız bu evde yaşlanacağız," dedi alnının ortasında küçük sahiplenici bir öpücük bırakmıştı. "Gerçekten bitti mi yani?" diye sordum inanamıyormuşçasına.

"Bitti. Tabii arada ufak sürtüşmeler olacaktır elbet. Ama ailemize kadar uzamasına izin vermeyeceğim," dedi ellerini belime dolarken. Uzun süreden sonra ilk defa rahat bir nefes aldığımı hissettim. Kim derdi ki geçmiş zamanda olan bir olayın başımıza dert olacağını. Rahatlıkla uyurum bu gece... Bebeğimizin hareketlerini gelişimini izlerken mutlu oluyordum. Araf her ultrasondan sonra bebeğimizin fotoğrafını istiyordu. Albüm odamızın bir duvarı ultrason fotoğraflarıyla süslenmeye başlamıştı. Zaman ilerledikçe bebeğim daha hareketli bir hal almaya başlamıştı. Hamileliğimin sekizinci ayının dolmasına birkaç gün kalsa da karnım çokta büyük sayılmazdı. Sanki karnımın içinde bir top varmış gibiydi. Bu dört ay içinde Asel'in de hamile olduğu haberi geldi kulağımıza. Tabii Araf'ta bir neşe, ne siz sorun ne ben söyleyeyim. Kardeşinin sorunsuz evliliğinin olması ve hayatlarının düzene girmesi onu rahatlatıyordu. Hamileliğim boyunca aşerdiğim tek şey ramen olmuştu. Ah şimdi de aklıma geldi canım istedi. "Araf, sevgilim, neredesin?" diye seslendim oturma odasından. Kocamın çalışma odasında olduğunu biliyorum ama maksat dikkatini çekmek. Araf elinde doğum çantasıyla koştur koştur aşağı indi. Bir panikle bana yaklaşıırken şaşkınlıkla bakakaldım.

"Kocacığım o çantanın elinde ne işi var?"

"Doğum başladı sandım."

"Daha doğuma bir ay var. Sakin ol canım benim."

"Karıcığım, ben ve Yekta erken doğduk. Bak söylüyorum, karnındaki Ateş erkeği daha fazla beklemez."

hamilelik hormonları başına vurdu. Hamilelik boyunca kocamın benden çekeceği var.

Öyle ya da böyle derken zaman ilerledi. Hatta çok normal bir şekilde geçti. Tam bir buçuk ayı daha geride bıraktık. Bu süre zarfında Asel ve Koray'la tüm ailenin sorunu çözülmüştü. Annemler ve kocam ailesiyle daha sık görüştük. Evet, mutluyum. Aile bağlarımız güçlenirken kamunun içinde bağlarını güçlendiren biri daha vardı. Bağın cinsiyetini öğreneceğim miniğim. Hatta sırt bumsun beyecanı yüzünden sabahın köründe açtım gözlerimi. Tabii randevumuz öğlen saatinde ama kimin umurunda? Yataktan çıkmaya niyetlensem de tam kamunun üzerindeki el buna engel oldu. Tarama testleri de temiz çıktı. Herhangi bir sorun yokmuş. Esra Hanım geçen haftaki kontrole; on altıncı haftadan itibaren bebeğiniz hareket etmeye başlayacak dediğinden bu yana, kocam elini kamundan çekmiyordu. Neymiş efendim, belki gece kımıldarsa çocuğunuz yanıda olacaktı. Geçen bir buçuk ayda neredeyse her hafta annemin yanına gider oldum. Hatta birinde Araf'a annemlere gideceğimi söylemedim. Kocam da beni evde bulamayınca telaş yapmış herkesi ayağa kaldırmış. Tamam, belki haber vermemem gerekirdi. Ama zaten annemlerden başka nereye gidebilirim ki? Bu hamile halimle...

Neredeyse her hafta hastaneye gittiğimiz için bebeğimizin sağlığının gayet iyi olduğunu biliyorum. Sağ olsun Esra Hanım da çok ilgili davranıyor. Bizim hayatımızda bunlar olurken Yekta Berfu'ya evlenme teklifi hazırlanmışna girişti. Yekta'ya tavsiyem, yeni uyanmış bir baldıyken Berfu'yu helikopterden atıp evlenmeye teklifi etme oldu. O gün aklıma geldikçe ürperiyorum hangi akla hürmet bu şekildeki bir evlenme teklifini kabul ettiysem. Tabii şaka bir yana, çok farklı olmuştu. Damon ve Belen çiftinin erkek çocuğu olacağını iki gün önce öğrendik. Damon ise bizim çocuğumuzun kız olduğunu iddia ediyor.

Hazırlanıp hastanenin yolunu tuttuk, tabii bir beyecan sardı, anlatılmaz yaşanır. Nasıl hastaneden içeri girdik, or

Matya rüya...

zaman ultrason masasına uzandım bilmiyorum. İşin uzmanı Esra Hanım bebeğimizin cinsiyetini öğrenmek için ultrason aletini karnımda gezdirse de on beş dakika boyunca bir şey göremedi. Ben tam ümidimi kesmişken Esra Hanım'ın neşeli sesini işittim. "Bebeğiniz on bir santim, yüz on gram ağırlığında," diye bilgi verdi öncelikle. "Esra Hanım cinsiyetini görebildiniz mi?" diye sordum merakla. "Bebeğiniz erkek."

Biliyordum işte! Bu kadar güçlü ve annesine sıkıca tutunabildiğine göre erkek olması kesindi. Hem bir de kazadan sonra gördüğüm rüya... Çağkan, bebeğim.

Ben ultrason sedyesinden kalkıp toparlanırken Esra Hanım masasına doğru ilerledi. Kocamla ikili koltuğa oturup Esra Hanım'ın karşına geçtik. "Bebeğinizin sağlığı gelişmesi gayet iyi, herhangi bir sorun yok. Ama zorlu biri, cinsiyetini görmemiz zaman aldı," dedi tebessümle. "Esra Hanım ben daha bebeğimi hissedemedim. Bir sorun olabilir mi?" dedim birden tedirginlikle. "Endişeniz yersiz Eflin Hanım. Sizin ilk hamileliğiniz olduğu için on altı veya yirmi iki haftalar arasında bebeğinizi hissedebilirsiniz. Gayet sağlıklı rahat olabilirsiniz. Bu arada Eflin Hanım artık uyku şeklinize de dikkat etmeniz gerekli. Yüz üstü uyuyorsanız bunu bırakıp sola dönük yatmanızı tavsiye ediyorum," dedi yumuşak bir sesle. Esra Hanım'dan aldığımız bilgileri aklıma not ettim. Doktorun yanından ayrılıp bir şeyler yedik. Daha sonra kocam beni eve bırakıp kendi de şirkete geçti.

Birkaç gün sıradan monotonlukla ilerledi. Tam uyumak için hazırlanırken minicik bir kıpırtı hissettim. Ne olduğunu tam anlamadım ama hiç kıpırdamadan beklemeye başladım. Hemen ardından bir hareketlilik daha oldu. "Eflin, hayatım, ağrın mı var?" Araf'ın bunu sormasından sonra daha şiddetli bir hareketlilik hissettim. Tamam, belki çok belirgin değildi ama ilkinde göre daha çok hissedildi. Bakışlarımı endişeyle bana yaklaşan kocaman çevirdim. Elimle karnımı işaret ettim. Hafifçe belirginleşmeye

zaryen olur. Şimdilik sezaryen diyelim belki normal doğum bile olabilir. Bebeğimin gelişimi gösterecek bunu.

"Peki Esra Hanım, sizin uygun gördüğünüz gibi olsun," dedim hafif bir tebessümle. Sevgili kocam ise bugün beni şaşırtarak hiçbir şekilde doktorla konuşmama dahil olmamıştı. Doktor ultrason fotoğrafını verdiğinde benden önce davranıp almıştı. "Eflin Hanım iki gürse kadar tarama testlerinin sonucu çıkmış olur gelip sonuçlarınızı alabilirsiniz," dedi hemen. "Teşekkür ederim Esra Hanım, iyi günler," deyip ayağa kalktığında kocamın yüzündeki ifade dikkatimi çekti. Sanki gitmeye niyeti yokmuş gibi bir hali vardı. Bir de arada sırtması yok mu? En sonunda dayanamadım konuştum. "Araf, ne oldu? Gitmeye niyetin yok gibi," dedim alıngan bir şekilde ellerimi göğsümde bileyip tirdim. "Bir tanem, bunu da nereden çıkardın?"

"Çıkar ağzındaki baklayı."

"Eflin, gel biz seninle dışarda konuşalım. Hem Esra'yı da meşgul etmeyiz," dedi beni odadan çıkarmaya çalışırken. "Esra derken?" dedim olduğum yere mübâhilenirken. Lan bu adam bu kadını nereden tanıyor.

"Karıcığım gel dışarı çıkalım, ben sana anlatacağım," diye beni sürüklemeye başladı. Yaptığına bak sen.

Odadan çıkar çıkmaz Araf'ın ellerinden kurtulup tehditkâr bir şekilde üzerine yürümeye başladım. "Doktoru nereden tanıyorsun?"

"Lise yıllarımda Yekta'nın peşinde platonik delandıp kızdı. Seninle odadan böyle çıkmasaydık Yekta ile ilgili bir espri yapma niyetindenim ama başka sefere artık. Bu arada hormonlardan mı bilmem ama kıskançlık duygusu depoyu bakıyorum da," dedi pis pis sırıtırken. Sen sırt bakalım normal doğum diye diretince kim sırtacak? Araf'a arkam dönüp asansöre ilerlemeye başladım. Daha bir dakika geçmeden belime kenetlenen ellerle durmak zorunda kaldım. "Beni kıskanman hoşuma gidiyor. Peruk ve lensle gidiyor bara geldiğinden bu yana ilk kez bu kadar keyifli hissettim kendi mi? Esmerleri tehdit olarak görme ben kumralı seve

rin." dedi yüzüstü bir şekilde. Ettiği lafa bak sen... Ama ben bilirim yapacağımı.

"Ne yazık," deyip iç çekti nedensizce.

"Ne oldu bakalım yine?" dedi çenesini omzuma yaslar-
ken.

"Benim rakibim sadece kumrallarken senin rakiplerinin
sarı, esmer ve kumralları kapsamaması gerçekten de kötü
bir durum," dedim iğneleyici bir şekilde. Elleri daha sıkı
bir hal alıp tam karnımın üzerine geldi.

"Eskiden bunu söyleseydin çok farklı davranırdım.
Hatla belki sinirden delirebilirdim. Ama şu an bana komik
geliyor bu söylediğin."

"Neresi komikmiş bunun?"

"Her şeyinle benimsin. Her şeyinle bana teslim olmuş-
ken az önce söylediğini dikkate bile almam. Karnında
benden bir parça var külkedisi. Kabul edelim sen her zer-
renle benimsin. Beni sevmesen, sana onca yaşattıklarına
katlanmazdın. Bunları sırf beni delirtmek için söylediğinin
farkındayım. Sen başka erkeklerle olmak istesen benim ya-
nımda değil, onların yanında olurdun. Tıpkı benim senin
yanında olmayı ölesiye istediğim gibi. Başkası değil ben
sadece seni istiyorum. Belki ileride hayatıma başka kadın-
lar da girer. Bana da baba derler. Senin de hayatına benden
başka erkek girecek, tabii sana anne diye seslenmeleri şart-
ıyla. Seni onlardan başkasıyla paylaşmam. Külkedim, bir
tanem anla artık başkası değil ben seni ve senden gelecek
veletlerimden başkasını istemiyorum."

Beni benden alan cümleleri sağ olsun, dizlerinin bağına
gözdü. Aklıma takılan çok alakası bir şey var sormasam da
olmaz. "Ne yani sen artık beni kıskanmıyor musun?" diye
sordum alınmış bir halde. Şen bir kahkaha içtim tam ku-
lağımın dibinde. "Seni kıskanmadığım bir saniye bile yok
kadın. Sadece bunu çok fazla dillendirmemeye karar ver-
dim. Hadi evimize gidelim," dedi gelen asansöre binmemi
söğlarken. Bense hâlâ kocamın söylediklerini düşünüyor-
dum. Gerçekten her saniye mi kıskanıyor beni? Of ya, bu

laşları. "Eflin Hanım değil mi? Hoş geldiniz," dedi aklı saçı kocaman gülümsemesiyle. "Merhaba," dedim aynı ışıltı ile cevap verirken. "Geçin, şöyle oturun," dedi masanın hemen önünde bulunan koltukları gösterirken. Anılla ben yerimizi aldıktan sonra bir süre sessizlik oldu. Dayanamayıp konuşmaya başladım. "Bebeğimizi merak ediyordunuz," dedim pat diye. "Ben de öyle tahmin etmişim. Hadi bakalım merak sebebi bebeğimiz nasılmış," dedi tebessümle. Esra Hanım'ın ayaklanmasıyla ben de ayağa kalktım. Ultrason için odanın içinde başka bir oda vardı. Doktorun peşinde odaya girdim. Tabii benim peşinden kocam da içeri girdi. "Eflin Hanım, siz sedyeye uzanıp hazırlanın," dedi makineyi hazır konuma getirirken. Doktorun söylediğini yapıp sedyeye uzanıp karnımı açtım. Doktor Hanım da benim hazırlanmış olduğumu gördükten sonra karnıma jel damlatıp ultrasonda kullanılan aleti karnımda gezdirmeye başladı. Heyecanla monitöre bakmayı sürdürürken ekranda minik bir şey belirdi. "Gördüm," dedim heyecanla. "Evet, bakın tam şurada. Şu an yaklaşık olarak on bir haftalık haftalık, yedi gram ağırlığında, yaklaşık olarak altı buçuk santim uzunluğunda. Haftalık gelişimini gözde bir şekilde tamamlıyor. Bu haftadan sonra bebeğiniz daha hızlı bir şekilde büyümeye başlayacak. Birkaç hafta sonra varlığını hissetmeye başlayacaksınız. On birinci ve on üçüncü haftalar arasında ikili tarama testleri yapılması gerekir, bugün uygunsanız tarama testlerinizi de yapalım," dedi Doktor Hanım hızlıca konuşurken. "Öyle hemen yapılabilir mi?" diye sordum şaşkınlıkla. "Şu an ultrasonda olduğunuz için bebeğin ense kalınlığına, ağırlığına falan bakacağım. Sizden kan örneği alacağız. Bir iki daha detaydan sonra sizinle işimiz bitmiş olacak. İki gün sonraya test sonuçları çıkmış olur," diye bilgilendirdi bizi. Sakin ve dinlendirici sesiyle her şey hemen olmuştur hissine kapıldım. "Tamam o zaman, tarama testini yapabiliriz," dedim içli bir halde. Daha sonra kan testi birkaç soru falan derken doktor beni tartıya çıkardı. Hamileliğin getirisi olan fazla

kiloları görme korkusuyla bakişlarım sayılara kaydıgında derin bir nefes aldım. En son tartıldığımda, yani hamilelikten önce elli dört kiloydum, şu an sayılar ise elli kilo olarak gösteriyordu. Bunun iyi bir şey olmadığına kesinlikle eminim. En azından mevcut kilomu korumam gerekirdi. Aptallıklarım sağ olsun, kendime zarar vermektan başka bir şey yapmadım. "Eflin Hanım, en son kilonuz neydi?" diye soran doktorla birden irkildim. "Elli dört kiloydum, dört kilo vermişim. Bu durum bebeğe zarar verir mi?" diye sordum tedirgin bir şekilde. Yemediğim halt kalmadı. Esra Hanım'ın bakişları anlayışlı bir hal aldıktan sonra hafif bir tebessümle konuşmaya başladı. "Eflin Hanım, hamileliğin ilk üç ayında kilo kaybı normal karşılanır. Sabah bulantıları nedeniyle anne adayları az ve düzensiz beslenir. En iyisi sizin yarım kilo kadar almanız ama kilo kaybı bebeğe zarar vermez. Üçüncü aydan sonra her ay bir buçuk iki kilo almanız sağlıklı bir şekilde bebeğin büyüdüğünde işaret eder. Bebek bu aylarda daha hızlı büyümeye başlayacak," diye içimi rahatlattı. Tartının üzerinden inip doktor masasını önündeki koltuğa attım kendimi.

"Esra Hanım ben trafik kazası geçirdim. Kaburga kemiklerim kırıldı. O zamanki doktorum doğum yapmamın büyük risk taşıdığını hatta ölümle sonuçlanacağını söyledi. Hamileliğim ve bebeğimin sağlığı nasıl?"

"Ben ultrasonda bir terslik görmedim tabii bunu için uzmanlarına bırakalım. Kaburga kemikleri birkaç haftada, ayda iyileşmez. Bunun için izin bir zaman gereklidir. Ağrı sızı geçer belki ama hasar uzun süreli olabilir. Tabii biz normal doğumla riskleri göze almamalıyız. Sezaryenle doğum yapın. Böylelikle hem sizin hem de bebeğinizin hayatı durumlarınızı göz önünde tutalım. Normal doğum her zaman en zor doğumdur. Tamam, en sağlıklı normal doğum ama hayatınızı riske atmamalıyız," dedi hızla durumu açıklarken. Düşününce mantıklı aslında. İlk çocuğumu sezaryenle doğurursam diğer çocuklarımı da doğumu se-

in her Şeyden kıymetlisin. Her ne kadar belli edemedim de. Bazen ilgisiz davrandım, bazen kızgın, öfkeli, belki de çekindin bana gelmeye. Korktun. Ama senin abinim ben her ne olursa olsun bana geleceksin. Yardım isteyeceğin kişi ben olmalıyım. Doğru olanı yanlış bir şekilde seçtin," dedi duygu yüklü sesiyle. Açıkçası kocamdan bu penitansiyansı beklemezdim.

"Özür dilerim," dedi tüm içtenliğiyle Asel.

"Araf, sen sevdiğini nasıl gözünden sakınıyorsun ben de Asel'i gözümünden sakınıyorum. Sakın ha aklına ona zarar verme ihtimalim gelmesin. Kendime zarar veririm, yine de ona zarar vermem. O benim her şeyim," diyen Karray daha fazla içten olamazdı herhalde. Araf'ın kışla gün arasında attığı yumruğu bile umursamayıp gayet sakin davranıyordu. "Abi, hadi birlikte bir şeyler yiyelim. Lütfen gitmeyin. Ben sizi çok özledim," dedi yalvaran ses tonuyla. Araf hâlâ bir tepki göstermeyip olduğu yerde dikiliyordu. Ne yapması gerektiğine bir türlü karar vermiyordu. Bu yıl el atmanın zamanı geldi de geçiyor. Tam kocama doğru bir adım atayım derken ayağımdaki topuklu ayakkabıım kabanı oldum. Daha ilk hareketimde ayağımı burkup kendimi yerde buldum. Bir de bunlar yetmezmiş gibi başım masaya çarptım. Hani bana alkış?

"Eflin bir kez de doğru yürüsen şaşarım. Her seferinde kendine zarar vermeyi nasıl becerebiliyorsun? Kadın, iki canlısın sen, beş kat daha dikkat etmen gerekiyor!" diye gürleyince başımı kaldırıp saftırık bir şekilde, kızgın ve beni yerden kaldırıp kendince iyi olduğuna emin olmaya çalışan kocama bakıyordum. "Ben de ne olduğumu anladım ki? Bir adım atayım dedim hop yerdeyim. Hemen de bana kız zaten. Benim ne suçum var tüm suç bu ayakkabının," dedim hafif bir tavırla. Başım ve kalçamda düşme neden olduğu bir ağrı vardı. "Suçlamadığın bir ayakkabı kalmıştı onu da yaptın tam oldu. Eflin, sadece düzgün yürüyeceksin başka bir şey yapmana gerek yok. İyi misin?" dedi beni sandalyeye bırakırken. "İyiyim yok bir şeyim."

Sen de sakın olur musun? Hadi yemek yiyelim," dedim kacak bakışlarını Asel'e yönlendirirken. "Başka yerde yemeyi," dedi tavırlı bir şekilde. İnat etti ya Asel'le aynı masaya oturmayacak tabii ben planımı devreye sokmazsam. Ne yapsam da kocamla kardeşini barıştırsam. Ah buldum. "Bir tanem ben kendimi pek iyi hissetmiyorum sandım. Kalkmam şimdi başım döner. Burada oturalım. Hem çok güzel mekan. Ayrıca benim Asel'le konuşmam gereken şeyler var," dedim tebessümle bakarken. Kocam hiçbir şey söylemeden yanımdaki sandalyeye oturdu. Araf'tan beklemeyeceğim hareketler. Belli ki burada kalmak için bir nedenden arıyormuş. Bakışlarını Asel'e çevirdiğimden minnet ve mutluluk dolu bakışlarını gördüm. Araf'ın oturmasıyla Asel ve Koray da sandalyelere oturdular.

"Kocacığım, bana kahvaltı tabağı sipariş verir misin? Gerçi öğlen oldu ama canım kahvaltılık bir şeyler çekiyor," dedim kocama yönelttiğim masum bakışlarımla. Araf hiç sözümü ikiletmeden garsona bir işaret yaptı. Benim istediğim kahvaltı tabağını sipariş verdikten sonra kendine de kahvaltı tabağı siparişi verdi. Garsonun yanımdan gitmesiyle masada derin sessizlik oldu. Bu duruma dayanmadığım için hemen konuşmaya başladım. "Ee Asel, nasılsın, iyi misin?" diye sordum birdenbire. Bir yandan da heyecanlıyım, neler yapıyor merak ediyorum. "Mutluyum," diye özetledi gözlerinin içi gülerken. "Sen nasılsın? Hamilelik nasıl gidiyor?" diye devam etti gözlerini karnıma doğru çevirirken. "İyiim canım, hatta çok iyiyim. Düşündüğümde daha iyi aslında. Ben kendimi hep halsiz yorgun hissederim sanıyordum ama çok dinç hissediyorum," dedim neşeli gülümsememle.

Önceleri bir korku vardı içimde ya bir şey olursa diye, ama şimdi korkmuyorum. Nasılsa her şey olacağına varır. Onca olan şeye rağmen bebeğim benimle. Bundan daha önemli bir şey olamaz. Babası gibi güçlü olacak.

"Sevindim. Yeğenimin nasıl olacağı konusunda çok meraklıyım. Kesin bilmiş bir şey olur."

Final



Asel ve Koray'ın tam karşımızda durması işi fazlasıyla ilginç bir hale getiriyordu. Benim sinirli kocam olay çıkar-
masa bari.

"Araf, hadi gel, yanlarına gidip bir merhaba diyelim."

"Saçmalama, yürü başka yere gidiyoruz. Bizim onlarla
işimiz olmaz!"

"Bir tanem, daha ne kadar uzayacak bu mesele? Biliyo-
rum merak ediyorsun. Hadi gidelim. Sen abisin ilk adım
sen atmazsan Asel nasıl cesaret etsin? Onu seviyorsun,
hadi inat etme. Senin kardeşin."

"Eflin yürü. Daha fazla uzatma. Biraz daha burada ka-
lırsam hoşlanmayacağın şeyler yapacağım, sen de arar
ettiğine pişman olacaksın," dedi beni çılsa doğru çıkı-
tırmeye başlamıştı. Her sinirlendiğinde yaptığı gibi elini
bileğime kenetlemişti.

"Araf, kardeşini sahipsiz sanmalarını mı ister misin?
Belki Koray'la çok mutlular ama Koray'ın ailesi tarafından
dışlanıyor. Sonuçta Koray akşama kadar hoddingle. Asel
normalde sessiz kalacak bir kız değil ama takdir edersin
ki ailesiyle arası bozuk olduğu için ya da sevdiği adam-
dan ayrılmamak için sesini çıkaramıyor olabilir. Hadi gel
yanlarına gidelim," dedim aklını çelmeye çalışırken. Bir
yandan da bileğimi tutan elinden kurtulup elinden tuttum.
Asellerin bulunduğu yere doğru sürüklemeyi ümit etme-
dim. Asel ve Koray'ın bulunduğu masasının yanına yak-
laştığımızda ise keşke yapmasaydım dedim ama iş için
geçti. Asel'in yüzünün bir tarafının tamamı mesemoda.
Hal böyle olunca kocamı tutabilene aşk olsun.

"Siktir!" Olanca sinirle soludu. Olaya müdahale etme
me fırsat olmadan elimi bırakıp, "Kim yapı lan bunı!"

diye gürledi. Tabii Koray'ın yakasına yapışıp hızla masaya savurdu. Akla gelen ilk düşünce Koray'ın Asel'i dövmüş olma ihtimaliydi. Ki insanın inanası gelmiyordu. "Abi..." dedi donuk sesiyle. Elindeki çatal yere düşmüş şaşkınlıkla bakıyordu. Araf Koray'ın yakasını bıraktığı gibi kardeşinin önünde diz çöküp, Asel'in yüzündeki morluğa bakıyor, basar tespiti yapmaya çalışıyordu.

"Asel söyle, kim yaptı bunu? Korkma kimse benim yanımda sana zarar veremez. Eflin, Asel'i de al arabaya geç," dedi sert ve kararlı bir sesle. Her ne kadar sert olmaya çalışsa da sesindeki merhamet elle tutulur cinstendi.

"Abi bana çok kızdın mı?"

"Şey! Kızmadım. Ağlama evde konuşuruz. Daha fazla burada kalmama izin vermem."

Sesi yumuşak ve kararlıydı. "Abi, Koray bana zarar vermez. Sakin ol," dedi yumuşak ve titrek bir sesle. "Kim yaptı bunu sana söyle güzelim? Söyle de abin hesabını sorsun?" dedi benim muhteşem kocam. Kardeşini bu halde gördükten sonra yelkenleri suya indirmiş korumacı abi potansiye-line dönmüştü. Üstelik tüm kirliliği buhar olup uçmuştu. "Aslında ben yaptım. Dün Koray'la at binmeye gittik. Ben de attan düştüm. Yüzümdeki morluğun sebebi bu."

"Aferin sana Asel. Senden de bu beklenirdi. Bir şeyi de doğru yap. Lari az daha adamı öldürecektim," dedi yerden hızla doğrulurken. Afallamış bir hali vardı. Koskoca Araf Ateş'in afallamasını sağlayan Asel'e koca bir tebrik gönderdim.

"İyi ki de düşmüşüm. Eğer düşmeseydim şimdi yanıma gelmezdin. Beni görmemiş gibi yapıp giderdin. Abi, bakma bana öyle ben ister miydim böyle olmasını? Sadece korktum. Sevdüğimden ayrı kalmaktan korktum. Sen Eflin için neleri göze aldın, neler atlattınız? Kızmaya bana ne olur?"

"Sana kızmadım. Sadece yaptığın doğru bir şey değildi. Dikkat edersen sana elâlem ne der, ne düşünür demiyorum. Kimin ne düşündüğü umurumda değil. Sen benim

yapmaya dışarı gideriz. Teknik olarak öyle yemeği oluyorsa ama takılma."

"Tamam gidelim ama benim duş almam lazım. Hazırlanayım gideriz," dedim neşeli sesimle ama Araf'ın benden yüzü beyazladı. "Sen duş alırken yanında duracağım," dedi kararlı ve itiraz kabul etmeyen sesiyle. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim suratını buruşturmuşken. Araf banyoya girse ben duş alamam ki, bu iş başka yerlere gider. Şikayet ettiğimden değil tabii ama temizlenmem lazım. "Seni bir daha öyle görmeye dayanamam," dedi açılı bir sesle. "Hey sakın ol bakayım o akılsızlığı bir kere yaptım bir daha asla yapmam. Merak etme yanlış," dedim ciddi bakışlar atarken. Yüzünde tedirgin bir ifade olsa da tek başına duş almama karşımadı. Fakat on beş dakikalık duş boyunca tam otuz altı kez kapıya tıklayıp seslendi, benim sesimi duymadan gitmedi. Bu olay sadece benim değil kocamın da psikolojisini bozdu.

Saçlarımı tarayıp kendi haline bıraktım. Hava sıcak olduğu için kurulmakla uğraşmadım. Siyah desenli kalın askılı elbise giydim. Elbisenin altına opak külotu girip giymeyi ihmal etmedim. Platform topuklu ayakkabılarımı da ayağıma geçirdim. Ve tüm hazırlığın bitti. En son bir çantama telefonumu atıp aşağı indim. Araf her zamanki sıklığına seksilik eklemişti. Takım elbise yerine siyah kot pantolon ve siyah kısa kollu tişört giymiş. Kollarının açta kalan yerleri kol kaslarını sergilercesine açılmış. Seni bana inat yapıyor. "Güzelliğinle aklımı başımdan almasın, adil ve etik bir davranış değil. Bu gibi durumlar hoşuma gitmiyor. Söylemedi deme," dedi oyunbaz ve keyifli sesle. Gözlerindeki ışıltıyı görmek ne kadar da güzeldi. "Bunun mankenleri kışkandıracak kadar yakışıklı kocam mı söylüyor," dedim hafif alaycılıkla sesinde neşeli bir ton vardı. "Bu kadar oyalanma yeter açlıktan öldüm. Hadi gidelim, şeyler yiyelim," dedi sabırsız bir şekilde. Hafifçe kolumu sallayıp evin çıkış kapısına doğru ilerledim.

Dışarı çıkıp
tıc ve huzur
den dışarı çıkıp
ön koltuktaki y
sonra Elit adlı
revliye teslim e
bakılırken hiç
kızlıkla gözleri
"Araf tam kary
mi? Yoksa göz
"Evet... onla

ca temiz havayı bolca içime çektim. Rahatla-
verici bir his oldu. Kocam da hemen peşim-
p evin kapısını kilitledi. Arabaya yaklaşıp
yerime kuruldum. Kısa bir süre yolculuktan
restoranın önünde durduk. Araf arabayı gö-
ttikten sonra restorandan içeri girdik. Etrafa
ummadığım biriyle bakışlarım birleşti. Şaş-
ım büyürken kendimi konuşmaya zorladım.
"nızda yemek yiyen çift, Asel'le Koray değil
erim bana oyun mu oynuyor?"
ır..."



"Seni affederim ama bir şartım var."

"Tamam, neymiş o şartın? Merak ettim." Ağlamam du-
muştı. Sakinleşmiştim.

"Senden tam dört çocuğum olursa seni affederim. Daha
azı kurtaramaz, işine gelirse..."

"Ne yani? Beni affetmek için şartın benim dört çocuk
doğurmam mı?" dedim hayretle. İşte bunu beklemiy-
dum. "Nesini anlamadın bunun, senden tam dört çocuk is-
tiyorum. İlk doğanlar ne kadar şımarık olursa olsun dünde
tamamlamak istiyorum. Yoksa seni affetmem."

"Ya işler benim lehimeyken, nasıl aleyhime döndü an-
lamadım. Kafamı karıştırıyorsun. Hem sağlıklı düşünem-
yorum. Karar vermek için bana biraz zaman ver."

"Yok sana zaman falan. Az önce her şeyi yapmaya ha-
zırdın ne oldu? Dört çocuğu duyunca korktun mu? Kat-
nı hemen ver, yoksa karışmam."

"Ben, sen bir düşün diye dedim. Bak tam dört tane be-
nim gibi güzel ve tatlı kızın olursa onların peşinden erkek
eksik olmaz kendimden biliyorum yani," dedim huzla. Ben
daha birini doğuramadım. Dört tane nasıl doğurayım?

"Bak bak laflara bak. Yok öyle yağma Eflin Harun, ya
dört ya da dört. Beni yıldırılmazsın."

"Beni affetmezsen yok sana dört çocuk. Önce affet ba-
kalım."

"Benimle konuşmadan geçireceğin tek bir günün olma-
yacağına, eski güler yüzlü karım olacağına, eski hayat dolu
haline döneceğine, bir daha intiharı düşünmeyeceğine, za-
manı geldiğinde dört çocuk yapacağına söz verisen seni
şimdi affederim."

"Hey hile yapıyorsun ama... Birden fazla oldu şart-
rın."

"İşinize gelirse Eflin Ateş," dedi hafif sınıtmasıyla. Ay
nasıl özlemişim gülüşünü, içim eridi.

"Eh ne diyeyim. Kabul edeyim madem, çok ısrar et-
tiz," dedim az önceki konuşmaları aklımın en uzak kö-
şesinde.

sesine atıp keyifle sırttım. Oh be, ne zor şey somurtup oturmak. Benim bu tepkimden sonra bana doğru yaklaştı. Yavaşça yatağa oturdu. O bana yaklaştıkça kalbim tık tak tak diye değil de güm güm diye atmaya başladı. Gerçi saat mi canım? Kalp tık tak diye mi atar? Benim kafa gitti yine.

Araf bana yaklaştı ve yaklaştı, dudaklarımızın birbiriy-
le buluşması özlem dolu olmuştu. Dudaklarımızın üzerinden-
ki baskı artarken yaptığı hatayı hafızamdan sildim. Tabii
ara sıra sağ bileğimdeki sızı kendini belli ediyordu ama o
da geçer. Her şey geçer, biz kalırız. Hiç olmadı aşkıma
kalır. Derinleşen öpücüğümüze ara verdik. Nefeslerimi-
zin düzene girmesi biraz zaman almıştı. "Bir daha olursa
alfetmem. O partide bana söylediklerin bile canımı seni
kaybetmekten daha çok yakmadı. Yapma olur mu yapma.
Bir daha asla beni bırakmayı düşünme. Sen gidersen ben
her şeyimi kaybederim tıpkı ben gittiğimde senin kaybede-
cek olmam gibi," dedi yumuşak ve itiraz kabul etmeyen
sesiyle. Hiçbir şey söylemedim. Günlerden sonra ilk kez
huzuru bulmuştum. Ah keşke pis olmasaydım. Yani has-
taneye gittiğim günden bu yana banyo yapmadım. Tamam
kötü kokmuyorum ama kötü hissediyorum. Ne zaman
banyoya girsem beş dakikadan fazla duramıyorum. Araf
pat içeri giriyor. Aynen ya hiç çekinmeden dalıyor içeri.
İhtiyacımı zor gideriyorum. Yapılır mı bu bana? Tamam,
korkuyor olabilir de, biraz fazla abartıyor. Şimdi üşendim
daha doğrusu kocamın huzurlu kollarından ayrılmak iste-
miyorum. En iyisi yarın banyo yaparım.

Huzurlu uykunun beni almasına izin verdim. Sabah
yüzünün farklı yerlerine kondurulan minik öpücüklerle
uyandım. Daha güzel uyanma yöntemi bilen? Yok mu?
Peki tamam. Masmavi gözlerin güzelliğiyle büyülenirken
kendime gelmeye çalıştım. "Günaydın güzelim," dedi gü-
zel gülümsemesiyle. "Günaydın kocacığım," dedim aynı
güzel enerjiyle. "Hadi kalk bakalım. Öğlen oldu. Kahvaltı

bakmak için izin ister," dedi öfkeli sesiyle. Hem beni kumamaya çalışıyor, hem de sinirlerine hakim olamıyor gibi bir hali vardı.

"Eğer bir kadının kocası 'yüzünü görmek istemiyorum' dediyse, kadın da kocasına bakmak için izin ister. Bunda yanlış olan ne var?" Böyle davranmakta sorunla kadar haklıyım. Kocam bana yüzünü görmek istemiyorum dedi, bundan daha acı ne olabilir ki?

Başım kocamın boynuna gömülüydü. Kıpırdamadım yerimden. Bu son söylediklerimden sonra Aral kaskatı keşildi. Nefes alışları bile düzensizleşmişti. Ne söyleyeceğine karar veremiyormuş gibi kaldı bir süre. "Ne yanı? Tüm bu yaptıkların bu cümle yüzünden miydi?"

"Seni seviyorum. Sevdığım birinden bu cümleyi duymak ne kadar yaralayıcı bilmiyorsun. Neler düşündüm bilmiyorsun. Tabii her şey bu cümle yüzünden. Beni itmediğin için yaptım her şeyi. Sen gidersen ben her şeyi kaybederim."

"Kafayı yemiş olmalısın. Benim seni ne kadar çok sevdiğim konusunda bir fikrin var mı? Lanet olsun son birkaç gün içinde neler çektim haberin var mı? Benim seni sevmeyi düşünüp kendini öldürmeye kalktım! Ne geçiyorsa aklından? Kendini öldürüp beni mi cezalandıracaktın! Sen ölmüş olsaydın ben yaşamak ister miydim sanıyorsun? Seni kanlar içinde bulduğumda ne düşündüm bilmiyorsun. Ne kadar korktum bilmiyorsun. Hastanede ameliyatın bitmesini beklerken neler yaşadım bilmiyorsun. Sen lanet bir lafı yanlış anladın diye ben karımın gözlerini, sesine, gülüşüne hasret kaldım. Yaşadığım acıyı bilmiyorsun. Lanet olsun sadece tek bir lafın devamına gelmedim diye bunların olması mı gerekiyordu? Bu yaptığın ne biliyor musun, aptallık!" dedi sinirle bağırarak, çıkış yataktan çıkıp karşıma dikilmiş öfkesini kusuyordu. Ben de yatağın içinde dizlerinin önünde duruyordum. Duyduğum her cümlede yaptığım hatanın ağırlığı bindi üzerine. Ne

kadar aptalım. Ne kadar düşüncesizim. Anlamadan, dinlemeden neler yaptım.

"Özür dilerim," dedim ağlamaya bağlamadan hemen önce. Bir damla süzüldü gözümünden. Sonra bir damla daha. "Özür mü dilersin? Lan ben az daha nefesimi, kadınımlı kaybediyordum. Sen ise özür mü diliyorsun?" dedi negelebediyordum. Sen ise özür mü diliyorsun? Sinir krizi geçiriyordum yoksun kahkahasını atarken. Sinir krizi geçiriyordum sanırım. Ama adam haklı, bir çuval inciri berbat ettim. Bir hicırık, hop bir göz yaşı daha... "Senin beni affetmen için ne istiyorsan yaparım. Özür dilerim. Affet beni. Ama sen de hatalısın, o cümle yenilir yutulur bir şey değildi. O yüzden biraz daha affedici ol," dedim ağlamalarımın arasından. Yüksek sesle bir kahkaha attı. Sinirle duvara bir yumruk geçirdi ki o an elini kırmış olabileceğinden şüphe ettim. Sinirini bir şeyden çıkarmak istiyordu bu da duvar oldu. "Lan sen tüm insanların önünde beni tanımazlıktan geldin. Başka bir adamın evine gitmekten söz ettin. İş ilişkisi dostluk ilişkisi içinde olduğum tüm insanların önünde başanmak söz ettin. Hem de haksız yere. Şimdi benim kendimi öldürmem mi gerekiyor? Sana delice sinirli olmama rağmen sadece tavır aldım. Tek bir laf ettim. Sonuçlarına bak," dedi, öfkeyle bir yumruk daha indirdi duvara.

Bu öncekinden daha sert ve hızlı olmuştu. İçim acıdı. Gözyaşlarımı durmaksızın akarken kendimi konuşmaya zorladım. "Gerektiğinde gitmesini bileceksin ki üzülmeysin, gerektiğinde susmasını bileceksin ki karşıdaki anlaşılsın. Gerektiğinde diz çökmesini bileceksin Araf Ateş, ki affedilebilesin. Gerektiğinde ölmesini bileceksin ki yaşanmaya değer olduğun anlaşılsın. Sanırım ben en son seçeneği seçtim. Biliyorum hatalıyım. Benim sabrımı sinadın. Ben de seni, delirtmek istedim. Her şeyin başlangıcı sana dayansa da, son yaptığım yüzünden ben bile kendimi affedemiyorum. Ama senin beni affetmen için her şeyi yapmaya hazırım," dedim kararlılıkla. Ciddi ve sulu bakışlarını diktim gözlerine.



rımdaki tokaları çıkardım saçlarımı yolarak. Tüm hata benim değil elbet. Ama ceza bana kesildi.

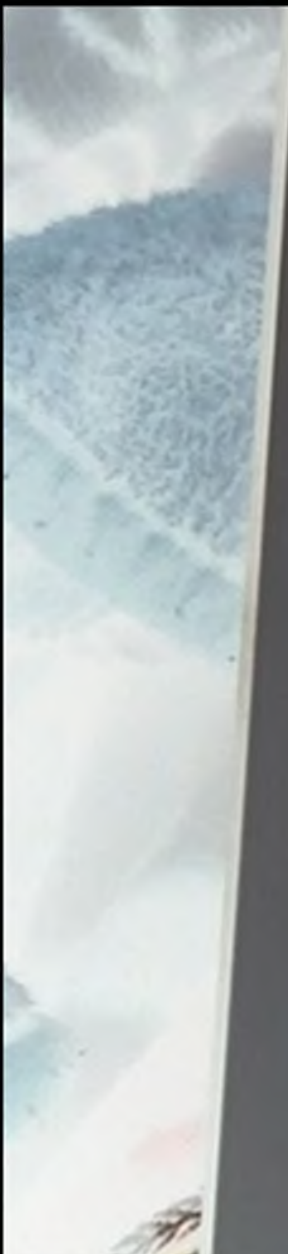
Ya, kocam bana yüzünü görmek istemiyorum dedi daha ne olsun? Şuursuz adımlarla girdim banyoya. Küvet musluğunu açıp dolmasını izledim bir süre. Sonra banyo-kannemin kuzenlerimle bana söylediği o rüznıyı söylemeye başladım, yavaş ve sakın sesimle. Bebeğime bir kez beninini söylemezsem nasıl anne olabilirim ki? Evet belki yavaş pacağım şey bir cinayet, bunun farkındayım. Sadece kendimi değil belki bebeğimi de öldüreceğim. Araf beni hiç affetmeyecek. Hatta bebeğini ondan aldığım için benden nefret bile edebilir ama yaşarken beni umursamamasından benden vazgeçmesinden daha iyi bir seçenek değil mi?

Küvetin dolmasına birkaç santim kala kapattım veya. İlık ve rahatlatıcı suya girmeden önce bir jilet aldım çekmeden. İnce ve pürüzsüz bir yüzeyi vardı. Yavaşça küvete girip suyun bedenimi rahatlamasını izin verdim. Jileti sol elime alıp aklıma kocamı ve onunla yaşadıklarımızı getirdim. Önce evlilik teklifi için beni helikopterden aşağı atması sonra Amerika'da benim onu affetmemi beklerken hasta olup yataklara düşmesi, balayımız, tartışmalarımız, tutulmuş evimiz derken mutlu bir gülümseme yerleşti yüzüme. Tüm bunları kaybedersem yaşamam gerçekten gerekir. En büyük korkum kocamı, sevdiğim adamı kaybetmek değil mi zaten? Yaşarken kaybetmektense, ölüm daha iyi. Bu nedenle elveda sevgilim. Sen beni terk etmeden ben, yani biz, gidiyoruz hayatından.

Sol elimdeki jileti sağ bileğime bastırdım ve yatay bir şekilde aşağı doğru indirdim. Kesğin etrafından sıran kımızı ve yoğun sıvı ile derin bir acı yayıldı vücuduma. Bu acı hiçbir şey değildi. Kocamdan duyduğum o bir cümle daha çok yaktı canımı. Başımı küvetin kenarına yasladım. Jileti diğer elime alacakken jileti küvetin dışına düşürdüm. Minik bir yere çarpma sesi duyuldu. Neyse bu kesik de yeterli olur sanırım. Gözlerimi kapatıp her şeyin bitmesini beklemeye başladım.

Hızla ve sert bir şekilde açılan kapı sesi duysam da kendimde göz kapaklarımı açacak gücü bulamıyordum. "Efendim" diye gürledi Araf. Ses tonundan acı akıyordu buram buram. Neden ama? Sen istedin bunu. Yüzünü görmek istemiyordum dedin. Merak etme sevgilim az kaldı gidiyorum hayatından. Görmezsin bir daha yüzümü.

Birkaç saniye sonra sudan çıkarıldığımı hissettim. İnancsız bir üşüme hissiyle kaplandım. Sağ elimin parmaklarını oynatamıyordum. Araf beni kucağına aldığı gibi yatağa yatırdı. Sağ bileğimin sert ve sıkıca bağlandığını hissettim. Çevremde bir şeyler oluyordu ama ben bunu göremiyordum. Uyumak istiyordum, sadece uyumak istiyordum. Daha sonra tekrar havalandım. Bu sefer kocamın kokusunu doyasıya içime çektim. Son isteğim de yerine geldiğine göre artık uyumamın pek bir mahsuru yok sanırım.



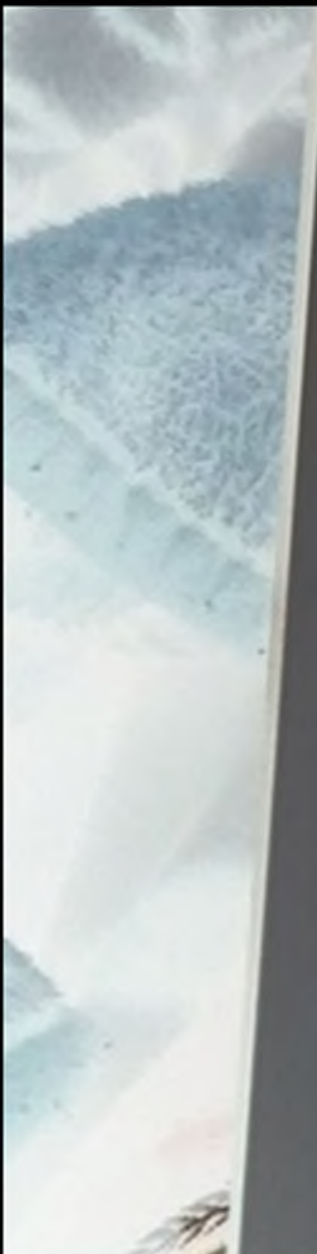
de şu çocuğu Araf abinin elinden kurtarın. Yazık, yakışıklı bir şeydi. Daha fazla yüzü dağılmadan gidin istemeyiz," dedi ve Yekta'nın kayış koptu. Bu çift de kışkırtılma krizine girdi ve ben orada öylece kalakaldım. Ya Kağan belki ölüyor, belki benim kocam katil, olacak bunların etmiş kavgaya bak? Sen o adama nasıl yakışıklı dersin? Tek dendi de buydu zaten.

"Hani diyorum kavgayı bir kenara bırakırsanız da, kocamın yanına gitsek? Meraktan dokuz doğurdum burada," dedim sabırsız bir şekilde yerimden duramayarak. "Elin haklı Yekta. Sadece yazık oldu çocuğa onun için öyle söyledim. Hem senin yanında hiç sayılır," dedi Berfu. En sonunda Berfu Yekta'nın yanağına minik bir öpücük koyup arabadan indi. Ben de üçşengeçlikten ön koltuğa geçmedim. Yani kim arabadan inip de ön koltuğa geçecek?

Yekta tekrar arabayı çalıştırdığında daha stres oluyordum. Neticede sinirli ve kışkırtıcı Araf Ateş, bin kaplan gücünde oluyor. Ah canım kuzenim iyiydin, hoşun ama kötü huyların da vardı. Ay ne diyorum ben ya? Resmen saçmaladım. "Daha ne kadar var? Merak yüzünden bir an doğurabilirim," dedim tedirgin ve titreyen sesimde. "Abim mesaj attı eve geçiyormuş. Seni de eve götürüyorum," dedi hızla ve rahat bir şekilde. Bakışlarını dikiz atmasından ürme yöneltmişti. "Ben sana dedim değil mi huzul ol dedim. Kağan'a ne yapmış, haber verdi mi? Merak ettim," dedim heyecanla Yekta'nın olduğu tarafa yönelerek. Yekta cevap vermek yerine sıkıntıyla iç çekti. Oflaya pırlaya eve kadar geldim. Ciddi anlamda sıkıcı bir yolculuk oldu. Buzun ejlenceli neşe dolu Yekta Bey, hiç sesini çıkarmadan arabayı sürdürdü. Evin tam kapısının önüne geldiğimde Yekta arabayı durdurdu. Evin salon kısmından ışık geliyordu. "Bıraktığım için teşekkür ederim," dedim sıradan tek kelime ses tonuyla. "Lafı olmaz... Yenge abimin üzerine çok gülmeye. Bir de sakın ona Kağan'a ne yaptığını sorma. Merak etsen bile sorma. Kendi anlatsın. Bu gece ona kötü şeyler söyledin, bırak biraz düşünsün. Bu sinirli haliyle kabini

"Korunabilir," dedi ciddi ve sıcak bir şekilde. "Teşekkür ederim, tavsiyeni dinleyeceğim," dedikten sonra arabadan inmek için hamle yapmışım ki Yekta beni durdurdu. "Yenge streslen çantanı unuttun. Berfu getirmiş koltuğa bırakmış. Al istersen," dedi, alaylı bir tavırla uzattığı çantayı aldım. Kağan ve kocam yüzünden çanta umurunda bile değildi. Berfu'nun elinde bile fark etmemiştim. Yavaşça kafamı sallayıp arabadan aşağı inip evimizin kapısına ilerledim. Çantadan anahtarı bulup kapıyı açtım. Ben kapıyı açınca Yekta arabayı çalıştırıp hızla uzaklaştı. Derin bir nefes alıp içeri girdim. Kapıyı yavaşça kapatıp çantanı ve anahtarı yanbire bırakıp ayağımdaki ayakkabıların kurtuldum.

Kocamı çok kırdım. Üzdüm hem de haksız yere. Hoş o da beni öldürmekle tehdit etti. O da ayrı mevzu. Yavaş ve tedirgin adımlarla ilerleyip salona girdim. Kalbim ağzımda atıyordu resmen. Salonun ışığı en kısıkta olduğu için loş ve karanlık bir ortam oluşturunuyordu. Buna rağmen Araf'ın nerede olduğunu ve ne yaptığını net bir şekilde biliyordum. Elinde büyük ve geniş bir içki bardağı ile cam kenarında tekli koltuğa oturmuş içkisini içiyordu. Sanki kederli bir hali vardı. Geri zekâlı tabii kederli olur, resmen seni boşayacağım, çocuğunu da göstermeyeceğim dedim. Araf benim geldiğimi fark etse bile benden tarafa dönüp bakmadı bile, sadece elinde boşalmış olan bardağı doldurup içmeye devam etti. Az önce yere bıraktığı içki şişesinin yarısı boşalmıştı bile. Kapının kenarına yaslanıp izledim onu. Şimdi yanına gidip bir şey söylesem belki daha kötü olacak. Bildiğin fırtına öncesi sessizliği yaşıyoruz yine. Bu sefer haklı olan ben değilim, kocam. Bana ne yapsa, ne dese hakkı. Bir süre daha kocamı ve içki içmesini izledim. Ta ki ayakta durmaktan bacaklarım ağrıyana kadar. Yavaşça hareketlenip kocama yakın bir koltuğa oturup izlemeye devam ettim. Mideme kramplar giriyordu. Unan zamandır ilk kez konuşmadan gözlerimizin içine bakmadan duruyorduk.



önünde Kağan'a *sana gidelim* dedim. Oı ya! Ben bittim. Şimdi ne yapacağım? Araf fazlasıyla sınırlı Kağan yüzünden. Oha Kağan... Onu Araf'la baş başa bıraktığıma inanmayorum. Ben ne yaptım? Koş Eflin koş! Yoksa kuzeninin zesine gideceksin.

Burcu'ya acı dolu bakışlar atıp tuvaletten koş koş çıkmaya çalıştım. Ayağımdaki topuklu ayakkabıların beni yardımcı olduğu söylenemez. Davetin verildiği yere girdiğimde ise, Araf ve Kağan'a dair hiçbir şey bulamadım. Kağan ayvayı yedin. Salonu tarayıp Yekta'nın bulunduğu kısıma koşturdum. Belki Araf'ın Kağan'ı nereye götürdüğünü Yekta'dan öğrenebilirim. Tabii küçük bir ihtimal ama denemeye değer. "Yekta, Araf Kağan'ı nereye götürdü?" dedim panik içinde. "Muhtemelen rahat öldürebileceği bir yere götürmüştür," dedi alaycı bir şekilde. Bana kızgın bakışlar atmayı ihmal etmedi. Berfu da bu olaylar yüzünden sesini çıkarmadan bekliyordu. "Yekta, Araf'ın götürdüğü kişi benim kuzenim. Ona bir zarar gelsin istemiyorum. Nereye gittiklerini söyle? Eminim nerede olduklarını biliyorsundur," dedim Yekta'nın gözlerinin içine bakarken. "Bu de biliyoruz herhalde kuzenin olduğunu. Ama ne olursa olsun o bir erkek ve sen onunla dans etmeye kalktın. Üstelik tüm bu insanların önünde onu boşayacağına söyledin. Her şeyin bir bedeli vardır. Yaptığın hatanın bedeli bennin ödemesi gerekiyor," dedi rahat bir tavırla.

Masadan aldığı kırmızı şaraptan büyük bir yudum alıp kadehi tekrar masaya bıraktı. "Yekta, ya bari Araf'ın nerede olduğunu söylersin, ya da ben senin için intikam planları yapmaya başlarım. Beni sinir etme hemen cevap ver neredeler?"

"Tek başına oraya gidemezsin. Seni ben bırakam Berfu sen de bizimle geliyorsun," diye emir verip önden ilerlemeye başladı. Tabii Berfu ve ben peşinden kuyruk gibi onu takip etmeye başladık. Bizim kapıya çıktığımız plan görevli arabayı getirmek için kapalı otoparka ilerledi. Bu de bu sıcak havada kapının önünde beklemeye başladık.

"Allah'im ben ne yaptım ya, dağ gibi adamı tüm iş arkadaşları önünde rezil ettim. Hem de ne uğruna... Sırf yanlış anlaşılmalara yüzünden az daha kocamı boşuyordum. Ama şimdi Burcu'nun suçu, en başından bana anlatsa durumu ben ona neden düşman kesileyim?"

Görevli arabayı getirir, getirmez kendimi arka koltuğa attım. Berfu da bana anlamsız bakışlar atıp ön koltuğa oturma. Ne yani? Sevgililerin arasına kara kedi gibi giremem. Yokta hiç beklemeden arabayı çalıştırdı. Yollarda hızla ilerlerken sanki zaman akıyor, yollar bitmiyordu. Derken araba durdu. Bildiğin sokak içi mahallesiymiş. Yani her yerde ev var insanlar dışarda. "Neredeyiz?" dedim da-
her yerde ev var insanlar dışarda. "Neredeyiz?" dedim da-
ranamayıp sormuştum işte. "Berfuların evinin önündeyiz. Ne sandın? Sevdüğün kadını tehlikeli bir yere götüreceğini mi? Yok daha neleri!" dedi neşeliyle. "Madem buraya gelecektin, beni taksiye bindirseydin ya. Çocuk ölecek. Kesin Kağan'a bir şey olacak," dedim korku dolu sesimle. "Hadi ama yenge, abim biraz idman yapsın. Olmaz ki hemen gidersen oyun biter," dedi neşeli sesiyle. "İyi de onun bir suçu yok ki. Ben istedim yanımda gelmesini," dedim sa-
nırmaya geçerken. "İsteyebilirsin ama mantıklı düşünen herhangi bir insan Araf Ateş'in karısının yanına partner olmayı kabul etmezdi. Kuzenin bile olsa iş değişmez. Şimdi gelin cezasını," dedi ciddi bir tonla.

"Ah ah, amcam beni öldürecek. Benim yüzümden öğ-
lunun başına bir şey geldiğini öğrense kesin delirir," diye yakındım. "Sen Kağan'ı, amcamı falan boş ver, asıl kendini düşün. Abim sana ne yapacak kim bilir. Seni onun elinden çıkılabile kurtaramaz," dedi tüyler ürpertici bir gerçeklikle.

"Ne yani beni döver mi? Odaya mı kapatır. Bana işkence mi yapar?" dedim tereddütlü bir şekilde. "Sana vuracağını hiç sanmıyorum. Bence daha fenasını yapacak," dedi ciddi bir tavrıyla tam ne gibi şeyler yapar diye soracaktım ki bu gece sessizliğini koruyan Berfu konuşmak için tam zamanı buldu. Yani iki dakika daha sussa olmaz. "Muhabetinize doyum olmuyor ama ben artık eve geçiyorum. Siz

adamın birisin. Senden boşanacağım, gideceğim buradan uzaklara. Sana şu kadarını söyleyeyim, ne beni ne de çocuğunu bir daha göremeyeceksin! İşte benim sana kestiğim ceza. Ben öldürmem Araf Ateş, süründürürüm. Bu da benim farkım!"

"Olayın farkında değilsin, bir de üste çıkamaya çalışıyorsun. Gerçekten sarışın kadını kim olduğunu öğrendiğinde bu söylediklerine pişman olacaksın. İşte o zaman bu adamın hesabını vermek için çok özel bir yerde olacaksın."

"Ya... Hep öyle olur zaten. Şu durumda kendini nasıl aklayacaksın, çok merak ediyorum?" dedim öfkeyle. Dananın kuyruğu koptu nasıl olsa.

"Güzellik buraya gel! Eflin'le tuvalete gidip konuşan da, senin kim olduğunu anlasın," dedi kocam olacak hayran. Sarışın kadına güzellik, bana Eflin öyle mi? Lan, ben bu adamı paralarım! Sağ elimi iyice geriye çekip var gücümle Araf'ın suratına yumruk attım. Pis! Nasıl o kadına güzellik der? Kısırçılık damarım attı. Allah'ım sen bana sabır ver.

Sarışın kadın yanıma gelip koluna girdi. Lan sen kim oluyorsun da benim koluma giriyorsun? Yemin ediyorum bu kızın saçlarını tek tek yolup eline veririm. Kızın kollarından kurtulup onun suratına bakmadan hızlı hızlı önden yürümeye başladım. Kadınlar tuvaletine tabiri caizse bodoslama dalıp hemen arkama dönüp kadına yüz yüze geldim.

Ben bu kadını daha önce nerede gördüm ya? Sanki daha tanıdık geliyor. Kadın tuvaletin kapısını sıcağı kapattı. Sol elini bıkkın bir vaziyette başına yerleştirdi. Saçlarını sıkıca tutup havaya kaldırdı. Bir dakika, o sarı saçlar penek miydi yani? Hayretle ne yaptığına bakarken peruğun altından çıkacak kişiyi merakla bekliyordum.

"Merhaba Eflin," dedi kocaman tebessümle. "Oha! Oha! Burcu?" dedim gözlerimi kocaman açarken. "Yuh sen ana yani..." Konuşacak gücü kendinde bulamıyordum. Mideden yükselen kusma isteğiyle olduğum yerde kalakladım. "Sen! Oha! Ben her şeyi berbat ettim. Sana inatçıyım."

Ben Burcu: Nasıl olur da, senin yanına geldiğimde daha önce karşılaştığımızı söylemezsin?"

"Ne deseydim? Araf abi ile beni gördükten sonra hastalık oldun. Benimle ilgili kötü düşüncelerin olsun istemedim. Ahıveriş merkezinde abim de bizimleydi ama o telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıkmıştı. Abim araf bana hava değişikliği olsun diye dışarı çıkarmıştı. Biz de Araf abyle karşılaştık, beraber yemek yemeye karar verdik. Ben yeni kişilerle tanışmaktan pek hoşlanmam bu yüzden de ondan yalan söylemesini ben istedim. Bizi tanıştırmasını istemiyordum. Seninle tamamen iyileştikten sonra tanışmak istiyordum. Yani benden çekinebilirdin, hastalık yüzünden. Tüm suç benim. Benim yüzümden yalan söyledi sana. Bugün de abimle geldik buraya, seni sordum, gelmemek dedi. Sonra sen o adamla içeri girince Araf abi afalladı. Bir de Egemen gelip Araf abiye *çin çok güzel, yerinde olsun tek başına dışarı çıkmasına izin vermezdim* falan dedi. Araf abi de bu nedenle *çimin burada olduğumdan haberi yok* dedi. Etraf aç kurtlara dolu, benim karım da muhteşem bir sürü dedi."

Burcu, ben partiye gelmeden önce olanları kısaca özet geçmişti. Yuh, ben çok saçma ve aptalca bir şey yaptım. "Burcu canım, senin beynin çalışmıyor mu? Ben kocam bana yalan söyleyip başka kadınla yemek yiyor diye az daha kafayı yiyordum. Senin hakkında neden kötü şey düşünüyüm? Sen Araf'ın kardeşi sayılırsın. Bak neler oluyor senin doğruları anlatmadın diye. En başından bu konular konuşulsa bu saçma olay yaşanmamış olurdu. Ayrıca seni nasıl hatırlamadım, hiç anlamadım. Belki de saçlar sende büyük değişiklik yapıyordur. Sanırım evde senin saç halini görmüştüm ama şu halinle alakası yok. Bu renk saç seni çok farklı ve kadınsı göstermiş. Anlasana kızım, az daha aile katliamına sebep oluyordun. Fazlasıyla güzel bir kızın," dedim hızlı hızlı nefes bile almadan.

Hâlâ aklım almıyor, nasıl anlamadım. İşin acı tarafı kocamı rezil ettim, ona olan kıskançlığımdan tüm insanların



numu kapattım. Berfu'dan parti yerinin adresi gelmiştii. Kabine gidip tekrar üzerimi değiştirip muhteşem kıyafet mi satın aldım. Ve şimdi kuaföre...

Dolana dolana bir güzellik merkezi buldum. Aynı zamanda kuaförmüş de. Arabamı uygun yere park ettikten sonra içeri girdim. Saçım yıkandı kurulandı. Bir yandan da makyajım yapılmaya başlandı. Sırt dekoltem olduğu için saçlarımı maşa yaptırıp dağınık topuz yaptırıldı. Ama ya tanık olduğumuz düğün topuzları gibi değildi. Daha modern ve şıktı. Koyu makyaj yapılmıştı. Tüm her şeyin odak noktası bordo rujdu. Tam her şey hazır derken ayakkabı almayı unuttum. Kuaförün yan mağazası şansı eseri ayakkabıcıymış. Bordo platform bir ayakkabı aldım. Üzerimi kuaförde değiştirdim. Şu an parti başladı. Ama önemli değil. Benim istediğim de en son gidip gözleri üzerine çekmek.

Kağan da çoktan hazırlanmış beni bekliyordu. Arabamı kapalı otoparklardan birine bıraktıktan sonra, Kağan'ın getirdiği arabayla parti alanına ilerlemeye başladık. Kağan arabayı parti alanının girişinde durdurduğunda kapıda magazinciler dikkatimi çekti. Demek bu kadar önemli bir anlaşılmıyordu. Bir görevli benim inmem için kapıyı açtı. Zarif bir şekilde arabadan indim. Son dakika aldığı kutu gibi çantaya sadece telefonum ve rujum sığmıştı. Kağan'ın koluna girip içeriye doğru ilerlemeye başladım. İçeriye girdiğimde anda gözetim etrafını taramaya başladı. Nende benim uslanmaz inatçı kocam?

"Kağan, Araf'ı bul!"

"Saat iki yönünde ve donmuş vaziyette," dedi alaycı la. Ah size kuzenimi anlatmadım. Bir doksan beş beyaz saçlı, yeşil gözlü, kumral ve çok yakışıklı. Kuzenim diye söylemiyorum, mankenler yanında sönük kalır. Yavaş yavaş bakışlarımı kocama çevirdim. Tam tahmin ettiğim gibi ne redetseye tüm davetliler bize bakıyordu. Bu bakış tamamıyla hayranlıktı. Hah tüm insanları büyüledik. Özellikle de Araf Ateş'i. Araf'ın bulunduğu masaya dikkatle bakıldığını da Yekta, Berfu, Damon, Belen, Bartu'yu gördüm. Ah be

de o pis sarışın kadın! Hani az daha boşanmamıza neden olan kadın... Hani çok güzel olan kadın, Hani uğruna bana anlatan söylediği kadın. Beni partiye çağırmadı ama o sarışın kadın ile aynı masadalar. Üstelik o kadar şık giyinmiş ki göze alıcı duruyor. Ama işim en iyi aynı ise partinin en güzidesi ve güzeli benim. Bu konuda mütevazı olamayacağım. Berfu'daki gururlu bakıştan destek alıp Araf'ı görmenden geldim. "Kağancım, hadi dans edelim," dedim sonra fazla abartı olmayacak bir şekilde kahkaha attım. Hani erkekler bana bakıp iç çekerken bazıları da pişmanlıkla bakış atıyorlardı. Arada kocamın masasına kaçamak bir bakış attım. Ha! Bu kıskançlık size az bile. Daha ben intikam almaya başlamadım bile. Siz Araf Ateş, o sarışının neden masanızda olduğu konusunda hesap vereceksiniz. Daha sonra beni neden bu derece büyük ve önemli partiye davet edilmediğim konusunda hesap vereceksin. Kusura bakma kocacığım ama hesabın fazla kabarık.

Boş masalardan birine çantamı bıraktıktan sonra Kağan'la dans pistine geçtik. Daha Kağan'ın eli belime gelmeden karşında tüm heybetiyle ve kıskançlıktan gözü dönmüş bir şekilde duran Araf'la karşılaştım. Hadi ama kocacığım, ben daha intikam almaya başlamadım bile. Ne bu ülke... Bebeğim sana kocaman bir not: Sakın anneyi kızdırma yoksa baban gibi kafayı yiyecek seviyeye gelirsin. Hadi bakalım. Araf Ateş'in hesabı başlasın...

cak. Emredersiniz komutanım, kimse bilmeyecek..." dedi. Ve telefonlarımızı kapattık.

Benim kocam olacak beyinsiz, bana partiden söz etmedi. Üstelik kendisi büyük ihtimalle o partiye katılacak. Ama ben sana bunun hesabını sormaz mıyım? Al işte, ben versem, birlikte katılsak ne olurdu. Hem bu beni eş olarak tanıtacağı özel bir parti. Üstelik o patron ve eş yanında olmayacak öyle mi? Meşhur sözümü söylemeden duramayacağım. Göze göz, dişe diş, kana kan, intikam. Bekle beni Araf Ateş, karıcığın çok pis intikam alacak. Ben de seni kancaçlıktan delirtmezsem bana da Eşlin demesinler.

Öncelikle güzel bir kıyafet almalıyım. Sonra kuaförüne halletmeliyim. En son da yakışıklı bir kavalierye ihtiyacım var. Acaba kim bana sadece bir kereliğine eşlik eder? Üstelik Araf'ın tanımadığı ve görkemli biri olmalı. Ah hiçbir şey gelmiyor aklıma... Neyse, şimdilik en önemli konu kıyafet. Ünlü tasarımların satıldığı sayılı mağazalardan birine girdim. Hemen yanıma yirmili yaşlarında bir kadın geldi.

"Hoş geldiniz efendim. Ne arzu edersiniz?"

"Açık konuşmak gerekirse, bana öyle bir kıyafet ver ki partiye katılan tüm insanların aklında yer edeyim."

"Hmm. Anlaşılan önemli bir mesele var. O zaman size benim çok beğendiğim ama fiyatı yüzünden alamadığım elbiseyi öneririm. Dünyada aynı modelin ikincisi yok. Şu size, bizde tüm bedenleri var. Ve bir tek biz satıyoruz. Şu taraftan buyurun." Görevlinin gösterdiği yere doğru ilerledim. Özellikle ayrılmış bir dolap vardı. Altın sarı renkli dolap bile içinde bulundurduğu kıyafetlerin özel olduğunu haykırıyordu. Görevli dolabın kapağını açıp beklemeye başladı.

"Kaç beden giyyorsunuz?"

"Otuz altı."

Görevli siyah koruyucusunda bulunan kıyafeti arkadan alıp koruyucusun seri bir şekilde çıkardı. Tam karyendaki straplez, göğüs kısmı ful parlak taşlarla süslenmiş, siyah

kahverenginde bir kıyafetti. Kıyafet bel ve kalça kısmı tam oturan dizden altında bollaşan türdendi. Kıyafetin alt kısmı siyah yumuşak ve hafif bir kumaştı. Tıpkı kuğu gibi, bu da yürürken insanın işini zorlaştırmayacak türdeydi. Göğüs kısmındaki taşlar alt kısımlara doğru ilerleyip gidecek azalıyordu. Bu kadar taşın olması onu rüküş değil de olaşmaz gösteriyordu. Bu kıyafetin tasarımcısı parlak taşlarla öyle bir yerleştirmiş ki, hiçbir parça göze fazlalık gibi gelmiyordu. İşte olması gereken de bu.

Kıyafeti görevlinin elinden alıp kabine gidip hızla giydim. Kabin içindeki aynaya bakmadan dışarı çıkıp boy aynasına baktım. Göğüslerim bu elbisenin içinde daha dolgun duruyorlardı. Üstelik taşların görüntüsü ilgiyi bu yöne çekiyordu. Ayrıca güzel bir sırt dekoltesi de vardı. Kesinlikle aradığım kıyafet bu. Her anlamda kocamı çıldırtacağım. Bana partiyi söylememek ne demekmiş, görsün.

Birkaç adım gidip geldim. Kesinlikle rahat ve güzel. "Alıyorum!" dedim hızla.

"Şey efendim, elbise üzerindeki taşlar gerçek olduğu için fiyatı..." dedi tamamlamasına izin vermeden konuşmaya başladım. "Fiyatı umurunda değil. Bunu istiyorum. Ayrıca kocamdan intikam almam lazım. O bunu hak etti!" buldum. Kavalıem olacak kişiyi buldum. Biricik kuzenim Kağan. Hani bana sahte belgeleri hazırlayıp konuşamamı sağlayan kuzenim Kağan. Hem düğüne de gelmedi. İngilizce'deydi. Araf da daha önce görmedi. Evet, işte plan süper ilerliyor.

Hızla telefonumu çıkarıp kuzenimi aradım. "Benim harışız kuzenim nasılmış? Sonunda aklına gelebildim."

"Beni iyi dinle akşam birlikte bir partiye gideceğiz. Ama kimse bilmeyecek. Gerçekten yardımına ihtiyacım var. Şık ve gösterişli bir parti olacak. Ha bu arada kravatın ve mendilin sütlü kahverenginde olsun."

"Tamam gidelim de, senin kocan yok mu?"

"Ciddi bir mesele konuşuyoruz şurada. Mesele kocam zaten. Hemen hazırlanmaya bak," dedikten sonra telefo-



ben bugün çok iyi hissediyorum demiştim ya erken konuy-
muşum. Bugün kesinlikle benim günüm değil. Arabamı
alıp yan evin olduğu yere sürdüm. Arabayı girişe bırak-
tan sonra içeri girdim. Sonunda doğru yerdeyim. Kapıyı
çaldım. Bir iki dakika sonra görevli güler yüzüyle kapıyı
açtı. "Hoş geldiniz Eflin Hanım. Buyurun içeri geçin."

"Peki. Şey aslında ben Burcu'ya bakmıştım. Evde mi?"
diye sordum merakla. "Evet efendim evde odasında ya-
nda," dedi hızla. "Teşekkür ederim," dedikten sonra Bur-
cu'nun odasına doğru ilerledim. Kapının önüne gelinde
derin bir nefes alıp kapıyı tıklattım. "Gel," dedi hemen.
"Ben geldim," dedim kocaman gülümsememle. "Hoş gel-
din. Ben de sıkıntıdan patlamak üzereydim. Vay ne kadar
güzel olmuşsun. Özel bir plan mı var?" diye sordu merak-
la. "Ne planım olsun. Asle'le buluşacaktım, beni ekti. Son-
ra sen geldin aklıma, ben de yanına geldim," dedim neşeli
sesimle. "İyi yaptın. Ayrıca evi de kolay buldun anlaşılan.
Genelde karıştırırlar. Senin yüzü solgun gibi sanki bir so-
run mu var?" dedi endişeli sesiyle. "Canım ne olsun hep
aynı şeyler işte. Hamilelik yorucu oluyor biraz," dedim gi-
çıştırmeye çalışırken. Sonuçta ona yan evde yaşadıklarını
anlatmam mantıksız. "Hadi gel abur cubur yiyip telefo-
yon izleyelim," dedi keyifle. "Tamam. Ben her şekilde sana
uyarım," dedim. Sonuç olarak iki kız yatağın üstüne otu-
rup laptoptan romantik komedi filmi izledik. Bir yandan
da cips, mısır kola derken kalori depoladık. "Canım ben
artık kalkayım. Malum kocama yemek hazırlamam lazım.
Sen de yat dinlen. Seni bugün yordum. Benim yürümde
rahatsızlanma," dedim uyarıcı bir şekilde. "Sen merak
etme. Teşekkür ederim sayende güzel zaman geçirdim.
Yine beklerim," dedi. Bana kapıya kadar eşlik etti. Araba-
ma ulaştığımda ise bir gerçek su yüzüne çıktı. Ben bugün
kocamla hiç konuşmadım. İnsan bir kere olsun arar. Hadi
meşgulsün aramayı geçtim, mesaj bari. Çantamdan telefo-
numu çıkarıp Araf'ı aradım. İkinci çalışta açtı.

"Tüm gün sırf seni denemek için seni aramadım. Ve an-
k bu saatte mi aklıma geldim? Sen beni sevdiğine emin
min?"

"Ne alakası var ki? Birbirimize olan sevgimizden emin
duğumuzu sanıyordum. Yanılıyor muyum yoksa?"

"Akşam geç geleceğim. Beni bekleme yat."
"Hop ne oluyoruz? Bu mesafe de ne böyle?"

Arafla ilk tanışmamızdan sonra ilk kez bu şekilde
davrandı. "Asel'le buluşma nasıldı?" dedi. Şimdi anlaşıl-
dı karın ağrısı. Tüm sınırı bana. Sırf kardeşiyle buluşma

mesesi yüzünden bana trip atıyor. "Asel'le buluşmadım.
Berfu'nun yanında idim. Başka söylemek istediğin bir şey
var mı?" dedim sinirlenmeye başladım. Hem bana bundan
sonra başkaları yüzünden aramız bozulmasın diyor, şu

uyuşuna bak. Ama iyi bir dersi hak etti. "Hayır yok, eve
git dinlen. Kendini düşünmüyorsan çocuğumuzu düşün,"
dedi. Hiçbir şey söylemeden telefonu kapattım. Kendi kar-
deşim değil ki savunduğu kişi. Onun öz kardeşi. Bana ta-

kor olması hiç doğru değil.
Karmaşık duygularla arabayı çalıştırıp evin yolunu tut-
tum. Kırmızı ışıktayken telefonum çalmaya başladı. Çan-

tından telefonumu bulup cevapladım. "Merhaba Eflin
nasılsın?" dedi. Ah benim sevecen ve cana yakın arkada-
şım. "İyiyim Berfu'cum, sen nasılsın?" dedim keyifle. Bir

yandan da trafik ışıklarını takip ediyordum. "Ben de iyi-
yim de, ben seni şey için aradım. Bana hangi renk daha çok
yakar, yeşil mi, mor mu yoksa beyaz mı?" dedi merakla.

"Cevap veriyorum; tabii ki beyaz. Neden sordun ki?" de-
dim meraklı sesimle. "Bu gece holding partisi var. Çok iyi
bir iş için sözleşme imzalandı. Partide giyeceğim kayafet

tenisine kadar veremedim de, senin fikrini almak istedim.
Sen de geliyorsun değil mi? Sonuçta patronun eşisin."

"Berfu, nasıl bir parti olacak bu? Ayrıca bana mekânın
adresini mesaj at. Ama kimseye benimle konuştuğunu söy-

leme. Kırmızı alarm söz konusu!"

"Partinin özel bir yanı yok. Sadece kutlama partisi ola-

Allah'ım ne oluyor ya. Bir kere benim kocam daha yakışıklı. Sadece çok şaşkınum... Nasıl bir adam üzerine tüpün almadan kapıyı açar ki? "Arkadaşımın evi sandım. Buralara ya yalnız ilk kez geliyorum. Sanırım evleri karıştırdım," dedim mahcup bir sesle. Hafifçe başım öne eğilmişti. O adamın çikolata kahvesi delici gözleri vardı. Ona bakmak gerçekten ürkütücüydü. "Size tavsiyem, buralara yalnız gelmeyin. Belli mi olur? Belki birilerinin dikkatini çekerirsiniz," dedi uyarıcı bir şekilde. "Arkadaşınızın ismini verirsiniz size yardımcı olabilirim," dedi pek yardım etmek istiyormuş gibi görünmüyordu. Sadece benden bir an önce kurtulmak istiyordu anlaşılan. "Burcu Paksoy."

"Bartu Paksoy'un kardeşi. Hemen yan tarafımızdaki ev," dedi kocaman gülümsemesiyle. Hop ne oluyorsun? Kocam görürse dişlerini eline verir.

"Teşekkür ederim şey..." İsmi ne ki bunun?

"Egemen Demir, siz de?"

"Eflin Ateş."

"Ah, demek Araf'ın güzeller güzeli karısı karışmış, keşke en başından söyleseydin."

"Sen benim kocamı nereden tanıyorsun ki?"

"Birlikte çalışıyoruz."

"Size iyi günler. Tekrar teşekkür ederim."

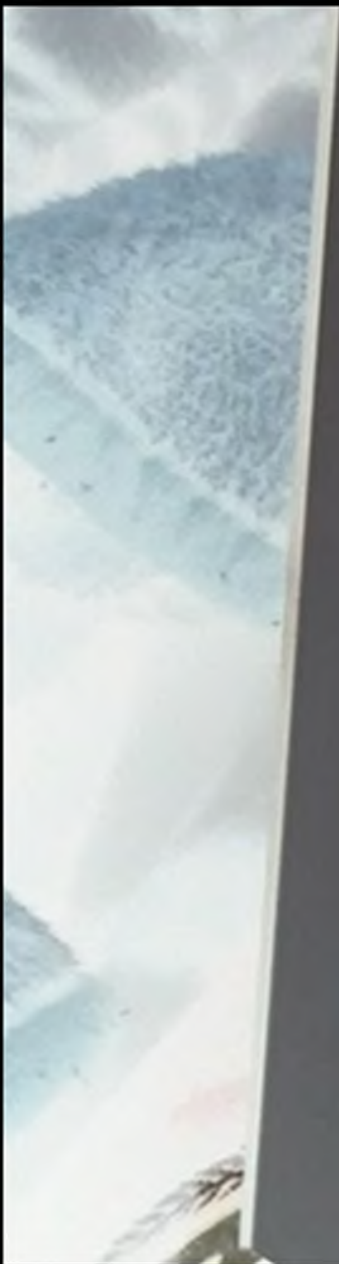
"Tanışlığımıza memnun oldum," dedi serseri gülümsemesiyle. Tam olarak kahverengi gözlerine kadar ulaşan bir gülümsemeydi. Tam gitmek için arkamı dönmüştüm ki, açık renk saçlı benim yaşlarımda biriyle, kumral uzun ve—ah kahretsin—kaslı çocuk tam arkamda belirdi. Bisi de bana şaşkın bakışlar atarken yanlış anlamamaları için dua etmeye başladım. "Cenk hoş geldiniz," dedi Egemen alaycı bir sesle. "Bu kız kim?" dedi direkt korkunç güdüsünü üzerime dikerken. Öfkeli ela gözler... Ben hiç almayalım alana da mani olmayayım. "Bu güzel hanım Araf Ateş'in eşi Eflin Ateş. Burculara gelmiş, evleri karıştırmış," diye açıklamada bulundu sıkıntılı sesiyle.

"Eflin, Cenk ve yakın arkadaşı Sedek," dedi biri tarafa-

mak için. Sadece tebessüm ettim. Sedef bir anda Egemen'in üzerine çıkıp yumruk atmaya kalktı. Şaşkınlıkla olduğum yerde kalakaldım. Cenk Sedef'i belinden yakalayıp Egemen'in üzerinden almaya çalışıyordu. Pek başarılı olduğu söylenemez. doğrusu. Sedef Egemen'in boynuna yapıştı. Biri şu kaza Egemen'in üzerinde bir şey olmadığı gerçeğini söyleyebilir mi?

"Sedef sana böyle yapacaksan gelme demedim mi?" diye gürledi ela gözlü dev. "Bu aptal en yakın arkadaşım-la aramı bozuyor. Hem çantamdan anahtarımı alıp gizlice evime girmiş. Burada savunman gereken taraf benim bilmem anlatabildim mi?" dedi sinirli sesiyle. "Sizi ilgilendiren bir şey yok ortada. Mesele Esin'le benim aramda," dedi sinir bozucu sakinlikteki sesiyle. Sedef hâlâ Egemen'le uğraşıyordu. "Sedef söylemek bana düşmez ama yumrukla-tın onda işlemez, ya da boğamazsın. Hiçbir şekilde gücün yetmez. En az bir doksan boyunda ve kas yığını bir adam. Ösen canını yakmak istiyorsan tekme at. Bilmem anlatabıldım mı? Bu arada Egemen'in üzerinde bir şey yok ve an-sıman yaptığı için terlemiş vaziyette," dedim uyararak sözcesine. Sedef durdu. Hızla ellerini Egemen'in üzerin-den çekti. Şaşkın bakışlarını bana çevirdi. Sadece o da değil Cenk ve Egemen de şaşkın bir şekilde bakıyorlardı. "Bu-lar az önce, hem Sedef'e savunma ile ilgili bilgi verdi. Hem Egemen'i Sedef'in elinden kurtardı. Hem de Egemeni alt etmesi için fikir sundu. Kısaca Araf'a geçmiş olsun," dedi şaşkın bakışlar eşliğinde. "Her şekilde işe yaradı. Sedef, Egemen ile uğraşmıyor. Ayrıca sen beni övdün mü yerdin mi anlamadım," dedim bakışlarını Cenk'te sabitlerken. Cenk'ten bir cevap gelmeyince ben de üstelemedim. "Size dayım olmaz ama benim gitmem lazım. Size iyi günler," dedim.

Ve hızla arkamı dönüp bahçeden çıktım. Ah harika! Yalnızlıkla bir eve gidiyorum. Son derece yakışıklı bir er-kekle karşılaşıyorum. Üstelik kocamla iş yapıyorlar. Bir de yetmezmiş gibi tuhaf bir kavgaya tanık oluyorum. Evet,



kurutma işlemi bittikten sonra düzleştiriciyi prize takıp ısınmasını beklemeye başladım. Düzleştiriciden tıstığını haber veren sesler gelmeye başlayınca saçlarımı düzleştirmeye başladım. Yaklaşık yirmi dakika sonra saçım bittiyti. Rimel ve bordo rujla makyajımı tamamladım. Parfüm de sıktıktan sonra her şey bitti. Siyah, boyundan takmalı ceta boy çantama cüzdanımı, telefonumu, gözlüğümü, koruyucu kremimi, rujumu, ev ve araba anahtarlarımı da koyduktan sonra siyah dolgu topuk ayakkabılarımı giydim. İşte her şeyimle hazırım. Sanki fazla mı abartı oldu? Aynadaki son görüntü benden başka herkese benziyordu. Sanki elbise boyu da fazla kısa gibi. Of ya çok abarttım!

Ama içimdeki vahşi kadın bu durumdan fazlasıyla memnundu. Sürekli böyle gezmeyorum sadece özel günlerde böyle yapıyorum. İşte sorun da burada bugün özel bir gün değil. Aman boş ver halimden gayet memnum bir kere. Hem Araf efendi her gün takım elbiseleriyle gite kamaştırırken benim bu şekilde giyinmemde sorun yok. Hatta doğru olan bu. Çantamı da yanıma alıp aşağı indim. Benim biricik kocacığım çoktan çıkmış. Tabii çıkar saat öğleden sonra iki olmuş. Yorgunluk stres derken neredeyse on üç saat uyumuşum. Bu sayede çok zinde ve dinç hissediyorum. Hızla mutfağa gidip bir şeyler atıştırdım. Sonuçta bebeğimin aç kalmaması lazım. Doyduğumu hissettikten sonra çantamı boynuma takıp evden çıktım. Kapıyı kilitlediğime emin olduktan sonra garaj girişinde duran arabama ilerledim. Kırmızı muhteşem arabam ve seksi elbisem. Araf beni görmesin. Ah ya da görsün. Sanırım kocamın yerine sürpriz yapmaya gidebilirim. Aklıma gelen düşüncenin mutluluğuyla arabama bindim. Yola çıkmadan Asel'i aramak en mantıklısı. Dün Asel'in beni aradığı numaranı tekrar aradım. Uzun uzun çaldı. Tam umudumu kaybedip telefonu kapatacakken Asel telefonu açtı. "Merhaba canım. Ben hazırım nerede buluşuyoruz?" dedim hevesli ve neşeli bir sesle. Hava bugün o kadar güzel ki içim içime sığmıyor. Asel'den bir iki saniye ses çıkarmadı. "Şey Elin, ben buluş-

maya gelemiyordum. Özür dilerim. Daha sonra buluşuruz. Albine iyi bak," dedi tutuk sesiyle. Cevap vermeme fırsat vermeden telefonu suratıma kapattı. İyi, gelmezsen gelme! Sırt senin iyiliğin için kocamı karşıma aldım ama şansımı kaybettim. O zaman ben de ne yapıyorum. Burcu'nun yanına gidiyorum. Onunla zaman geçiriyordum. Hem ona da moral olur. Hatırladığım kadarıyla Burcuların evine ilerledim. Biraz kayboldum. Ama sora sora buldum. Evin önüne gelmeden önce saçlarımı bağlamam gerektiğini hatırlayıp arabayı uygun bir yerde durdurdum. Çantamın fermuarlı gözünde bulunan bağlama tokasını alıp saçlarımı tam tepeden sıkıca topladım. Vay be, böyle de güzeldim. Bugün nedense fazlasıyla iyi hissediyordum. Umarım günün sonunda başıma dert açmam. Arabamı tekrar çalıştırdım evin önüne geldim. Arabayı evin girişine park ettikten sonra arabadan inip evin kapısına geldim. Heyecanla zili çaldım. Sanki Burcuların kapı zili daha farklıydı. Bir dakika ya onların bahçesinde oturup dinlenmek için koltuk vardı. Acaba bahçedeki koltukları mı kaldırdılar. Tam ben ne olduğunu anlamaya çalışırken kapı birden açıldı "Ohal" dudaklarımdan dökülen kelime oldu. Kelime sapsız aslında şaşkınlık nidası. Tam karşımda eskitilmiş ket pantolonu dışında üzerinde hiçbir şey olmayan, bol kash ve uzun boylu biri vardı. Neredeyse ağzım yerle buluşacakken kendime gelmek için bir iki dakika bekledim. Neden benim çevremdeki erkeklerin hepsi meteor? Saçları dalgımsı ve biraz da terlemiş gibi bir hali vardı. Ah hayır kesinlikle neden terlediğini merak etmiyorum. "Evet güzel hanımefendi, size nasıl yardımcı olabilirim? Zira şu sıralar hayatıma giren yerelması sinirimi fazlasıyla bozuyor. Yaklaşık iki saat aralıksız kum torbası ile çalışıyorum. Sırt sıkıştırmak için. Ama doğruyu söylemek gerekirse pek yardımcı olmuyor. Terim soğumadan sorununuzu bana söyleyin," dedi soğuk sesiyle. Bir de alaycı tavırla göz kırptı. "Ter elması mı?"

"Şey özür dilerim," dedim ve devamını getiremedim.



belirginleştğinde daha çok dikkat çekeceksiniz. Hele beni de giyerseniz... Düşündüm de ben tatil içinden vazgeçtim. Evin havuzuna girip stresimizi daha iyi atarız. Ne de olsa başka erkeklerin aç gözleri olmayacak," dedi birdenbire. Tatile gitmeye kendi karar verdi. Kendi vazgeçti. Bir de olmayan adamlar yüzünden kıskançlık yaptı. Hamile olan ben miyim yoksa o mu belli değil. Sadece düzensiz aylıklarla nefes alıp verdim. Onun dışında hiçbir tepki göstermeyince biraz durakladı. Sonra derin bir nefes aldı. "Bu hamilelik başa bela. İki dakika karımla konuşamıyorum bile. Ah benim bir tanem. Yorgunluktan ne de çabuk uyudu. Bana kendini uyuyor gibi gösteren ama uyumadığına emin olduğum karıcığım, şu an tam bir aile gibiyiz. Fark ettin mi?" diye sordu birdenbire. Ne alaka. Biz önceden aile değil miydik? Ne demek istiyor ya öf. Şimdi soram olmaz. Konuşmayacağım.

Ta ki neden onunla konuşmadığımı merak edip sorana kadar, "Cevap versene," diye bağırda. Evet evet, bağışla. Hem de nedensiz yere. Ah demek sınırları çok geriliyor. En ufak şeyde bağırıldığına göre. Bakalım daha ne kadar sinirlenebilir. Evet deneyimsiz başlasın. "Eflin kime diyorum? Cevap ver. Uyumadığını biliyorum," dedi dışarıdan arasından. Yavaşça Araf'ın kollarından çıkıp sağ tarafa dönüp yatağın en uzak köşesine gittim. Daha bir dakika geçmeden omuzlarımdan tutulduğum gibi diğer yöne çevrildi. Şu an kocamla burun burunayız. Tek sorun onun fazla sinirli olması. "Daha önce bana arkam dönme konusunda ne konuşmuştuk," dedi hızla soluyarak. Cevap vermedim.

"Cevap ver... Cevap versene... Ne o artık benimle konuşmayacak mısın?" dedi. Bir kağıdı havaya kaldırmıştı. "Söylediklerimin hangisine kızdın. Tamam geri alıyorum," dedi biraz daha sakinleşmişti. "Asel meselesi mi? Tamam git. İstediğin zaman görüş onunla. Konuşmayacağım. Ama konuşsan diyorum," dedi sesi az da olsa çaresiz gitydi. Bakışlarını bir saniye gözlerimden ayırmıyordu. Etraf karanlık olsa da gözlerim karanlığa alıştığı için ve bükülmü-

ne çok yakın olduğumuz için bakışlarımı görebiliyordum. "Tatil meselesi mi? Tamam. İstedğin bir yeri seç gidelim. İki gün giymene de laf etmeyeceğim. Ama benimle konuşmazsan Asel'in yanında, tatile de gidemezsin," dedikten sonra bir süre bekledi. Benden cevap gelmeyince beni belinden yakalayıp üzerime çıktı. "Şu an ilk tanıştığımız gibi geri döndüm sanki. Konuşmama ne kadar da sinir olmuştum," dedi eski anılarını anlatırken. "Sen de çok sinirli birisin. Seninle bundan sonra konuşmamaya bir borucu birisin. Maazallah intihar etmeye falan kalkarsın. Çocukum babasından mahrum kalan istemiyorum," dedim alaylılıkla. "Ah deli kadın! Bir gün senin yüzünden kalp krizi geçireceğim. Aklıma kaç türlü şey geldi. Neden tat ediyorsun ki? Tamam özür dilerim. Bundan sonra senin geveze olduğunu bilsem de bunu dile getirmeyeceğim. Meselenin bu olduğunu bilsem Asel ve tatil konusuna oray vermem gerekmezdi. Bu işten büyük zarar aldım," dedi sıkıntıyla nefes verirken. Tekrar yanıma yatıp belime sarıldı. "Tatile giderken Berfuları da yanımıza alalım. Siz yükümüz diye bir haftada şirket falan batmaz," dedikten sonra uyumak için gözlerimi kapattım. Sabah sıcaklığın bunalıcı etkisiyle uyandım. Keşke klimayı açıp yatsaydım. En azından en düşük seviyede açık olsaydı. Ah gerçekten fazla sıcak sevmiyorum. Bir de üzerimde örtü var. Oı yal üzerimdeki işi daha da beter bir hale soktu. Direkt banyoya gidip kısa bir duş alıp çıktım. Gerçekten ılık su ferahlatıcıydı, neden olmuştı, rahatladım ya. Bornozumla odadaki kıyafet dolabının başında dikilmeye başladım. Acaba ne giysim? Pantolon gömlek mi, yoksa şık bir elbise mi? Nasıl olsa Asel'le buluşacağım pek fazla süslenmeme gerek yok. Ama içimden bir ses güzel olmam gerektiğini fısıldıyor. Her zaman içgüdümlü hareket etmesem de bu sefer o sesi dinleyeceğim. Dolapta en dipte bulunan kırmızı straplez elbiseyi alıp yatağın üzerine bıraktım. Elbisem straplez olduğu için iç çamaşırlarımı da ona göre seçtim. Hızla giyindim. Hızla saçlarımı tarayıp kurutmaya başladım. Tüm

ğa yatmamı sağladı. Yatağın örtüsünün içine girdiğimden emin olduktan sonra kollarını belime dolayıp beni kendine çekti.

"Ben hayatından senin kadar muzmız, yaramaz ve inatçı birini görmedim. Bir de çok konuşuyorsun. Sayende buymıştı."

"Seninle uğraşmayacağım. Ama şunu söyleyebilirim: muzmız, geveze, yaramaz ve inatçı bu kadın için canını verecek kadar büyük aşka sahipsin. Hani onu hatırlatalım da yanlışlık olmasın."

"Bak sen bilmişlik de taslarmış!"

"Asel için üzüldüğünü biliyorum. Ama böyle yapmak doğru değil. Onu yalnız bırakıyorsunuz. En azından benim destek olmama izin ver," dedim içtenlikle. Başımı kaldırıp kocamın yüzüne bakmaya çalıştım. "Tamam," dedi sıkıntıyla nefesini verirken. Bir süre sessiz kaldık. Hiçbir şekilde konuşmadık. Sadece düzenli nefes alıp verirken çıkan ses vardı. Başımı kocamın göğsüne yasladım. Tam kalbinin olduğu yere. Düzenli kalp atış seslerini dinledim. Evet, huzur tam da burada.

"Bu sefer çok korktum. Gerçekten sonra geldiğimizi hissettim. O an tek istediğim çocukları korumaktı. Hele Belen'e benim yüzümden bir şey olsa bunu kaldıramazdım. Ama biliyor musun, çocuklar hiç korkmadı. Ben ne dersem onu yaptılar. İlk başlarda korkmamaları içime yara da bir yandan da dehşete düştüm. Çocuklar bu tip durumlara çoktan alışmışlar. Bu evde özel ve gizli bir oda var mı? Sonuçta evin tasarımı sana ait. En iyi sen bilirsin. Bir daha buna benzer bir olay yaşarsak saklanmak kolay olsun," dedim titrek ve korkmuş bir halde. "Bir daha buna benzer bir olay yaşamaya izin vermeyeceğim. Ama tedbir için gizli odayı göstereceğim. Evet sen korktun, bir de beni düşün. Dünyanın diğer ucundaydım. Senin yanına gelemek. Benim için kolay mıydı sanıyorsun? İlk başta atiremler saldırıya uğradığını öğrendim. Daha sonra Belen'in haberi geldi. Her dakika başı telefona bakıp 'acaba karım iyi mi' "

“İye düşünmekten kafayı yiyecektim,” dedi sıkıntılı sesiyle. Belimdeki elleri biraz daha sıkı bir hal almıştı. Korumacı ve buzurlu kollar... “Rüyanda beni gör inatçı kocacığım,” dediğim neşeli çıkması için uğraştığım sesimle. “Gerçeği ya-
rındayken rüyayı ne yapayım,” dedi umursamaz sesiyle. “Hah! Ne var sanki başkalarının kocaları gibi romantik olan. Şey desen mesela ‘zaten sen benim rüyalarımın me-
leşisin’ ne romantik olurdu. Ama nerede sende o incelik...
Sen anca odunluk yap,” dedim hayal kırıklığıyla. Tüm he-
vesim kaçmıştı. “Yuh artık Eflin! Sen beni kimin kocalarını
la kıyaslıyorsun bilmiyorum ama senin için yapmadığım
şey kalmadı. Senin için feda etmediğim bir tek canım var.
Bırak da en azından çocuğum doğana kadar benle kalsın,”
dedi bariz alaycı bir şekilde. Bir de sinirle soludu. Gel de
kızma. Ne dedim şimdi ben ona. “Hiç seninle uğraşama-
yacağım. Bir zahmet ışığı kapativer. Malum ışık varken
uyuyamam da,” dedim önemsiz bir şeymişçesine. “Hemen
konuyu değiştir zaten seni uyanık. Biliyorsun haklı oldu-
ğumu ondan sesin çıkmıyor yoksa başlardın konuşmaya,”
dedi söylene söylene yattığı yerden kalkıp ışığı kapatmaya
gitti. Tekrar yataktaki yerini aldığı anda ellerini belime yer-
leştirdi. “Diyorum ki senin ve Belen’in karınları belli olma-
dan tatile mi gitsek? Ama uzak bir yere değil. Kuşadası,
Antalya ya da İstanbul Adalar’a gidebiliriz. Kolay şeyler
yaşamadık. Yorulduk. Hem belki Bartu’lar da bizimle gelir.
Eğleniriz olmaz mı?” dedi istekle. “Ne demek istiyorsun
bakayım sen. Karım çıkarsa benden utanır mısın? Beni şiş
karınla tatile götürmez misin?” dedim sinirli ve kaprisli bir
şekilde. “Geç oldu. En iyisi uyu dinlen. Biraz daha uya-
nık kalırsan intihar etmeyi deneyeceğim. Sana bir sürü laf
ettim sen sadece karınlarınız belli olmadan tatile gidelim
kızına mı anladın?” dedi sinirli bir şekilde.

Hiçbir şekilde sesimi çıkarmadım. Neymiş efendim, bi-
raz daha konuşursam intihar edermiş. Ben de seninle bir
daha konuşursam. İnat değil mi? “Seninle yaptığım ya da
yapacağım hiçbir şeyden utanmam. Sadece karınlarınız

dım tedirgin bir şekilde. "Onunla buluşmak için benden izin mi istiyorsun? Eğer izin isteyeceksen bu daha net bir şekilde yapman gerekiyor. Mesela 'kocacığım, kaçıp sizden habersiz evlenen, kardeşinle buluşabilir miyim?' diyebilirsin," dedikten sonra bakışlarını gözlerimde sabitledi. "Araf uzatma işte. O aileden biri. Ona bu kadar çabuk utun dönemezsin. Sen abisin her zaman onun yanında olup desteklemen gerekiyor. Hem belki yakında aileye başka biri katılır. Belli mi olur Asel bebeği ile karınıza dâile," dedim hafif tebessümle. Kocamın gözlerindeki bakışları seşirken. Öfkeyle soludu. "Hele öyle bir şey yaparsın, onun bacaklarını kırarım. Bizi istemeyenin bizim yanımızda ne işi var? Onu kaçmadan önce düşüncekti. Sen de onunla görüşmeyeceksin," deyip kestirip attı. "Yok artık! Senden bunları duyduğuma inanamıyorum. Bu gerçekten sen olamazsın. Ben de senden kaçıp yeni bir hayat için Amerika'ya gittim. Ama sen benim peşimi bir dakika bırakmadın. Asel de sizi istemediği için gitmedi. Sadece sevdiği için gitti. Bunun için onu zorlayamazsın. Kardeşin olduğu gerçeği değiştiremezsin," dedim sinirli bakışlarını kocamın üzerinde gezdirirken. "Sen istersen dünyanın öbür ucuna gitsen bulur kadını yaparım. Seni seviyorum. Senden kolay kolay vazgeçmem. Ama Asel'in yaptığı doğru bir şey değildi. Onu savunamazsın. Bu konu kapandı. Daha fazla uzatıp sinirimi bozma," dedi önemsiz bir şey gibi.

"Sen var ya sen huysuzun tekisin. Ne var kardeşinin arkasında olsun. Sen ve Yekta sevdiğiniz kişileri kaçıyorsunuz size laf yok, ama kız kardeşiniz sevdiği adama kaçıyor, tüm aile onu reddediyor. Nerede adalet? Bak benim sinirimi bozma şimdi çocuğumuzu doğururum. Onu göre," dedim yalancı tehditle. Ellerimi istemsiz olarak karnıma gitmişti. Hafifçe iç çektim. Bazı konularda nasıl da huysuz ve anlayışsız olabiliyor anlamıyorum. "Bak sen benim yaramaz uslanmaz ve adaletli karıma. Beni çocuğumla tehdit ediyor. Ama olmaz ki böyle hile yapıyorsun," dedi çarpık gülümsemesiyle. "Savaşta her yol mübah. Su

pımı açtı. Sanki ev hiç saldırıya uğramamış gibiydi. Tüm hasar onarılmıştı. İçeri girdiğimizde ise büyük salon tüm aile üyeleri ile dolmuştu. Benim içeri girmemle annemin boynuma atlaması aynı saniyeler içinde oldu. Daha sonra tüm ailenin bana sarılıp iyi olduğundan emin olma çabası başladı. Berfu bile gelmişti. Ah benim düşüncesiz kocam. Madem evde meraklı bu kadar insanı var ne diye Bartula'ya oturmaya devam ettik. Aslında cevap açıktı. Araf, Burcu'ya vakit geçirsün diye ailesini merakta bırakmayı tercih etmişti. Ama olsun buna değerdii. Birkaç saat uzun uzun sohbet edildi. Kimse saldırdan söz etmiyor hayailerine hiçbir şey olamamış gibi devam ediyordu. Ailece akşam yemeği yedik daha sonra kalkmak için izin istedik. Annemler bizimle birlikte kalktılar. Onlar kendi arabalarına binerken ben de bizim arabamıza bindim. Araf arabayı çalıştırdı ve eve doğru yol almaya başladık. "Beni Bartu'dan kıskanmadın. Çok şaşırdım doğrusu," dedim meraklı sesimle. Bakışlarını arabayı süren kocama çevirdim. "Kıskanmam için bir neden yok ki. O seni kardeşi gibi görüyor. Bizim ilişkimiz en başından bu yana biliyor. Sana başka gözle bakması gibi bir durum söz konusu bile değil. Sen onun için kardeşten fazlası olamazsın. Gereksiz kıskançlık yapıp seni kıramam değil mi?" dedi keyifli sesiyle. Bunun üzerine diyecek hiçbir şeyim yoktu. Sadece kocaman bir gülümseme sundum. Eve geldiğimizde her şey eski halindeydi. Düne dair en ufak bir iz yoktu. Kırık kapı, Bartu'nun dediği gibi tamir edilmişti. Evdeki izleri silmek kolay peki bizdeki izler nasıl silinecek? Ya da kayıplar nasıl geri gelecek?

İçeri girdiğimde yavaşça yatak odasına çıktım. Dürkle kendimi banyoya atıp sıcak suyun beni rahatlattığına izin verdim. Hızla duşumu alıp suyu kapattım. Benerma sarılıp banyodan çıkıp yatak odasına geçtim. Aheste çekmecedeki iç çamaşırlarımdan bir takım alıp yatağın üzerine attım. Daha sonra vazgeçilmezim olan portlu pijama takımlarımdan birini alıp yatağa ilerledim. Yatağın üzerindeki iç çamaşırlarımı alıp hızla giyindim. Pijamalı

ma da giydikten sonra makyaj masama geçip saçlarımı taramaya başladım. Saçlarımı taradıktan sonra kurutma makinesini es geçtim. Sonra bir anda telefonum çalmaya başladı. Komodinın üzerinde unuttuğum telefonumu alıp aramam bakmadan cevapladım. "Alo?" dedi titrek bir ses.

"Buyurun?"

"Eflin, ben Asel."

"Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Başınıza geleni duydum. Ama net bilgiye sahip değiliz. Annemleri arayamazdım. Senden başka arayacağım kimse yok. Nasılsınız?"

"Biz iyiyiz canım. Herkes iyi. Merak edilecek bir şey yok," dedim Asel'i rahatlatmak istercesine. "Oh be! Nasıl sevindim anlatamam. Sabahtan beri arıyorum. Cevap vermeyince nasıl endişelendim."

"Sen nasılsın? Nasıl gidiyor Koray'la?"

"İyi her şey..."

"Bir şey mi oldu?"

"Buluşup bir yerde konuşalım mı?"

"Olur. Yarın buluşalım o zaman?"

"Çok teşekkür ederim Eflin. Ama lütfen konuştuğumuzdan da buluşacağımızdan da abimin haberi olmasın. İzin vermeyebilir."

"Tamam görüşürüz," dedikten sonra telefonu kapattım. Aradan bir iki dakika geçtikten sonra ensemden bir nefes hissettim. "Benim yaramaz karım bu sefer kimle buluşmak için plan yaptı acaba?" dedi boğuk çıkan kısık sesiyle. Nefesini enseme üfleyip ürpermemen neden oldu. Şimdi ne yapacağım?

Artık saçma nedenler yüzünden yalan söyleyemem. En iyisi doğrusu söylemek. Hem doğruyu söylediğimde daha rahat olurum. Acaba yakalanır mıyım korkusu olmaz. "Asel'le konuştum. Bizi merak etmiş. Hakkımızda bilgi bulamayınca telaş yapmış. Yarın benimle buluşmak istiyor. Ben de kabul ettim. Aslında Asel senin haberinin olmasını istemiyordu. İzin vermeyeceğini düşünüyor," de-

lerim. Sana bunları hatırlatmak istemezdim," dedi üzgün bir sesle. "Ben bunları hiçbir zamanı unutmadım. Unutmak da istemiyorum zaten. Yaşadıklarımı hatırladıkça, yaşamaya daha sıkı tutunuyorum. Sana tavsiyem senin de öyle yapman," dedim hızla. Haklıyım ama sadece hastalık yüzünden ölümü düşünmesi saçma. Hayatla barışık olsa daha mutlu olur, tedaviye cevap verir. Tamam yaşadığı kolay bir şey değil. Onun da haklı olduğu şeyler var. Tedavisi zor, yorucu bir hastalığı var ama dünyanın sonu değil. Çok kişi bu hastalıktan kurtuluyor. "Karnım açıldı. Kahvaltı hazırlanmıştır. Hadi gidip yemeğimizi yiyelim," dedi konuyu kapatmak isterken. "Tamam," dedim sadece buna başka söyleyecek bir şey bırakmamıştı. Önden ben odadan çıktım. Arkamdan da Burcu geliyordu. Sessizce salona doğru ilerledik. Salona geldiğimizde Araf ve Bartu'ya dair hiçbir şey yoktu. İşin garip tarafı çocuklarda ortada görünmüyordular. Burcu ile üçlü koltuğa oturduk.

"Burcu çocuklar neredeler?"

"Sanırım Semra Hanım çocukları merak etmiş. Araf da de çocukları şoför ile Semra Hanımların yanına gönderdi. Hem çocuklar huysuzlanıyorlardı. Burada yapacak bir şey olmayınca sıkıldılar," diye açıklamada bulundu. "Peki Araf'lar neredeler?"

"Abimin çalışma odasında olabilirler. Birazdan gelirler," dedi. Aradan geçen birkaç dakika sonra Araf ve Bartu salona geldi. Bartu derin anlamlı bakışlar atıp, "Hanım, hiç beklemeden masaya geçelim isterseniz. Yemeğinizi yiyelim," dedi. Bize gösterilen yere doğru ilerledik. Salonun sol tarafında büyük beyaz masa kahvaltıhlarla donatılmıştı. Bartu masanın baş köşesine geçti. Burcu yanına otururken Araf da tam karşıma geçmişti. Sessizce taburca birkaç şey koyup yemeğe başladım. Dün gecede doğru dürüst bir şey yemeğidir için acıkmıştım. Yemek boyunca Araf ve Bartu iş konuştu. Kahvaltı bu nedenle çok kısa geçmişti. Kahvaltı sonunda evin bahçesine çıkıp sohbet

devam ettik. Arada Burcu ile sohbet ediyor ya da Arafların konuşmasına dâhil oluyorduk.

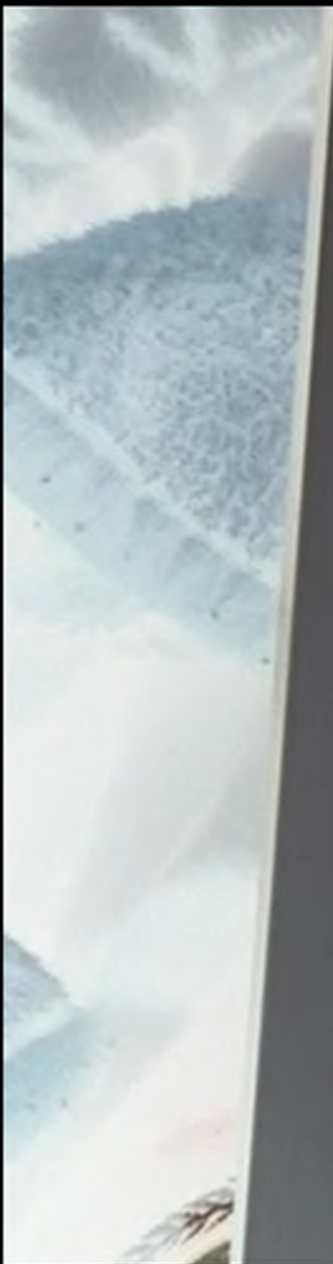
Birkaç saat bu şekilde zaman geçirdikten sonra kalkmak için izin istedik. Bartu ve Burcu kapıya kadar bize eşlik etti. Sırtıma neden olacak bir şekilde Burcu bana sarılmıştı. Kulağıma yaklaşıp yavaşça fısıldadı. "Teşekkür ederim," dedi. Sadece benim duyabileceğim bir şekilde Ona tebessümle karşılık verdim. Burcu Araf'la da vedalaşıp içeri girdi. Biraz yorulmuştu sanırım. Burcu'nun bana sarılmasına şaşırsam da, Bartu'nun bana sarılması dilimin tutulmasına sebep olmuştu. Araf bile Bartu'nun bana sarılmasına sesini çıkartmıyordu. Bartu kollarını belimden çektikten sonra gözlerini gözlerime dikti.

"Sana nasıl teşekkür ederim bilmiyorum. Kardeşim hastalığa yakalandığından bu yana ilk kez bu kadar içten güldü. Ona çok anaç tavsiyeler verdin. Onun düşüncelerini iyi yönde değiştirdin. Ölümünden ve ölmekten daha az söz etmeyeceğine eminim. Benden sonra ilk kez sana sarıldı. Bu bile bir gelişme. Sağ ol gerçekten bizi çok mutlu ettin. Seni ilk gördüğümde Araf'ın sende ne bulduğunu merak etmiştim. Sanırım anlamış oldum," dedi içtenlikle. "Teşekkür etmene gerek yok. Burcu çok iyi biri. Hem onunla arkadaş olmak da eğlenceli. Onu ziyarete geleceğimden emin olabilirsiniz. Hem bu beni de mutlu eder," dedim içten bir tavırla. "Her zaman bekleriz," dedi. Daha sonra Araf'la birlikte bizi bekleyen arabaya bindik. Şoför biz arabaya biner binmez, arabayı çalıştırmıştı. Başını kocamın omzuna yasladım. "Nereye gidiyoruz?" Önce annemlere gideceğiz. Daha sonra evimize gideceğiz. Bizimkiler de sizinkiler de çok merak ediyorlar seni. Sonuçta torunlarını taşıyorsun. Torun bir yana gerçekten seni merak ettiler. Büyük bir ilgi seni bekliyor," dedi huzla. "Desene işim var diye... Tüm aileyi iyi olduğuma inandırmam gerekecek," dedim bıkkınlıkla.

Araba Ateş malikânesinin önünde durduğunda kapının önünde bekleyen korumalardan bir gelip hemen ka-

atmaya. Ama nasıl içten gülüyor anlatamam. Özen o bakı-
kahkahalar atıyordu. Ben de onu mutlu ettiğim için gülüyordum. En so-
nunda kendimi yere atıp daha içten gülülmeye başladım. En so-
n nefes alırken gülmemi durdurmaya çalışıyordum. Derin derin
"Senin yüzünden gülmemi durdurmaya çalışıyordum."

[illegible]



ve Bartu, Burcu'nun vereceği tepküyü izliyordu. Burcu'nun bakışları beni bulduğunda bir an bakışları dondu. Sonra derin bir nefes aldı. Gözleri o kadar güzeldi ki, Bakakaldım. Nefes kesici bir güzelliği vardı. Tahmin etmem gerektirirdi abisi çok yakışıklı ve karizmatikti. "Günaydın," dedi cılız bir sesle. "Gözlerin çok güzelmiş," dedim.

"Teşekkür ederim. Onlardan başka güzel olan bir yaram yok zaten."

"Saçma. Şu an manken gibi bir kız oturuyor karpında. Senin fiziğinden haberin var mı?"

"Senin saçlarının olmadığından haberin var mı?"

"Ne olmuş yani dünyanın sonu mu?"

"Benim için dünyanın sonu!"

"Ben Eflin."

"Biliyorum. Araf abi her geldiğinde senden söz ediyor zaten."

"Burcu neler yapmaktan hoşlanırsın?" diye sordum merakla. Ortak yönümüz olursa ne kadar iyi olurdu. En azından konuşmak için bahanem olurdu. "Ben hiçbir şey yapmaktan hoşlanmıyorum. Tek yaptığım yatağında yatmak. Arada bahçeye çıkmak. Zaten bazı şeyler benim için sakıncalı olabiliyor."

"Burcu ben bu erkeklerle oturmaktan sıkıldım. Hadi gel seninle biraz zaman geçirelim. Kahvaltı hazırlanana kadar en azından. Hem şu tipime baksana pijama ile dolayyorum etrafta. Bana kıyafetlerinden ödünç verir misin? Hem söz tertemiz getireceğim kıyafetlerini."

"Benimle neden zaman geçirmek istiyorsun? Belki mikrop kaparsın. Hem hamileymişsin çocuğun da hastalık lan kapar belli mi olur?"

"Canım benim, ben neden mikrop kapayım? Sen mikrop falan saçmıyorsun. Benim için hiçbir tehlike yok. Olan zor şeyler yaşadım. İster istemez üzerim de kirlendi. Senin benden mikrop kapma ihtimalin daha yüksek. İşte bu yüzden senin kıyafetlerinden istiyorum," dedim hemen savunmaya geçerken. Bir an bana baktı. Derin bir nefes

Yavaşça ayağa kalkıp yürümeye başladı tabii ben de hemen oturduğum yerden kalkıp Burcu'yu takip etmeye başladım. Salondan çıkmadan önce Aral ve Bartu'ya ka-
mak bir bakiş attı. Bartu'nun yüzündeki içten gülüşle karşılaşım. Burcu salonun çıkışından sonra sağda kalan merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Onu takip edip merdivenlere yöneldim. İkinci katta koridorun sonunda odanın kapısının önüne geldiğimizde Burcu kapıyı açıp içeri girdi.

Odaya girdiğimde ferahladığımı hissettim. Her şey bembeyazdı. Yatak, dolap, makyaj aynası, odada bulunan her şey bembeyazdı. "Odan çok güzelmış," dedim içtenlikle. "Yakında boşalacak," dedi umursamaz bir tavrıyla. "Neden? Yeniden mi düzenleyeceksin odanı?" diye sordum merakla. "Hayır düzenlememe gerek kalmayacak. Çünkü kısa zaman sonra ölmüş olacağım," dedi kendini yatağa bırakırken. "Böyle düşünmen doğru değil. Bunun arkasından değil mi? Bu hastalıktan kurtulan pek çok kişi var. Senin karamsarlığa kapılman saçma," dedim hızla. Burcunun ölümünden söz etmesi hiç hoşuma gitmemişti. "Dolabımda bir şeyler var. Ne istiyorsan alıp gidebilirsin," dedi konuyu değiştirmek için. "Ben kimsenin dolabını karıştırmam. Rica etsem bana kıyafetleri sen verir misin?" diye sordum. Asıl amacım onu bir şeyle ilgilenmeye zorlamak. "Peki," dedi bıkkınlıkla. Yataktan kalkıp büyük dolabına doğru ilerledi. Yavaşça dolabın kapaklarını açıp bir şeyler bakındı. Sonra bir kot pantolon ve askılı beyaz tişörtü bana uzattı. "Şurası giyinme odası. Orada rahatça üzerini değiştirebilirsin," dedi dolabın çaprazındaki kapıyı gösterirken. Burcunun bana uzattığı kıyafetleri alıp giyinme odası doğru ilerledim. Üzerimdekileri çıkarıp beyaz tişörtü giymeye çalıştım. Oha dar geldi! Tişörtü üzerime geçsem bile dardır olmuştur. Zar zor kot pantolonu giydim. Belki tam geldi ama boyu çok uzun geldi. Pantolon paçalarını yere sürükleyen sürükleyen giyinme odasından çıkıp Burcu'nun yanına geldim. Burcu yatağına oturmuş benim



Sen tam bir pisliksin. Madem güzel değilim, benimle ne-
den evlendin?"

"Ben güzel sevmem," dedi kafasını yastığa koyarken.
Diğer yanda duran yastığı alıp kafasına kafasına vurmaya
başladı. "Pislik! Manda! Öküz! Kalas! Seninle evde gire-
meyeceğiz!" Her lafından sonra bir darbe indirdim.

Bir anda sırtım yatakla buluştu. Kocam ise üzerimde
bana alaycı bakışlar atıyordu. "Güzel değilsin, muhterem-
sin. Sen benim hayatımsın. Ben sende hayatın anlamına
buldum. Seninleyken rahatladığımı, ruhumun dindendi-
ğini hissedebiliyorum. Ayrıca başka erkeklerin seni güzel
bulamamasına takılman beni sinir etti. Senin de sinirlenme-
ni oynamak her zaman eğlenceli oluyor," dedi ukala bir ta-
vırla sırıtırken. "Sen var ya sen, tam anlamıyla öküzsün.
Bartu beni güzel bulamazsa bulmasın. Bana *Araf* sende ne
buldu acaba, demek ki *Araf* da yanılabilir miymiş falan dedi. Bu-
rak da biraz komplekse gireyim."

"Sen Bartu'nun dediklerine takılma. O da bir gün iyile-
şecek. Ve içimden bir ses diyor ki çok zorlu bir kadına to-
tulacak. Bartu'ya sorsan sarışın mavi gözlü uzun boylu bir
ilgimi çeker der ama emin ol aşk olacağı kız farklı olacak."

"Çekil üzerimden, rahat bir şeyler giyip uyumak istiyor-
rum."

"Eflin?"

"Efendim?"

"Üzerinde pijamaların var," dedi bilmemiş bir tavırla. Be-
an durdum. Benim beşgen jeton düştüğünde reziliğimi
anlamam çok da uzun sürmedi. "Bilerek yapıyorsun değil-
mi? Beni utandırmaktan mutluluk duyuyorsun," dedim
alınan bir tavırla. "İnsan kocasından utanır mı?" dedi
tavırlı bir şekilde üzerimden kalkıp yatağın diğer tarafı-
na gitti. "Asıl bir koca, karısına tavır alır mı? Ben seni tu-
yapsam da sen hep benim yanımda olacaksın. Mesela şu
an senin huzur dolu kollarına ihtiyacım var," dedim ses-
çıkaran sesimle. Çoktan yalvarış haline geçecek durunda-
ydım.

"Sen tam anlamıyla bir cadısin. Resmen iki lafıyla beni

biyalıyorsun. Ne olursa olsun sana karşı bir duvar örmüyorum."

"Duvar falan örme sen de. Ne işimiz olur bizim duvarla. İkimizin de naz çekecek hali yok. Sadece biraz neşelenelim diye böyle davranıyorum. Ama uykum geldikçe sızmadım sanırım. Hadi güzel bir uyku çekelim," dedik. Sonra kocamın göğsündeki yerimi aldım.

Gözlerimi açtığımda gün ışığı odayı aydınlatmış, kuş cıvılların sesleri etrafı donatmış bir haldeydi. Araf çoktan kalkmıştı. Tabii odada değildi. Muhtemelen arkadaşının yanındadır. Yataktan yavaşça kalkıp odanın içinde bulunan banyoya girdim. Musluğun önüne eğilip yüzümü yıkadım. Kafamı kaldırıp aynadaki görüntüme baktım. Ufak çaplı bir çığlık attım. Gözlerim kızarmış, göz çevremde morluklar oluşmuş, saçlarım kabarıp kendi öz-güçlüklerini ilan etmişler. Beni bu kılıktaki gören biri tabii güzel bulmaz. Şu an ben bile kendi halimden korktum. Aman Yarabbi şu tipime bak ya! Saçlarımı elimle düzeltip de olsa kabarıklığını almaya çalıştım. Araf ne demişti, Mercu'nun yanına gelmeden saçlarını topla. Ben bu saçları nasıl toplayasam ki? En iyisi örmek... Sonuçta bağlama tokası benim için imkânsız. Yanımda toka falan yok. Dağınık durmasındansa örülü olması iyi bir seçenek.

Hızla saçlarımı ördüm. Saçının ucunu bağlamak için bir toka olmadığı için o şekilde bıraktım. Umarım saçlarım içimmez. Son kez kendime bakıp banyodan çıktım. Derin bir nefes alıp odadan da çıkıp salona doğru ilerledim. Pijamadan başka giyecek bir şeyin olmadığı için evin içinde pijamalarla geziyordum. Eflin Ateş'in hazin sonu... Salona girdiğimde kocam ve Bartu üçlü koltuğa oturmuş biriyle konuşuyorlardı. Sanırım Burcu o. Saçları, kaşları dökülmüş, ağzını ve burnunu bir maske ile kapatmış ikili koltukta oturuyordu. Canım benim, baya genç bir hali vardı. Neden baksan benim yaşlarımda falandır.

Yüzüme güzel bir gülümseme yerleştirip yanlarına yaklaştım. "Günaydın," dedim dinamik çıkan sesimle. Araf

yor. Onun içinde değişiklik olur. Belki kızlarla konuşmak ona iyi gelir," dedi ilk kez Bartu'da duyduğum istek delisi sesiyle. "Burcu'nun iyi olması için tabii ki de kalırız. Hem Eflin de kardeşinle tanışmaktan memnun olacaktır," dedi rahat bir şekilde. "Damon siz de kalmaz mısınız?" diye sordu merakla. İlk kez bir adamı bu derece muhtaç görüyordum. Kardeşi için her şeyi yapmaya hazır bir abisi. Acaba kardeşi kaç yaşında ya da nasıl bir sorunu var?

"Biz size başka bir zaman eşlik edelim. Karınıla ödem gidermem lazım. Zira onu kaybetme korkusu bana pek yaramadı," dedi huzla.

"Peki o zaman ben size kapıya kadar eşlik edeyim," dedi Bartu. Üçü salondan sessizce çıktılar. Araf'la ben de iki kişilik koltuğa oturduk. Bartu sakın tavırlarla içti. Tam karşıımızdaki tek kişilik koltuğa oturdu. "Saat kaçtan gece yarısını geçti. Birkaç saat sonra gün aydınlanmaya başlar. En iyisi siz güzelce dinlenin. Sabah kalktıktan sonra sohbet etmek için bol bol vaktimiz olacak," dedi hafif tebessümle. "Tamam senin istediğin gibi olsun. Hem Burcu şu an uyuyordur," dedi Araf huzla. "Evet Burcu odasında uyuyor. Ben size odanıza kadar eşlik edeyim," dedi. Oturduğumuz yerden kalkıp giriş kattaki misafir odalarından birine kadar bize eşlik ettikten sonra yanımızdan ayrıldı. Odaya girdiğimiz an Araf'la dudaklarımız birbirini buldu. Ta ki nefessiz kalana kadarda ayrılmadı. Nefes almak için dudaklarımız ayrılınca da alınlarımız temas halindeydi. "Çok korktum. Sana bir şey olmasından, bebeğimizi kaybetmekten. Buna dayanmam. Seni kaybetmeye de bebeğimizi kaybetmeye de dayanmam. Senin sağlıklı bir şekilde doğum yapman için gereken tüm doktorları bulacağım. İkinci de sağlıklı olacaksınız. Anladın mı beni?" Gözleri bile kendinden ve söylediklerinden emindi.

"Ben zaten bunu en başından beri biliyordum. Sadece senin anlamın için zaman gerekiyordu. Bizim için en iyisini bulacağında şüphem yok."

"İbadi yat biraz dinlen yarın çok şeker bir kızla tanışa-
caksın." Bundan söz ederken bile gözlerinin içi gülüyordu.
"Bartu'nun kız kardeşi nasıl biri?" dedim merakla. Ger-
çekten neler olduğunu merak ediyordum.

"Burcu birkaç sene öncesine kadar hayat dolu, sevecen,
çok yakın, hayatı toz pembe gören bir kızdı."

"Sonra ne oldu?"

"Lösemi tanısı konuldu. İlk başlarda abisi için tedavi ol-
mayı kabul ediyordu. Daha sonra kemoterapi yüzünden
saçlarının dökülmesi, onun yaşama sevincini kaybetmesi-
ne neden oldu. Saçlarının dökülmesi moralini çok bozdu.
Bunu reddetti. Saçları onun için çok önemliydi. Bir ku-
şak için saçını feda etti diye oturup ağladığını bilirim. Tam
yaşamının baharında bu hastalık tanısı iyi olmadı. Okulu-
yu bile bıraktı. Oysaki en büyük hayalimdi moda tasarımı
yapmak. Yarın onun yanındayken saçlarını topla olur mu?
Çun üzülmesini istemiyorum." Burcu'dan söz etmek onu
üzölendirmişti sanki.

"Tamam canım. Ben unutursam sen hatırlat olur mu?
Bu kadar bilgiyi nasıl bilebiliyorsun? Bartu arkadaş ol-
madığını söyledi."

"Arkadaş değiliz zaten. Arkadaşlar birbirine yalan söy-
leyebilir. Bazen de ihanet ederler. Bu yüzden biz arkadaş
değiliz. Uzun zamandır birbirimize zor durumlarda yar-
dım ederiz. Burcu ile pek çok kez zaman geçirme fırsatım
oldu. Bu aileyle yakınım. Bazı şeyleri bilmem garip değil
yani. Hem Bartu da seninle ilgili pek çok şeyi biliyor."

"Bartu bana çirkin dedi. Yani tam olarak çirkin demese
de çirkin demekten beter etti. Güzel değilmişim. *Acaba Araf*
inde ne buldu dedi. Gerçekten ben güzel değil miyim?"

"Tabii ki de güzel değilsin. Bu da soru mu şimdi?"

"Ya Araf, ciddi ol biraz. Söylesene ben güzel değil mi-
yim?"

"Güzel değilsin dedim ya. Eflin kabul et sen güzel falan
değilsin," dedi çapkın bir gülümseme gönderirken. Pişkin
pişkin sınıtıyor mu bir de, tam cinnet geçirmelik. "Pislik.



da bulunan rahat koltuklardan birine attım kendimi. Belen de tam karşımdaki tekli koltuğa oturdu. Bartu üçü kanepeye oturdu. "Bir şeyler ister misiniz? Yardımcınız sizin için bir şeyler hazırlasın," dedi misafirperver bir şekilde. "Yok teşekkür ederiz bir şey yiyecek durumda olduğumuz sanmıyorum," dedi Belen ilk kez konuşmaya dahil olmuştu. "Damon gerçekten de şanslı. Az konuşan bir eysahip," dedi ciddi bir tavırla. Bakışları komik bir hal almıştı. Demek ki az konuşan bir kadın, Bartu'yu şaşkınlığa uğrattı. "Senin sevgilin ya da eşin var mı?" diye sordum merakla. O bizimle ilgili pek çok şey biliyor biz onun hayatına dair hiçbir şey bilmiyoruz. "Ben aşka inanmam. Bu nedenle ne sevgilim ne de karım var. Benim karım olacak kişi ya beni kandırıp benimle evlenmiş olur ya da ben yarın yerinde değilken o imzayı atarım. Değil biriyle evlenmem, sevgili olmam bile imkânsız," dedi ciddi bakışlar atarken.

"O kadar büyük konuşma. Aşk diye bir şey var. Ama sen bunu bulamamışsın. Ve emin ol hiç ummadığın bir anda aşk karşına çıkacak. Şansın varsa aşık olduğun kız seninle evlenmek istesin, aksi takdirde işin çok zor. Ben bir tırla oyunlar çevirmen gerekiyor evlenmek için. Bir zamanlar ben de öyle diyordum. Ama bak evli bir adamım. Yakında baba olacak bir adam," dedi sesin geldiği yere dönerek göz yaşı çeşmelerimi açmıştım. Ben de bunun olacağı an bekliyordum. Tüm olan şeylerden sonra, bu zamana kadar ağlamadan durmam büyük bir şeydi. Hızla oturdığım yerden kalkıp hayatımın adamına doğru ilerledim. Anı birkaç adımda bana yaklaşıp kollarımı boynuma doladı. Saçlarıma minik öpücükler kondururken bir yandan kolumu içine çekiyordu. "Geçti. Tamam mı? Bundan sonra seni asla yalnız bırakmayacağım. Ben nereye sen oraya anlatsana mı?" dedi kararlılıkla. Kollarını sıka belime doladı. İyi güven... Kafamı tamam anlamında salladım. Konuşmaya gücüm yoktu. Araf'ın belime dolanan kolları olmasa çoktan yere düşmüştüm. "İyi misiniz?" dedi endişeli sesle.

Bu şekilde beklemek daha zordu. Ne olacaktı şimdi
şekilde bakışacak mıydık? Daha neler. Bu adam neden
bir hamle yapmıyor anlamadım doğrusu. "Demek Araf
Ateş'in kıymetlisi sensin," dedi inanamıyormuş gibi. Ba-
nimle konuşmaktan çok kendi kendine konuşuyor, duru-
mu anlamaya çalışıyordu. "Açık konuşalım, güzel değilim,
Araf sende ne buldu acaba? İlginç... Araf senin gibi birini
tercih etmezdi ama demek ki o da yaralı biliyormuş," dedi
hafif alaycılıkla. Bakışları keyifli bir hal almıştı. Bu durum
daha fazla canımı sıkamazdı her halde. Hiçbir şekilde ko-
nuşmasına cevap vermedim. Onu sınırlandırmeye girmiş
alamam. Keşke tek olsaydım da o pislige içindeki nefes
dökebilseydim. Çocuklar olmasa belki çoktan ölmüş olu-
dum. Bu da işin diğer tarafı tabii. "Ne o Eflin Ateş? Bana
cevap vermeyecek misin? Ama olmuyor böyle ben senin
çok cesur olduğuna dair pek çok şey duydum," dedi so-
radan sesiyle. "Senden korkmuyorum. Benim tek korkum
çocuklara zarar gelmesi. Kimsin sen?" dedim sesim bekle-
diğimden daha güçlü ve korkusuz çıkmıştı. Bana şaşkı-
n baktı. Derin bir nefes alıp sağ elini pantolonunun cebine
soktu. "Ben senin kocanın her daim koşulsuz güvendiği
biriyim. Araf'la konuştum. Daha doğrusu Araf beni aradı.
Ciddi bir şey olmasa beni aramaz. Bu da ciddi bir konu
ve ben buradayım. Her neyse benimle geliyorsunuz," dedi
ciddiyetle. "Sen Araf'ın arkadaşı mısın?" dedim şaşkınlık-
la. "Arkadaşı falan değilim. Sadece bu gibi ciddi durumlarda
birbirimizden rahatlıkla yardım istiyoruz. Tamamıyla
güven üzerine kurulu bir iş bizimki. Sizin başınızın be-
da olma ihtimaline karşılık beni gönderdi. Karısını bana
emanet edecek kadar bana güvenir. Ben de kardeşimi
düşünmeden ona emanet ederim. Soruların bittiyse diğeri
önüme. Benim evime gideceğiz," dedi ciddi bakışlar eyle-
ğinde. "Kim olduğunu söylemedin?" dedim huzla. "Ba-
tu Paksoy," dedi havalı bir şekilde sırtırken. Bu gülüm-
seme pek çok kızın başını döndürdüğüne eminim. Belki
ve çocuklar ile oturduğumuz yerden ayağa kalktık. Bana

geçmemiz için bize yol verdi. Bizim kurtarıcımız da olsa, bizim katilimiz de olsa onunla gitmekten başka şansımız yoktu. Ama Araf bizi korumak için bir şeyler yapmıştır. Eminim, bu adam doğruyu söylüyor. Doğru olmasa bizi zarar vermek için harekete geçmişlerdi bile.

Yapacak pek bir şey olmadığı için evin çıkışına doğru ilerledim. Ayaz'ı da beraberimde getiriyordum. Evin giriş kapısı yerde kırılmış vaziyette duruyordu. Kapının üzerine basıp ilerledik. Dışarda pek çok koruma vardı. Bizi görenlerden biri beyaz son model bir arabanın kapısını açtı. Arabanın arka koltuğuna oturup Ayaz'ın da yanıma oturmasını sağladım. Hemen ardından Belen ve Ayza bindi arabaya. Bartu da şöforün yanındaki boş koltuğa oturdu. Hemen ardından araba ile yolculuğumuz başladı. "Merak edersin diye söylüyorum, kıldığımız kapılar yapılacak. Ayrıca bizden birkaç kişi evin çevresinde nöbet tutacak," dedi rahat bir tavırla. "Teşekkür ederim. Her şey için. Bizi kurtardın," dedim içtenlikle. Bunun üstüne daha ne diye bilirim bilmiyorum. Bartu da herhangi bir şekilde bana cevap vermedi. Araba sabit hızla ilerlerken bakışlarımı camlara dışarı çevirdim. Bugün yaşadıklarım kesinlikle kolay şeyler değildi. Ölümle burun buruna gelmek... Neyse ki Bartu gelip bizi bu durumdan kurtardı. O olmasaydı ne yapardık hiç bilmiyorum. Ama benim bir tanecik kocam olmasa, Bartu bizi kurtarmaya gelmezdi. Yine onun sayesinde kurtulmuştum. Canım kocam benim.

Araba büyük bir villanın önünde durduğunda kapının önünde bekleyen korumalardan birkaçı gelip kapılarımızı açılar. Gecenin bir körü olmasına rağmen dinç bir şekilde uykundaydılar. Çocuklar yorgunluktan çoktan uykuya dalmışlardı bile. Bir koruma Ayaz'ı kucağına aldı diğer koruma ise Ayza'yı kucağına alıp eve doğru gitti. "Çocukları giriş kattaki misafir odalarından birine götürür," diye sert bir şekilde emir verdi Bartu. Adamlar kafalarını olumlu anlamda sallayıp gittiler. Tabii biz de peşlerinden ilerledik. Bartu bizi salona doğru geçmemiz için yönlendirdi. Salon-

[illegible]

"Araf ben sıkılırım annelerinde, duramam. Kendi aramı
varken ne işim var benim orada?"
"İtiraz istemiyorum. Annelere gideceksin."
Lüsünü kabul edemem. Seni güvenebil-
rakmamış gerekiyor."

... Sonra evin kapısını iyice kilitleyip anahtarları o
... Sonra yanıma geldi. İki elini yavaşça belime dol
... line çekip dudaklarını dudaklarımla birleş
... tirdi. Dudaklarını dudaklarımla birleş

"Üzülme," dedi emir verircesine. "Biraz da düşün." "Tamam canım. Merak etme," dedim kınıklı bir sesle. "Tamam," dedi emir verircesine. "Biraz da düşün." "Üzülme," dedi emir verircesine. "Biraz da düşün."

Araf, bu sefer başımın üzerine sahiplenici bir
Daha sonra hızlı hareketlerle beni so-

Aras...
kondurdu. Daha sonra... Şoför arabayı çalıştı
bunduğu arabaya bindirdi. Şoför arabayı çalıştı
arabam gidişimi izledikten sonra sanırım tak
Farkında olmadan...
...vol almıştır. ...
...Gerci a...

den damlayan yaşlar dikkatimi çekti. Gerçi ağ
sonuçta evlendiğimizden bu yana hiç
sorun olmadan geri döner.

Linarım ciddi bir sorun olmadan geri döndü.
den telefona sıkı sıkı tutundum. Belki arar
özlemem ne kadar normal. Şoför

matı almış olacak ki hiçbir şey sormadan doğ-
ru fesi'ne doğru gidiyor.

Melika'nın fikrimizdir.

"Önemli bir şey değil."

"Önemli değil ama ağlıyorsun. Bana güvenebiliyorsun. Benden sır çıkmaz."

"Abim evleniyor ya, onun için ağlıyorum. Abimi paylaşmak istemiyorum."

"Bence bunun için ağlamıyorsun, başka bir şey ağlıyorsun."

"Çok inatçısın. Abim bir ağa kızı ile evleniyor. Sizlerin kızınızı alırsınız. Yoksa düğün falan olmaz" dedi. Abim de kabul etmese Rojda'yı kaçıracaktı. Sonucunda ise ya benlik olacak, ya da sonunda abim ve Rojda ölecekti. Her iki durumda da berdel olacak. Ayrıca evleneceğim adamdan nefret ediyordum. Hiçbir şekilde beni önemsemiyor. Ama beni ikna ettim, bizim düğünümüz birkaç hafta sonra olacak. Normal şartlarda iki düğün de aynı anda olmazdı. Bu yüzden bana kolaylık sağladı. Ama düğün gününe kadar kurtulmak için bir yol bulmam lazım."

"Canım, sevmediğin bir adamla evlenmek zor olabilir. Hatta dünyadaki en zor şey sevmediğin adamın karnı ol-
ğın mı var?"

"Hayır, o da ne demek öyle? Başka bir sevdiğim adam abim beni öldürür."

"Peki, evleneceğin adam çok çirkin, yaşlı biri mi?" dedi dim hemen.

"Yaşlı sayılmaz, bizim yaşlarımızda. Çirkin olmadığımı biliyorum. Hatta buradaki çoğu kızın onu sevdiğini de farkındayım. Yakışıklı, karizmatik, uzun boylu, yeşil göz, güzel gözleri var. O varken başka birine bakma gereği hissetmezsin."

"Madem öyle, neden ağlıyorsun? Farkında mısın ona karşı hislerin var?"

"Onun bana karşı hisleri yok ama. Bana dünyayı dar

Mafya'nın Hizmetçisi

etmek. O başka birini seviyor. Sırf babasının inadı yüzünden benimle evlenmek zorunda kaldı."

"Belki sevdiği sen olabilirsin. Evleneceğin kişiyi hiç görmedin ama ümitsiz olma. Sen sevmeyecek biri değilsin. İnsan hayat sürprizlerle dolu..."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

"Beni sevmiyor, bunu biliyorum. İnsan sevdiğine zarar vermez. Bu bence senin için büyük şans."

ile bizi takip ediyordu. Sanki çok önemli birşeymiş gibi bizi
şimize koruma takmışlardı. Tabii ben her ne kadar önem
olmasam da Araf arkadaşları için önem taşıyor.

Bunun dışında yolculuğumuz sessiz geçmişti. Araf
durdugu an Araf'ın ve benim bulduğum tarafın kapısını
aynı anda açıldı. Araf arabadan iner inmez, yanına bir
elimi tuttu. Birlikte büyük taşın yapılmış görkemli bir
önüne geldik. Kapıdaki görevliler Araf'a baş selamı verip
kapıyı açtılar. İçeri girdiğimde ise beni başka bir kadın
karşıladı. Pek çok kişi bizi güler yüzle kapıda karşıladı. En
başta iri yarı heybetli bir adam vardı. Onun yanında ise
kırklı yaşlarının sonlarında olan güzel yüzlü bir kadın var-
dı. Kadın gözlerimin içine mutlulukla bakıyordu. Hem
onun yanında ise genç, yakışıklı atletik vücutlu bir genç
vardı. Bu genç hızla yanıma gelip Araf'a sarıldı. "Hoş
geldin Araf. Özlettin kendini. Düşünler olmasa yüzünü
göremeyeceğiz," dedi yumuşak neşeli sesiyle. Tabii diğer
yandan da tavrını ortaya koymuştu. "Bana diyere bak,
madem özledin yanıma gelseydin ya," dedi neşeli sesiyle.
"Merhaba Eflin, hoş geldin," dedi ufak bir sırıtmayla. "Hoş
buldum," dedim tebessümle. "Sizinle düşünde tanışma
şansımız olmadı. Ben Azat Yılmaz," dedi ve elini uzattı.
Ben de elimi uzatıp yavaşça sıktım. "Memnun oldum," de-
dim sessizce. "Eflin, babam Acar Ağa, annem Kader," de-
tanıttı. "Memnun oldum efendim," dedim tebessümle.
Araf'ın tuttuğu elimi bırakıp Acar Bey ve Kader Ha-
nım'ın elini öptüm. Bizim oralarda buna gerek olmasa da,
burada büyük saygı anlamı taşıdığından farkındayım. Acar
Bey ve Kader Hanım benim bu davranışından gayet mem-
nun bir şekilde tebessüm ettiler. Benden sonra Araf da ge-
lip büyüklerin elini öptü. Biraz şaşırsam da belli etmemeye
çalıştım. Neticede Araf yanı... Ondan beklenmeyecek hare-
ketler. Hatta görmesem inanmazdım. "Bu da kız kardeşim
Berfin," dedi son olarak. Kıza dönüp elini sıktım. Ama kız
da farklı bir şeyler var gibiydi. Üzgün ve bitkin gibi bir hali

yardı. Döğün hazırlıklarına yardım edip yorulmuş olabilir.

Konak tarzında yapılmış olan evin merdivenlerinden çıkıp büyük bir salona girdik. Buradaki pek çok insan bize selam gösterip iyi bir şekilde karşıladı. Zaten Araf'ı görenlerin gözlerinin kamaştığını anlamak hiç de zor değil. Biz evden geldik diye kocaman bir sofra hazırladılar. Erkekler asanın bir tarafında otururken kadınlar da diğer tarafında oturuyordu. Bu nedenle kocamdan ayrılmak zorunda kaldım. Tabii bunu büyütecek değilim. Öntümüze konan biberinden güzel yöresel yemekleri yedim. Her biri ayrı bir güzeldi. "Eflin kızım, beğendin mi yemekleri?" dedi sebessümle Kader Hanım, "Beğenmez olur muyum hiç? İyiydim ellerinize sağlık," dedi kocaman gülümsememle. Söylediklerinden sonra Kader Hanım'ın yüzü gülmüş, mutlu olmuştu. Takdir edilmek kimin hoşuna gitmez ki? Ama ciddi anlamda enfes yemekler.

Yemek faslından sonra büyük bir salonda oturmaya başladık. Bu sefer Araf'ın yanında oturuyordum. Konuşma çok sıkıcıydı. Araf ve Azat işle ilgili şeylerden söz etmeye başlayınca dayanamayıp ayağa kalktım. Araf bu hareketimden sonra bana dönüp merakla bakmaya başladı. "Mutfaka gideceğim. Kusura bakmayıp bakmaya başladı. "Mutfak çok sıkıcı," dedim. "Öyle olsun beyler ama konuşmanız çok sıkıcı," dedi kocam, bir yandan da uyarıcı bakışlar atmaya ihmal etmedi. Sonra adımlarımı mutfak olduğunu tahmin ettiğim yere çevirdim. Tam mutfaka gideceğim sırada ilerdeki bir odadan gelen ağlama sesleri dikkatimi çekti. Ağlama seslerinin geldiği yeri takip ettim. Kapı çok az aralıktı. Bu sayede ona yardım etmek istememden dolayı kapıyı çalıp içeri girdim. Kapı kapatma gereği duymamışım. Hızla Berfin'in oturduğu koltuğun boş kısmına oturdum. Berfin beni gördüğü an şaşkınlıkla gözleri açıldı.

"Eflin senin burada ne işin var?"

"Berfin iyi misin? Ne oldu, neden bu haldesin?"

gülmeye başlayacak. Yemeyi işler yapmayacak. Unutmuştu ki kendisi kötü hissettiğin bir anda benim hastanaya gidecek. Saklamayacak. Ancak bu şartlar altında benim için ilk iş başka bir doktora gitmek olacak. Çünkü ben sadece bana destekçi ol tüm şartları kabul ederim."

"O zaman, yemeyi vakti için hazırlıklara başlarız."

"Aklın edelim. Kocama sokuldu. Mardin Ankara'ya gitti."

"Aklın edelim. Kocama sokuldu. Mardin Ankara'ya gitti."

"Aklın edelim. Kocama sokuldu. Mardin Ankara'ya gitti."

"Aklın edelim. Kocama sokuldu. Mardin Ankara'ya gitti."

"Aklın edelim. Kocama sokuldu. Mardin Ankara'ya gitti."

"Aklın edelim. Kocama sokuldu. Mardin Ankara'ya gitti."

"Aklın edelim. Kocama sokuldu. Mardin Ankara'ya gitti."

"Aklın edelim. Kocama sokuldu. Mardin Ankara'ya gitti."

"Aklın edelim. Kocama sokuldu. Mardin Ankara'ya gitti."

"Aklın edelim. Kocama sokuldu. Mardin Ankara'ya gitti."

"Aklın edelim. Kocama sokuldu. Mardin Ankara'ya gitti."

"Aklın edelim. Kocama sokuldu. Mardin Ankara'ya gitti."

"Aklın edelim. Kocama sokuldu. Mardin Ankara'ya gitti."

"Aklın edelim. Kocama sokuldu. Mardin Ankara'ya gitti."

"Aklın edelim. Kocama sokuldu. Mardin Ankara'ya gitti."

"Aklın edelim. Kocama sokuldu. Mardin Ankara'ya gitti."

"Aklın edelim. Kocama sokuldu. Mardin Ankara'ya gitti."

"Aklın edelim. Kocama sokuldu. Mardin Ankara'ya gitti."

"Aklın edelim. Kocama sokuldu. Mardin Ankara'ya gitti."

"Aklın edelim. Kocama sokuldu. Mardin Ankara'ya gitti."

"Aklın edelim. Kocama sokuldu. Mardin Ankara'ya gitti."

boyunca benim seni sütle etmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

"Ya hiçbir şey olmazsa, beğenmem lazım, senin beğenmediğin şeyleri de beğenmem lazım."

başladık. "Araf, bana arkadaşından söz etme. Nani'yi
dedim merakla.
"Sana ne benim arkadaşından?"
"Merak ettim."
"Başlatma merakına. Gittiğinde görürsün. Senin merak
edeceğin tek kişi ben olacağım."

"Sen kıskandın mı?"

"Tabii kıskandım. Şu an karnındaki veletten bile fazla
nıyorum seni."
"Farkında mısın bilmem ama bu bizim bebeğimiz. Yoksa
değil. Ayrıca insan karısını çocuğundan kıskanır mı?"

"Tabii kıskanırsın. Sen onun için ölmeye razısın. Peki ya
ben. Hiç düşündün mü? Doğumda seni kaybedersen bana
ne olacağını düşündün mü?"

"Bunları konuştuk."

"Sen doğum yapmaya kararsısın. Çocuğu doğduğundan
da ölme ihtimalin var. Belki hiç göremeyeceksin onu. Ne
den bu kadar diretiyorsun?"

"Yapma böyle. Lütfen. Bu çocuk ikimizin. Ondan bir ya
bancı gibi söz etme."

"O çocuk benim olanı benden alacak. Eğer sana bir şey
olursa, onu hiçbir zaman affetmeyeceğim," dedi ciddiyetle.
Benden tarafa bakmayıp kafasını başka bir yere çevirmişti.

"Saçmalıyorsun. Bu bebek ikimizden bir parça. Ona
bunu yapamazsın. Hem öleceğim konusu kesin değil.
Ama gerçekten doğum sırasında ölürsem, sen çocuğuma
çok iyi davranacaksın. Belki ona bakamazsın ama sık
ziyaret edeceksin. Baba sevgisini tattıracağını. Bana bir
şey olursa bebeğimize annem bakar. Sakın başka bir kadın
bulmaya falan kalkma," dedim kararlı ve net çıkan sesle.
le. Neden bunları söyledim en ufak fikrim bile yok. Ama
bunları söylemezsem rahat edemezdim. Bir anda dudak-
larımdan dökülen cümlelerle anladım ki şu an bile ölümü
göze almış durumdayım. "Sen de biliyorsun. Öleceğini
biliyorsun. İnadına yapıyorsun," dedi kırılgan sesiyle. Hâlâ
bana bakmamak konusunda diretiyordu.

"Araf, Allah'tan başka kimse ne zaman öleceğini bilemez. Bana o doktorlar da dâhil. Şu an kalp krizi geçirebilirsin. Allahı korusun, şu an sana bir şey olabilir. Bu konuda bir insanları bilemeyiz. Şimdi bana söz ver. Bebeğimizi senden daha çok seveceksin?"

"Seveceksin!"

"Kes sesini!"

"Araf, neden huysuzluk ediyorsun? Alt tarafı söz verdiğin?"

"Karımı öldüren birini asla sevmeyeceğim."

"Kimizin bir çocuğu olmasını istiyorsun. Bunu biliyorum. Bu kadar taş kalpli olma. Onun hiçbir suçu yok. O bana hepsinin sorumlusu. Bize bunu yapan bunların sorumlusu. Neden anlamak istemiyorsun, bebeğimiz dünyadan en masum varlığı."

"Sana kes sesini dedim!"

"Bebeğimizin olmasını sen de istiyorsun. Bebek beşikleniz şimdiden hazır," dedim sevinçle. Araf'a olayı unutmamak istesem de, bunun mümkün olacağını hiç sanmıyordum.

"O velet kardeşlerini de öldürecek. Bir katil o. Sen öldürsen diğer beşiklerin sahipleri hiç dünyaya gelmeyecek."

"Beni iyi dinle kocacığım, eğer bana bu şekilde basla yapmaya devam edersen alır başımı uzaklara giderim. Çocuğumu da başka bir yerde doğururum," dedim hırsla. Hiçce sinirlenmişim. Bu sırada kemerlerimizi bağlamamız konusunda bilgi verildi. Yavaş yavaş uçak havalanmıştı.

"O velet için benden vazgeçiyorsun!"

"Araf şu saçmalığı bırak. Ben anneyim. Hangi anne çocuğuna kayar? Sen şu an kendini baba gibi hissetmiyor olabiliyorsun. Ama ben çocuğumuzu hissediyorum. Ayrıca hiç korktuğun gibi bir sonuç olmayacak. Sen oğlumuzla maç yaparken ben mutfakta size yiyecek bir şeyler hazırlıyor olacağım. Ayrıca oğlum da tıpkı babası gibi çok yakışıklı olacak. Sen de şu saçma düşüncelerini unut. Hamilelik

de düşündüm ki, Buse ile alışveriş yapsak. Olmaz mı? Lütfen lütfen lütfen!"

"Eğer telefonumu bir saniye bile geç cevaplırsan seni eve kilitlerim. Umarım durumun ciddiyetini anlıyorsundur."

"Seni seviyorum yaşama enerjim,"

"Seni seviyorum nefesim," dedi, uzatmanın mantığı yok telefonu kapattım. Buse de spor tarzda giyinmiş, huzla mendillerden inip yanıma geldi. "Hadi yengemci çıkalım," dedi hevesle. Vestiyerde takılı olan arabamı arakatarladım. Çantamı aldım ve dışarı çıktık. Kapıyı kilitlediğimden emin olduktan sonra bahçede duran arabama yaklaştım. Ben kapıyı açtığı an Buse arabaya bindi. Ben de kendi yerime binip arabayı çalıştırdım. "Nereye gitmek istersin?" diye sordum. "Alışveriş merkezine gidelim yengemci. Ama bizim eve yakın olana değil. Diğerine gidelim," diye cevap verdi. "Peki canım, senin istediğin olsun," dedim. Yol boyunca radyodan farklı müzikler dinledik. Alışveriş merkezinin otoparkına arabayı park ettikten sonra başladık AVM'nin içinde dolaşmaya. İlk olarak bir kadın mağazasına girip kendimize uygun bir şeyler aldık. İç çamaşırların satıldığı mağazaya da girip yeni gecelik takımları aldım.

"Yenge artık bir şeyler mi yesek?"

"Olur canım hadi gidip aç karnımızı doyuralım."

"Hadi gel şuraya girelim. Duyduğuma göre mantılan enfesmiş," dedi beni sürüklerken. Boş bir masaya oturduk. Gelen garsona büyük boy mantı siparişi verdik. Garson gider gitmez masamıza esmer uzun boylu bir çocuk oturdu. Bu senin yanında oturan çocuğa ölümcül bakışlar atarken. "Yanlış masaya oturdunuz sanırım. Bu masa dolu," dedim sinirli bir sesle. "Hayır Eflin Hanım, yanlış gelmedim, ben sevgilime eşlik etmek için buradayım. Değil mi Buse?" dedi tebessümle. Buse'ye sorgulayıcı bakışlar atmaya başladım. "Yenge, bu Ertan, benim sevgilim. Seninle tanışması için çağırdım," dedi hemen masum ses tonuyla. "Neden benim bundan haberim yok?" dedim sinirle. "Özür dilerim ama

beni kabul etmezdim," dedi huzla. "Evet, kabul etmezdim. Beni hiçbir şeye zorlayamazsın. Sevgilinle buluşmak istiyordun." Poşetlerimi elime alıp oturduğum yerden kalkıp yemek bölümünden huzla uzaklaştım.

Birkaç fazla tepki gösterdim bilmeyorum ama duygularım çıldırmış durumda. Otoparka inip arabama bindim. Telefonum çalmaya başlayınca yan koltuğa koyduğum çantamdan telefonumu çıkarıp cevapladım. "Sevgilim, hâlâ şirkette misin?" dedim Araf'ın konuşmasına fırsat vermeden. "Evet birkaç saatlik daha işim var. Asıl siz ne yapıyorsunuz?"

"Alışveriş yaptık. Buse daha alışverişe devam edecekti. Ama ben eve dönüyorum. Sen sormadan söyleyeyim. Herhangi bir sorun yok. Sadece sıkıldım. Birazcak da Buse'ye kurilmiş olma ihtimali var ama bunu sana sorsan da anlatmam. Akşama görüşürüz kocacığım," dedikten sonra telefonu kapattım. Son bir haftadır değişimim gibi televizyonun başına kuruldu. Televizyon yapıştığı gibi eski bir dizide durup izlemeye başladım. Aradan ne kadar geçti bilmeyorum ama dış kapının açılma sesiyle kendime geldim. "Karıcığım seni burada bulduğumla hiç şaşırmadım. Neden acaba?" dedi keyiflenmiş sesle. Birkaç adımda yanıma gelip oturdu. "Dalga geçme. İnsan bir kez bağlanınca bırakamıyor," dedim savunmaya geçerken.

"Karıcığım, Buse bu gece bize gelmeyecekmiş. Bir arkadaşından kalacakmış. Aranızda düzeltilemeyecek bir şey mi oldu?"

"Yok canım büyütülecek bir şey değil."

"Sen öyle diyorsan öyle olsun."

"Madem sonunda baş başa kalabildik biraz özlem mi gidersek?"

"Benim karım yaramazlık mı yapmak istiyor yoksa?"

"Him neden olmasın," dedim sırtımla. Kocamın du-

sunile. "Yekta git abinin yemek yediğindeni emniyetli" dedi emir verdim. "Emredersin yengecim. Ben kaçırırız zamanı" dedi hızla odadan çıktı. Annem, "Kızım doktorla konuş seninle. "Ne sorunu olacak ki anne? Sadece meraklı ve endişeli da çatlak olduğu için bebek biraz zorlayabiliyor. Çatlak dışında bir sorun yok," diye açıklamada bulundu. "Ne bebeği?" dedi annem ve Semra Hanım bulundum. "Araf söylemedi mi? Ailemize yeni bir üye katılıyor" dedim sevinçle. Sanki yaşanan bir hafta unutulmuştu. Bebeğin sevinci iki aileyi de havalara uçurmuştu. Araf ne derse de sin, bizim bebeğimiz bir mucizeydi. Kaburgalarımı çatlatacak derecede büyük bir darbe aldım ama bebeğim çıktı benimle. Allah da bebeğimizin ölmesini istemiyor. İstemiyor. di kazada kaybederdim bebeğimi. Asla senden vazgeçmiyorum. Bebeğim küçüğüm.

Annemleri zar zor ikna edip evlerine yolladım. Araf da yemek yiyip yanıma geldi. Odadaki karyepede oturmuş bana yaklaşıyordu. Sadece üzgün ve bitik bakışlar atıyordu. "Araf yarın buradan gidelim. Ben evimizde oturmak istiyorum," dedim dikkatini çekmek için yüksek sesle konuşmuşum. "Doktorla konuşuruz, eve gitmemize izin veririrse gideriz," dedi sert sesiyle. Bebeğimi doğurmaya karar verdiğim için bana tavır alıyordu. Bebeğim için ondan vazgeçtiğimi düşünüyordu. "Araf ben iyileşir iyileşmez bebek odasını düzenlemeye başlayalım," dedim sevinçle. Bana bakıp öfkeyle soludu. Sinirle oturduğu yerden kalkıp çıktı odadan. Yerinden kımıldayamayacak kadar yorgun olduğum için uyumaya karar verdim. Sabah başucumda gecenin kırpmadan beni izleyen kocamla karşılaştım. Gecenin altı daha da mor bir hal almıştı. Tüm gece uyumadığımı anlamak hiç de zor değildi. "Seni doya doya izleyecektim kısa bir sürem var. Beni bırakmaya karar verdin. Ben de senin hiçbir anını kaçırmak istemiyorum," dedi künk çıkaran sesiyle. "Araf, işi dram filmlerine bağlama. Bu ülkede her şeyin tedavisini buluyorlar. Sadece çatlak bir kaburga. Pö-

sordu. "Sadece nefes alırken acı hissediyorum. Çatlağı ka-
fesimde ağrı oluyor, bu da nefes almama zorlanıyor."
diye cevapladım. "Eflin Hanım sizinle bazı şeyleri konuş-
ma tam olarak sizin bulduğunuz yerden hızla sizin için
miş. Sizi tedavi için aldığımızda, iki kaburganız çatlamış
Kaburga çatlağı nedeniyle nefes almakta zorlanmanız za-
yet normal. Aynı zamanda iç kanamanız vardı. Öncelikle
hedefimiz sizi kurtarmak olduğu için bazı şeyleri geri pla-
na attık. Şu an için asıl önemli olay ise hamileliğiniz. Ya-
laşık üç ayda kaburgalarınız iyileşecektir. Ama asıl sorun
bebek büyüdükçe kaburgalarınıza baskı yapmaya başlaya-
cak. Bunda şöyle bir şey olma olasılığı var. Hamileliğiniz
zin son aylarında kaburgalarınız kırılma ihtimali var. Ka-
burgalarınız kırılırsa, hem siz, hem de bebeğinizin hayatı
tehlikeye girecek. Bu gibi durumlarda bizim size önerimiz
bebeği en kısa zamanda aldırmanız. Tabii öncelikle kabur-
ganızın iyileşme sürecini takip etmemiz gerekiyor."

"Sonunda ölüm bile olsa ben bebeğimden vazgeçmem,"
diye konuştum elimden geldiğince yüksek sesle. Karıma
içgüdüleriyle elim karıma gitmişti. Araf, doktora alev ta-
çan gözlerle bakarken konuşmaya başladı. "Doktor açıklad
Ne demek karımın hayatı tehlikede?"

"Bakın bebek büyüdükçe baskısını artıracak. Kesin de-
ğil ama kaburgalarda zedelenme olduğu için kırılma olma-
lığı büyük. Çatlak kaburgalar kırılırsa Eflin Hanım'ın kalp
damarını parçalayabilir. Ya da kırılan kaburga bebek ke-
sesini patlatabilir. Her iki durumda da durum çok ciddi.
Kararı bir an önce vermelisiniz."

"Beni dinleyin Doktor Bey, ben bebeğimden asla vaz-
geçmem. Bebek benim, son ana kadar benimle kalacak. Siz
de bana karışmayacaksınız," dedim kararlı bir sesle. Bebe-
ğimi öldürme düşüncesine bile tahammül edemiyordum.

"Peki Eflin Hanım, karar sizin. Ama kararınızı de-
ğış-
rerseniz haberim olsun," dedi. Konuşmanın bittiğine kana-
at getirdikten sonra hızla odadan çıktı. "Eflin bu kararı tek

"Bu konu tartışmaya açık değil. Bu bebek bizim. Anlatmaya gelmek için ne kadar hevesli. Beni iyi dinle. Bu bize veren Allah, ben tutup onun canını alamam. Bu kabul edilemez bir şey. Ben onu gördüm. Kö- bu kabul edilemez bir şey. Ben onu gördüm. Kö- biz onunla. Bir görsen nasıl tatlı, sevecen. Böyle bencül gözleri var. Bir de zeki bir görsen..." Çok- konuşurken düşüncelerimi süslemeye başlamıştı. "Nerede buldun?"

"Kuyumacı yanıma geldi. İlk başta ne olduğunu anla- Sonradan öğrendim ki benim çocuğummuş. Ban- "Nerede buldun?"

"Beni iyi dinle koca bebek. Hiçbir şey olmayacak. Bu-
nlar da üstesinden geleceğiz."

"Emin, bir tanem, durum ciddi. Yapma böyle, ben iste-

"Eğer bir çocuğun hayatını kaybetmesi, bir parçanın ekranınızda olmasını? Ben miyim miyim çocuğumun olmasını ama yok olmuyor biz olmuyoruz!"

dedim uyarıcı bir tonla. Yüzündeki pes etmişlik
hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Dakika sonra annemler odaya girdi. Peşlerinden

Birkaç dakika sonra Semra Hanım, Yağız Bey ve Yekta odaya girdi. Annem hızlı attığı birkaç adımla hemen yanıma gelip elimi tuttu. "Bizi çok korkuttun. İyi misin ağrın var mı? Nasıl hissediyorsun?" diye sordu pes peşe. "İyiyim anne merak edecek yorunsun?" diye sordurdu. "Üzülme artık," dedim hızla. Annenin ağlabir şey yok. Üzülmeyin artık, dedi Semra Hanım. "Kızım bir şeye ihtiyacın var mı?" dedi Semra Hanım. "Yok teşekkür ederim," dedim hemen. Yekta, "Yenge senunda kefeni yırttın. Geçmiş olsun," dedi yalancı tebes-

28. Bölüm

[illegible][illegible]

"Ben döyt yaşındayım. Kocmanı adam
bilirim. Kaybolan ben değilim annem."
"Tamam, hemen kızma, yürümeye devam edelim bula-
şım annemi."
"Annemi bulup babama götüreceğim. Aytık üzülmesin,
madda olsun. Biz de biylikte maç yapalım. Babamla oyna-
mak istiyorum."

"Tamam değil gitmeyeceğim. Akşam birlikte yemeğe çıkalım."

"Ellin düşsen bayılsan kimsenin haberi olmaz, bu nedenle evde tek kalma. İşim erken biterse akşam yemeğine çıkarsın."

"Araf abartma istersen. Hiçbir şey olmaz. Bu arada arabamın anahtarlarını çıkmadan sana vereyim. Arabamı hastane önünden getirmelerini söyleyecektin ya," diye açıklamada bulundum. Amaç konuyu değiştirmekti sanırım başarılı da oldum. Ayaya kalkıp içerdeki çantamdan anahtarları alıp tekrar mutfaka gidip Araf'a anahtarı uzattım. Araf tek hamleyle elimden anahtarı alıp cebine koydu. "Ben çıkıyorum akşam görüşürüz bir tanem," dedi. Ayaya gelirken çıkıyorum akşam kadar yolcu ettikten sonra mutfaka girdim. Araf'ı çıkışa kadar yolcu ettikten sonra mutfaka gelip masadaki şeyleri topladım. Saat çoktan beşe geliyordu. Yıyacak daha iyi bir şeyim olmadığı için kitap okumaya karar verdim. Yeni aldığım kitaplardan birini elime alıp koltuğa rahat koltuğa oturdum. Büyük bir heyecanla salondaki başladım. Kitap sayfalarını çevirdikçe içim bir karamsarlığa kapıldı. Ciddi anlamda felaketler kitabı gibi. Tamam fantastik bir kitap ama bir ekibin başına da bu kadar çok şey gelemez yani. Bir şeyden kurtuluyorlar hop başka bir şey başlıyor. Saatler kitabın başında ilerlerken en sonunda küçük bir mola vermeye karar verdim. Kitabı oturduğum yere bırakıp gözlerimi salondaki saate diktim. Ne kadar çabuk geçmişti zaman. Saat yediye gelirken hızla yukarı çıktım. Yedi buçukta kocam evde olurdu. Biz de dışarı çıkacağımız için hazırlanmaya karar verdim. Dolaşımın önünde kısa bir süre bekledim. Daha sonra boydan siyah dizlerimin üzerinde bir elbiseyle siyah topuklu ayakkabılarımı hızlı hareketlerle giydim. Makyaj masanın önüne geçip hafif bir allık rimel ve rujla makyajımı tamamladım. Saçlarımı da hızla düzleştirdim. Parfümü de sıktıktan sonra tamamen hazırlığım bitti. Küçük bir el çantasına ruj ve telefonumu koyup Araf'ı beklemeye başladım.

Saat sekizi gösteriyordu kapının kapanma sesini duy-

gözündeki anahtarı alıp hızlı hareketlerle kapıyı açtı. Çantayı kapının yanına duran vestiyere bıraktım. Odayı kendimi salondaki tekli koltuğa attım. Araf da beni takip edip yanındaki boş tekli koltuğa oturdu. Neredeyse tüm günüm hastanede geçmişti. Sırf kan testi için yemek yememiştım. Şu an midem özgürlüğünü ilan etmişti. "Söyle bakalım minik Ateş'in annesi, ne zamandan beri hamile olduğunu şüpheleniyordun?" diye sordu seninde az da olsa kızgınlık vardı. Muhtemelen ona haber vermediğimi düşünüyordu. Verdiği bir tepkiydi. "Semra annelere gittiğimizi için sızım deyip eve gelmiştim ya, hamilelik testini o zaman yaptım. Pek bir şey anlamadım. İlk çizgi normaldi. Ama ikinci çizginin varlığından emin olamadım. Sormadan ben lırgınleştım. Emin olmadığım bir şeyi sana anlatmak istemedim. Senin bir hayal kırıklığı daha yaşamamı istemedim." diye hissettiklerini açıkladım. Araf beni belimden kavrayıp kucağına çekti. Araf'ın dizinde oturmaya başladım. Başımı kocamın göğsüne yasladım. "Seni her şeyden çok seviyorum," dedi. Kollarımı Araf'ın beline sımsıkı doladım. Araf'ın eli ise karnımın üzerinde duruyordu. Hiçbir tepki vermiyor sadece elini karnımda gezdiriyordu. Bir anda hakkı çıkmaya başladı. Yatak odasının önüne geldiğimize karp kapıyı tek eliyle açtı. İçeri girdiğiniz gibi beni karp kendini yanıma attı. Kafasını göğsüme yaslayıp eliyle karnımı okşamaya devam etti.

"Şimdi burada benim çocuğum mu var? Birkaç ay sonra kucağımdan indirmeyeceğim ufaklık."

"Evet aynen öyle canım."

"İnşallah ilk kızımız olur."

"Neden kızımız olacak ki? Bence oğlumuz olacak, hem anneler hisseder."

"Benim dünya güzeli bir kızım olacak."

"Araf, cinsiyeti belli olduğunda kimin istediğinin olduğunu göreceğiz."

"Elin sen yemek yedin değil mi? Öğlenin üçüne kadar yemediğini umuyorum?"

"Yemedim ama bir sor önce neden yemedim diye."

"Elin kalk bakayım, hemen bir şeyler hazırlıyorsun."

"Eri hazır sipariş verseydik? Hiç halim yok. Hem yemek yememiş olmamın sebebi; kan testini aç karnına yap-

mak olmamın gerekmesi."

"Hala yatıyor musun?"

"Of... Ne yapacağım ben seninle dokuz ay boyunca?"

"Bakaktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

ıştıktan kalkıp odanın kapısına ilerledim. Odadan çık-

Kalemle tüplerin üzerine Eflin Ateş yazdı. Daha sonra masadaki telefonla birini arayıp hemşire istedi. Dakikalar geçtikçe de şirin, orta boylu bir hemşire içeri girdi. "Hatice hanım, bu kan örnekleri hamilelik testi için kullanılacak. Karşınıza Araf Bey'in eşi, özellikle titiz olmanızı istiyorum. Doktorun verilsin," dedi otoriter sesiyle. Hatice hemşire, "Tabii Efendim Hanım," dedikten sonra odadan çıktı. "Doktor Hanım öncelik verilmesine gerek yoktu. İnsanların hakkını yemeyiz."

"Eflin Hanım, sizi bekletmem doğru olmaz. Dedim ki Araf Bey'in çok iyiliğini gördük," dedi içtenlikle. "Yarın payım benden günah gitti." "Sonuç ne kadar sürede çıkar diye sordum merakla. Gerçekten öğrensem ne olurdu? Nasıl rahatlayacağım anlatamam. "En geç iki saatte sonuç çıkar. İsterseniz çıkıp bahçede biraz dolaşp hava alın. Beklerseniz benimle bekleyin," dedi sevimlilikle. "Beklememize gerek yok. Siz sıradaki hastanıza bakalım. Benim yüzümden onlar da beklemesinler," dedi. Oturduğu yerden kalkıp kapıya ilerledi. "Dedim ki ben de çıktığımdan sonra kapının önündeki sandalyelerde biraz oturdum. Bir yandan ayağımı oynatıyordum diğer yandan dudağımı kemiriyordum. Of ne olacak şimdi? Sanık yandırı sonucun açıklanacakmış gibi bir his var içimde. Ben gılginlikler bir oturdum, bir kalktım, doktor odasının önünde gezindim. Tabii tüm bunlar olurken doktorum hiçbir hastayı odasına almadı. Hastaları bekletti. Bilsedim hiçbir hastaya görüşmeyeceğini odadan çıkmazdım. Saat sanık bana inat ilerlemiyordu. Hiç durmadı bir şeyler yapma ma rağmen daha on beş dakika geçmişti. Bir gözüm saate, bir gözüm etrafta hemşire sonuçları ne zaman getirecek diye. Tam bir saatin sonunda hiç görmeyi beklemeyordum birini gördüm karşımda. Allah aşkına onun burada ne işi var? Ben biliyorum kızıl doktor söyledi burada olduğunu. Özellikle sürpriz yapmak istiyorum dememe rağmen Araf'ı buraya çağırması. Kendini ne sanıyor bu doktor? Eğer kocamın bir hayal kırıklığı daha yaşamasına sebep olursa

"Eflin her kim bilmiyorum ama pegimizde birileri var. Bu farklı bir mesele. Yani önümüze çerezleri atıp bizi koruyorlar. Bu nedenle şüpheli bir şey gördüğün anda beni arayacaksın tamam mı?"

"Araf istersen abartma. Tamam düşüncelerimiz var ama ben de pek çok şekilde kendimi savunabilirim. Hanımın yakın dövüşte bile iyiyim. Beni kafana takma ben başımın çaresine bakabilirim."

"Senin başının çaresine bakabileceğini biliyorum. Ama sele şu ki seni ben korumak kollamak istiyorum. Bilenler anlatabildim mi?"

"Sen var ya sen, çok uyanıksın. Her şeyi bir kalbin uyduruyorsun," dedim hayretle. Sırf ben kahramanlık yapıyorum diyor. "Hatun, anlayamadın gitti, zeki bir kocam var."

"Hadi bakalım zeki kocacığım, git üzerine deşip bir doğru şirketin yolunu tut," dedikten sonra yataktan hızlı bir hamleyle kalkıp banyoya girdim. İhtiyaçlarımı hızlıca giderdikten sonra elimi yüzümü yıkayıp banyodan çıktım. Göğsümün tüm yakışıklılığı ve karizmasıyla karşımdan çıktım. Araf yah takım elbise, gri gömlek ona uyumlu duruyordu. Sırtımda mı? "Sen bu kadar şık giyinirken benim her seferinde pantolon giymem adil değil."

"Sen her zaman en güzelsin her şeyinle. İstersen pijama ile gez, istersen taşlı kıyafetlerle, sen benim görünümün en güzelisin," dedi içtenlikle. Sesi kararlı ve erkeksi çıkıyordu. "Seni mini şık elbiselerle gördüğümde kışkırtıyorsun ama yemezler," dedim bilmişlikle. Kıyafet dolabımın karşısına geçip gri kalem etek ve siyah gömlek çıkardım. Hızla üzerimdekilerden kurtulup seçtiğim kıyafetleri üzerime geçirdim. Saçlarımı elimle gelişi güzel düzelttikten sonra seçtiğim siyah topuklularımı da ayağıma geçirdim. İşte şimdi durumumuz tamamıyla eşitlen. "Eflin bu kıyafet ne? Alt tarafı okulda bir saatin var. Böyle giyinmeni

"Açık mısın?" dedi sesindeki sinir, kıskançlık açığa hissediliyordu. "Ne var ki kıyafetimde? Araf Ateş'in eş gibi giyindim. Bir saat dersim olabilir ama sonuçta Ateş aileme mensup ediyorum değil mi?" dedikten sonra keyifli ve rahatlıkla adınıyla salona indim. Hızla mutfaka girip yemek hazırlıyordukken, belimden tutulup hızlı bir hareketle döndüm. Sertim koridorun senin duvarıyla buluştu. Ateş saçan gözlerle karşılaştım bir anda. Anlaşılan kocamı sinirlendirdim. "Bakıyorum da her şeyi bir cevabı olan tek ben değilim."

"Ne bekliyordum bir tanem, üzüm üzüme baka baka bekliyorsun."

"Sinirli olduğumun farkında değil misin? Neden üzerim?"

"Seni kızdırmak çok eğlenceli. Ayrıca hoşuma gidiyor," dedi dudaklarına minik bir buse kondurdum.

"Çok sinirli olmama rağmen bir öpücüğümle sinirinin geçmesini izlemek," dedikten sonra Araf'ın kollarından çıkıp olayı çözmeye çalışmasını izledim. "Sen Eflin Ateş çok meraklı," dedi hayretler içinde kalmış şaşkın süratıyla. Tam o sırada Araf beni durdurdu. Onu anlamaya çalışırken Araf'ın elleriyle baktım. "Ben şirkette, sen okulda bir şeyler yapabilirsin. Geç kaldım bile hadi çıkalım," dedi beni belimden tutarak kapıya kadar eşliketti. Kapının önünde aklıma geleni söyleyip kapıyı kapıya kadar eşliketti. Kapının önünde aklıma geleni söyleyip kapıyı kapıya kadar eşliketti.

"Ne oldu?"

"Çantamı almadım sen çık ben hemen alıp geliyorum," dedikten sonra Araf'ın kolundan çıkıp topuklu ayakkabılarımı el verdiğince yukarı koştum. Odanın köşesinde duvarın altına çantamı aldığım gibi tekrar hızla aşağı indim. Tam o sırada merdivenden düşmediğim için sevinç çığlığı atacağım sırada merdivenden sol ayağımın bileğini burktum. Bir an son merdivenden. Neyse ki Araf evden çıktığı için bileğimi tuttuğumu görmedi. Hızla evden çıkıp kapıyı kilitledim. Araf arabasının yanında duruyordu. Onun yanına yaklaş-

"Olmuş Araf. O kadar yemek yedik ki, baya tokuzuz. Tamam o zaman, yemeye de kalkalım," dedi Araf. İsteksizdi.

Belen ile oturduğumuz yerden kalkıp banyoya masaya ilerlemeye başladık. Yerden kalkıp banyoya girdik. Belen yemekle dolu sesle, "Tamam o zaman, yemeye de kalkalım," dedi Araf. İsteksizdi. Belen ile oturduğumuz yerden kalkıp banyoya girdik. Belen yemekle dolu sesle, "Tamam o zaman, yemeye de kalkalım," dedi Araf. İsteksizdi.

"Ben hamileyim!"

Damon'un verdiği tepki, hızla yemeden kalkıp kucakına almak oldu. Ohlar aşk yaşarken ben de böyle. Tamam, beni belli etmeye çalışıyor ama çok güzel. Hiç beklemediği bir anda söyleyeceğim.

Araf'a birlikte oturduğumuz yerden kalkıp banyoya girdik. Belen yemekle dolu sesle, "Tamam o zaman, yemeye de kalkalım," dedi Araf. İsteksizdi. Belen ile oturduğumuz yerden kalkıp banyoya girdik. Belen yemekle dolu sesle, "Tamam o zaman, yemeye de kalkalım," dedi Araf. İsteksizdi.

438

"Ben hamileyim!"

Damon'un verdiği tepki, hızla yemeden kalkıp kucakına almak oldu. Ohlar aşk yaşarken ben de böyle. Tamam, beni belli etmeye çalışıyor ama çok güzel. Hiç beklemediği bir anda söyleyeceğim.

Araf'a birlikte oturduğumuz yerden kalkıp banyoya girdik. Belen yemekle dolu sesle, "Tamam o zaman, yemeye de kalkalım," dedi Araf. İsteksizdi. Belen ile oturduğumuz yerden kalkıp banyoya girdik. Belen yemekle dolu sesle, "Tamam o zaman, yemeye de kalkalım," dedi Araf. İsteksizdi.

439

palım ve filmlerin içinden ilk çıkan filmi izleyelim," dedi hevesle. "Tamam," dedim pes ederek. Belen'in de isteği bir şey olsun değil mi? Belen elinde yuvarlak bir kutu geldi. Kutuyu önüne bıraktı. "Gözlerini kapat ve ben filmi seç," dedim sevecen sesiyle. Sıkıldığını hissettim. Kutunun alt kısmındaki kutunun içine attım. Gözlerimi açıp seçtiğim filme DVD'yi aldım. İyi bir yerinden çıkacaktı. "Belen, bu filmin burada işte. Can uyuyamam ben bunu izlersem," diye yakındı. En büyük film ödülünü almış bir şaheser duruyordu karpuzundan. İlk dakikadan gerilim müzikleri kalbim atıyordu. Tabii benim kalp atışlarım her saniye daha da arıyordu. Bir filmde bu ya uçanlar kaçanlar... Derken ben filmi izlemeyi bırakıp direkt gözlerimi yumdum. Ellerimle de kollarımı kapatıp bu işkencenin bitmesi için dua etmeye başladım. Ama Belen'in beni dürtüklemesiyle gözlerimi açtım. "Film kapattım canım normal haline dönebilirsin," dedi alaycı bir şekilde karışık bakışlarla. Her neyse sonunda şu konuştum. "Araf demişken, bir arasam hiç fena olmayacak. Cebimdeki telefonu çıkarıp Araf'ı aramaya başladım. "Canım nasılsın? Neredesiniz?" dedim merakla. Dahu konuşalım derdi. "Bir tanem, eski bir arkadaşım bir sorunu yaşamış, onun yanındayım." "Ne zaman gelirsin?" "Akşam geç saatte büyük ihtimalle." "Tamam canım, görüşürüz," dedikten sonra telefonu kapattım. Belen'e de kocalarımızın nerede olduğu konusunda kısa bir açıklama yaptım. Belen'le derin bir sohbet başladı. Laf lafı açtı. Falan derken en sonunda konu

edilelere falan geldi. "Eflin, sana bir şey söyleyeceğim ama önce bilmeyecek anlamadım mı? Daha Damon'un hamileliği yok," dedi ona cevap vermem için susup konuşmuştu. "Tamam, söz, söylemem kimseye," dedim meraklı bakışlarla. "Eflin ben hamileyim!" dedi sevinçle. Tabii ben de susuyordum. Damon'a söylemedim? Kim bilir nasıl sevinir?" dedi. "Belen, bu filmi izlerken Damon baba olacağını öğrendiğinde bir yandan da Damon baba olacağını öğrendiğinde Damon'a söylemiş gözünde canlandırmaya çalışıyordum. Her şey bir yana şu an bile kışkırtıktan yapmadığını bırakmıyordum. Hamile olduğumu öğrense kim bilir neler yapar? Ben de bilirim."

"Belen öyle düşünme, eminim daha anlayışlı davranır. Her şeyi öğrenmek onun hakkı. Artık öğrensin bence."

"Tamam o zaman, bizimkiler geldiğinde Damon'a söyle. Hem böylece daha iyi olur."

"Bence de en doğru karar."

"Eflin çok teşekkür ederim. Yanımda olduğun için. Yoksa ben hamile olduğumu söyleyemezdim," dedi hemen.

"Ben hamilelik şüphesinden söz etmedim, sonuçta net bir şey yok ortada. Geri kalan zaman boyunca evdeki hizmetli bize hizmet etti. Neredeyse hiç boş durmadı. Akşam

emeklerinin yapımında ise görevli kızı yardım ettik. Klasik Türk yemeklerinin yanında Yunanistan'ın meşhur birkaç

şeyi de yaptık. Masayı hazırladık yemekler sıcak, tek ekmeği aldık. Televizyonda komedi filminde durup izlemeye başladık. Bu sefer gerçekten gülmek istediğim için gülmeye başladık. Belen ile televizyona dalmış büyük bir ilgi

ile izliyorduk ta ki yanağıma öpücük kondurulana kadar. Her şeyi yanıma döndüm. Üzgün bakışlarla bana bakan kocamla karşılaştım. "Canım iyi misin?"

"İyiim ama yorgunum, hadi canım evimize gidelim."

"Kocanın keyfini yerine getirmeye ne dersin."
"Maalesef canım başka sefere..."

"Eflin hadi ama..." dedi keyifsizce. Araf'ı duymadım gelip hızla yataktan kalktım. Önce banyoya gidip duş aldım. Banyo banyo giderdikten sonra elimi yüzümü yıkayıp banyodan çıktım. Araf hâlâ bıraktığım gibi yatmaya devam ediyordu. "Karıcığım bugün bir işin var mı?"

"Var ya da yok. Sorunun ne olduğuna göre cevap değişir."

"Annem, Buse, alışveriş."

"Dersim var canım başka sefere artık."

"Yemezler Bayan Ateş, yalan söylenmeyi beceremiyorsun."

"Gitmek istemiyorum. Yeterince açık oldu mu?" dedim hızla. Hem benim bugün hastaneye gidip hamile olup olmadığıma emin olmam lazım. Tabii Araf'a bunu bu kadar açık söyleyemem. Emin olmadan bu konu hakkında konuşmam. "Tamam bir tanem anneme işi var gelmeyecek diyeceğim. Mutlu oldun mu?" dedi ifadesiz bakışlarla. "Çok mutlu oldum. Gerçekten," dedim ciddiyetle.

"Madem annelere gitmiyorsun o zaman Belenlere git deceksin. Hatta ben işe gitmeden önce seni oraya bırakacağım. Damon özellikle çağırdı."

"Neden bugün bir yere gitmek zorundayım ki? Belki kendimce özel işlerim var," dedim itiraz ederek. Araf bana öyle bir bakış attı ki sanki ilk tanıştığımız günlerdeki acımasız adamı gördüm karşımda. "Seniri-benden-başka özelin-olamaz!"

Ne yani söyledığım tek bir söze bu kadar alınmamalıydı. Üstelik tek bir kelime yüzünden bu derece sinirlenip bağırıp kalbimi kırıyor. Araf'a kırgın bakışlar atıp dolaba yöneldim. Delicesine ağlamak istiyorum. Hiç susmadan hıçkırı hıçkırı. Dolaptan elime ne geçtiyse alıp hızla üzerimi değiştirmeye başladım. Pudra pembesi kot, krem rengi tişörtü giydikten sonra krem rengi babeti ayağıma geçirdim. Araf'a bakmadan yanından geçmeye çalıştım. Ama

sinirli olduğum söylenemez. Araf beni kolumdan tutup
beni omuzlarımla buluşturdu. Beni öpmek için yeltensene de
benim vermedim. Ne yani? Önce bağır sonra öp yok öyle bir
avruttu. Beni ona ters davrandıkça daha da sinirlendi. "Sen
beni öpmeyi benimsin," dedi kararlı sesiyle. "Araf, sanki sana
nasılsa bir erkekle buluşacağım dedim. Verdiğin tepkiye
bak! Bir erkek? Kızsal, özel meselelerim olamaz mı? Her şeyi
bulur musun? Vazgeç. İzin verirsene aşağı ineceğim."

Benim soğuk çıkan sesimle.
"Bu şekilde gitmene izin vermem. Önce aramızda sorun
olduğu belli. Ondan sonra aşağı inebilirsin. Şimdi ger-

çek bir öpücük istiyorum."
"Araf, tamam, sorun falan yok. Şimdi rahat bırakır mı-

sinirli ya öpücük verirsin ya da burada beklemeye
devam ederiz," dedi ciddiyetle. Eğilip yanağına minik bir
öpmek kondu. "Bu sayılmaz," dedi sabırsız sesiyle.

"Araf hadi ama uzatma. Beni sinirlendiriyorsun?"
"Elin aklıma kadar beklerim. İyi olduğumuzu bilmek
istiyordum. Hiçbir zaman bu odadan küs ayrılmayacağız."

"Elin aklıma kadar beklerim. İyi olduğumuzu bilmek
istiyordum. Hiçbir zaman bu odadan küs ayrılmayacağız."
"Elin aklıma kadar beklerim. İyi olduğumuzu bilmek
istiyordum. Hiçbir zaman bu odadan küs ayrılmayacağız."
"Elin aklıma kadar beklerim. İyi olduğumuzu bilmek
istiyordum. Hiçbir zaman bu odadan küs ayrılmayacağız."
"Elin aklıma kadar beklerim. İyi olduğumuzu bilmek
istiyordum. Hiçbir zaman bu odadan küs ayrılmayacağız."
"Elin aklıma kadar beklerim. İyi olduğumuzu bilmek
istiyordum. Hiçbir zaman bu odadan küs ayrılmayacağız."

"Elin aklıma kadar beklerim. İyi olduğumuzu bilmek
istiyordum. Hiçbir zaman bu odadan küs ayrılmayacağız."

"Elin aklıma kadar beklerim. İyi olduğumuzu bilmek
istiyordum. Hiçbir zaman bu odadan küs ayrılmayacağız."

"Elin aklıma kadar beklerim. İyi olduğumuzu bilmek
istiyordum. Hiçbir zaman bu odadan küs ayrılmayacağız."

"Elin aklıma kadar beklerim. İyi olduğumuzu bilmek
istiyordum. Hiçbir zaman bu odadan küs ayrılmayacağız."

"Elin aklıma kadar beklerim. İyi olduğumuzu bilmek
istiyordum. Hiçbir zaman bu odadan küs ayrılmayacağız."

"Elin aklıma kadar beklerim. İyi olduğumuzu bilmek
istiyordum. Hiçbir zaman bu odadan küs ayrılmayacağız."

"Elin aklıma kadar beklerim. İyi olduğumuzu bilmek
istiyordum. Hiçbir zaman bu odadan küs ayrılmayacağız."

"Elin aklıma kadar beklerim. İyi olduğumuzu bilmek
istiyordum. Hiçbir zaman bu odadan küs ayrılmayacağız."

"Elin aklıma kadar beklerim. İyi olduğumuzu bilmek
istiyordum. Hiçbir zaman bu odadan küs ayrılmayacağız."

zı yaptık. Tabii el alışkanlığı yediklerimizi hızla topladık. Araf'la birlikte içeri döndük tekrar. Salonunda oturup Buse'nin İsveç maceralarını dinledik. Arabama lat atmaya ihmal etmedi. O benim hakkımda birçok lat söyledi. Ben onu duymazdan geldim. Telefonumdan indirilmiş kitaplardan birini okumaya başladım. Tam olarak kork lümlük kitap bitti ama Buse'nin konuşması bitmedi. Bana kitaba geçmeye karar verdim. "Eflin, sana diyorum canım versene?" dedi Buse.

"Ne sordun? Sizi dinlemiyordum," dedim dalgınlaştığım aklım okuduğum kitaptaki karakterlerde kalmıştı. "Yorum ki artık akşam yemeğine geçsek kalmıştı. "Da açıklamada bulundu. "Tamam o zaman, hadi yemeğe gidelim," dedim. Semra Hanım, Yağız Bey, Araf ve Ben ile masaya oturduk. "Çocuklar yok mu?" dedim daha önce aklıma gelmişti. "Okulla kampa gittiler," diye açıklamada bulundu Yağız Bey.

Hizmetli yemeklerimizi servis etti kısa süren yemek bundan sonra Buse'nin yoğun ısrarı üzerine bara gitmeye mecbur kaldım. Buse'nin benimle konuşması sadece lat atmamak içindi. Tabii giyinmiş güzelce ben kot, tişört takıldım. Ben kuzenimin arabasıyla gideyim. Eflin sen de kendi arabanla bizi takip et," dedi önemsizce elini sallayarak. "Siz ikiniz gidin bara. Benim hiç gelecek halim yok. Doğru düzgün uyuyamadığım için çok yorgunum, eve gidip uyumak istiyorum," dedim bitkin bir halde. "Buse bu işi ya Buse'nin suratı hızla düştü. Asık suratla beni izlemeye başladı. "Canım kuzenin İsveç'ten buralara kadar gelmiş bir zamanla zaman geçir. Arabam yanımda zaten eve gider gidebilir yatacağım. Sen kuzenini eğlendir," dedim içtenlikle. Araf'ı kuzeninden kıskanmıyordum. Hatta kıskanacak bir sebep yoktu ki. Öz kuzenler... Üstelik Araf'ın kalbine salsabim. İki kuzenin zaman geçirmesinde bir sorun yok benzer. Buse, "Gerçekten mi?" dedi şaşkınlıkla gözleri kocaman

"Ona da aynı şeyi söyledim, dedi es-
mi, dedi kahrkaha atarken. "İşini biliyorsun, dedi cidi-
diyle Araf. İki kuzen özlem giderirken ben de aklımla
gözetirdim. "Ee kuzenlerin bir tanesi, beni bara götür-
mek değil mi?" dedi sesle. "Belki. Uslu duruma ne-
kazan olmasın," dedi sırıtırken. Sabah pasta davası ile başla-
yan terapi, marketteki alışveriş derken saat çoktan öğleden
sonra üç buçuk olmuştu. Allah'tan pastadan biraz yedim
ve aklımdan öldürdüm herhalde. Arafları umursamadan
kafkaya ilerledim. Ne yapayım, açım. Mutfakta daha yedim
ve aklımda ilerledim. Bir kadın vardı. "Buyurun efendim bir
şey mi istemişsiniz?" dedi hemen oturduğu yerden kalkar-
ken. "Sizin abla yok mu?" dedim hemen. "O evde değil,
ama onun ölüm yıldönümü olduğu için birkaç günlüğüne
buraya kalmış. Bir isteginiz varsa ben yardımcı olayım?"
dedi. "Sey, ben açım, atıştırabileceğim bir şeyler var
mı?" diye sordum. "Açıklıkla karnımı ovuştururken. "Hemen
bir şeyler hazırlayayım," dedi telaşla yerinden kalkıp bu-
zuluhanından kahvaltılık çıkarıp mutfak masasına dizdi.
Bir çatal ve vişne suyunu da masaya bıraktı. "Teşekkür
edim," dedikten sonra büyük bir açıklıkla yemek yemeye
başladım. Daha ikinci lokmamı ağzıma atmıştım ki, Araf
başımın dibine dikilmeye başladı. "Eflin, ne yapıyorsun ki, Araf
farkında mısın?" dedi hafif sert sesiyle. "Sence? Araf farkında mısın
ama sabah kahvaltısı yapmadık. Öğlen yeme-
ğimi de yemedik. Sonra Eflin neden bayılıyor? Eflin neden
bayılıyor? Sayende midem doğru düzgün yemek yemeye
başlamıyor ki?" dedim sitemle. Aslında yemek yemediğimiz için
değil de, Buse bana çirkin dediğinde beni savunmadığı
için kızgındım ona. "Bana da bırak bari de birlikte yiye-
lim. Ben de hiçbir şey yemedim ama senin kadar mız-
mızlamadım," dedi savunmaya geçerken. Kendine bir çatal
da yanına oturdu. Öğlen yemeği zamanında kahvaltımı

"Maksat bahane, arabama bahane diyorsun yanı?"

"Hayir canım! Benim için beklemekten baktım yani?"

"Arasla Arasla ilk sapaktan döndü anımsalare doğru ilerledi. Arasla sürte sonra evime yani eski evime geldi. Arasla birlikte arabadan inip kapıya ilerledi. Çölemler bastım zile. Kapıyı hizmetli açtı. "Buyurun, içeri geçin. Yalnız evde benden başka kimse yoktur."

"Anıl yani annemler neredeler?" dedim merakla.

"Bir arkadaşlarına ziyarette gittiler," dedi herne
"o zaman. Hayatım sen arabada bekle, ben
"gittim," dedim Aray'a.

"Hayatım gidelim," dedim Araf'a bakarak. Araf s-

...anahtarını aldım. "Annemle..."

...kumanda, anah...

...kapsısını elimdeki kumanda anahtarla açtım.

...da özlemişim.

beni garajdan çıkardım. Araf da kendi bindi.

Mağazaların olduğu sokaklarda

...ile oyun oynamak için hızını arttırdı.

...Tam ben de hızlanıp Araf'a yetiş-

...takıldı gözüme. Hızımı yavaşlattım.

...yardımcı olabilirim?" dedi.

Merhaba nasıl yardımcı olabilirim?" dedi eczar

iki tane hamilelik testi alabilir miyim

Görevli rafta bulunan hamilelik testinde

Görevli Hint bakanı, bakanlık testinde küçük bir poşete koydu. Cebindeki telefon

bulunan parayı çıkarıp eczacıya uzattım.

...aldıktan sonra seri adımlarla dışarı çıktı.

Ne olur ne olmaz lazım olur. Bulunur.



yolladığım boşanma kağıdı sana her şeyi anlatır. Madem başka kadınlarda gözün var, bu meseleyi burada kapatacım. Yolun sonuna geldik sanırım," dedim bu zılsız kadınla sesimle. Sesimdeki soğukluk benim bile tüylerimin ürpermesine neden oldu. "Asla!!! Duydun bile tüylerimin ürpermesine neden oldu. "Asla!!! Duydun mu beni, asla vazgeçmem! Sen benim karımsın. Sen sadece benim için Senden bu kadar çabuk vazgeçeceğimi nasıl düşünürsün?!" Araf'ın vücudu sinirden genilmeye başladı. Ama geçen göğsünden bunu rahatlıkla anlayan ben de, işte istediğimi elde ettim.

"Ben aldatılmayı hak edecek ne yaptım?"

"Eflin sen beni dinlemiyor musun? Ben seni neden aldatayım? Sen benim her şeyimsin. O kadın -"

"Umurumda değil o kadının kim olduğu. Sana ne kadar anlatırsan şimdi bu durumda olmazdık. İstediğin kadar anlatmaya çalış, dinlemeyeceğim. O gemi çıkartıp uzaklaştı Araf Bey, sana sorduğumda cevap verecektin."

"Senden asla vazgeçmem!"

"Her şey güllük gülistanlıkken üzerimize kara bulutlar rı çeken sensin. Sana sadece o kadın kâm dedim bana. Kadeşim deyip geçiştirmeye çalıştın. Araf gözümün içine baka baka yalan söyledin. Ben sana bir daha nasıl güvenirim. Ama dur bahanen hazır değil mi? Sana söylemedim çünkü iyiliğin içindi. Ne kadar da klişe. Direkt doğruları anlatıp seni bu kişiden korumaya çalışıyorum bunun için de bu kadınla görüşmemen gerek desen ben senin için anlamayacağım. Ama ne yapıp ne edip sinirlerimi bozacak bir neden yaratıyorsun. Sadece bir anlığına hayal et. Beni arıyorsun, ben sana evdeyim diyorum. Ama beni başka bir erkekle yemek yerken görüyorsun. Sen ne hissedersin? Dur ben söyleyeyim. Beni dinleme zahmetine girmez yarındaki adamı mahzene sokar, türlü işkenceler yaparın. Doğru tahmin, değil mi? Ben sana doğruları anlatana kadar benimle konuşmazdın, eve gelmez kafana göre takılırdın. Söylesene verdiğim tepki yanlış mı? Ben masaya

dedi ciddi sesiyle. Bakışları bile kararlıydı. Araf'a selam verdim. Başımı kaldırıp çenesinin altına bir öpücük kondurdum. Keyifle sırtıttım. "Hadi Damonların yanına gidelim," dedi az da olsa keyfi yerine gelmişti. En azından aramızdaki sorun çözüldü. Belenlerin yanına gittik. Eyyahların lalarını arabalara yerleştirip orman yürüyüşüne başladık. Büyük ağaçların olduğu yerde durup fotoğraf çekildik. Araf'ın yanından bir saniye ayrılmadım. Belen'le buluşumuz çayırıktan her renkten çiçek topladık. Çiçek toplayarken pek çok fotoğraf çekildik. Bu şekilde güzel zaman geçirirken Damon'u biri aradı acil işleri için gitmesi zorunda kaldılar. Onlarla vedalaştıktan sonra Araf'la yürüyüşümüze devam ettik. Yemyeşil bir korunun ortasına oturduk. Birlikte gün batımını izlemeye başladık. Araf yata uzandı. Ben de hemen yanına yattım. "Seni seviyorum bir tanem," dedim içtenlikle. Hafifçe doğrulup yüzüne baktım. Güzel ve keyifliydi. "Seni çok seviyorum kadınım," dedi ne olduğunu ben anlamadan Araf üzerime çöküp doklarını istila ediyordu. Öpüşmemiz derin ve tutkulu bir hal alsa da nefes almak için ayrıldık. "Artık eve gösök mü yorulduk. Sen de gecenin köründen bu yana ayakta," dedi üzerimden kalktı. Benim kalkmama yardımına geldiğimiz yoldan geri döndük. Farkında olmadan çok fazla ilerlemişiz. Yol git git bitmedi. En sonunda arabamızın görmesinin mutluluğuyla daha hızlı yürüdüm. Araf arabasının kapılarını açınca hemen arabaya binip kemerimi bağladım. Araf da kendi yerini aldı. Kemerini bağladıktan sonra evin yolunu tuttuk. Eve geldiğimizde saat akşamın sekiziydi. Kendimi hızla banyoya atıp hızlı bir şekilde duş alıp çıktım. Üzerime geceliğimi giyer giymez kendimi yatağa attım. Benden hemen sonra da Araf girdi banyoya. Banyodan gelen su sesiyle yavaşça gözlerimi kapadım. Erken uyumaya alıştım mı bilemem ama çok çabuk uykum geldi. Sabah uyandığımda Araf gri takım elbisesini giymiş aynadaki son görüntüsüne bakıyordu. Aynadan benim yanmamı görünce bana döndü. "Günaydın güzeller güzel."

...kayışla. "Günaydın canım. Erkencisin?" dedim me-
...kula. Yataktan doğrulup sırtımı dikleştirdim.
"Bugün Damon'la birlikte yönetim kurulu toplantımız
var."

"Kabul etmeyecek misin?"

"Şirkette yaparım... Sen kalkma ben çıkarım şimdi uyu-
mana devam et." Hızla yanıma gelip alnıma bir öpücük
bıverdirdi. "Akşam görüşürüz prenses," dedi fısıltıyla.
"Görüşürüz kara şövalyem," dedim hemen. Araf telefonu-
nu ve arabasının anahtarlarını alıp odadan çıktı. Dış kapının
kısırmı olmadığı için kalktım. Yatağı topladım. Sonra bir
anlık olmadı için kalktım. Yatağı topladım. Sonra bir
anlık üçüncü kattaki oda geldi aklıma. Evlendiğimizde kul-
lanırdık demişti Araf. Sanırım bakmamda sakınca olmaz,
sonunda evliyiz. Hoplaya zıplaya yukarı çıktım. Kapının
kısırmı zorlamaya başladım. Kapı sıkışmıştı. En sonunda
kapı kendime çekti ve iteklediğimde kapı açıldı.



oturduğum yerde hopladım zıpladım. Arada Araf'ın atığı bakışları görsem de keyfimi bozmadan devam ettim. Piknik alanına geldiğimizde her yer cıvılcıydı. Genellikle herkes ailesiyle gelmişti. Küçük çocuklar ip atlıyor, top oynuyordu. Lise çağındaki gençler geniş bir alana futbol oynamak için kullanıyorlardı. Araf arabayı biraz daha kısıma kadar ilerletti. Arabayı gölge bir yere park etti. Araf taşıyordu. Orta kısımda bulunan çardaklara doğru gajdan bulunan poşetleri elimize aldık. Tabii ağır poşetler. Araf taşımaya başladı. Birkaç çardak ileride mangal yakmaya çalışan Damon'la Belen'i gördüm. Belen de tıpkı benim gibi rahat kıyafetler giymişti. Adımlarımı onlara doğru yönlendirdim. Çardağa ulaştığımızda Damon beni selamlarken Belen boynuma atladı. Araf poşetleri masaya koyduktan sonra Damon'a yardım etmek için yanına gitti. Ben de Belen'le birlikte masayı hazırladım. Daha önceden hazırlanan salata, sarma, börek ve şekerpareleri masaya yerleştirdik. Araf mangal teline yerleştirmiş olduğu etlerin diğer taraflarını çevirdi. Belen'le kocalarımıza buluşuyla iç çektik. Mangalla büyük bir savaş veriyorlardı. Esrafta hakim olan sis bulutu da cabası. Araf etleri mangal telinden alıp, köfteleri yerleştirdi. İşlerinin uzun olduğunu varsayıp çevremi izlemeye başladım. Tam karşımda üç küçük kız ip atıyordu. Aklıma çocukluğum geldi. İçimde ip atlama isteği oluştu. "Belen hadi gel şuradaki kızlarla ip atlayalım," dedim heyecanlı sesimle. "Olur mu öyle şey? Koca koca kızlarız. Ben utanırım," dedi gözlerini kocaman bir şekilde açmıştı. "Daha on dokuz yaşında çıtır bir kızım canım. Ne var ip atlasak? İp atlamak top oynamak piknik geleneğidir bir kere," dedim bilmiş bir şekilde. "Efim saçmalama," diye yakındı. Ben de ayağa kalkıp küçük kızların yanına gittim.

"Merhaba, ben de sizinle ip atlayabilir miyim?" dedim yumuşacık sesimle. Kızlar önce anlamsız anlamsız baktılar. Daha sonra kafa kafaya verip konuştular. En sonunda hepsi bana tekrar döndüğünde, "Karar ne sizinkiler."

dördü olmuştu. Benim gözlerinde gram uyku yoktu. Etkenden yatmanın yan etkisi. Araf'ın kollarında bir misadet daha yattım. Yatmaktan da sıkılıp yataktan kalktım. İç çamaşırlarımla olduğum gerçeğiyle yüzleştikten sonra dolaptan pijama takımımı alıp hızla giydim. Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için başladığım Asya dizisine devam etmeye karar verdim. Karanlık salonda hırsız gibi ilerleyip laptopumun durduğu masaya yöneldim. Yavaşça sandalyeyi çekip oturdum. Diziye kaldığım yerden devam ettim. Diziye o kadar daldım ki sürekli sonraki bölümü, konuyu basıp devam ettim. Ta ki yukardan Eflin diye gürleyen kocamın sesini duyana kadar. "Aşağıdayım canım," diye seslendim yukarı doğru. Araf spor tarzda giyinmiş şekilde aşağı indi. "Canım, Damonlarla pikniğe gidiyoruz," dedi keyifli sesiyle. "Ne zaman, bugün mü? Hiç hazırlık yapmadık," dedim yakınıırken. Bir yandan da telaşlanmıyordum. "Evet bugün gidiyoruz. Merak etme canım benim, bir şey hazırlamamıza gerek yok. Et ürünleri hazır alınacak. Diğer yiyecekleri de Damonların evindeki yardımcı yapacak. Hadi git üzerini giyin. Bekliyorum," dedi tüm yakışıklılığıyla sırtırken. Bilgisayarı kapatıp yukarı doğru yol almaya başladım. Odaya geldiğimde siyah tayt ve kısa kollu siyah yeşilli tişört giyip ayaklarıma da spor ayakkabılarıma geçirdim. Saçlarımı açık bırakıp çantama tokamı telefon ve kulaklığımı attım. Cüzdanım zaten içinde olduğu için o konuda rahattım. Hoplaya zıplaya aşağı indim. Araf telefon görüşmesi yapıyordu. Ben de hızlı adımlarla merdivan girip birkaç tane karışık sandviç hazırladım. Sandviçleri jelatinle sardım. Dolaptan kutu meyve sularını alıp büyük bir poşete koydum. Salona döndüğümde Araf telefonunu yeni kapatmıştı. Bana doğru döndü. "Hazırsan çıkalım," dedi içtenlikle. Benden saklamak istediği şeyler olduğunu biliyordum. Sadece farkında değilmiş gibi yapıyordum. Benden bir şeyler gizlemesi hoşuma gitmiyordu. Babam da annemden bir şeyler gizlerdi. Sonunda bunu yapmanın nedeni seni korumak için derdi. Araf'ın da bu şekilde işleri

tersen bir şeyler yapabiliriz," diye ekledi. "Bilmem elbette aslında. Telefon numaranı versene, ders çıkışında seni arayayım."

Belen telefon numarasını verdi. Numarasını kaydedip, ten sonra o da benim numaramı aldı. Daha sonra ben derne girmek üzere yanından ayrıldım. Bölüm dersime girdim. Profesör her zaman yaptığı gibi hızla tahtayı doldurdu. Beklemeden silip tekrar yazdı ta ki blok ders bitene kadar. Dersin sonunda parmaklarım felç olmuşçasına hareket et zorlanıyordu. Bugün başka dersim olmadığı için Belen'i aradım. Uzun uzun çaldı, en sonunda telefona cevap verildi. "Alo ne vardı?" dedi sinirli biri şeklinde. Telefonda konuşan bir erkek sesiydi. Ses tanıdık gelse de çıkaramadım. "Şey ben Eflin, Belen ile görüşecektim," dedim hemen. "Bir saniye," dedikten sonra telefon el değiştirdi. "Canım, Damon beni almaya geldi. Biz başka zaman buluşuruz. Görüşürüz," dedikten sonra telefonu kapattı. Sesinde ki üzgün ton aklımı karıştırsa da kurcalamak istemedim. Aceleyle kapatmıştı telefonu. Acıkan karnımı doyurmak için okulun çaprazındaki restorana girdim. Buz masası sandalyelerden birine oturdum. Gelen garsona salata ve soslu makarna siparişini verdim. Etrafı seyrederken telefonum çalmaya başladı. Ekrandaki 'hayatım' yazısını görüp hızla telefonu açtım. "Eflin neredesin?" dedi sert sesle. "Okulun çaprazındaki restorandayım yemek yiyecektim. Ne oldu?" dedim merakla. "Bir şey yok. Yemeğini yedikten sonra doğru eve gidiyorsun. Bundan sonra benden habersiz nefes almayacaksın. Senin için endişe ediyorum. Biliyorsun, peşimizde düşmanlarımız var. Dikkatli ol dediğim gibi attığın adımdan haberim olsun," dedi. "Tamam canım," dedim. Araf fazla beklemeden telefonu kapattı. Neye sinirlendi kim bilir? Bir de çocuk mevzusu eklenince siniri içinden çıkılmaz bir hal aldı. Ne bunlardaki telefonu yüzüne kapatma merakı, anlamadım gitti. Masama konan yemekleri sindire sindire yedim. Gelen hesabı ödedikten sonra taksi durağına yürüyüp duraktaki taksilerden birine

yanımdı. Eve giden yol boyunca taksiddeki şoförün zevkine göre müzikler dinledim. Bir ara oyun havası dinledi daha sonra İngilizce müzik dinledi. Tam derdini anlamadım ama çok garipsedim doğrusu. Evin önüne gelince şoför aracından yazılı olduğu yeri gösterip seslice öksürdü. Hızlıca parayı verdim. Üzerini de aldıktan sonra taksiden inip yanıma geldim. Tam tahmin edileceği gibi anahtarlarını yanıma almadığı için öylece kaldım ortada.

Hava güzel olduğu için bahçeye doğru geçtim. Hamağa yürüyüş parkurunu seyre daldım. Daha aradan birkaç dakika geçmeden telefonum çalmaya başladı. Berfu'nun aradığını görünce hızla cevap verdim telefona. "Canım nasılsın? Bugün apar topar çıkınca merak ettim," dedi endişeyle. "Yok canım, ne sorunu olsun," diye geçiştirmeye çalıştım. "Ne dediydin, kocamın terapi zamanı geldi mi, yok artık. Sen ne yaptın? Yekta sorun çıkardı mı?" diye devam etti konuşmaya. "Yok. Hiç sorun çıkarmadı aksine daha da iyileşti. Ben kızacak sanırken pek bir mutluydu doğrusu," dedi şaşkınlık dolu sesiyle. "Aynı tepki Araf'ta da vermişti. Eflin canım sonra görüşürüz. Ben kapatıyorum," dedi. "Görüşürüz," diye ekledim hemen. Telefonu kapamak Hamakta sallanma işine geri döndüm. Güneşin batmasıyla hava serinlemeye başlamıştı. İnce gömleğim üzerinden üşümeye başlamıştım. Ama sallanmakta uyku-ru getirmişti. Gözlerimi kapatıp uyumayı hedefledim. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama beni benden alan o tılsım kokunun sahibisi sayesinde ısındığımı hissettim. Gönderimi açmasam da beni taşıyan kişiye iyice sokuldu. Sert yumuşak yatakla temas etti. Daha sonra altımdaki enişenin aşağı doğru çekildiğini hissettim. Gömleğim de üzerinden çıkmıştı. Daha sonra üzerime kalın yatak örtüsü örtüldü. Ben de yatakta yatmanın verdiği rahatlıkla daha da yayıldım. Keyifli ve huzurlu bir şekilde uyumaya devam ettim. Ezan okunurken gözlerimi açtım. Komodin- nin üzerinde duran telefonumdan saate baktım. Sabahın



temiyorum. Yanımda olduğunda iyi hissediyorum," dedi içtenlikle. "Sanırım bugün beraberiz," dedim gülümseyerek. "Ee Araf Bey, yapmamıza istediğiniz bir iş var mı?" dedim oyunbaz sesimle. "Hmm bir düşünelim, Eflin Ateş benim için ne yapabilirsiniz?" dedi keyifli sesiyle. "Düşünmeyelim, Eflin Ateş," dedi keyifli sesiyle. "Tamam," dedikten sonra hızla ayaklarını masaya tırmandırdı. Masanın önündeki tekli koltuğa oturdum. Araf Bey gösterdiği dosyayı elime aldım. En son anlaşılmış yapılmış şirketlerin isimleri vardı. Anlaşmada bulunan maddeler tüm ayrıntılarıyla yazılmıştı. Sadece maddeleri okudum. Pek bir şey anlamasam da ters giden bir şey yoktu. Kafamı kaldırıp Araf'a kaçamak bir bakış attım. İşini bırakıp beni inceliyordu. "Pardon Araf Bey, bir şey mi istemiyorsunuz," dedim oyuncu tavırla. "Eflin Ateş, varlığınız benim için yeterli. Herhangi bir şey yapmanıza gerek yok," dedi keyifle. Bilerek soy ismime vurgu yapıyordu. "Ben evli bir kadını, sarkıntılık etmeseniz sevinirim," dedim, kabalıkla atarken. "Eflin," dedi gözlerini gözlerine dikip beklemeye başladım. "Hadi evimize gidelim," dedi istek dolu sesiyle. "Bence şöyle yapalım, ben okuluma gideyim, sen de şimdilik çalışmaya devam et. Nasıl fikir?" dedim sırtarak. "Sırtacı. Benim daha eğlenceli planlarım var. Mesela uzun süreli terapi yapabiliriz. Nasıl fikir?" dedi benim gibi keyifli ve oyunbaz sesiyle. "Aslında olabilir ama birikmiş çok fazla işin var. Sen işlerini bitir. Hem kafan rahat olur," dedim kararlılıkla. "Öyle olsun bakalım. Doğruyu söylemek gerekirse pek çok işim var," dedi yenilgiyle. Ben de yavaşça yerimden kalkıp Araf'ın yanına yaklaşıp yanağına minicik bir öpücük kondurdum. "Ben gidiyorum canım. Akşam görüşürüz. İyi çalışmalar," dedim hemen. Araf kafasını bana çevirip dudaklarını dudaklarıyla mühürledi. Alın altına bastırıp derin nefesler almaya çalıştı. Beni geçirmek için kapıya kadar geldi. Kapının kilidini açtı geçmek için yol verdi. İnsanlarla göz teması kurmadan asansörlere kadar ilerlemeye çalıştım. Araf gelen asansöre binmemi sağ-

Atat kendi katında kalırken ben de asansörle aşağı
inmeye başladım. Şirketten dışarı çıktığımda görevlinin
Okula geldiğinde telefon kabımda bulunan parayı çıkarıp
taksiye uzattım. Paranın üzerine alıp tekrar telefon
kabına yerleştirdikten sonra taksiden inip okulun karşısın-
daki kütüphaneye girdim. Bir defter ve siyah dolma kalem
alıp buata ücreti ödeyip dışarı çıkıp okulun yolunu tuttum.
Önemin gidip oturdum. Okulda pek değil hiç arkadaşım
kalmamıştı. Yalnızları oynuyordum. Cam kenarına ya-
yıyarak oturup dışarıyı seyre daldım. Tam bu sırada
yanımda bir hareketlilik hissettim. Kafamı yana doğru
çevirdiğimde tüm sevimliliğiyle Belen karşımda duruyor-
du. "Merhaba Belen, nasılsın? Burada ne işin var?" dedim
merakla. Gözlerim şaşkınlıkla açılmıştı. Belen sevimlilikle
konusmaya başladı. "Damon'la Türkiye'ye taşındık.
Atat söylemedi mi? Hâlâ okuduğum için, bu üniversite
öğrencisi transferi aldığım için burada okumaya
devam ediyorum canım," diye açıklamada bulundu. "Be-
len nasıl bu kadar akıcı Türkçe konuşabiliyorsun?" dedim
şaşkınlıkla gözlerim büyürken. Hiç takılmadan ve rahat
konuşmuştu.

"Ben Türkiye'de doğdum, büyüdüm. Aslen Yunan ola-
bilirim ama Türk gibi yetiştirildim. Yaz tatilinde dedemleri
ziyarette gittiğimizde Damon'la tanıştık. Ve evliyiz. Sen dü-
şün gerisini. Damon'un işi nedeniyle Türkiye-Yunanistan
arasında mekik dokuyorduk ama temelli dönüş yaptık.
Damon da çok güzel Türkçe konuşur. Onda da Türk hay-
ranlığı var. Kendini geliştirerek öğrenmiş," diye açıklama-
da bulundu. "Sen ne okuyorsun?" dedim merakla. "Ben
güzel sanatlardayım. Çizim okuyorum. Tam karşı binada-
yım. Senin buraya girdiğini görünce peşinden geldim."

"Ne güzel. Okuldan sonra ne yapacaksın eve mi gide-
ceksin?"

"Damon fazla kışkanç, mecbur eve gideceğim. Ama is-

on dakika beklenmesi lazımmış. Şimdiden on dakika bek-
bile ve test negatif canım. Boşuna hastaneye gitmemiş ge-
rek kalmadı," dedim kısık sesimle. "Yanılma ilimmi yok
mu? Nereden bilecek hem bu şey senin hamile olup olma-
dığını," dedi sinirle elimdeki testi alıp çöpe attı. "Canım
benim, doğruluk payı çok yüksek oluyor. Hem daha yarı
evlendik nasıl çocuğumuz olsun?" dedim ve kollarımı belim-
ne dolayıp sıkıca sarıldım. Tuvaletten çıkıp Araf'ın odasına
doğru ilerlemeye başladık. Tabii gözlerim etrafta Berha ve
Derin'i arıyordu. En sonunda Derin'i görüp yanına döğ-
ru ilerledim. Araf yaptığımdan hoşnut olmadığımı açığa
belirtip beni belimden yakalayıp odasına soktu. Odasının
kapısını birkaç kez kilitledi. Ben ona şaşkınlıkla baktım.
ellerini belimin yukarısına doğru çekti. "Biliyor musun,
aklıma ne geldi? Sabahki isteğini yerine getirmeyiz. Sen
ne dersin?" dedi dudaklarını boynuma gömerken. Sesli bir
şekilde iç çektim. Maharetli parmakları gömleğimin düğ-
melerini çözerken nefesim kesilmişti. "Araf, iş yerindeyiz.
Rahat dur. Eğer durmazsan bu odaya her geldiğimde bu-
günü hatırlayacağım," dedim titrek çıkan her geldiğimde bu-
daha güzel," dedi derinden gelen boğuk sesiyle. "İşte bu
sırıtip dudaklarını boynuma sürtmeye başladı. "Saçma-
ma Araf," dedim onu kendimden uzaklaştırmaya çalış-
ken. Bir anda beni belimden kavrayıp çalışmaya masasını
üzerine oturturdu. Dudaklarını dudaklarından ayırma-
dan ellerini göğüslerimin üzerinde gezdirirken boğuk ve
sesli şekilde inledi. Ve kapı çalmaya başladı. Çok normal,
tabii ki iş yerindeyiz. Araf hiç umursamadan beni öpmeye
devam ediyordu. "Araf durur musun? Kapı çalıyor," de-
dim yüksek sesle. Sesim uyarıcı bir şekilde çıkmıştı. Kapı
kolu aşağı yukarı hareket etmeye başladı. Bir yandan bu
ısrarla çalmaya devam ediyordu. Araf hızla benden ayrı-
lıp koşar adımlarla kapıya ilerledi. Ben de fırsattan istifade
edip masadan kalkıp Araf'ın koltuğuna oturdum. Bir yan-
dan da gömleğimin düğmelerini iliklelemeye başladım. Araf
hursla kapıyı açtı. "Ne var lan, ne var? Kapı kilitle değil mi?"

"Neden ağlıyorsun? İnsanın sinirini tepesine çıkarmada ne işine yok! Ne derdin söylemene?" dedi sekretere bağırdı. "Eğdim, toplantınız vardı. Onu haber vermek için gelmiştim," dedi zar zor çıkan sesiyle. "Girmiyorum. Toplantıya falan girmiyorum. İptal et, ağız tadıyla bir fantezi yemek yapmadınız?" dedi bağırdı. O an orada ölmek istedim. "Çok mesekesine bozulup sinirini sağdan soldan çıkarmaya çalışıyordu. "Kimse rahatsız etmesin!" diye gürledikten sonra kapıyı hırsla çarptı ve kilitledi.

"Araf sen ne dedin?" dedim hayıflanırken. "Nasıl yaptın bunu? Ben nasıl bakacağım o insanların yüzüne? Kim bilir onlardan ne düşünecekler? Neler söyleyecekler?" Ağladım. "Beni iyi dinle, sen benim kadınımsın, kimse, anlıyor musun, kimse bizim ilişkimize karışamaz. Sen benimsin. Karımın lan. Onlar kim ki endişe ediyorsun? Sadece şirkinçler. Kimseyi ilgilendirmez. Şimdi kaldır başını," dedi. Yavaşça başımı kaldırıp ona baktım. Kendinden emin, dindik duruyordu. Söylediği her kelimenin arkasında güvendiği bir şey vardı. Olmasından korktuğum hayal değil, gerçeklik da bir çığ misali gözlerine çökmüştü. Hemen şu an çok çalışmalarna başlamak istediğine eminim ama o an, her şeyin bir yeri ve zamanı var. Araf yavaş emin adımlarla yanıma geldi. Tam başımın üzerine bir öpücük baktı. "Ben kalkayım da sen de çalışmalarını yap," dedim kapıyı kapatmak istercesine.

Araf'ın koltuğundan kalkıp cam kenarındaki tekli koltuğa oturup oturdum. Araf da yerine geçip dosyaları incelemeye başladı. O da bu konunun üzerinde çok durmak istiyordu. Kendini bebek fikrine çok alıştırmış, bu nedenle çok üzüldü. "Canım, istersen toplantıya gir. Ben de öğleden sonraki dersime gideyim," dedim hemen. Bana anlamı çözemediğim şekilde baktı. "Toplantıya girmeniz için. İstersen dersine gidebilirsin ama ben gitmeni is-

siyah stiletto ayakkabımı alıp giydim. Çanta almayıp telefonumu elime alıp aşağı indim. "Araf, canım, ben hazırım hadi çıkalım," dedim. Merakla etrafa bakıyordum. Araba nerede diye. Araf değişiklik yapmayı bırakmıştı. Mutfağa duruyordu. Mutfak giriş kapısından içeri baktım. Araf beni fark edip hemen toparlandı. Senin çantası yanıma geldiğinde beni göz ucuyla süzdü. "Üzerime bir şey almayacak mısın? Gömlek ince üşütürsün," dedi merhamet dolu sesiyle. "Yok canım neden üşütürsün. Harika çok güzel ayrıca üşürsen senin ceketin ne güne duruyor!" dedim şakayla karışık gülümserken. "Hadi melek gödüm. Bir an önce şu testi yap meraktan çatladım," dedi sabırsız şekilde. "Melek derken?" dedim anlamaya çalışırken. "Sen benim meleğimsin, onun için melek dedim. Kışkırtıcı beni geçtin," dedi hayretler içinde. "Hemen de bura-ra gir. Hem kıskanırım tabii, kocam değil misin?" dedim savunmaya geçerken. "Haydi gidelim," dedi benim elimden tutup kapıya kadar çekti. Halinden memnun değil gözümünden kaçmamıştı. Çarpık sırtmalar, göz korumaları falan. Ben dışarı çıktıktan sonra Araf kapıyı kilitledi. Arabayı garajdan çıkarırken ben de evin etrafında gezindim. Ama ağaçların gerisinde pek çok adam gördüm. Belirli anlık panikle koşarak garajın olduğu yere doğru geldim. Araf arabayı frenleyip durdu. Aynı anda arabadan çıktık. "Araf... Etrafta birileri var," dedim panikle her kelimeyle durup nefes almıştım. "Telaş yapma beni de tedirgin ettim. Etraftakiler korumalar. Bizim adamlarımız. Sakin ol," dedi yavaşça beni arabaya binip kemerimi bağladı. Daha sonra kendi de sürücü koltuğuna oturdu. Kemerini bağladıktan sonra yola koyulduk. Araf en yakın eczanenin önünde durdu. Emniyet kemerimi çözdüm. Yanıma çantamı almadığım için param da yoktu. En mantıklısı kocamdan almak olduğu için sol elimi açıp Araf doğru uzattım. "Canım, yanıma para almadım," dedim devam etme gerek kalmadan Araf pantolonunun cebinden çıkardığı cüzdanına içinden bir adet iki yüzlüğü avcuma koydu. Ona gözlerini

Arayışın bakmaya başladım. "Bozuk yok mu? Eczane nasıl
hemen bu parayı," dedim. Bu seferde iki yüzlüğü alma-
nın yemeliği de üzerine koydu. Oflayıp arabadan indim.
Hemen yan taraftaki eczaneye girdim. Sevimli güler yüzlü
kavayiler karıştı. "Merhaba kolay gelsin. Ben hamilelik
testi almak istiyorum," dedim. "Tabii hemen," dedi otuzlu
yaşlarındaki kadın. Raflardan birinden testi alıp bir poşe-
te koydu. On lira ücret ödedikten sonra eczaneden çıktım.
Arayışın parayı almayacağını bildiğim için telefon kabımın
kemerime bindim. Arabaya bindikten sonra kemerimi bağla-
dım. "Nerede yapacaksınız testi," dedi meraklı sesiyle. "Şir-
ke gidelim orada yapalım," dedim hemen. Arayış cevap
vermedi. Kafasını sallayıp arabayı çalıştırdı.
Hızlı bir manevra yapıp şirkete ilerlemeye başladı. Kısa
bir süre sonra şirkete geldik. Arayış görevliye anahtarı verdi.
İçerideki içeri girdiğimiz gibi asansöre girdik. Arayış kendi ça-
lıştığı katın düğmesine bastı. Asansör yavaşça ilerlemeye
başladı. Asansörün bazı katlardaki çalışanlar asansöre bindi.
Arayış ve beni selamlamışlardı. Asansörün bizim
katımıza geldiğinde Arayış ve ben de sürük-
lenmeye başladık. Kadınlar tuvaletinin önüne geldiğimizde
Ben de paytak adımlarla içeri girdim. Boş kabin-
den birine girip klozetin üzerine oturdum. Hamilelik
testini daha önce yapmadığım için nasıl yapıldığını oku-
dum. Kabinden çıkıp elimi yıkadım. Kabinden çıkıp elimi yıkadım.
Testin köşesinden peçeteye tutup beklemeye başladım.
İlk önce kırmızı bir çizgi belirdi. Ama ikinci çizginin be-
lirmesi için zaman geçmesi gerektiği için sabırsız şekilde
bekledim. Bir yandan saate bakıyorum. Bir yandan da teste
bakıyorum. Ben dalgın dalgın teste bakarken tuvaletin ka-
pısı hızla açıldı. İçeri gelen kişi tabii ki de kocamdan baş-
kası değildi. Arayış hışımla yanıma gelip test baktı. Bir şey
anlamadığı o kadar açıktı ki. "Bak şimdi burada kırmızı
çizgi oluştu ya, onun aynısından bir tane daha oluşursa
test pozitif, ama oluşmazsa negatif. Kesin sonuç için beş-

ça gözlerimi açıp uyuyan kocama baktım. Yataktan kalkıp kendimi duşa attım. Suyu ılık suya ayarlayıp hızla saçlarıma şampuan döküp köpürttüm. Duruladım. Ayra içim bir kez daha yapıp tamamen durulandıktan sonra içim odasına girdim. Araf hâlâ uyumaya devam ediyordu. Dolabındaki çekmecedan mor iç çamaşırını takımı alıp giydim. İç çamaşırlarımla odada gezinip makyaj masasına oturdum. Saçımdaki havluyu çıkardım. Saçlarımı taradım. Kırakmak için hamle yapsam da uyuyan kocamın uyarımına için kurutmamaya karar verdim. Dolabımın uyarımına için siyah sporcu atleti alıp giydim. Siyah mini şortuma da giyip ayağıma tavşanlı ayakkabılarımı geçirdim. Yavaşca odadan çıkıp aşağı indim. Direkt mutfaka geçip kahvaltı hazırlamaya karar verdim. Masaya tabak, çatal, bardaklar falan yerleştirdim. Sebzelikteki patateslerden alıp soymaya başladım. Soyduğum patatesleri yıkayıp hızla doğrayıp kızgın yağın içine attım. Bir yandan domates ve salatalarları doğrayıp masaya yerleştirdim. Kızaran patatesleri de bir tabağa yerleştirdim. İçimdeki sıkıntı içinden çıkılmaz bir hal almıştı. Araf hamile olmadığını öğrendiğinde üzüleceğine eminim. Sadece kustum diye beni hamile sanmış. Belki de çocuğu olsun istediği için hamile olduğunu düşünmesi kolay olmuştur. Ben düşüncelerimle boğuşarken belime dolanan ellerle kendime geldim. Yavaşca aklıma dönüp tüm göz alıcılığıyla beni izleyen kocama baktım. "Günaydın güzeller güzeli," dedi sevinç dolu sesiyle. "Günaydın kocaların bir tanesi," dedim farkında olmadan sesimdeki tedirginliği yansıtmıştım. "Ne oldu güzelim? Canını sıkın bir şey mi oldu?" dedi merakla. "Yok canım bir şeyim yok hadi kahvaltı yapalım," dedim geçişmeye çalışırken. Araf üstelemeden masaya oturdu. Ben de demlediğim çayı Araf'ın bardağına koydum. Çayla arınmadığı için portakal suyu içmeyi tercih ettim. İçimde bir burukluk. Yorgunluk gibi. Dalgın dalgın yemeğimi yedim. Ne yapsam da gitmesem hastaneye. Çünkü kalbi kırık bir

kocam olacak. Ne yapsam diye düşünürken yemeğimizi yedim. Aklıma hiçbir fikir gelmemişti. Sandalyeden kalkıp Araf'ın yanına gittim. O daha ne olduğunu anlamadan kucığına oturup boynuna yöneldim. Araf'ın vücudu gerilirken, elleri kendirmeye başladım. Bir yandan da gömleğinin düğmelerine devam ettim. Açıkça heyecandan titreyen Araf'ın açmaya çalışıyordum. Açıkça heyecandan titreyen ellerini sayesinde başarılı olduğum vücudumda gezdirmeye başladım. Ellerini yanaklarına yerleştirip başımı sabit tutup gömleğinin içine bakmaya başladım. "Uyanık kedi... Her ne kadar devam etmek için can atsam da önce hastaneye gitmeliyiz. Döndüğümüzde devam ederiz," dedi kararlılıkla. "Hastaneye gitmemize gerek yok ki. Ben çok iyiyim," dedim içtenlikle. Sonra bir süre bekledim cevap vermeyince. Aklıma dağıtmak için fikirler üretmeye çalıştım. "Yürüyüşe gidelim mi? Ya da seninle birlikte şirkete geleyim. Hem sen ve Derin'le vakit geçiririm. Olmaz mı? Bakma bana. Göğüslerde dolgunluk. Daha pek çok şey. Fazla stres ve heyecan yüzünden kustuğuma eminim. İstersen bir test alıp deneyelim. Daha sonra sonuç pozitif olursa hastaneye gidelim," dedim hemen. Gözlerime istekle baktı. Daha sonra kaybetmenin verdiği hisle başını boynuma yaslayıp beklemeye başladı. Derin nefesler alıp sakinleşmeye ya da kabullenmeye çalışıyordu.

"Tamam gidip eczaneden test alalım. Git üzerini değiştir ben bekliyorum," dedi düz sesiyle. Boynuma bir öpücük kondurdu. Ben de Araf'ın kucığından kalkıp odaya doğru ilerlemeye başladım. İçeri girer girmez dolaba yönelip siyah kalem etek, pudra pembesi gömlek alıp giydim. Değişiklik yapıp saçlarımı tepeden topladım. Neyse ki gömlek boynundaki morlukları tamamen kapatmıştı. Makyaj es geçip, ayakkabı bölümünden sekiz santimlik

sesli şekilde yutkundu. Elleri iç çamaşırının kapağını tuttu. Bir yandan da adım adım yatağa yaklaşıyordu. Araf'ın üzerindeki siyah tişörtü kenarlarından tutup yukarı çekip çıkardı. Araf'ın dudakları boynundan göğüsüne me yol alırken aynı anda bedenim soğuk yatakla buluştu. Sonra ne mi oldu? Aşk oldu.

Saat sabahın üçü, kocam çoktan huzurlu uykuya daldı ama ben bir türlü uyuyamadım. Yavaşça yatağın kalkıp banyoya girdim. Aynada dağılmış saçlarımı bakarken boynundaki izler dikkatimi çekti. Birkaç tane mor olan boynuma dikkatle baktım. Bir de bana vahşi diyor. Gözümdeki lensleri çıkarmadığımı fark edip hemen çıkardım. Lens kutusu çantamdaydı. Çantam yanımda olduğu için lensleri atmak zorunda kaldım. Uykum gelmediği için ne yapacağımı bilmeyerek bekledim bir süre. Ben tam yatmaya karar vermişken Araf uyandı. "Neden ayakta? Bir şey mi oldu? Miden mi kötü oldu?" dedi sesindeki endişe kırıntılarıyla. Sesi her ne kadar endişeli de olsa sakin durumdan memnunmuş gibi bir hali vardı. "Hayır canım, sorun yok. Sadece uyku tutmadı," dedim hemen. Karanlık odada pek anlamasam da Araf'ın rahatladığını biliyordum. "Gel yanıma kadın," dedi hemen. Onun bu tavrı neyden meme sebep olmuştu. Yanına gidip göğsüne kuruldum. "Bu arada Eflin Hanım, yarın bu bar işini sizinle detaylı bir şekilde konuşacağız. Haberinizi olsun, kurtuluşunuz yok," dedi ciddiyetle. "Yemezler canım. Bara bar konusunda kızmaya hakkın yok bir kere. Sen de bardaydın. Üstelik benden önce gelmiştin. Benim en büyük nedenim kocamı takip etmekte. Ama sen arkadaşlarının yanına içmeye gittin. Tamam ben de arkadaşlarımla yanındaydım. Sen de git gez eğlen ama tek eğlence anlayışın bar, dolmuş olmamalı," dedim kendimi savunmaya geçip uzun bir konuşma yaptım. Araf derince bir nefes alıp sıkıntıyla gıvı verdi. "Tamam. Demedim bir şey. Bir laf söyle bin ah işi. Konuyu da kapattım. Nasıl yaptın bilmiyorum ama yine sen haklı çıkmanın yolunu buldun," dedi pes ederek. "Ben de öyle tahmin etmiştim," dedim keyifle. Araf belindeki

kuşağını daha da sıkı. Sonra bir anda panikle geri çekildi. Abajurun ışığında bile yüzündeki panik anlaşıyordu. "Bir şey mi? Bir şey oldu mu? Canını yaktım mı?" dedi parçaları karnımda gezdirirken. "Araf saçmalama, yok bir şeyim. Sadece sarıldın. Abartma istersen. Hem karnıma bir şey yapmadım, panikleme. Bulantım yok artık," dedim. "Neden miden ağrıyordu?" dedi ciddiyetle. Yatakta oturur konuma gelmeye çalışıyordu. "Strestendir. Doktora gitmedim tabii. Önemli bir şey yoktu."

"Yarın doktora gideceğiz," dedi kararlı sesiyle. "Bir şey yok uzatma konuyu," dedim hemen hastaneye gitmek istemiyordum. "İtiraz istemiyorum. İşte o kadar," dedi. Tekrar yatağına başını koyup beni göğsüne çekti. Ama sarılma-ya çoktan beter. Gece gece inadı tuttu beyimizin. Hastanede ne işim var. Öf! Gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım. Bir süre sonra kafamı Araf'ın göğsünden kaldırıp yastıya yerleştirip yatmaya devam ettim. Aradan bir süre sonra yerleşti yatmaya. Eller hissettim. Yavaş ve minik hareketlerden sonra karnımda eller hissettim. Yavaş ve minik dokunuşlar vardı. Usulca sever gibi. Daha sonra fısıltılar eşitti. "Merhaba, oradasın biliyorum. Annen anlamadı ama ben hissediyordum. Nasılsın? İyi ol tamam mı?" dedi. Daha sonra karnıma minik öpücükler konmaya başladı.

Ola! Şimdi anladım. Araf benim hamile olduğumu düşünmüyordu. Ama bu kadar da olmaz ki. En azından belirtiler hemen olmaz. Daha evleneli ne kadar oldu ki? Ah canım kocam benim, yarın büyük hayal kırıklığına uğrayacak. "Babasının bir tanesi yarın annen senin varlığını kabul edecek," dedi keyifli sesiyle. Fısıldayarak konuşmaya devam etti. "İyi geceler ufaklık," dedi hemen. Benim uyuduğumu düşündüğü için konuşuyordu. Ah canım kocam benim yarın moralin çok fena bozulacak. Ne yapacağım, çok üzülecek. Hamile değilim buna eminim hatta. Yarın neler olacak kim bilir?

Araf elini karnımda gezdirirken uykuya daldım. Geç yatmaya rağmen sabah saat sekizde kalkmıştım. Yavaş-

[illegible]

yeni çıkan sakallarımı boynuma sürmesi ürpermesine
den oluyordu. "Sana çok kızgıyım," dedi arzu dolu bir
le. Sesi ve dokunuşları beni benden alırken sakın kalıyorm
çalıştım. "Sana bu kadar kızginken, senin çekimine ka
koyamıyorum. Bu adil değil. Sana pek çok ceza ver
rim. Ama içimden gelmiyor," dedi hayıflanarak. Sağ elin
yavaş yavaş vücudumun üst kısmına kadar getirdi. Sağ elin
ma öpücük kondurmaya devam ederken elini göğüsüm
üzerine getirdi. Anlık duygu yoğunluğuyla başımı geriye
atıp sessizce nefes verdim. Başım Araf'ın boynumun boy
luğunda öylece dururken. Barda olduğum geçici bir
nimden uçup gitmişti. Sanki kulaklarım duymaz gözlerim
görmez olmuştu. Araf boynuma yaptığı işkencesini sürdür
rürken ummadığım bir anda kendimi Araf'ın kucaklarında
otururken buldum. Araf kimseyi takmayıp dudaklarımı
vahşice öpmeye başladı. Durumun trajik kısmını düşün
dükçe utancım tavan yaptı. Araf ellerini sırtıma yerleştirip
öpücüğünü derinleştirdi. Alt dudakımı dişlerinin arasına
almasıyla beynimin mantık kısmı işlevini yitirdi. Bir nefes
koyuverdim. Ellerimi Araf'ın saçlarına yerleştirip anımsa
çektim. Bu hareketimden sonra bariz bir şekilde nefes
Nefeslerimiz birbirine karışıyor, hissettiğimiz duygu yo
ğunluğu artıyordu. "Hop hop abi! Tamam, evlisiniz de
yavaş gel. Biz sizin bu halinizi görmek zorunda mıyız?"
dedi. Yekta'nın keyifli sesini duymamla hızla kendimi geri
çektim. Araf bu durumdan hoşnut olmadığını tekrar du
daklarımı himayesi altına alıp açıkça belirtmişti.

Araf dudaklarımı dudaklarından ayırıp boynuma yit
neldi. Dudakları aşağılara doğru ilerlerken onu durdur
dum. Sinirli ve öfkeli bakışlarını göndermeye başladı. Daha
sonra durumun farkına varıp beni omzuna atıp barda iler
lemeye başladı. Bar kalabalık bile olsa Araf insanların ar
sında rahatlıkla ilerliyordu. Tabii bunun nedeni insanların
Araf geçsin diye yolu açmalarından kaynaklanıyordu. Ben
arabaya gideriz diye umarken barın üst katına kimse
olmadığı yere çıktık. Sesin az geldiği koridorda ilerlemeye

[illegible]

barı derken? Hem ne yapacağız orada?" dedim bikkentli.
Berfu, "Eflin canım benim, Yekta ve Araf abinin barda olacağını
Şimdi biz buradayken onlar muhtemelen barda olacağını
Ayrıca Derin'in sevgilisi Yekta'yla yakın arkadaşlar. Ka-
lar günü operasyonu gibi düşün. Lütfen itiraz etme, ya-
eğleneceğiz söz," dedi hemen. "Kızlar ben kocama gös-
niyorum. Yanlış bir şey yapmaz. Hem yakalanırsak, ya-
limize, Yemin ediyorum. Bin bir türlü işkence uygularlar.
Bir de insanlar ibret alsın diye canlı yayın yaparlar. Gece
gece kız başımıza onların mekanına gidip dedektörlük ya-
pacağız. "Eskiden olsa düşünmeden yapardım ama şimdi
olmaz ki," dedim düşünceli düşünceli. Derin, "Ne yapı-
dık, oturup evde pineklese miydik? Onlar bura gitmi-
bizi eve kapatsınlar, olmaz öyle şey. Üç kişiyiz, başımıza
ne gelebilir ki? Kapıda taksiye bineriz. Evin önünde ineriz.
Hem biz geçen sefer de yaptık, yakalanmadık. Bir şey ol-
madan eve geleceğiz," dedi yalvaran bakışlarla. "Tamam
sizin dediğimiz olsun, battı balık yan gidermiş. Balık
bizim başımıza neler gelecek," dedim iğneleyici sesimle.

Kızlar hemen bana uygun peruğu bulmak için çıba-
maya başladılar. En sonunda bana platine yakın bir peru-
ta karar kıldılar. Açık kahve saçlarını şimdiden ördüm.
Gözlerime de buz mavisi bir lens taktım. Paketini yeri a-
tığım için tereddüt etmemiştim. Derin, kızıl peruk ve ka-
verengi lens taktı. Gözleri masmavi olduğu için fakülte
yaratmak istemişti. Berfu ise bal renginde bir peruk ve ye-
şil lens taktı. Aynadaki yansımama baktıkça sandı yabanc
birinin bedenindeymişim gibi hissettim. Derinden öden
aldığım siyah deri taytı ve mavi şifon gömleği giyip siyah
platformlu topukluları ayağıma geçirdim. Boy aynasında
kendimi inceledim. Peruklar gerçeğe yakın olduğu için
göze batmıyordu. Lensler ise gerçek görüntü sağlıyordu.
Berfu siyah, göbeği açıkta bırakan tişört ve yeşil püskütlü
etek giymişti. Ayağında ise siyah dolgu topuklu ayakk
bılar giydi. Derin ise, kırmızı boydan bir elbise ve gümüş

mergi platformlu ayakkabılar giydi. Son görüntümüzle bizi
memnuniyetle bile tanıyamazdı.
Derin, taksi durağını arayıp bir taksi istedi. Taksi gele-
ne kadar makyajlarımı yaptık. Bol rimel ve pembe rujla
makyajımı tamamladım. Kızlar da rimel göz kalemi ve kir-
me rujlarını sürdükten sonra gitmeye hazır olduk. Üzerime
Derin'in montlarından birini aldım. Elimize küçük çanta-
lar aldık. Üçümüzde de deri montlar vardı. Şu an kendi-
mizi çok iyi hissediyordum doğrusu. Kapıda bizi bek-
leyen taksiciye bindik. Heyecanlı geçen yolculuğun sonunda
Black Five yazan barın önüne geldik. Hemen ücreti ödeyip
takside indim. En son taksiden Berfu inmişti. Berfu'nun
oluşmasıyla barın girişine doğru ilerledik. "Hanımlar,
kimlik gösterebilir miyim?" dedi bol kasları olan koruma.
Ben kimliğimi göstersem hemen Araf'a haber gider oyun
başlamadan biter. Adama doğru yaklaşım kimlik yerine iki
iç tane yüzük tutuşturdum. Adam sıkıntıyla iç çekip gir-
memiz için kenara çekildi. Kızlarla birlikte bol müzikli me-
kana girdik. Kalabalık ve içkinin yoğun kokusu midemi alt
etmişti. Mekanda ilerledik. Derinin yönlendirmesiyle
VIP bölümünün tam karşısında boş bir masa bulup otur-
duk. İnanması güç ama benim canım kocam tam karşımda
oturmuş içkisini yudumluyordu. Hemen yanında oturan
biri ise biriyle konuşuyordu. Derine baktığımda çocuğa
hayranlık dolu bakışlar attığını gördüm. Tepemizde sipariş
bölgeye garsona dönüp bir kola istedim. Kızlarsa alkolsüz
meyve kokteyli istediler. Bol müzik falan derken kendini
kaybeden insanlar dans pistini inletiyorlardı. Gözlerimi
Araf'tan bir saniye ayırmak istemesem de, çevrelerinde aç
kurt gibi bekleyen kızları görmezden gelmek imkânsızdı.
Kıskançlık duygumu bastırmaya çalıştım. Ve garsonun ge-
tirdiği kolamı içmeye başladım. Kızlara döndüğümde aynı
kıskançlık dolu bakışlarla baktıklarını gördüm. "Kızlar
sürekli bakıp dikkat çekmeyin. Başka şeylerle ilgileniyor-
muş gibi yapın," dedim uyarırcasına. Bir yandan da saate



ayaklanıp lavaboya doğru ilerlemeye başladılar. "Canım ben lavaboya gidiyorum," deyip ayaklandım. "Tamam mıyım," dedi. Hızla tuvalete girdim. Kızlar aynanın karşısına da makyaj yapmaya başlamışlar.

Tuvaletin kapısını var gücümle kapattım. Kızların ba-
kışları beni bulurken gözlerinde rahatlık vardı. Tuvalet-
de bizden başka kimse olmadığı için kızlara yaklaşıp ka-
Hızlı bir hamleyle ikisinin de saçlarını kavrayıp kafaları-
rını birbirine tokuşturdum. Sert ve yüksek çıkan sesle-
arsızca gülümsedim. "Siz iki bücür kim oluyorsunuz?" de-
dim sinirle. Saçları-
kocama sarkıntılık ediyorsunuz?" dedim sinirle. Saçları-
mı iyice kendime çektim. Olan gücümle asıldım saçları-
Kızlar çoktan çılgık atıp yalvarmaya başlamışlardı. "Ben
iyi dinleyin, kocama yan gözle baktığınızı görürsem, daha
beterini yaparım," dedim bağırarak. Kafalarını bir ken-
daha tokuşturdum. Saçlarını da son kez çekip itekledim.
biraktım. İkisi de tuvalet zeminine düştüler. Ben de el-
rimi yıkayıp arkamda yerde yatanlara döndüm. "Bandım
sonra evli birine sarkıntılık etmemeniz gerektiğini anla-
mışsınızdır, umarım," dedim ve tuvaletten çıp kocamın
yanına ilerledim. "Nerede kaldın, ben de tam sana bakma-
ya gelecektim," dedi endişeli ve meraklı sesiyle. "Sıra ve-
di canım," dedim hemen. Çoktan gelen siparişimi yemeye
başladım. Çocuklarla birlikte güzelce yemeğimizi yedik.
Tabii bir ara kızlar apar topar restorandan çıktılar. Doğ-
ru dursalar ben onlar hiçbir şey yapmazdım ama bu kadar
da olmaz ki, tam karşıma geçip oturdular. Az biraz edebi
davransalar başlarına hiçbir şey gelmezdi. Keyifle yemeğ-
mizi yedikten sonra eğlencemizin sonuna gelmiştik. Tabi
gezme sırasında Berfu'dan mesaj geldi, saat sekiz gibi De-
rinler'de ol diye. Şimdi saat altı olduğu için yavaş yavaş
toparlanıp restorandan çıktık. Önce Ayza ve Ayaz'ı Semra
Hanım'ların evine bıraktık. Semra Hanım'ın yoğun işleri
üzerine biraz onlarla oturup geçmişten bu güne temalı bir
konuşma yaptık. Sağ olsun Yağız Bey askerlik anılarında
Semra Hanım'la ilk karşılaşmasına kadar her şeyi anlattı.

Semra Hanım da bir ara doğum anılarını anlatmaya başla-
 rken Araf'a hadi artık güdelim bakışını attım. "Anne, sen anı-
 larını daha sonra anlatırsın, biz artık kalkalım," dedi itiraz
 etmeden Semra Hanım'ın sesine. Semra Hanım ve Yağz Bey'in elleri-
 ni öpmekten sonra arabaya binip yola koyulduk. "Araf, De-
 rin'in evinin adresi," deyip telefonu Araf'a uzattım. Araf
 beş beş bakışlarla telefona bakıp ilerlemeye başladı. On beş
 dakika sonra bir binanın önünde durduk. "Kesinlikle eve
 gitmeyeceksin, o konuda anlaşalım. Ben karıma sarılıp uyu-
 yacağım. Beni arayıp haber vereceksin, seni almaya gelece-
 ğim. Anlatık mı?" diye sordu gözlerimin içine bakarken.
 "Anlatık canım benim," dedikten sonra ona doğru yakla-
 dım. Araf beni kendine çekip derince bir öpücük kondurdu.
 "Canım kızlar bekliyor," dedim geri çekilmeye çalışır-
 ken. "Beklesinler," deyip boynuma öpücük kondurmaya
 devam etti. Başını ellerinin arasına alıp yanağına minik bir
 öpücük kondurdum. "Görüşürüz kocacığım," deyip hayal ki-
 miyle arabaya binip gitti. Zile bastım ve bekleme-
 me başladım. Kapının açıldığını haber veren mekanik sesle
 içeri girdim. Ben içeri girer girmez Araf'ın arabası apart-
 man önünden hızla geçti. Merdivenleri yavaş yavaş çık-
 tım. Berfu ve Derin kapıda beni karşıladılar. Berfu sıcacık
 gülümsemesiyle kollarını boynuma doladı. "Hoş geldin
 canım," dedi içtenlikle. "Hoş buldum," dedim gülümse-
 rimle. Derin de beni aynı sıcaklıkla karşıladı. Birlikte içeri
 girdik. Tabii kızlar beni hızla Derin'in odasına soktu. De-
 rin'in yatağının üzerinde beş farklı peruk, farklı tarzda ki-
 şiler, makyaj malzemeleri, açılmamış renkli lensler vs
 vardı. Kızlara sorarcasına baktım. Gerçekten ne dönüyor
 burada anlamak istiyorum. "Eflin, biz kılık değiştirip Yek-
 ta'ların berna gideceğiz sen de bizimle geleceksin. İtiraz
 etmiyorum. Biz daha önce gittik çok eğlendik. Seninle de
 bu macerayı yaşamak istiyoruz," dedi hevesle. "Yekta'ların

izleyen korumaları unutmak büyük ayıp olurdu dedim. Önce kuşları gördük. Renk renk, desen desen farklı kuş vardı. Daha sonra Ayaz'ın özel isteği üzerine adanmış kaplanların olduğu yere gittik. Tabii pek güvenmedim. İçin çocukları demirlere yaklaştırmadım. Ayza da zıvalıyı görmek istedi. Oraları gezdikten sonra atların olduğu kısma geldik. Lamalar, köpekler, yılanlar, su aygırı falan derken tüm hayvanları gördük. Araf'la kaşla göz arasında gidip bize dondurma almış. Ağaçlık alanında bulunan çardaklardan birine oturup dondurmalarımızı yedik.

Ayza, "Yenge biliyor musun, biz dayımla ilk defa gezmeye geldik. Bu gezme senin fikrindi, değil mi? Yoksa dayım bizi gezdirmez de," dedi bilmiş bilmiş. "Bakma sen dayıma canım, onun çok işi oluyor. Kocaman şirketi ayakta tutmaya çalışıyor. Yoksa o da sizinle zaman geçirmeyi çok ister," dedim Araf'ı savunmaya geçerken. Ayza üzgün bir gün bakıp konuşmaya başladı. "Mesele sen olduğunda hep zamanı oluyor ama bize ayıracak vakti yok," dedi alıngın bir tavırla. "Canım benim, ben dayımın karısıyım. Tabii ki de bana zaman ayıracak. İlerde sen büyüdüğünde de senin sevgilin başkalarına zaman bulamazken senin için zaman yaratacak. Bu işler böyle," dedim açıklamaya çalışırken. Ayaz sinirle elini masaya vurup konuşmaya başladı. "Hop hop yenge, orada dur bakalım. Ayza'nın sevgilisi falan olmaz. Aklına böyle şeyler sokma," dedi kızgın ağır abi tavırlarıyla. Bir an karşımda Araf'ın çocukluk hali varmış gibi hissettim tövbe Yarabbi. Çocukları nasıl bir psikolojiyle büyütüyorlarsa Ateş erkeklerinin hepsi kıskanç ve psikop. "Ayaz duymayım bir daha öyle şeyler. Yakışıyor mu senin gibi yakışıklı, tatlı birine," dedim yalancı sinirle. "Hop hop Eflin Hanım, kocanız benim bir hatırlatıvereyim dedim. Yani o lafları bana demen gerekiyor. Bilmem anlatabildim mi?" dedi tavırlı bir şekilde. "Araf kafayı mı yedin Allah aşkına çocuktan farkın yok. Bir de tavır alıyorsun," dedim bıkkınlıkla. Ayza bana acırcasına bakıp konuştu. "Canım yengem, senin böyle kıskanç bir eşin varken sen erkekte



tem. "Bilmem ki, Araf'a sormam lazım. Ben gelirim demem de Araf'ın fikrini almam lazım. Neticede ben evli biriyim," diye ekledim hemen. Araf ne olduğunu anlamak için diğerlerini üzerimden ayırmıyordu. "Tamam o zaman, sen Araf'ı abiye sor, bana haber ver. Merakla cevabını bekliyorum," dedi. "Tamam canım görüşürüz," dedim ve telefona ka-
pattım. "Kim aradı? Ne izniymiş bu?"

"Berfu aradı. Bu gece kızlar gecesi düzenliyoruzuz. Derinlerin evinde, beni de çağırdılar. Ben de gece yarısı bu yer olduğu için sana sormadan cevap vermedim. Neticede gece orada kalacağım. Tabii sen de kabul edersen."

"Olmaz," deyip kestirip attı. Sert bakışlar atmaya başlamadı. "O zaman şey yapalım. Ben kızların yanına gideyim. Biraz onlarla zaman geçiririm. Sonra, sen beni almaya gelirsin olmaz mı? Hem stres atmak için iyi bir yöntem," dedim yalvaran bakışlarla. "Tamam senin dediğin gibi olsun," dedi durumu kabul ederken. Hemen Berfu'ya "Aja, sizinleyim bana adresi mesaj at" diye mesaj gönderdim. Ayra dakika içinde evin adresi mesaj olarak geldi. Farsattan in-
fade edip aşağı indim. Hızlıca klasik bir kahvaltı hazırladım. Domates, peynir, zeytin, salam, ve portakal suyu. Çay demlemeye kalksam bir sürü zaman gider. En iyisi bir şeyler atıştırıp çıkmak. Siyah kot ve siyah kısa kollu tişört giymiş olarak Araf masaya teşrif etti. "Hadi hızlıca bir şeyler yiyip çıkalım," dedim sabırsızlıkla. "Tamam sabırsız kimsen benim," dedi. Hızlıca bir iki lokma bir şey atıştırdık. Ben de mutfağı topladıktan sonra çıktık. Araf arabayı çıkarırken ben de Semra Hanım'ları aradım. Telefon ilk çalınca açıldı. "Alo, Eflin kızım nasılsın?" dedi merakla. "İyi siz nasılsınız," dedim resmiyete. "İyiyiz kızım. Bir şey mi oldu?" dedi hemen. "Önemli bir şey yok. Biz geliyoruz. Çocukları alıp gezdirmek için. Tüm gün evde sıkılmışlardır," diye açıklamada bulundum. "Ah canım kızım, ne mi düşünümüştünüz. Ben siz gelene kadar çocukları hazzetiyordum," dedi sevinçle. "Görüşürüz," dedikten sonra telefona

Araba yolculuğumuz devam ederken kendi tara-
fımdaki camı açıp hava gelmesini sağladım.
Güneş tam tepede, insanlar mutlu. Her şey o kadar mü-
kemmel geliyor ki. Tabii bu sadece bir maske. Çoğu insan
bu havada mutlu. Dışarda gezerken gülücükler saçıyorlar
etrafa. Yüzlerinde huzurlu bir ifade. Genelde gençler ku-
laklarındaki kulaklıklarıyla yüksek sesle müzik dinleyip
geziyorlar. Ama eve gittiklerinde gerçekle karşılaşılıyorlar.
Kiminin babası hasta, kiminin manyak bir kocası var, ki-
minin de bizim gibi düşmanları her saniye peşlerinde. Ben
de mutluymum, huzurluyum ama yatağında yatarken tüm
dünyanın beynime bir çığ gibi hücum edecek. Güneşli
günlerde bile insanın dertlerini unutturuyor. Evet, hava
kışandığında tüm gerçekler su yüzüne çıkacak. Güneş gi-
decek, gerçekler gelecek. Karanlık gökyüzündeki yıldızlar
gibi minik aydınlıklar olacak hayatımızda. Minik ama hep
var olacaklar. En üzgün anında en yakın arkadaşından ge-
len o mesaj gibi. Araf'ın beni dürtmesiyle kendime geldim.
"Elin geldi... Eflin, iyi misin? Sabahtan beri sana sesleni-
yorum," dedi endişeyle. "Yok bir şey dalmışım öyle," de-
dim ve arabadan indim. Araf'la birlikte içeri girdik. "Hoş
geldiniz," dedi Semra Hanım sevecenlikle. "Hoş bulduk,"
diye cevap verdim gülümseyerek. "Çocuklar neredeler?
Bir an önce gelsinler de gezmeye başlayalım," dedim sa-
bıhtan önce gelirken de gezmeye başlayayım. "Biraz oturun bir so-
habet yerinde duramayan vaziyette. "Biz de Ayza'nın elini
tuttuk. Evdekilerle vedâ edip eğlencemize başlamak üze-
re arabaya ilerledik. Ben çocuklarla birlikte arka koltuğa
oturdum. Emniyet kemerlerini bağladım. Araf da kemeri-
ni bağladıktan sonra arabayı çalıştırdı. Saat iki gibi hay-
ranat bahçesine varmıştık. Çocuklar çok büyük sevinçle
bir o yana bir buna koşuşturdular. Tabii bizi gerimizden



için aldığı rameni derin bir tabağa koydum. Kocamın tam karşısına oturdum ve yemek yemeye başladık. Geçmişim, özlemişim, keşke Araf iki porsiyon alsaymış. Kocam, tad, her şeyi muhteşem. En azından benim için, ben seviyorum. Bir ara kendimi kaybettim. Bir yandan uzun makarnayı yerken bir yandan da kaşıkla suyunu içmeye başladım. Yavaşça kafamı kaldırıp Araf'a baktım. Gözlerini büyütüp ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. "Ne var, neden öyle bakıyorsun?"

"Kıtlıktan çıkmış gibi yiyorsun. Merak etme, yemeğin önünden alan yok. Yavaş ye biraz."

"Tamam."

"İştahının bu kadar açılmasına sebep olan başka şeyler mi var yoksa?" dedi merakla. Sesindeki neşeyi anlamak hiç de zor değildi. "Anlamadım," dedim sorarcasına. "Yok bir şey," deyip geçiştirdi beni. Birlikte akşam yemeğimizi yedik. Sanki Araf'ta bir burukluk vardı. İsteddiği bir şey olmuştuk gibi. Saat geç olduğu için birlikte odamıza çıktık. Bana bakmadan sırtını dönüp yattı. Acaba bir sorun mu var ki Araf'a yaslanıp kafamı önüne getirdim. "Canım bir sorun mu var?" dedim merakla.

"Sadece yorgunum canım, başka ne gibi bir sorun olabilir ki?"

"Bilmem bana sarılmıyorsun da, onun için sordum."

"Senin miden kötü ya, sarılıp baskı yapmak istemedim."

"Gel bakalım koca adam. İnsan karısına sarılmadan yatar mı?" Güzel ve huzurlu bir uykunun verdiği mutlulukla uyandım.

"Günaydın koca adam," dedim beni izleyen kocamın gülümseyerek.

"Günaydın vahşi kedim," dedi anlıma bir öpücük kudurken.

"Sevgilim, bugün işin yoğun mu?"

"Senin için her daim zamanım var meleğim. Ne olursa bakalım, ne isteyeceksin?" dedi merakla. "Diyorum ki bir ikimiz Ayza ve Ayaz'ı alıp gezdirsek mi? Bütün gün yap-

boğuk ve yoğun çıkan sesiyle. Elleri sırtında gezinmeye başlamıştı. Tam ayaklanacağı sırada konuşmaya başladı.
"İşe geç kalacaksın."

"Biz yeni evliyiz hatırlatırım. Başlatma işini!"

"Akşam yine birlikteyiz. Kaçmıyorum hiçbir yere. Bana annelere uğrarım ama sen gelmeden dönme olursun."

"Bugün evden çıkma dinlen, bitkin görünüyorsun" dedi hemen. "Tamam ama önce sana kahvaltı hazırlayım. Sonra dinlenirim."

"Ben şirkette yerim bir şeyler," deyip beni geçişti. Amacı beni yormamak olduğunu anladım. Üstlenmesini. Birlikte odaya çıktık. Araf koyu gri takım elbisesini aldı. Takımın içinde siyah gömlek ve siyah kravatı karar kıldı. O üzerine giyinirken arsızca izledim onu. Kravatını başlama kısmında yanına gidip ben başladım kravatı bağlamaya. Bu süre zarfında Araf gözlerini bir saniye üzerimden ayırmadı. Neyse ki ısırtık izi gömleğin altında kalmış gözükme ihtimaline karşı iyice baktım. "Araf, izin üzerine krem sürseydik?"

"Ne oldu vahşi kedim, ısırtırken hiç umurunda değildin?"

"Gıcık!"

"İşine gelmeyince gıcık oldum değil mi?"

"Saat kaç sen işe gitmeyecek miydin?"

"Saat sekiz buçuk. Gidiyorum merak etme vahşi kedim." Araf'ın peşinden aşağı indim. Kapıdan onu yola edip güle güle öpücüğümü aldım. "Araf, her şeye çabucak sinirlenip kötü bir şey yapma. Bizi ayırmak isteyen çok fazla kişi var. Dikkatli ol," dedim uyarırcasına. "Dikkat ederim," dedi anlayışla. Araf arabaya binince ben de evin kapısını kapatıp içeri geçtim. Dün gece geç yatmışım için ve erken kalktığım için çok yorgun hissediyordum. Bu nedenle yukarıya çıkıp odama geçip, yatağıma yatmış. Telefonumu da yatağın bir tarafına attım. Uyumak için pik beklememe gerek kalmamıştı. Tam rahat ve huzurla uyurken midemden gelen yoğun acı tatla gözlerimi açar açmaz banyoya koştum. Rüyamda daha doğrusu kabusunda Araf'la tamamen ayrılmak zorunda kaldım. Geçmiş

korkusuydu. Dolu olan midemdeki her şeyi boşalttıktan sonra elimi yüzümü iyice yıkayıp ağzımı bol suyla çalkaladım. Banyodan çıkıp odaya geçtim. Yataktan bir gayret ederek telefonumu buldum. Arayan soran var mı diye bir bakıştım dedim. Tam elli cevapsız arama. Yirmi mesaj. Ve hepsi de Araf'tan. Hemen geri dönüş yaptım. Telefon bir kez çalmadan anında açıldı. "Neredesin sen? Neden cevap vermiyorsun?" diye kızgın kızgın bağırdı. "Yorgunsan dinlen dedin. Bir de gelmiş neredesin diyorsun. Evdeyim uyuyordum."

"Ne kadar merak ettim, haberin var mı? Daha dikkatli olman ne kadar güzel olur."

"Kusura bakma ama duymadım. Canım kocacığım benim canım tavuklu ramen istedi, akşam gelirken alsan olmaz mı?"

"Tamam alırım. Kendine dikkat et," dedi ve telefonu kapattı. Telefondan saate baktığımda öğleden sonra üç olduğunu gördüm. Rahatlamak adına direkt banyoya gidip duşunu gördüm. Saçlarımı kendi halinde kurumaya bırakıp ayağı indim. Mutfak masası hiç bozulmamış şekilde bekliyordu. Akşam için yemek de vardı. Yani bir şey hazırlamama gerek yoktu. Karnım aç da olsa sonu kötü bitene korkusuyla bir şey yiyemedim. Salondaki masaya oturup laptopumu önüme alıp Asya dizileriyle özlem yaşamaya başladım. Daha üç bölüm izlediğim ve baş katkılar olan yakışıklıya ilanı aşk ederken kocamı karşımda buldum. "Eflin ne oluyor? İyi misin? Sanki daha solgun görünüyorsun?" dedi durumu anlamaya çalışırcasına beni incelerken. Hızla yanıma gelip elini alnıma bastırdı. Sarımsak kokusuna bakmaya çalışıyordu. Stresli bir şekilde nefes verdi. "Canım, ben iyiyim, merak etme. Sadece uyku düzensizliğinden böyle. Hem şu bir haftada kolay şeyler yapmadık. Hey ramenimi aldın mı?" dedim hevesle. "Aldım merak etme." İzlediğim diziyi dondurdum. Ve kocamla birlikte mutfaka gittim. Önce Araf'ın yiyeceği yemekleri hazırladım. Tabagına servis yaptım. Sonra Araf'ın benim

koştum. Midem boş olmasına rağmen kusmayı beceremedim. İnsan olarak tarihe geçebilirim sanırım. Kusma işimden bittikten sonra klozetin önünde bir süre bekledim. Yatağa ayağa kalkıp lavaboya gidip bol suyla elimi yüzümü yıkadım. Ağzımı da bol su ile çalkaladım. Banyonun kapısını açmamla Araf'la çarpışmam aynı saniyelerde oldu. "İlim ne oldu? İyi misin?" dedi sesinde bol miktarda telaş vardı. "İyiyim merak etme sadece midem bulandı o kadar. Hemen gel yatalım," dedim geçiştirmeye çalışırken. Elinden tutup yatağa doğru yönlendirdim. Yatağa yatıp sağ tarafıma döndüm. Araf da benden tarafa dönüp arkamdan ellerini belime doladı. Tam başımın üzerine bir öpücük kondurdu. Açlık, yorgunluk ve kusmanın verdiği bitkinlikle hızla kuya daldım. Sabah uyandığımda gece yattığım gibi kalmıyordum. Yine aklıma dünkü beyinsiz adam geldi. Beni kocamdan ayırmaya çalışan pislik...

Biz hiç rahat olamayacak mıyız? Hayatımız boyunca düşmanlarımız mı olacak? Neyse ki varlığı sayesinde tüm anlamıyla güvende hissettiğim kocam yanımda. Eğer ben dünkü oyunu fark etmeseydim belki de birlikte olamazdık. Bir daha Araf'ı kaybetmeye dayanamam. Ne yapar ne edip bu beyinsizin planını öğrenip olayı çözmemiz lazım. Aranda midemden yükselen kusma isteğini bastırmaya çalıştım. Araf'ı göremesem de düzensiz nefeslerimden uyumadığını anladım. Araf panik yapmasın diye tepkisiz durmaya çalışsam da, midem savaşı kazanmak üzere olduğu için hızla yataktan kalkıp banyoya koşturup klozete eşildim. Hemen arkamdan banyoya Araf girdi. Kusmak istesem de midem boş olduğu için kusamadım sadece fazlasıyla midem bulanıyordu. "Bir tanem iyi misin?" dedi endişeyle.

"İyiyim canım merak etme. Dün doğru dürüst yemedim ya ondan midem isyan ediyor," dedim midemi tutarken. Araf belimden tutup kalkmama yardım etti. Önce elimi yüzümü yıkayıp kendime gelmeye çalıştı. Daha sonra Araf beni yatağa yönlendirirken onu durdur-

Saat sabahın dördü ve ben uyuyamıyorum. Neden mi? Tabii ki de açlıktan. Midemden gelen tuhaf sesler bana arka kademelerden bir anı beni yalnız bırakmadılar. Benim yanımda kocam çoktan uykuya daldığı için durumun farkında değil. Ahtapot misali bana sarılıp uykunun keyfini çıkarmakta meşgul. Üşengeçlikten aşağı inip bir şeylerde yapmadım. Aman neyse sabaha az kaldı. Biraz daha dayanırdım. Birkaç saate sana enfes bir kahvaltı sunardım. Birden bugün teknik olarak dün yaşananlar geldi aklıma. Araf'ı kaybetme korkusu. Yana onun birini öldürmekten yaşananlara şahit olmak gerçekten de korkutucu. Kesikle onun birini daha öldürmesini istemiyorum. Yahtan kalkmamaya kararlı olsam da midemden yükselen bulantıyla hızla Araf'ın kollarından çıkıp odadaki banyoya



göre burada cinayet işlenmiş," dedi otoriter bir sesle. Araf'a sarıldım onu bırakmak istemezcesine. "Memur ben ortada cinayet minayet yok. Burada bulunan herkes saf alıyor. Yalan ihbarda bulunulmuş," dedim titreyen sesle. Bir yandan Araf'ın bir kötülük yapmadığına sevinirken, bir yandan da Araf'ı korumaya çalışıyordum. Polis memuru etrafa bakındı. Korhan Karataş yerde oturuyor vaziyet olduğu için polis hemen yanına gitti. "Beyefendi, bir sorun mu var? İyi misiniz?" dedi. "İyiyim memur bey, sadece arkadaşım ile şakalaşıyorduk. Önemli bir şey yok," dedi. Yoldayaktan sonra nasıl bu kadar rahat olabiliyor? Polis memuru bıkkınlıkla iç çekip ayağa kalkıp adamlarına işaret verip asansöre bindi. Araf elini belime yerleştirip beni kendine bastırarak, Korhan Karataş bana ölümcül bulaşıcı atıp konuşmaya başladı. "Sen, Eflin Ateş; gerçekten de zehirli bir kadınsın. Sen olmasaydın çoktan kocandan kurtulmuş olacaktık," dedi alaylı sesiyle. Araf, Korhan Karataş'ın yanına gideceksen, Yekta Araf'ın önüne geçip Korhan Karataş'ın adamlarına döndü. "Alın itinizi de defolup giden buradan," dedi sinirli sesiyle gürlerken, Korhan Karataş ve adamları yavaşça şirketi terk ettiler. "Herkes işinin başına," dedi Araf otoriter sesiyle. Az önce yaşananlar düşünülmüşçasına tüm görevliler işlerinin başına döndü. Araf ben ve Yekta Araf'ın odasına girdik. Yekta öfkeliyle sobayı "Az daha oyuna geliyorduk. Baksana adamlar polisi bile ayarlamışlar. Sen Korhan'ı öldürüp hapse girecektin. Meydan boş kalacaktı." Sinirden yerinde duramıyordu sağ sola gezinip duruyordu. Araf bana dönüp konuşmaya başladı. "Eflin, nasıl anladın?" dedi merakla.

"Dedim ya o adamla birlikte gelenler sizi ayırma zabımetine bile girmediler. Gelmiş, seni ömrü boyunca seven birini nasıl tanımazsın diyor. Mantıklı düşünsene, bir adam sevdiği kişinin çevresinden ayrılır mı? Ama ben onu ilk kez burada gördüm. Söyledikleri tutarsızdı. Bir de gelip direkt bana çatmasını saçma buldum. Madem beni ömrü

heruna sevmiş, neden düğünü basmak yerine şirkette so-
nu çıkarıyor ki? Bence Korhan Karataş'ın arkasında biri
var, sen bunu tezgâhlayan kişi. Araf iyi düşün, sen
burada olmazsan kim bu duruma memnun olur?" de-
di. Araf'ın arkasında senin düşmanlarından biri var," dedi Yekta.
"Yekta, şirket sana emanet, ben eve gidiyorum." Araf
elini tutup beni kapıya yönlendirdi. Tam biz kapıdan çı-
kacakken Yekta konuşmaya başladı. "Abi, Asel meselesi ne
olacak? Bir çözüm buldun mu?" dedi kargın sesiyle. "En iyi
çözüm zaman Yekta. Belli mi olur, belki elinde bebeğiyle
süden ötür dilemeye gelir. Biz de minik yeğenimiz için
onu affederiz," dedi yumuşak anlayışlı sesiyle. Yekta'nın
cevap vermesine fırsat vermeden dışarı çıkmamızı sağladı.
İki kimseyi takmayıp asansöre bindik. Sinirli olduğumu
bulduğum için konuşmadım. Daha sonra görevlinin getirdiği
arabaya binip yola koyulduk. Yol boyunca ikimiz de tek
kelime etmedik. Araf arabayı evin önüne park eder etmez
arabadan inip evimizin kapısını açmak için ilerledim. Ka-
pı açmaz beline dolanan ellerle kendimi kocamın
kucagında buldum. İşin garip tarafı, ne zaman arabadan
indiyim geldi anlamadım. Tek eliyle kapıyı kapattı ve
girdi. Ben Araf'ın kucagında merdivenleri çıkıp odama-
na girdik. "Bayan Ateş, terapi yapma zamanımız geldi."

"Terapi?"

"Senin varlığın benim sınırlarımı yatıştırıyor ya. Hani
diyorum ki, baş başa birkaç saat özel terapi mi yapsak?"

Cevap vermeme fırsat vermeden dudaklarımı dudakla-
ra mühürledi. Kıyafetlerimin üzerimden çıktığının far-
kındaydım. Sırtım, serin yatakla buluştuğunda bizim tera-
pinin başladığını anladım.

"Sevgilim, akşam yemeğini dışardan sipariş verelim
mi?" dedim istekle. Kore mutfağına özgü olan bir şeyi si-
pariş vermek istiyordum. Mesela ramen olabilir. Daha önce
denememiştim gerçekten çok severim. Uzun zamandır

25. Bölüm



lun adresini verdim. Takside okula doğru giderken Aral aramaya başladı. Ben daha sesimi çıkarmadan konuşmaya başladı. Sorguya başladı demek daha doğru olur.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bir yere gittiğimi nereden anladın?"

"Telefonu açtığında duyduğum motor sesinden."

"Doğru tahmin taksideyim. Okula gidiyorum."

"Bir daha çıkmadan önce haber ver de senin için olaylanmayayım."

"Tamam sevgilim, haber veririm."

"Sorun yaşarsan haberim olsun."

Taksi şoförüne dönüp şirketin adresini verip oraya gitmesini söyledim. Taksi istikametini değiştirip şirkete doğru ilerlemeye başladı. Taksinin şirketin önünde durmasını la taksiye ücretini ödeyip aşağı indim. Görevlilere başıma selam verip asansöre bindim. Aral'ın odasının katına gittiğimde içeri girmeyip sekreterinin yanına doğru gittim. "Hoş geldiniz Eflin Hanım," dedi sevecen gülümsemesiyle. "Ben Aral'a bakmıştım. Müsait mi acaba?" dedim yumuşak sesimle. "Maalesef Eflin Hanım, müsait değil. Yekta Bey'le birlikte toplantıdalar ama birazdan biter," dedi asansum gülümsemesiyle. Kafamı tamam anlamında salladım. Sekreterliğin önündeki koltuklara doğru ilerlerken birinin boynuma atmasıyla olduğum yerde kaldım. Berfu... Ben de ona sıkıca sarıldım. "Seni çok özledim canım benim," dedi tüm içtenliğiyle. "Ben de seni canım. Nasalsın? Yekta'yla nasıl gidiyor?" dedim merakla. Şşt! Burada kimse bilmiyor, sessiz ol lütfen," dedi panikle. Beni çekeştire çekeştire insanların daha az bulunduğu bölüme getirdi. Sessizce konuşmaya başladı.

"Çok şükür Yekta'yla aramız her geçen gün düzeliyor. Sanırım ben de ona âşık oldum."

"Çok sevindim canım senin adına."

"Hadi gel dışarda bir şeyler içelim uzun uzun konuşuruz."

"Olmaz şimdi Yekta toplantıdan çıkarsa beni burada

olumsu lazım. Patronum olduğu için ondan izinsiz dışarı çıkmasını onaylamıyor."

"Tamam, gel seni buradaki arkadaşım ile tanıştırayım."

"İhadi göster beni de merak ettim."

Berita beni çok güzel bir kadının yanına getirdi. Kız he-

men ayığa kalktı. "Hoş geldiniz Eflin Hanım," dedi endi-

gıyla. Ona kötü bir şey diyeceğimden korkmuş olmalı. İç-

ten gülümsememle kızı baktım. "Sen beni tanıyorsun ama

ben seni tanımıyorum. Ben seninle tanışmak için geldim."

Kızın yüzünden bir aydınlanma geçti. "Ben Derin," dedi

gülerken. "Memnuri oldum," dedim kocaman gülüm-

semekle. Tam bu sırada Araf'ın odasının kapısı açıldı.

Yıkta önde, onun arakasından iki tanımadığım adam. Ve

arkasından da benim bir tanecik sinirli kocam çıktı. Hepsinin

adadığım beylerden biri tüm dikkatini bana verip hayran

bakmaya başladı. Onun bu halini görünce yüzüm-

deki gülümseme soldu. Bakışlarımı onlardan uzaklaştırıp

Beni'ye döndüm. "Canım, ben Araf'ın yanına gidiyorum.

Bekli birlikte öğlen yemeğine çıkarız, ne dersiniz?" dedim

Berita ve Derin'e dönüp. İkisi de neşeyle tamam dediler.

Ben de adımlarımı Araf'a çevirip yanına gittim. Bana yiye-

cek gibi bakan adama bakmadan kollarını Araf'ın beline

dolaşım. "Aşk olsun Eflin, beni ne kadar da çabuk unut-

tu!" dedi arkadaki ses.

"Pardon anlayamadım?" dedim arkamı dönüp beni

gösterenle taciz eden adama. "Korhan Karataş ismi sende

bir şeyleri hatırlatmıyor mu?" dedi yayvan sırtıyla.

"Hayır, hatırlatmıyor hatırlatması mı gerekirdi?" Ger-

çekten de hatırlamıyorum. Korhan Karataş beni kocamın

kollarından hissimle çekip yere doğru savurdu. Araf bu

hamleyi beklemediği için beni kocamın kollarından kopar-

ması fazlasıyla kolay olmuştu.

"Ömrünü seni sevmekle geçiren bir adamı nasıl hatırla-

mazsın?"

Bey, dün bana ettiğin onca lafı unutmadım. "Araf yüzüm çok acıyor. İnən bana kirpik diplerime kadar ağır gelmiyor," dedim hemen üzerinden kalkıp banyoya girdim. Doğal ihtiyaçlarımı karşıladıktan sonra elime yüzüme baktım. Aynaya bakmaya korksam da gözlerim aynada yansıma buluştu. İnənmiyorum ya! Benim pis kızım bana yalan söyledi demek. Yüzümde morluk telen vardı. Yüzümü dikkatle inceledim de hiçbir şey olmadığa karar verdim. Banyodan çıktıktan sonra Yatakte talam el bisesiyle yatmakta olan kocaman baktım. "Pis yalancı, suratın mosmor dedin ama sadece kızarıklar var."

"İşte sen düşün gerisini. Sendeki ufak kızarıkları benim gözümdeki boyutunu. Bunun için dikkatli ol."

"Tamam, bir şey söylemedim. Bundan sonra daha dikkatli olurum merak etme."

Araf yavaşça yataktan kalktı. Birlikte aşağı indi. Ben mutfığa giderken Araf da salona girdi. Hızla masayı hazırladım. Kahvaltının kesilmiş peynir, domatesi yerleştirildikten sonra hızla omletleri yapmaya başladım. Omletler çıktıkten çayı demledim. Portakal suyunu bardaklara boşalttım. sonra pişen omleti tabağa koyup ikinci omleti yapmaya başladım. Hızla ikinci omleti de pişirdikten sonra masadaki eksikleri tamamlayıp Araf'ı çağırmak için salona gittim. Elinde içki şişesiyle diğer elindeki bardağı doldurup hızlı kafasına diyor, bittikçe yeniliyordu. Hemen yanına gidip elindeki şişeyi aldım. Yanına oturup ellerini avcumun içine aldım. "Araf, kız kardeşin için üzgün olduğunu biliyorum ama o sevdiği kişinin yanında güvende, bir de bu açılır düşün, olmaz mı?" dedim sakın sesimle. "Sadece yalanmıyorum bunu kendime. Ne olursa olsun benim kardeşim o. Kendine, ailemize yakışan bu değildi. Gelip beni ilan etse, her şey olması gerektiği gibi olsa ne olurdu? Kaçma zorunda mıydı sanki?" dedi sessizce. "Sen beni kaçma. Yekta Berfu'yu kaçırdı sorun olmadı da, sırf kız diye sevdiğinin yanında olunca mı ailenize uygun olmadı? Tek tane

söyley misin?" diye sinirli sinirli bağırırken, bir yandan da beni yerden kaldırıp kucagına aldı. "Sana be adam! Bu hat rahat beyin kanaması geçirmeme izin verene," dedim. İğneleyici tavırla. Sesimdeki imayı anlamayınca da kulağımdan taviz vermeden konuşmaya devam etti. "Seni bu işin var orada. Bir de akılsız gibi kum torbasının arkasına geçmiş. Yemin ediyorum senin yüzünden delireceğim. Senin nirlirimin sınırını zorluyorsun. Şu haline bak suratım mor oldu. Başkası görse sana ben zarar verdim sanar. Kimse demez ki bu adamın karısı aptal olduğu için bu halde diye," dedi öfkeyle soluyup. Sinirli olduğumu bildiğim için üzerine gitmedim. Yoksa ben ona bu hakaretlerin hesabını sormasını bilirim de, neyse.

Sırtımın yumuşak yüzeyle temasından sonra Araf kollarını üzerimden çekti. Kapı açılma ve kapanma sesinden sonra yatağın sol tarafının çöktüğünü hissettim. Hemen ardından yüzüme bir şey sürülmeye başladı. "Herpesi senin yüzünden, ne vardı daha yavaş vursaydın? Utanmadan bu de tekme attın zavallı kum torbasına."

"Ya sabır! Kızım sen beni delirmek için mi geldin bu dünyaya? Hayır, yani ne yapsaydım? Kum torbasını oluşturan yıp sevsen miydin? Hatun, onun adı kum torbası, bu şekli deki darbeler için özel yapılmış."

"Biliyorum herhalde," dedim hemen. Gözlerini ağzıma ya çalışsam da Araf göz kapaklarına kadar krem sürdü. Krem işi bittikten hemen sonra suratıma konulan soğuk ve sert şeyle minik çılgılık atıp çırpınmaya başladım. Suratıma konulan buz sanki yüzüme iğne batırılıyormuş hissi veriyordu. Araf da inat ya, iyice buzu suratıma bastırdı. "Müstahak sana! Şu suratının halini görsen neden kurtulduğumu anlarsın. Seni kaç defa uyardım kendine dikkat et diye... Göz göre göre kendine zarar veriyorsun. Gerçekten anlamıyorum. Amacın ne?"

"Sadece sana sarılmak istemiştım."

"İyi halt ettin!"

"Sanki senin canını yaktım. Acıyı çeken benim, sinir-

mi alt üst eden kocama baktım. Yüzündeki yıkılmışlık, tüylerini ürpertmişti. Araf yavaşça beni koluna bürüdü. İşte o zaman evin diğer erkeklerinin de geldiğini anladım. Hepsinin yüzünde kahrolmuş bakışı ve yorgun ifadeleri vardı. Semra Hanım, "Ne oldu? Kazım nerede?" diye sormaya başlamıştı. Ve alamadığı her cevapla daha da kötü duruma düşüyordu. Yekta boğazını temizlerken konuşmaya başladı. "Anne kızın iyi. Hiçbir sorunu yok. Merak etme," dedi soğuk sesiyle. "Peki o zaman nerede?" diye yakındı Semra Hanım. Yekta Semra Hanım'a kaçmamış bakışlar atıp konuşmaya devam etti. "Anne kızın kaçmamış... kaçmış. Koray itine kaçmış, keyfi yerinde, sen de laş yapma. Hepimizi yok saydı. Onun karşısına geçip "Tari, eve gidelim," dedim. Benim evim Koray'ın yanı sıra dedi. O karşısında ciddi anlamda şoka uğramıştım. Duyduğum Aysel'in Koray'a olan sevgisini ama ailesini karşısına alacağı kadar büyük bir aşk olduğunu bilmiyordum.

Araf kesin ve net sesiyle konuşmaya başladı. "Bundan sonra ikisinin de bu evde adı geçmeyecek. Bu konu hakkında tek bir kelime eden, karşısında beni bulur ona gıcık" dedi kararlılıkla. Evdeki kaos durumunu önemsemeden konuşmaya başladım. "Canım benim, beni yanlış anlama ama Aysel'e haksızlık yapıyorsun. Ben seni nasıl seviyorum ve senin yanıdaysam, o da sevdiği kişinin yanında olmak istemiş. Bunu ona çok görmeyin. Mesela Yekta, Benli'ye kaçırıp dağ evine götürdü. Sevdiği yanında olsun diye ne yapıyor? Yağız Bey'in sevdiği kadın yıllardır yanında onunla birlikte. Sizin sevdiğiniz, âşık olduğunuz kişiler tarafından yalnız bırakılırsanız, ne hissedersiniz? Aysel de sevdiğinin yanında. Onu reddetmek, onun hakkında konuşmamak saçma, lütfen bu söylediklerimi düşünüp ona göre karar verin. Aysel'i yalnız ailesiz bırakmak ne kadar doğru. Onu ailesi ve aşkıyla ikilemde bırakıyorsunuz. Onun yanında olduğunuzu bilmesi ve güvende hissetmesi lazım," dedim ciddiyetle. Araf bana inanamıyormuşçasına bile-



sına öpücük kondurdu. "Annenlere neden gidiyorsun ki? Ben evimde bekleyebilirim?" dedim yalvarırcasına. "Yük ihtimalle bugün eve gelmeyeceğim. Senin evde beklemem için korumasız olman aklımı meşgul eder. Hem Asel'i kaçıran kişinin asıl amacı sen de olabilirsin, hiçbir şey bilmiyorum. Bu nedenle sen annelere gidiyorsun. Ve geçeyi orada geçiriyorsun." Kararlı sesi itiraz etmemi engellemeye çalıştı. "Orada güvende olacağım ne malum? Asel de evden kaçırılmadı mı? Ben orada güvende olacağımı sanmıyorum." "Asel'in evden kaçırılmasına imkân yok. Okuldan sonra kaçırılmış." Dudaklarıma yönelip uzun sahiplerinci öpücüklerle beni sakinleştirdi. Kulağıma yaklaşıp, "Senin her şeyin hatun," dedi yalancı neşeyle. Kulağıma nefesini üfle-dikten sonra kendini hızla geri çekilip, arabanın kapısını kapattı. Arabanın kapısı kapanır kapanmaz araba çalıp yüksek hızla oradan beni uzaklaştırdı. Ben arabayla hızla uzaklaşırken arabanın arka camından bakıp Araf'ı görme-ye çalıştım. Ama çoktan aramızda mesafeler oluştuğu için onu göremiyordum.

Sıkıntıyla önüme döndüm. Sanki diken üzerinde oturuyor gibiydim. Fazlasıyla rahatsız edici bir durum. Bayan cama çevirip içimdeki sıkıntıyı atmaya çalıştım. Evim deni-sa kapısından girer girmez, şoför arabayı durdurup kapı-mı açtı. Hayattan bezgin bir şekilde dışarı çıkıp eve doğru ilerledim. Kapıyı çalıp beklemeye başladım. Hızla kapı açıldı. Kapının önünde telaşlı bakışlar ve tüm tatlılığıyla Ayza vardı. Beni görünce yüzü aydınlansa da asıl beklediği kişi ben değildim. Boynuma atlayıp sıkıca sarıldı. "Yengem teyzemi kaçırmışlar. Dayım onu bulacak, değil mi?" dedi yalvarırcasına kısık sesiyle.

"Tabii ki de bulacak canım benim, sen merak etme," dedim destek olmak istercesine. Daha sonra birlikte salona doğru ilerledik. Semra Hanım'ın yanına doğru ilerledim. Bana sarılıp hoş geldin dedikten sonra iki gözü iki çeşme misali ağlamaya devam etti. Ayza ve Ayaz bu durumda kötü etkileneceği için çocukların elini tutup odalarına ç

landım. "Çocuklar şimdi siz bana iki tane çok güzel resim yapıyorunuz, ben de resimlerinizi evime asıyorum. Anlatmak mı?" dedim sevimli tebessümümle. İkisinin de başlarına eğik, yüzüne bile bakmıyorlardı. Annelerinden sonra teyzelerini kaybetmiş sayılmazlar. Araf onu bulacak. Çocuğu geri kalanında çocukları sakinleştirmeye çalıştım. Ama pek işe yaradığı söylenemez. Evde sadece çocuklar ben ve Semra Hanım vardı. Bu durum bile başlı başına zor. Ne çocuklar, ne de Semra Hanım yemek yemedi. Ben de sadece mutfakta birkaç şey atıştırdım. Şirin ablayla özlem şurdım.

Saat gece yarısını geçtiğinde Araf'tan hâlâ haber yoktu. Defalarca aramama rağmen geri dönüş olmadı. Şimdi benim için hazırlanan odada yatıyorum. Ama uyuduğum söylenemez. Ne bileyim, Asel için endişe ediyorum. Tabii çok da, Araf'a bir şey olursa korkusu var içimde. Gece boyunca tavana saçma bakışlar atıp içimdeki sıkıntının geçmesi için dua ettim. Sabah ezanının odada duyulmasından sonra oda yavaş yavaş aydınlandı. Göz kapaklarım gözlerime batsa da önemsemedim. Yavaşça yataktan doğrulup benim giymem için hazırlanan kıyafetleri giydim. Kötüğün kenarında duran pofuduk ev ayakkabısını da ayağıma geçirdim. Bitkin halde merdivenlerden indim. Semra Hanım dün bıraktığım koltukta içini çeke çeke ağlamaya devam ediyordu. Sadece yanına gidip oturdum. Elimden başka bir şey gelmiyordu. Bugün de gün boyu evin erkeklerini bekledik. Araf'tan haber alamamak benim daha da endişelenmeye neden oluyordu. Onun için bir aşağı, bir yukarı inip çıktım. Yekta'yı aradım. Yağız Bey'i aradım. Ama hiçbirini telefonuna cevap vermiyordu. Tam kapıdan çıkıp Araf'ı bulmaya çalışacakken açtığım ve çıkmak üzere olduğum kapıdan içeri girmeye çalışan kişi yüzünden kendimi boylu boyunca yerde buldum. Daha kalkmak için fırsatım olmadan, kendimi o tanıdık ve huzur verici kollarında buldum. Kafamı kaldırıp beni habersiz bırakıp denge-

bir an bir bakış attı bana. Tekrar önüne dönüp hırslı bir düşünmeye başladı. Uçağın havalanmasıyla ve tehlikenin geçmesi nedeniyle kemerimi çözdüm. Hızla ayağa kalkıp yanımda oturan Araf'ın kucasına oturdum. Bana arkamı yaslayıp koltuğun kenardaki düğmesine basıp geriye döndü. "Hatunum, uykun geldiyse arka tarafta dinlenme odası var, onlardan birine gidip uyuyabilirsin," dedi sıkıntıyla. Ne yani? Sırf sinirli diye beni başından mı savıyor, gibi bir düşünce aklımdan geçse de kadehi taşıyıcı olduğu için bu halde olduğu aklıma geldi. "Onu bulamazsınız. Unuttun mu? Sen lidersin. Sana yardım edecek çok insan var," dedim güven verircesine.

"Git yat dinlen. Zaten tüm gün seni fazlasıyla yordum." Dudağının kenarı hafifçe yukarı kalkar gibi olmuştu. Te reddütsüz yaklaştım dudaklarına. Sadece dudaklarına dokunmakla yettin. Dudaklarından yüzüne değen sıcak nefesi bile ürpermeme sebep oluyordu. "Üç gün olmasan, düşüneceklerin olmasa beni yormaya devam et derdim ama artık başka sefere." Sesimdeki belli ısrarla, Araf'ın gözlerinin koyulaşmasına ve sesli nefes vermesine neden oldu. "Eğer Asel kaçırılmış olmasaydı seni uyutmaya niyetim yoktu zaten." Ona kısacık bir gülümseme atıp boynunun boşluğuna başımı yasladım. Koca yatağına yer yokmuş gibi kocamın kucagında oturmam saçma, biliyorum. Ama onu ancak bu şekilde ikna ederim. Araf'ın kucagından kalkıp kemerini çözdüm. Araf bana yavaş yavaş bakıyordu. Araf'ın elini tutup jetin ortasındaki koltuğa yönlendirdim. Koltuğun tam köşesine oturdum. Ben oturmama rağmen Araf ayakta dikilmeye devam ediyordu. Onu kendime doğru çekiştirdim. Elimle bacağına üzerine vurup, "Gel bakalım kocacığım. Biraz yat dinlen. Sana bir şey olsa, tüm aile olarak korumasız kalacağız. Kendini çok yıpratıyorsun. Elbet Asel'i bulacaksın. Bugüne kadar istediğin neyi elde etmedin ki," dedim kendime.

24. Bölüm



Araf'ında talimatlarıyla çok fazla dağıtma fırsatı bulmadığımız valizlerimizi topladım. Zaten eşyaları toparmamama fırsat vermesi için zor ikna ettim. Bu nedenle elimden geldiğince hızlı hazırlandım. Valizlerden birini yavaş yavaş aşağı indirmeye başladım. Merdivenlerin başında Araf'ın sağ sola volta atıp, kesintisiz telefon görüşmesi yapmasını izledim bir süre. Sinirli ve stresli hali gözünden kaçmadı. Bir de kaygı vardı gözlerinde... Korku. Kesinlikle Asel için endişeleniyor. Ne de olsa Asel, Araf'ın koruması küçük kardeşi.

Araf merdivenin başında elimdeki siyah ve neredeyse bacak boyum kadar büyük valizle beklediğini gördüğünde sinirle soluyup hızla merdivenleri çıkmaya başladı. "Sen deli misin? Bu kadar ağır şeyler taşıma! Belini sakatlayacaksın. Bana haber verseydin ben getirirdim!"

"Bir dahakine haber veririm," dedim hemen minik gülümsememle.

Tamam, beni arkamdan bıçaklamış olabilir. Ama geçmişte onu sevmiş ve ona güvenmiştim. Asel'in bana yaptığı o olaydan sonra kendimi eksik hissetsem de umutsamamaya çalışıyorum. Soğuk, taş kalpli gibi görünebilirim dışardan, ama öyle olmazsam da çok kırılıyorum. Asel belki hiç affetmeyeceğim. Ama bu, onun için üzülmemiğim anlamına gelmiyor. Ben merdivenlerde dikilirken Asel ilk valizi çoktan arabaya yerleştirmiş, ikinci valizi alması için merdivenleri tırmanıyordu. Onun bu hızı şaşkınlığıma neden olsa da, hızlı olmasının asıl nedeninin kardeşi için hissettiği endişe olduğunu biliyorum. Kim bilir kim kaçırdı Asel'i? Şimdi ne haldedir? Umarım canını yakmazlar.

Araf ikinci valiz ve benim çantamı almış vaziyette yanıma geldi. Birlikte merdivenleri indikten sonra Araf çantayı validen sapına taktı ve sürüklemeye başladı. Tabii beni de belinden tutup yönlendirmeyi ihmal etmedi. Hızlı adımlarla evden çıktık. Araf valizi bagaja yerleştirirken ben de arabaya bindim. Araf sesini çıkarmadan benimle konuşmaktan arabaya binip hemen motoru çalışır konumuna geçti. Sırtımı koltuğa yaslayıp Araf'ı incelemeye koyuldu. Parmak boğumları direksiyonu sıkımdan beyazlaştı. Gözlerini bir yere odaklamış, gergin yüz ifadesiyle beni de fazlasıyla endişelendirdi. "Seni çok seviyorum. Beni de fazlasıyla endişelendiriyor. Bir süre Asel için endişe etmemi bekliyorsun değil mi?" diye bir soru yönlendirdim. Amaçım dikkatini dağıtmaktı. Bir süre Asel için endişe etmemi bırakıp aklını toparlanmasını istedim. Böylece daha doğru kararlar verebilirdi. Her zaman bu sözümünden sonra gözyaşları Araf sanki beni duymamışçasına arabanın hızı arttırdı. Bu kısaca sus demek oluyordu sanırım. Ben de saat akşam saatleri olması nedeniyle hava karanlıktı. Bu şekilde hızlı araba kullanmak trafik kazasına yol açabilirdi. Tabii Araf'ın bunu önemseyeceğini sanmıyorum. Araf'ın arabayı hızlı kullanması nedeniyle kısa sürede jetin olduğu yere geldik. Beyaz ve büyük jetin kapısı açık bir şekilde bizi bekliyordu. Bizim gelmemizle birlikte iki erkek görevli bagaja yönelirken iki kadın görevli de hızlı hareketlerle kapılarımızı açtılar. Araf'ın acelesini bildiğim için hızlı davranıp ona yetiştim. Ellerini parmaklarıma kenetledikten sonra hızlı adımlarla önden yürümeye başladı. Uçağın merdivenlerinden çıktıktan sonra rahat koltuklara oturup kolumuzu bağladık. Araf, "Kaldırın artık şu uçağı!" diye güldü. Uzun zamandır onu bu şekilde sinirli ve bağırırken görmemiştik. Araf'ın sesini duyan kaptan son dakikalarda içeri giren görevlilerden sonra uçağı uçurmak için hamlesini yaptı. Uçağın motorlarından gelen uğultulu ses bunun en iyi kanıtıydı. Oturduğu yerde dizini sallayan ve eyle koltuğun kenarında ritmik vuruşlar yapan kocamın elini tuttum. Siktim güven vermek istercesine. Sadece kısa



Nasıl bu kadar hızlı yüzebiliyor?

"Ne istiyorsun?"

bulamıyorum. En sonunda açlıktan öldüm diye yemek yemeye ikna ettim. Akşam yemeğinden sonra aksiyon filmi koyup izlemeye başladık. Filmin en heyecanlı yerinde Araf'ın telefonu çaldı. Araf açmadı. Israrla çalmaya devam etti. Araf sinirle soluyarak telefonu açtı. "Efendim baba?" dedi sinirli sinirli. Ne konuştuklarını duymasam da, Araf'ın öfkeden deliye döndüğünü anlamak zor değildi. Araf telefonu kapattıktan sonra birini aradı. Bu sefer dediklerini anladım. Jetin hazırlanmasını ve havaalanından alınmasını istiyordu. Araf telefonu kapatır kapatmaz ben soymadan cevap verdim.

"Asel'i kaçırmışlar. Dünden beri haber alınamıyormuş. Bu meseleyi benim çözmem lazım. En gerekli şeyleri yanına al dönüyoruz," dedi soğuk ve sert sesiyle. Yanına yaklaşırken onu öpmeye başladım. Sanki bunu bekliyormuşçasına bana karşılık verdi.

"Ölme kendini, onu bulacağız."

"Balayımızı bu şekilde sonlandırmak hoşuma gitmedi. Seninle yapmayı istediğim pek çok planım vardı. Sadece birkaç gün bana yetmez. Hayatımda en mutlu olduğum, sorunsuz geçirdiğim bir günüm bile olmayacak mı?"

"Özümle canım benim, Asel'i bulalım, kaldığımız yerden devam ederiz. Hem ben hep yanındayım."

kızlardan haberi yoktu. Filmin sonunda adam başka bir kızla evlendi. İlginç bir hikâyeydi doğrusu. Hava kararmıştı, akşam saat sekiz olmuştu. Araf'ın zoruyla yapılan son makarnadan yedim. Yemek faslından sonra Araf bu sefer aksiyon filmi taktı. Filmde bir tane çantayı korumaya çalışıyorlardı. Çanta bir iyilerin eline bir kötülerin eline geçiyordu. En sonunda çantanın içi boş çıktı. İyilerin tarafına olan küçük kızın çantasından bir dosya çıktı. Bu da film boyunca aranan dosyaydı. Küçük kızın babası bunu bulup edip dosyayı gerekli yere ulaştırdı. Saat çoktan gece yarısını geçtiği için Araf'la birlikte odamızın yolunu tuttuk. Odaya girer girmez üzerimdeki tişörtü ve şortu çıkarıp bir yere fırlattım. İç çamaşırlarımla yatağa girdim. Araf da gelip yanıma yattı. Her zamanki gibi göğsüne başını koyup gözlerimi kapattım.

Fazlasıyla sıcak ve bunalıcı nem yüzünden erkenden kalktım. Araf uyumaya devam ediyordu. Serinlemek için banyoya girip soğuk bir duş aldım. Üzerime şort ve alıllı tişört giyip Araf'ın yanına gittim. Hâlâ uyumaya devam ediyordu. Ne ağır uykusu varmış. Yanağına bir öpücük kondurup geri çekildim. Hiç tepki göremeyince yanağını hızlı hızlı birkaç kez öptüm. Bir anda kendimi Araf'ın altında buldum. "Anlaşılan o ki; benim karım yaramazlık yapmak istiyor!"

"Pis düzenbaz madem uyanıktın neden ses çıkarmadın?"

"Beni hep bi şekilde uyandır tamam mı?"

"Bilemiyorum düşünmem lazım."

"Şu an seninle akşama kadar yataкта durup yaramazlık yapmayı çok isterdim. Ama burada senin görmeni istediğim yerler var."

"Ya demek öyle Araf Bey? Hadi hazırlan gidelim merak ettim şimdi." Araf uflayıp puflayıp kalkıp dolabın önüne gitti. Salaş dizlere kadar gelen siyah şort ve kısa kollu tişört giydi. Yataktan kalkıp Araf'ın sandaletlerini giymesini bekledim. Çantama güneş kremi ve güneş gözlüğümü

edemez. Araf kim bilir ona neler yapacak. Hızlı atamadan gizlice Araf'ı aradım. Uzun süre telefon çaldı. En sonunda açıldı. Telefonu yavaşça kulağıma götürdüm. "Karı mıyım?" dedi içten sesiyle. "Araf neredesin, çabuk gel." dedim panik dolu sesimle. "Geldim zaten kapıda'yım." dedi. Ciddi anlamda bir rahatlama hissettim. Aradan iki dakika geçmeden Araf içeri girdi. Sırtı balayımız bozulmamış diye Araf'a mesajı göstermesem olmazdı. Bir hevesle yanına gelen kocama telefonu uzatıp mesajı ve notu gösterdim. Araf'ın yüz hatları gerilirken öfkeyle soludu. Telefonu duvara fırlattı. Telefonunun parçaları etrafa dağılırken Araf gözlerini üzerimden ayırmadı. Kendi telefonuyla beni aradı. Yabancı bir dilde konuşuyordu. Konuşmaları anlamadığım için saf saf bakınsam da konuşmanın içinde geçen Botan kelimesi bir anlam ifade etmeye başladı. En az beş dakika süren konuşmanın sonunda, Araf gevşemiş bir vaziyette kendini yatağa bıraktı. "Araf ne oldu? Bu mesele çözüldü mü?" dedim merakla. "Evet, artık başımıza bela olmayacak."

"Eee kocacığım bikinilerimi aldın mı?"

"Aldım!" Yanına gidip omzuna yattım.

"Bu Botan meselesi, nasıl bu kadar hızlı çözüldü?"

"Senin karşında mafyaların lideri Araf Ateş var bırak da o kadar itibarımız olsun."

"Desene çok şanslıyım diye. Baksana kocam bir latıya her şeyi yapabiliyor... Bu kadar güçlü olman, insanlara itediğini yaptırman çok hoşuma gidiyor. Kendimi yanında güvende hissediyorum. Sanki bana hiçbir şey olmaması gibi."

"Zaten olması gereken de bu, benim yanımda güvende olman. Bana güvenmen," dedi kendinden emin çıkan sesiyle. Araf'a sıkıca sarıldım. Mutlu olmak için pek bir şey ihtiyac yoktu aslında, sevdiklerin yanında olsun, her şey çok güzel devam eder. Tam huzurla birbirimize sarılmış yatarken Araf'ın telefonu ısrarla çalmaya başladı. Araf telefonunu sessize alıp aramayı geçiştirdi.

"Araf kim aradı?"

"Babam aradı. Nasıl olduğumuzu sormak için aramıştı." deyip geçti. "Peki sen kimi aramıştın? Hani şu Botan meselesini halletmek için?"

"Tamam'u aradım. güvenilebileceğim, ailemi emanet edebileceğim, asla ihanet etmeyen tek dostum."

"Benim hiç bu kadar güvenileceğim dostum olmadı. Bir işi var, o da İtalya'da oturuyor. Çok sık görüşemiyoruz. Tabii bir de geçen günlerde yanına gittiğim arkadaşım Ege var."

"Sana sadece Ergi yeter. Ne işin var senin Ege'yle fa-
lan?"

"Hemen de kaskan zaten."

"Kaskanım kızım, ne sandın sen beni? Karım değil mi-
sin? Sen benim her şeyimsin, seni başkasına kaptırırsam
ben ne yaparım?"

"Senin de burada başlıyor. Kimsenin bana göz diktiği
yok. Sadece sen durumu abartıyorsun. Ben seninim, her
şeyime."

"Evet, her şeyinle benimsin. Ama unutma, sende bu
gılaflık olduktan sonra çevremizde Botan gibi itler eksik
olmayacak," dedi sinirli sesiyle. Bana iltifat etti diye sevin-
sem mi, çok çabuk sinirleniyor diye üzülsem mi, bileme-
dim.

Araf'la birlikte aşağı indik. Salondaki geniş ve rahat
kanepeye oturdum. Araf çekmecedan çıkarttığı DVD'yi
makınaya yerleştirdi. Film reklamları geçerken Araf mut-
lak tarafına doğru gitti. Döndüğünde elinde cipsler, kutu
kolalar vardı. Hızla yanına gidip elindekilerin bir kısmı-
nı aldım. Önümüzde duran sehpayı yerleştirdim. Elime
bu gibi bir kola ve baharatlı cipsi aldım. Araf da eline bir
kola aldı. Diğer elini omzuna atıp sıkıca sarıldı. Tamam,
romantik falan ama bu sıcakta bu kadar yakın olmak bo-
ğucu oluyor. Ama hiçbir şey söylemedim. Soğuk kolamla
serilemeyi hedefledim. Film; iki yakın arkadaşın aynı ki-
şiyi ışık olmalarını anlatıyordu. İşin garip tarafı adamın

Denizin ortasında Araf'la tartışmak tehlikeli olacaktı. Ya yavaş adımlarla sudan çıktım. Araf benim hastımı gördü. Ölümçül bakışlarla yaklaştı. Bir anlık omuzlarımda plajda Araf'ın ters yönüne doğru koşmaya başladım. Tam kurtuldum beni takip etmiyor derken kendimi Araf'ın zunda buldum. Sıcak nedeniyle saçlarım çoktan kurumuştu. Araf sinirle ve hızla eve doğru ilerlemeye başladı. "Bir tanecik kocacığım, eşyalarımız kaldı!" Hiçbir şey söylemeden hızla yürümeye devam etti. Zaten menale kurtulduğu için hemen gelmiştik. Kapiya var gücüyle bir an me savurdu. Omzundan aşağı sarkıyor olmam hiçbir iş ifade etmiyordu. Arkadaki duvara sert bir şekilde çarpıp kapı korkmama neden oldu. Ama geri adım atmıyacağım. Araf öfkeyle hiç yorgunluk hissetmeden üst kata doğru ilerlemeye başladı. Beni yatağa fırlatırcasına bıraktı. Hızla valizimin yanına gidip içindekileri etrafa savurmaya başladı. En sonunda bana aldığı ama benim giymediğim mayoyu alıp hırsla yanıma geldi. Ağzını açıp tek kelime etmedi. Sadece öfkeyle soluyordu. Mayoyu gözümün önünde savurmaya başladı. Sanırım bana bağırıp kalbimi kırmamam için sakinleşmeye çalışıyordu. Pek başarılı olduğu söylenemez doğrusu. Suratı öfke nedeniyle giderek kırmızı bir hal alıyordu. Tam derin nefes alıp sakinleşiyor daha sonu üzerimdeki şeylere bakıp sinirleniyordu. Araf'tan bir şey gelmeyeceğini anlayınca duş almaya karar verdim. Denizin tuzlu suyu vücudumun gerilmesine neden oluyordu. Araf'tan çekinmeden ya da utanmadan üzerimdekileri çıkarıp hızla banyonun yolunu tuttum. Hızla içeri girdim. Ama öfkeden gözü dönmüş kocam da kendini banyoya soktu.

"Bir daha bu şekilde giyinip denize gidersen çok kötü olur."

Tebessüm ettim. Arkaya yavaşça döndüm. Araf'ın gözlerinin içine baktım. "Ya şimdi gidip farklı çeşit bükimler alırsan, ya da ben duşumu alıp evin yolunu tutarım. Balayı faslına kapamış oluruz. Ha yok, bikini falan alırsan

lüyorsa... "Ben neymişim de haberim yokmuş. Çok mu yorulmuş, çok mu açılmış benim karım?" dedi neşeli sesle. Onu takmadan yemek yemeğe devam ettim. Dört krapen sonra fazla yediğim için şiş ve baskı yapan bir madeye mi haba dedim. Fazla tok hissediyordum kendimi.

"Ne yedim be? Ne mide varmış bende, benim kulherim yokmuş."

"Bir an beni yiyeceksin sandım."

"Çok komik!"

"Evet, komik, sanki yemeği önünden alan varmış gibi yedin. Bir süre sonra takip etmekte zorlandım."

"Kocacığım, denize gidelim mi lütfen?" dedim yalvaran sesimle. Bana uzun bir süre bakıp sadece kafa salladı. Adımlarıma dikkat ederek yukarı çıktım. Araf'ı zar zor ikna edip valizlerimizi odaya getirilmesini sağladım. Kendi valizimin önüne geçip kapağını açtım. Bir valizin neredeyse tamamı dantelli geceliklerle doluydu. Onları görmezden gelip bikini aramaya başladım. Ama bulamadım. Diğer valizi açıp onu da karıştırdım. Bulduğum tek şey sporcu mayosuydu. Dizlerimin üst kısmına kadar giren tayt şeklinde kalın askılı bir mayoydu. Ama ben bunun hesabını sormazsam. Ben ne dedim? Bikini yoksa balayını unut dedim. Bana gitmiş mayo almış. Sadece bir tane alternatif yok. Ama ben de Eflin'sem seni bu yaptığna pişman ederim. Hızla kendi valizimin önüne geçip içinden toprak rengi iç çamaşırı takımın çıkardım. İki parçadan oluşan takımı giydim. Valizin alt kısmında bulduğum siyah plaj elbisesini üzerime geçirdim. Tam bu sırada Araf içeri girdi. Bana aldığı mayoyu valizin alt kısmına atıp salladı. "Sevgilim her şey yolunda mı?" dedi sesindeki neşeyle tutulur cinstendi. Halinden memnun tavırlarla, havalı havalı yanıma geldi. Her şeyi bilerek ve isteyerek planladığımı demek ki... "Evet sevgilim, her şey yolunda," dedim imayla. Araf'ın valizinden şort tarzı mayo bulup ona uzattım.

"Sen de giyin, gidelim."

"Tamam kalbimin sahibi," dedi gülerek. Son gülen kişi

güneş canım. Bunu unutma. Valizin içinde bulduğum büyük boy çantayı alıp valizin ön gözünde bulunan güneş kremi, güneş koruyucusu ve güneş şütünü alıp çantama attım. Gözlüğümü kutusundan çıkardım başımın üzerine takтым. Araf'ın kafama geçirdiği şapkaıyla tamamen hazırladım. Çantaya küçük su şişelerinden birkaç tane attım. Dolu. Çantaya küçük su şişelerinden birkaç tane attım. En son bulduğum çikolata türü şeyleri de çantama attım. En sonunda havlularımızı da aldım. Araf elimi sımsıkı tutup evin dış kapısına doğru yürümeye başladı. Onunla birlikte yürüdüm. Kapıdan çıkar çıkmaz sıcak ve nemli bir havayla karşılaştık. Denize yaklaştığımız her adımla denizin sesi ve kokusu etrafımızı sarmaya devam ediyordu. Araf boş şezlong-lukadan kısa bir süre sonra plajdaydık. Araf boş şezlong-lukaya yönelmemizi sağladı. Etraf çok kalabalık değildi, hatırı toplanan çevremizde yirmi kişi anca vardı. İçimden bir ses Araf'ın burayı özellikle seçtiğini söylüyor. Şezlonglara oturmadan önce havlularımızı serdik. Araf hemen güneş-kreme moduna geçti. Böyle krem sürmezse kesin yanacak. Bana oynadığı bikini numarasından sonra bir yanım yan-ın derken, diğer yanım kıyamıyor. Araf sırt üstü uzanıp güneşlenmeye başladı. Ben de çantamdan yüksek koru-malı güneş kremi çıkardım. Araf'ın yanına gidip kremi sürmeye başladım. Sirtına kremi sürdükten sonra kendi kulunma ve yüzüme sürdüm.

"Araf canım ben yüzmeye gidiyorum, sen gelecek mi-sin?"

"Hayır, biraz yatacağım. Çok fazla derine gitme." Tabii adam rahat. Bana aldığı mayoyu giydiğimi sanıyor ama yanıltıyor. Üzerimdeki elbiseyi hızla çıkarıp şezlonga bıraktım. Etraftaki tatil yapan insanlar bana garipser bakış-lar atıyor da umursamadım. Hızla kendimi denizin serin sularına attım. Yavaş, sakın, ritmik kulaçlarla baya geriye gittim. Yavaş yavaş geri dönüş yoluna gittim. Kıyıya tam gimesem de şezlongundan kalkan kocamı görmem zor olmuyordu. Bana doğru ilerlemeye başladı. Bir an panik-le ne yapacağımı şaşırsam da tepkisiz kalmaya çalıştım.

ran şeyleri giymeye karar verdim. Oflayıp üzerimdeki her
nozu yatağa bıraktım. İç çamaşırının alt kısmını alıp hızla
giydim. Daha sonra üst kısmı aldım. Ama bir türlü kop-
çasını takamadım. Sinirle ofladım. Tam ümidimi kesme-
ken, sırtımda iki el hissettim. Panik nedeniyle hızla arkama
döndüm. Koyulaşmış gözleri ve kesik nefesleriyle Araf
buldum karşımda. Kopçayla işi bittikten sonra istekle beni
süzdü. Bakışlarındaki arzuyu görmemek imkânsızdı. Beni
bir şekilde yutkundu. Benden bir tepki bir beklemeden
Bakışları dudaklarım ve gözlerim arasında gidip geliyordu.
Bir adım atıp bana yaklaştı. İçimde tarifi mümkün olma-
yan bir duygu belirdi. Heyecanlandığımı hissediyordum.
Araf'ın nefeslerine uyum sağlayan nefeslerim hızlanmaya
Araf'ın da düş aldığını ıslanmış saçlarından anlıyordum.
Gözlerimi bir an Araf'ın gözlerinden ayırmadım. Bir anlık
boşlukla gözlerim Araf'ın dudaklarına kaydı. İşte o esnada
her şey bir anda gelişti. Araf'ın dudaklarının dudaklarına
kapanması... Zar zor kapanan kopçanın açılması... Derin
şen ve giderek şiddetini arttıran öpücük...

Sırtımın serin ve yumuşak yatakla buluşmasıyla ben-
dimi içten içe olacıklara hazırlamaya başladım. Araf'ın
öpücüklerinin boynuma ulaşması ve daha aşağılara inme-
si utanmama sebep oldu. Araf'ın başını kaldırıp dudakla-
rına yönlendirdim. Şu dakikadan sonra onu durdurmanın
imkânsızdı. "Sen sadece benimsin!" Araf'ın dudakları-
ndan dökülen kelimeler beni benden alırken, öpücükleri
düşünmemi engelliyordu. Öpücükler bedenimde karma-
lanmaya sebep oluyordu. Sadece sakinleşmeye çalıştım ve
her şeyi akışına bıraktım. Sırtımı Araf'a dönüp yatmaya de-
vam ettim. Belimde kelepçe misali bana sarılan kollar dün
akşamı hatırlamama sebep oldu. Aklımdan bu düşünceleri
kovdum. Beyaz çarşafa daha sıkı tutundum. Tam karşı-
daki duvarda saat sabah altı buçuğu gösteriyordu. Araf'ın
tarafında kıpırdanmaları hissettikten sonra hızla gözlerimi
kapadım. Uyuyor havasına büründüm. Omzumdan boy-
numa kadar uzanan öpücükler yüzünden sıkıntılı ve utan-

balçığında büyük bir havuz vardı. Araf evden çıkıp tek-
rar bana doğru gelmeye başladı. Suratında çapkın bir bakış
vardı. Tam karşımda durdu. Bana bakmaya devam eder-
ken bir anda kendimi havada buldum. Şaşkınlığın verdiği
düşünce kurtulduktan sonra tepinmeye başladım.
Araf sesini çıkarmadı ama susmam için uyarıda da bulun-
madı. Tatil evine girdiğimiz gibi kendimi yerde buldum.
Araf beni yere fırlatmadı bu da bir gelişme en azından.
Araf'ın yönlendirmesiyle üst kata çıktım. İçeri girdiğim-
de bir balayı odası ile karşılaştım. Mumlar, güller, güzel
kokulu tütsüler, kapalı perdeler sayesinde etraf loş ışıklı.
"Sağda banyo var, duş al kendine gel," dedi. Sadece kafa-
mı salladım. Banyoya doğru ilerleyip içeri girdim. Buranın
da diğer odadan farkı yoktu. Küvette bile gül yaprakları
vardı. İçin garip tarafı küvetin içi ılık suyla doluydu. Acaba
bu suyu kim doldurdu? Banyonun beyaz fayansında iler-
leyip huza üzerine yapışan ve kötü kokan kıyafetleri çı-
kartıp ılık suya girdim. Suyun ılık olması ferahlamama ne-
den oldu. Hemen yan tarafında duran vanilya kokulu duş
alın küvette döktüm. Nasıl rahatlatıcı, nasıl huzur verici,
derin bir nefes aldım. Elimle suyun köpürmesini sağlayıp
arabamı yıkadım. Yolda gelirken uyumuş olmam kendimi daha
rahatlatmam. Neden oldu. Kenarda duran bal özlü şam-
punu saçlarımı birkaç kez yıkandıktan sonra durulanıp
sudan çıktım. Kapının yanındaki dolapta bulduğum beyaz
banyo huzla üzerine geçirdim. Sakin sakin odaya gir-
dim. Araf beni görür görmez benden tarafa doğru yaklaştı.
Üzerindeki şeyi çıkarıp yere attı. Yanıma geldi, alnıma bir
öpücük kondurup banyoya girdi. Tam geri dönüp Araf'a
valizleri soracaktım ki yatağın üzerindeki kıyafetler dikka-
timi çekti. Hızlı adımlarla yatağa yaklaştım. Askılı penye
te kot şort vardı. Kırmızı, tamamı dantelli iç çamaşırları
atamama sebep oldu. Araf bunları nereden buldu? Hadi
onu geçtim, ben bunları nasıl giyeceğim? Bir süre kara kara
ne yapacağımı düşündüm. Valizler odada değildi. Başka iç
çamaşırları nerede bulacağımı bilmediğim için önümde du-

sarmıştı. Araf bugüne özel koruma sayısını ve hasarını
ti arttırmıştı. Araf'la dansımızın ortasında Ayza ve Ayza
yanımıza geldi. Ayza pembe gelinlik, Ayaz'ın siyah tulumu
elbise giymişti. Çok tatlı göründükleri aşıkardı. Ayza be-
nim elimi tutup benimle dans etmeye başladı. Düşünürken
Ayza'yı kucağına alıp dans etmeye başladı. Düşünürken
bu şekilde saatlerce sürdü. Davetliler dağılmaya başladılar.
Araf da beni kolumdan tutup gelin odasına çıkardı. "Ka-
rıciğim, kıyafetlerin hazır gelinliğini çıkar ben yan odada
üzerimi değiştiriyor olacağım. Bu gece tatil için yola çı-
yoruz."

"Tamam canım. Ama önce gelinliğini üzerinden çıkar-
mama yardım et."

"Büyük bir zevkle." Omzuma öpücük kondururken ge-
linliğin arkasını açtı. Araf kendini bu duruma kapma-
dan geri çekildim. Araf bir an afallasa da sesini çıkarma-
dan odadan çıkıp kendi odasına gitti. Ben gelinlikle olan
savaşı kazanıp rahat eşofmanlarımı giydim. Duvağı da
çıkarıp saçımı açtım. Gelinliği büyük bir poşete koyup kı-
yafetlerimi hazırladım. Araf yanıma geldiğinde hazır-
Araf elimdeki poşeti aldı ve kendi poşetiyle birlikte bir
görevliye verdi. Araf'la birlikte ailelerimizin yanına gide-
tebrik, veda sarılmasından sonra Araf'ın arabasına bindi.
Arabayı şoför kullanıyordu. "Sevgili kocacığım, künüpla-
ne temalı düğün fikri nereden aklınıza geldi?" dedim. Me-
rakla vereceği cevabı bekliyordum.

"Sevgili karıcığım sizin benden sonraki aşkınızın kitap
olduğunu bilecek kadar sizi iyi tanıyorum. Sana küçük bir
sürpriz olsun istedim. Hem habersiz nikâh için özür ni-
yetinde olması için bu şekilde yaptım. Ayrıca davetiyele-
rimizde kitap tasarımına sahip olduğu için daha uyumlu
oldu," dedi açıklayıcı sesiyle. Araf'ın bu kadar ince düşü-
neceği aklıma gelmezdi. Bir diğer merak ettiğim şey ne
nereye gittiğimizdi. Merakına yenik düşüp sormaya karar
verdim. "Kocacığım söyleyin bakalım nereye gidiyoruz?"

"Söyleyemem karıcığım sürpriz."

"Çocuk!"
Bana anlamını çözemediğim sırtıyla baktı. Kafamı Araf'ın göğsüne yaslayıp elimdeki yüzüklere baktım. Kafa-
nın altın alyansı bana çok yabancı gelmişti. Yani her şey ani
oldu. Ama mutluyum. Araba durduğunda geldiğimiz yer
çok alandı. Araf'ın yönlendirmesiyle özel jete bindim. Ba-
şına ilk adım. Bakalım neler yaşayacağım? Araf'la birlik-
te yerlerimize oturduk. Kemerlerimizi bağlayıp kalkış için
havaalanmaya başladık. Pilotun yaptığı anonsla birlikte uçak
kalkmaya başladı. Tam anlamıyla havadayken Araf
kemerini çözdü. Benim de kemeri çözmem için bakiş attı.
Koltuğun kemerinden kurtulduktan sonra Araf'ın yönlendi-
rmesiyle L koltuğa oturduk. Araf başını dizlerime koyup
gözlerini kapattı. "Hey ne yapıyorsun? Beni bunun için mi
kaldırdın? Hem tek yorulan sen değilsin ben de yorulduğum.
Sen otur ben yatacağım. Senin bu yaptığın haksızlık!"

"Hatun az süssan da uyusam," dedi beni umursama-
dan. Ellerini bacaklarıma sarıp yatmaya devam etti. Ya
saba. Hatun nedir? Ben de Araf'ın cebinden telefonunu
aldım. Araf telefonunu almama karışmadı. Telefonun-
da hiçbir şey yoktu. Uçakta telefonla oynamanın uçağı dü-
şünceğini bildiğim için telefonu uçak moduna aldım. Hal
byle olunca oyun yükleyemedim. Sinirle ofladım. Bir an-
lık düşünceyle yerimden kalktım. Araf hızla gözlerini açtı.
"Hayırdır?"

"Kay kenara, birlikte uyuyalım. Ben çok yorgunum,"
dedim bitkin sesimle. Sadece kafasını hafifçe sallayıp ya-
nına yatmam için yer açtı. Koltuğun ucundaki yastığı alıp
Araf'ın yanına koydum. Araf'a sırtımı dönüp yanına kıv-
rıldım. Araf kollarını belime dolayıp derin bir nefes aldı.
Bir süre sonra göz kapaklarımdan kendiliğinden kapandı-
ğım hissettim. Bazı tıkırtılar ve sesler yüzünden yerimde
huzursuzca kıpırdandım. İçimden gözlerimi açmak gelmi-
yordu. Uyumaya devam ettim. Bir süre sonra duyduğum
motor sesi sayesinde uykunun dağıldığını hissettim. Göz-
lerimi açmamla siyah bir tavanla karşılaşmam aynı anda



etmeli bir gün geçirdik. Kız kıza delice eğlendik. Araf benim için mekân kapattırmıştı. Araf da kendi arkadaşlarıyla birlikte bekârlığa veda temalı eğlencelerini yaptı. Tabii benim tehditlerim üzerine sadece hep birlikte bir mekânda içtiklerini biliyordum.

Bugünse büyük gün; düğün günü. Sabahın köründe gelinliğimle birlikte annemlerin yanına gittim. Benim hazırlıklarım annemlerde yapıldı. Makyajında sadece ben plandaydım. Saçlarımı tepeden topuz yaptırdım. Gelinlik daha uzun olan duvak da takıldıktan sonra her şeyin başı zırdım. Her şey hazırlandıktan sonra Araf, kırmızı kürk açık arabasıyla evin önünde durdu. Benim evden çıkışımı bekliyordu. Yavaş adımlarla evden çıkıp Araf'a doğru ilerledim. Araf'ın sesli şekilde yutkunmasıyla beni belediğini anlamam zor olmadı. Araf karizmatik ve yakışıklı haliyle tam karşımda duruyordu. Kendini beğenmiş çapkın gülüşü yüzünden eksilmiyordu. Tabii mutluluk, istediğine ulaştı. Okulu beklemeden evlendik. Bu düğün herkesi evliliğimizi duyurmuş olacağız. Araf arabamın kapısını açıp binmem için kenara çekildi. Vay, demek ki Araf da kibar olabiliyormuş. Araf'ın da arabaya binmesiyle düğün gibi merak ettiğim düğün mekânına ilerledik. Araf arabayı park ettikten sonra düğünün yapılacağı yere girdik. Biz içeri girdiğimizde yüksek alkış sesleri işitsem de şükranlığımı gizleyemedim. Ağzımdan sadece 'Oha' çıkmıştı. Araf'a döndüğümdeyse kendinden emin bir gülümseme bana baktı. Tekrar mekâna baktım. Düğünün teması kütüphaneydi. Yani sanki kütüphanenin içinde düğün yapıyormuşuz gibi. Duvara monteli tüm raflarda kitaplar. Gelin ve damat masası her kütüphanede bulunan gönel masasıydı. Misafirlerin masasının ortasında toz pembe, ırfalı canlılık veren çiçekler vardı. Aynı zamanda masaların eskitilmiş kâğıt sayfaları şeklinde süslemeler vardı. Erzurum hayran bakışlar atmaya devam ettim. Çok farklıydı. Ama asla itiraz etmezdim. Davetliler hallerinden memnundum. Araf'ın beni çekiştirmesiyle nikâh masasına oturduk. Be-

me alıp o serüvende kaybolmak istedim. Ağrım tamamen unutulmuştu. Kitap her zaman en iyi çözümdür. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama en son hatırladığım yorgunluktan ve uykusuzluktan gözlerimin kapanmasıydı. Uyandığımda yanımda kafasını göğsüme yaslamış, karnıma masaj yapan Araf'ı görmeyi beklemiyordum. Kesinlikle keyfim yerindeydi. Hatta ilginç bir gerçek: özel gündüzleri ilk kez acıktığımı hissettim. Araf da acıkması olabildiği kadar düşünmüş olmalı ki, küçük tepsiyi önüme koydu. Zannedildiğini umursamadan sıcak çorbayı açlıkla içmeye başladım. Portakal suyundan bir yudum alıp yemeğe devam ettim. Tamamen doyduktan sonra derin bir nefes aldım. Kesinlikle bir yerim ağrıyordu. Ve çok dışı hissediyordum. "Ne zaman gelsin işten?" dedim merakla sesimle. "Hiç gitmedim. Sen hastayken nasıl seni evde bırakabilirim söyler misin? Sen bahçeye çıktığında ılgırdım. Ayrıca ağrın geçmemesine rağmen bana yalan söylemen hoşuma gitmedi," dedi sitemle.

"Bir konuda anlaşalım. Sen benim acı çekmemi istemiyorsun, tamam anlıyorum. Ben de, ben acı çekerken üzülmeni istemiyorum."

"Ne olursa olsun yalan söylemek yok. Tamam mı?" çocuk kandırmak için kullandığı yumuşak sesiyle. Bu durum sinirimi bozsa da sesimi çıkarmadım. Tamam anlamında kafamı aşağı yukarı salladım. "İlk defa ağrım bu kadar kısa sürede geçti," dedim keyifle. "Ağrın geçti çünkü sen uyurken doktor çağırdım sana ağrı kesici iğne yaptı. Ben anlamıyorum bu kadar acı çekiyorsun, ağrı kesici iğne yapıldı da iğne olmak aklına gelmiyor mu?" dedi hayretle.

"Belki ben acıdan zevk alan bir mazoşistim? Nereden biliyorsun?" dedim alaycı gülümsememle. "Ya da iğneden korkuyor olabilirsin. Bu da bir ihtimal."

"Olabilir!"

"Uykucu prensesim sabah olmasına az kaldı. Yat dinle, sabah annen gelecek. Birlikte alışverişe çıkacakmışsın," dedi. Acılı bir feryat kopardım. Düşün olmadan olmazdı.

verim ama düğün alışverişi dendiğinde deliriyorum, iro-
dik. "Tepekür ederim!" Kollarımı Araf'a sıkıca doladım.
Kollarımı boynumda hissedebiliyordum. Yavaşça kafamı
öğüm olarak. "Seni seviyorum," dedi. Rahat ve huzurlu
bir şekilde daldım. Uyanmamın tek nedeni ısrarla çalan
kuklaların müziği. Pazartesi günü tüm gün annemle birlikte
alışveriş yaptık. Ertesi gün tekrar annemle buluşup kendi
alışverişindeki davet edilecek kişilerin isimlerini ayarladık.
Çarşamba günü Araf'ın uzun ısrarları yüzünden yataktan
Çarşamba günü Araf'ın uzun ısrarları yüzünden yataktan
Çarşamba günü Araf'ın uzun ısrarları yüzünden yataktan
Çarşamba günü Araf'ın uzun ısrarları yüzünden yataktan
Çarşamba günü Araf'ın uzun ısrarları yüzünden yataktan
Çarşamba günü Araf'ın uzun ısrarları yüzünden yataktan
Çarşamba günü Araf'ın uzun ısrarları yüzünden yataktan
Çarşamba günü Araf'ın uzun ısrarları yüzünden yataktan
Çarşamba günü Araf'ın uzun ısrarları yüzünden yataktan
Çarşamba günü Araf'ın uzun ısrarları yüzünden yataktan

Biz mağazadan çıktık. Anneme, Semra Hanım'a ve
Asel'e düğün için elbise aldıktan sonra Araf beni annem-
le beraber kaçırdı. Ben Araf'la birlikte alışverişe devam ettim.
Araf damatlık almaması için ona damatlık bakmaya baş-
ladık. Çok ısrar etse de beni gelinlikle görememişti. Bunu
için bana trip atsa da önemsemedim. Araf inatla düğün ye-
rini ve nasıl olacağını söylemedi. Araf'a siyah smokin tarzı
damatlık aldık. Papyonuyla çok tatlıydı. Perşembe günü
yorgunluktan isyan edip evden hatta yataktan çıkmadım.
Tabii her gün Araf'ın zoruyla ağrı kesici iğne vuruldum.
Bu sebeple özel günlerimi ağrısız atlatmış oldum. İğne yor-
gunluğuma bile fayda ediyordu. Cuma günü Araf gecenin
bir yarısına kadar eve gelmedi. Nerede olduğunu sordu-
ğunda ise düğün işlerini tamladığını söyledi. Cumartesi
günü Asel ve Berfu da dâhil olmak üzere yakın arkadaş-
larımın da bulunduğu kına gecesi temalı, daha çok dans

rı çıkalım lütfen. Hastanede olmak istemiyorum," diye
çocuk şımarıklığıyla çıkan sesimle, Araf'a daha da yakın
bekledim. Araf pes etmişçesine nefes verip yukarı çıkma-
ya başladı. Araf'ın kucagında yatar pozisyonda olmam işi-
nin belime vurmasına neden olsa da sesini çıkarmadı.
Yukarı çıktıktan sonra Araf beni yatağa bıraktı. Yanıma
yaklaşıp sanki anlayacakmış gibi ağrının yerini bulma-
ya çalışıyordu. "Yatmak iyi geldi, hem sıcak su da var, rahat-
ladım. Hadi artık uyuyalım," diye Araf'a yalan söyleme-
lerimle, Araf rahatladığını belirten hareketleri-
ni önce dolaba gidip kıyafetlerini alıp banyoya gidip giymek-
ti. Yanıma gelmeden önce ışığı kapatıp yanıma uzandı. Ben
kendine çekip sıkıca sarıldım. Ağrının verdiği rahatsızlık-
la ağlama seviyesine gelsem de derin nefesler alıp kendimi
sakinleştirmeye çalışıyordum. Aradan geçen uzun süre-
sonunda sıcak suyum soğumuştur. Araf da derin bir uykuya
dalmıştı. Araf'ın kollarını belimden çekip yavaşça yatağı-
mı kaldırdım. Uyuyamayacağımı biliyordum. Uyumam için ge-
çek anlamda yorgun olmam gerekiyordu. Yatağı için ge-
daki koltuğa oturup ileri geri sallanmaya başladım. Du-
tepesindeki evimizde ezan sesini duyamasam da, sabah-
duğunu, aydınlanmak üzere olan gökyüzünden anlayı-
lıyordum. Gökyüzünün aydınlanmasını izlemeye devam
edip başka şeyle düşünmeye odaklandım. Gökyüzü yeni
aydınlandığında Araf'ın bir şey anlamaması için yavaşça
yatağa yatıp gözlerini kapattım. Aradan geçen dakika-
larda alnıma konulan öpücükle yeni uyanıyormuş hissin-
verdim. Yaptığım doğru değil ama Araf'ı tedirgin etmek
istemiyordum. Allah'tan hiçbir şey anlamdı. "Günaydın ka-
rıcığım," dedi içten gülümsemesiyle. Sadece gülmekle ye-
tindim. Araf'a yaklaşıp yanağına bir öpücük kondurdum.
Araf dudaklarına yönelecekken onu durdurdum. Araf
anlamaya çalışırcasına bana bakıyordu. "Tuvaletim göb-
dedim yataktan kalkıp tuvaletin yolunu tutarken. Ne pa-
payım geldi. Tuvalete girip işimi hallettikten sonra elimi
yüzümü bol suyla yıkayıp çıktım. Araf mutfakta kahvaltı

biçimde kahvesini içmeye başladı. Her şey biten anı Araf'la arabaya binip yola koyulduk. Araf'a dönüp bakmadım etmem de, her saniyede kafamı cama çarpıyordum. Kafamı koltuğun gerisine doğru yasladım. Arabayı sürmeye rağmen her fırsatta bana kaçamak bakışlar atıyordum. Nedeni vardı; o da özel günümün her an geleceğini hissettiğim. Ciddi ağrı çekirdim. Karmın acıksa da bir hafta boyunca yemek yiyemem. Çünkü kusarım. Karmın ağrısı ve edisi sinirli ve alıngan olurum. İşte bu da Araf'ı zor bir hafta. Birlikte Araf'ın olduğu tarafa bakmadan arabadan çıkıp eve ilerleyip kapının önünde beklemeye başladım. Ciddi ne söyleyeceğini kestiremiyormuşçasına bana baktı. Araf, görmezden gelip hızla tuvalete girdim. Ve evet, tıbbi tıbbiğim gibi özel günümün merhaba dedim. Üst kata odama çıkıp pijama takımı giyip rahatladım. Evet, yaklaşık beş saat sonra başlayacak ağrının hazırlığını yapmak için mutfaka gidip su ısıtmaya başladım. Araf benim yaptıklarımı dayanamamış olacak ki, hızla yanıma gelip beni dolambaçlı arasına aldı. "Sorun ne? Bana neden soğuk davranmaya başladın?" Sesindeki endişe elle tutulur cinstendi.

"Araf bir hafta boyunca farklı ruh halinde olacağını, benim bu hallerime takılma ve üsteleme. Ciddi bir sorun yok. Tek sorun kızsızal döngümün başlaması," dedim açıklamasına. "Daha açık olsun?" dedi sorarçasına.

"Kadınların belirli zamanlar yaşadıkları özel günler vardır ya, benim de özel günüm başladı," dedim bu kez başka yere çevirirken. Evet, hiçbir şeyi kafasına takmayan ben, Araf'a bu konuyu anlatırken ciddi anlamda utanmış mı hissettim. Hem bir erkeğe bu nasıl söylenir ki? Sonuçta en utanç verici anı yaşıyordum. Araf ilk başta sorarçasına baktı. Daha sonra anlamış olacak ki kafasını sallayıp hafifçe sırtıttı. Her şey açıklığa kavuştuğuna göre ben şer

hahlandım. Araf benim bir yere kapırdamamı engelleyecek için bedenden tutmaya başladı. "Karmın ağrıyacak mı? Bu kezinde Araf'ı ağlarken görmüştüm. Bana anlatmaya düşünme de, en sonunda adet sancısı çektiğini söylemişti," dedi anlayışla sesle. Bu durum daha ne kadar utanç bir hal alırdı ki? "Evet, ağrım olacak, hem de ciddi anlamda. Bu nedenle bir hafta boyunca doğru dürüst yemek yiyemeyeceğim. Halsizlik yüzünden yataktan çıkmaya hazırlanamayacağım. Nedeni ise ağrım yüzünden sırtüstü yatamayacağım. Lütfen daha fazla soru sorup beni rahatsızlama. Şimdi evde sıcak su torbası varsa bana getir. Karmın ağrımaya başladı bile," dedim. Araf bir saniye durmadı. Hızla duvardaki mutfaktan çıktı. Kaynayan suyu ve hızlı hareketler sırasında Araf hızla yanıma gelip elime dedi sıcak su torbasını bana verdi. Kaynayan suyu torbaya doldurdum. Sıcak su torbasının ağrımı iyice kapattıktan sonra elimi mutfaktan çıktım. Araf tedirgin hareketle beni takip ediyordu. Tek kişilik koltuğa oturup sıcak su torbasını karnıma koydum. Her saniye giderek artan ağrı hafızamı da kayıtlı olduğu şiddetine ulaştığında gözlerimi sımaksı kapayıp uykumun gelmesi için başka şeyler düşünmeye başladım. Acıyı kafamdan atıp Araf'la geçirdiğim huzurlu günleri düşündüm. Ağrı artık nefes alışlarım zorlaşırken beni geri sallanmaya başladım. Ne kadar geçti bilmiyorum ama gözlerimi açtığımda tam karşımda suratı acıyla buruşmuş Araf'ı görmeyi beklemiyordum. Sanki benim acı çekmem ona da acı veriyormuş gibi görünüyordu. "Araf gel yat, ben bu gece uyuyamam," dedim zar zor çıkan sesle. Bir anda Araf beni kucığına alıp dış kapıya doğru ilerletmeye başladı. "Araf nereye gidiyoruz," dedim telaşla. "Hastaneye, sana ağrı kesici yapsınlar, acı çekmeni görmeye dayanamıyorum."

"Sevgili, canım, hiçbir yere gitmeyeceğiz. Hadi yuka-

23. Bölüm



Ayza, "Ablacığım, senin çocuğun olursa bu güzelliği daha da artar. Hem bebeğinle çok zaman geçirirsin," dedi. Başlarda sesi yumuşak olmasına rağmen sonlara doğru kıskançlıkla kısıp bir hal aldı. Bak sen bizim bütçüden. Hem kıskanıyorlar, hem de çocuk fikrini kabullendirmeye çalışıyorlar.

"Olmaz ki öyle, biz büyüdük artık. Bebek olması daha iyi olur," dedi Ayaz.

"Hadi bakalım bilmişler oyun oynayalım," dedim ki-
yifle. Ben çocuklarla uzunca bir süre oyun oynadım, ta ki
Araf odaya gelip bizi çağırana kadar. Akşam yemeği ye-
necekmiş. Çocukları toparlayıp aşağı indik. Araf ve Ayşe

"Bundan sonra bu şekilde olacağına emin olabilirsiniz." tabii ki bunu söyleyen Araf'tı. Elimdeki tepsiyi dökmemeğe gayret ederek içeri girdim. Sanki ne konuştuğlarını duymamış gibi kahveleri verdikten sonra Araf'ın yanına gelip oturdum. Peşinden ayrılmayan kuyruk gibi tam dibindeydim. Araf onun yanında olmamdan gayet memnun

"O resmi attım çünkü abimin rahatsızlığı ve sorunu-
rının seni üzmesini istemedim. Sen zaten abimden ayrı-
mıydın. Ben de unut ve mutlu ol diye yaptım. Sana karşı
kötü hiçbir düşüncem olamaz. Seni üzdüysem kusura
tüm kalbimle özür dilerim. Bence sen en iyileri bul-
cek kadar iyi bir insansın. Koray ve benim için yaptığın-
ı unutmadım. İşte bu nedenle mutlu ol istiyorum." dedi.
Bana tekrar sarılsa da karşılık vermedim. Ona bir kez daha
güvenirsem daha kötüsünü yapabilir, bu nedenle hep ma-
safeli olup onu uzağımda tutacağım. Kollarını üzerim-
den çektikten sonra hiçbir şey söylemeden odadan çık-
tı. Çocukların odasına ilerledim. Çocukların odasının kapı-
aralık şeklinde duruyordu. Kapıya iyice yaklaştığımda oda-
dan gelen sesler dikkatimi çekti. "Ya ama dayı, bu yapı-
ğına hile derler!" dedi bu sevimli sesteki konuşanın Ayza
olduğunu anladım.

"Bana ne, ben kimseyi istemiyorum. Dayı sinir etme in-
sanı ya, ben ablamı kimseyle paylaşmam. Hem neden ma-
baskı yapalım ki? Demek ki o da çocuğu olsun istemiyor,"
dedi tüm bilmiş tavrıyla; Ayza konuşmuştu.

"Ayza ne kadar ayıp, ablan neden çocuğu olsun istemeyin?
mesin? O da istiyor ama çekiniyor. Siz beni dinleyin, ila-
edin ablanızı. Ona deyin ki, biz bebek sevmek istiyoruz.
Tatlı minik bir bebeğimiz olsun. Sakın ablanızı sinirlende-
meyin, çocuklardan soğumasın. Çocukların ne kadar tatlı
olacağını gösterin tamam mı?" dedi çocukları ikna etmeye
çalışırken. Düzenbaza bak sen, neler planlıyorsun... Ne kar-
naz kocam var benim, hemen hebek istiyor. Yani tamam,
elbet çocuğumuz olacak ama daha düğün olmadan planlar
başlamış. Hayır, yani onları ikna etmek yerine, beni ikna
etmeye çalışsa daha mantıklı olacak. "Of dayı, tamam, pa-
pacağыз, git hadi sen. Ablam seni burada görmesin anlar
çünkü. O çok uyanık," dedi Ayaz. Araf kapıdan çıkar çı-
maz benimle karşılaştı. Yüzündeki 'eyvah yakalandım' ü-
desi görülmeye değerdi. "Konuştuklarınızı duydum. An-
değil mi çocukları suça ortak ediyorsun?"

"Hiç bana öyle bakma, seneye bu zamanlar kucagımda
çocuğum olsun istiyorum. Kızım olursa annesi gibi olsun,
minik gibi gülsün istiyorum. Oğlum olursa da, onu şim-
şiden korumacı ve güçlü yetiştirmek istiyorum. Bana öyle
bakma, baba olmamın tam zamanı. Genç baba olmak isti-
riyorum. Hem benimle yaşat arkadaşlarımdan ikinci çocukları
oldu. Ben anlamam, kendini hazırla."

"Ben de on dokuz yaşında gençliğimin baharındayım.
Neyin erkeği söyler misin? Elimden gelse, izin vere-
ceğimi bilsem, şu dakika başlarım çocuk çalışmalarına. Şu
an için olsun da, balayında kimin istediği olacak göreceğiz
kızım. Dediğim gibi, kendini şimdiden hazırla. Hafta-
ya balayında çalışmalar başlayacak."

"Of iyi tamam," dedim son merdivenleri yavaş yavaş in-
ken. Araf'ın yanına gittim. "Hadi gidelim açlıktan ölüm."
"Ölürsün tabii, saat öğlenin biri," dedi hafif uyarıcı bir
la. Sesimi çıkarmadan Araf'ın peşinden gittim. Araf'ın
kapısını kilitledikten sonra anahtarı bana verdi. Yanıma
Araf olduğu için çanta almamıştım. Anahtarı cebime sok-
tım. Telefonum da diğer cebimdeydi. Arabaya binip
pımı kapattım. Emniyet kemerimi de bağlandıktan sonra
Araf arabayı çalıştırdı. Dağ yoluna yakın, küçük, gül man-
zaralı bir yere geldik. Mis gibi temiz havada, restorantın
dışındaki tahta taburelere karşılıklı oturduk. Otuzlu yaşı-
rında, güzel yüzlü bir kadın yanımıza geldi. "Hoş geldim-
ne alırsınız?"

"İki kahvaltı tabağı. Dört tane krep ve portakal suyu al-
sun," dedi Araf.
"Tabii hemen."

Araf'la birlikte iki dağın tam ortasında kalmış küçük
gölün olduğu tarafa bakmaya başladık. Bir süre sonra Araf
elinde tabakalarla gelip tabakları masamıza koydu. "Ablam
olsun," dedi güler yüzle. "Teşekkür ederiz," dedim ayrı-
samimiyetle. Araf da açılmış belli, direkt krepi eline aldı-
ğı gibi büyük bir keyifle yemeğe başladı. Neredeyse hiç
konuşmadan kahvaltımızı yaptık. Abla tekrar yanımıza
geldi. Boş tabakları aldı. Ben kalkarız diye beklerken Araf
abladan iki tane Türk kahvesi istedi. Araf'a anlamayan ba-
kışlarla baktım. İşte yine o ifade... Bir şeyi söylemekte söy-
lememek arasında kalmış gibi.

"Keyif kahvesi içmeden gitmeyelim dedim. Hem konu-
şuruz. Başkasına gitmek yerine benimle dertleşirsin, olmaz
mı? Birbirimize faydalı olalım." Abla kahvelerimizi mas-
ya bıraktıktan sonra gitti.

"Eflin, seninle konuşmak istediğim bir konu var," dedi
cevap bekleyen sesiyle. Kahvemden bir yudum aldım.
"Seni dinliyorum."

"Karıcığım, dün annemle yaşadığınız tüm olayı hem
senden, hem de annemden dinledim. Kesinlikle sana hak-

senin demiyorum. Kendi düşünce yapına göre haklısın. Ama anneme de hak ver, bizim evli olduğumuzu bildiği için, ona göre korumuş. Senin de böyle olmanı istiyorum. Sakin kendi böyle görmüş. Senin de böyle olmanı istiyorum. Sakin beni yanlış anlama, ben her daim senin yanındayım. Seni ne kendi aileme, ne de senin ailene ezdirmem. Dün sen orada olmana rağmen seni savundum. Savunmam da hakta olmamam. Haklı da olsan haksız da olsan ben her zaman gerekçeliyim. Senden sadece annemin kafa yapısının eski olduğunu göz önünde bulundurmanı istiyorum. Şöyle düşün, oğlunun delicesine sevdiği kız gelip sana senin hoşuna gitmeyecek şekilde davranıyor. O zaman sen ne hissedersin?"

"Nasıl düşündüm, benim gelinim bunu yapsa ne yapardın diye. Hoş bir şey değilmiş. Yani ben çok sinirlenirdim. Her ne olursa olsun o benim büyüğüm, bu şekilde davranmam doğru değil. "Özür dilemem için size ne zaman geliriz?"

"İkimiz hıtsın, gâdelim bir tanem," dedi keyiflenen sesle. En doğrusu özür dilemek, Araf haklı. Düşüncesi buna ters de olsa saygılı olmam gerekiyor. Hem şu Asel meselesine de bir çözüm bulmuş olurum. Araf hesabı ödemesinden sonra arabaya bindiğimiz gibi soluğu düğün davetiyelerinin yapıldığı dükkânda aldık. Her yerde raflar, rafların üzerinde de davetiyeler vardı. Ferah ve renkliydi. Çalşan beyefendi direkt yanımıza geldi. "Buyurun, hoş geldiniz, ne bakmıştınız?"

Araf, "Düğün davetiyesi bakacaktık," dedi bıkkın sesiyle. Çalşan, bizi bir masaya yönlendirdi. Biz Araf'la oturup beklemeye başladık. Görevli adam, elinde büyük hacimli bir dosyayla gelip, dosyayı önümüze bıraktı. Araf'la dosyadaki örnekleri inceledik ama hiçbirini beğenmedim.

"Şey aslında daha yaratıcı örnekler olsa hiç fena olmaz," dedim adama doğru. Görevli hızla yerinden kalkıp kırmızı bir dosyayla yanımıza gelip önümüze bıraktı. İlk örnek bile çok ilgimi çekse de bakmaya devam ettim. Birkaç ör-

şeyler, benim başarıyı etkileyemeyecekti. Mesela bir adam gelip 'karın elimde' dediğinde bana ne diyebilirdi? Benim dedim. Tabii toy çocuk zekâsındaydım o zamanlar. Anımsıyorum. Gördüğümde dedim ki; işte bu kız için başardın, parladın, vazgeçilir. Benim vurduğum o silahlı çatışmada kurtul sendin. Amerika'dan dağ evine kadar bizi takip etmişler. En uygun zamanda saldırdılar. Beni öldürmekten ziyade süründürmekti amaçları. Seni öldürüp beni yapayım diye haline getireceklerdi. Ama başaramadılar. Hastanede kaldığımız akşam, senin ne düşüneceğini umursamadan plan yaptım. Ama o an bana doğru gibi gelmişti... Önce hastanede ikna ettim. Sonra anneni. En sonunda işlemlere başladık. Hastanede attığın o imza vardı ya, işte biz o imzayla imlenmiş olduk. Beni de anla... Senin Ateş ailesine girmen benim karım olman bile çoğu düşmanımı senden uzaklaştırmaya yetti. Biliyorum, doğru değil, sen her anı yaşamı istersin. İstersen güzel bir düşün yaparız. Sonra da sana bir balayı. Ne dersin, kabul ediyor musun?"

"Araf sana diyecek hiçbir şey bulamıyorum. Nikâh ne murunu nasıl ikna ettin?"

"Nışan videomuzla. Oradaki mutluluğumuz nikâh ne murunu aşkımıza inandırdı," dedi keyifle. Yine her şey benim iyiliğim için yapılmış. Keşke Araf bana durumu anlatsaydı, benim haberim olan bir evlilik olsaydı. Bir yandan da şöyle düşünüyorum. Bu dünyada, bir hastanede ve her şeyden habersiz evlenen çok az insan vardı. En azından bize özel bir evlilik oldu. Araf'a kızgın bakışlar gönderirken içimde bir yerlerde onu çok sevdiğimi biliyordum. Ve düşün işine gelirse; kararsızım.

"Bilmiyorum. Biz evlendikten sonra düşün olman saçma olmaz mı?"

"Neden saçma olsun ki? Bugün sana bu gerçeği söyle meseydim okulun bittikten sonra bir düşün yapacaktık. Bizim evli olduğumuzu ailelerimiz ve düşmanlarımız biliyor. Düşmanlarımızın bilmesinin nedeni seni araştırmaları..."

"Hadi diyelim düğün yapacağız, nasıl olacak? Yani pek çok farklı şeyit var."

"Senin özellikle olsun dediğin ve istediğin şey varsa, o olsun. Hani bazı kızlar kır düğünü isterler ya."

"Açıkça hiç düşünmemiştim. Benim için fark etmez. Sa-
dece bine özel olsun ve mutlu olalım yeter."

"Tamam o zaman karıcığım, şimdiden gelinliğini seç.
Çünkü haftaya pazar günü düğünümüz var. Düğüne nikâh

memurunu da çağırırız. Hem nikâh tazelemiş oluruz, hem de yakınlarımız bu sahneye şahit olurlar."

"Tamam o zaman, senin dediğin olsun. Araf bir hafta
bile yok, nasıl yetiyecek o kadar şey? Hiç düşünmüyor-

sun."

"Sen bana bırak karıcığım. Hadi üzerini değiştir çıka-
lim."

"Nereye gideceğiz anlamadım?"

"Önce kahvaltı yaparız, sonra da davetiye seçip bastı-
rırız."

"Öyle olsun bakalım Araf Bey. Şimdi dışarı çıkın da
göreyim."

Araf bana manalı manalı bakıp dışarı çıktı.
Düğün evlilik derken kalbim deli gibi atmaya başladı. Ta-

man, habersiz evlendik ama Araf bunu telafi edecektir.

Yataktan aheste aheste kalkıp banyoya gittim. İhtiyaçla-

rumu hallettikten sonra tekrar odaya girip kıyafet dolabının

karşısına geçtim. Klasik bir kot ve kot gömlek alıp hızla

giyindim. Saçlarımı kendi haline bırakıp spor ayakkabı-

larımı giyip hoplaya zıplaya aşağı indim. Birden aklıma

bu ağrıyla uyanmam ama işin içine Araf girdikten sonra

ağrımı hissetmemem geldi. Aklımı nasıl meşgul ediyorsa

artık...

"Elin, daha dikkatli in. Ayağın kaysa, düşsen, boynunu
kırarsın o zaman ne olacak?"

"Araf sinir etme beni! Seksen yaşında nine değilim ki,
gencim ben, hoplamak benim hakkım değil mi?"

"Hopla hopla, bir yerine zarar ver, o zaman görüşürüz
senle."

Onun evindeydim. Biraz dertleştik. Sadece bir kadeh kaldırı-
 Ama bünvem alışkın olmayınca çabucak sarhoş ol-
 Fiskisi gibi olalım. Beni yanından ayırma. Benim kalbim
 etme. Beraber zaman geçirelim. Seni seviyorum," dedi-
 tüm içtenliğimle. Kollarımla daha sıkı sarıldım. "Çok ya-
 kın arkadaşın kız mıydı, erkek miydi?" dedi merakla. Ya-
 nikle, "Sarhoşum hatırlamıyorum," dedim hemen. Araf
 gerilen vücudu, benim de gerileme sebep olsa da, önemi-
 miyor numarası yaptım.

"Bakalım yarınki bahanen ne olacak Eflin Hanım."

"Ben de merak ediyorum." Kokusunun verdiği buza-
 yanımda olmasının verdiği güvenle gözlerimi kapattım.
 Sabah fazlasıyla kendini belli eden baş ağrısıyla uyandım.
 Haksızlık ama bir kadeh yüzünden bu kadar ağır çekmem.
 Kafamı yerinden kaldırmadan Araf'tan tarafa döndüm.
 Yatakta değildi ama camın önündeki tekli koltukta otu-
 yordu. Bana bakan gözlerinde daha önce görmediğim bir
 şekilde bakıyordu. Elindeki içki bağırdığını hızla ka-
 na dikti. Sehpanın üzerinde duran şişeleri yeni fark ettim.
 Tam üç şişe boş, dördüncü de yarısına gelmişti. Araf bu
 kışkırtıcı üzerimde sabitlese de tek kelime etmedi. Yaptığı
 tek hareket boşalan bardağı doldurup kafasına dikmekti.
 Ne olduğunu anlamakta zorlandığım için yataktan yavaş
 ve bitkin hareketlerle doğruldum. Araf her hareketimi iz-
 ledi. "Ne o? Benim sarhoş olmamı mı kışkırtıyorsun? Olma-
 ki böyle sevgilim, daha yaratıcı olman lazım." Araf tepki
 göstermeden içmeye devam etti.

"Araf neden bu kadar çok içtin, bir sorun mu var?"

"Hayır, sorun yok. Sadece dün gece nerede olduğumu
 merak ediyorum. Kiminleydin, nerede, ne yaptın?"

"Dedim ya, arkadaşımıydım. Uzun zamandır görüş-
 miyordum. Dün sohbet etmek için yanına gittim."

"Ne yaptınız?"

Sesinde meraktan çok sinir vardı. Söyleyeceğim bir şey
 bile onu sinirden delirtebilirdi. "Konuştuk sadece, bir de
 beraber yemek yedik. İlk başta annelere gittim, annemle

ahdet edecektim. Ama sağ olsun annem beni çileden çıkardı. Neymiş efendim, annemin yanına giderken senden izin alman gerekiyormuş. Daha neler neler... Araf'la kaldığın yer sana için annelerin yanında kalamazsın. Oğlumun yanına git, ama menemen et, falan filan dedi, beni delirtti. Ben de tabii dedi. Ben de anneme dedim, Resmen bana kadavrumun yanına gittim. Dün gece o şekilde giyinmemin tek nedeni annemi sinir etmektir."

"Dün hangi arkadaşınla buluştun, isim ver?" Her kelimeyi vurguladı. Az önce ona annenle tartışım dedim ama onu umursamamak yerine bana dün gece nerede olduğumu soruyor. "Eğ'yle buluştum. İsmi erkek ismi olduğuna bakma, o benimle değil, daha çok seninle ilgilenir. Zaten babam başka türlü erkeklerle yakın olmama müsaade etmez."

"İşe buna sevindim," dedi keyiflenirken. "Araf bana anlatmak istediğini ya da bilmemi gerektirecek bir şey var mı? Bak, bana çok yakın davranıp, benden uzaklaşmanı istemiyorum. Benden uzaklaşmanı istemiyorum. Bu bana anlatmıyorum. Dün gece de söyledim. En azından bir-iki gelmiyor. Dün gece de söyledim. En azından bir-iki geçirdiğimiz zamanlar azalmasın. Mesela hastaneden çıktktan sonra beni eve postaladın. Beni eve sen bırakabiliyorsun. Bazı şeylerde daha dikkatli ol. Benden gizlediğin şeyler varsa bunu hemen şimdi bana söyle. Başka bir gün söylemek istediğinde seni dinlemeyebilirim," dedim tehdit eder gibi. Araf yavaşça kalkıp yatağa geldi ve bir köşesine oturdu. "Eflân, şimdi sana söyleyeceğim şey yüzünden bana kızabilirsin ama sonuna kadar dinle beni," dedi. "Tamam," dedim sabırsız bir şekilde.

"Genç yaşta edindiğim başarı sayesinde çok iyi bir hayatımız olsa da, bunun görünmeyen bir yüzü; bir karanlık tarafı var. Bildiğin üzere mafyaların lideriyim. Bu peşinde pek çok sorumluluk getiriyor. Eskiden, yani sen hayatıma girmeden önce evleneceğim kadının en nefret ettiği kadın olmasını isterdim. Böylece onun başına gelecek kötü

22. Bölüm



Bir süre dışarıdan kaldıktan sonra eve geri döndüm. Yalpalaya yalpalaya girdim içeri. Vay tüm kadro tamamdı. Doğruca Semra Hanım'a yaklaştım. "Bakın tam da sizin söz ettiğiniz biri gibi oldum," dedim kelimeleri zor zor kullandım. "Eflin ne demek istedi?" diye sordu huzla Araf. "Bir şey yok abi," diye geçiştirmeye çalıştım. "Araf beni konuşsana, fahişe olmaktan söz ediyor desene, utanmaz mı?" dedim kahkaha atarken. Benim bunu söylememi birlikte Araf bana ölümcül bakışlar atmaya başladı. Oysa kendimden uzaklaştırmış olmama rağmen huzla yanına geldi. Bana dikkatle baktı. Sanki gerçeği arar gibi... Ben Araf'ı kıskandırmak için bile başka bir erkeği kullanmışken, sadece Semra cadısının bir lafı yüzünden utanımdan olamamam.

"Bundan sonra hiç kimse Eflin'le benim ilişkiye katılmayacak. Kimse kendi düşüncelerini kabul ettirmeye çalışmayacak. Anladınız mı?" Araf olabildiğince kuvvetle bağırdı. Korkmadım desem yalan olur. Dilim tutuldu sanki. Sinirli sesi öfke saçan gözleri yüzünden ne yapacağımı şaşırdım. Annemin yüzündeki şaşkın bakışlar, babamdaki sinir, Semra Hanım'daki ezen bakış, hepsi birleşip üzerine doğru gelmeye başladı. Sanki konuşmasalar bile gülele baskı uyguluyorlardı. Araf tekrar bana döndü. "Sonra evde hesaplaşacağız sarhoş kedi!" Beni belimden kavrayıp kucağına aldı. Hızlı adımlarla, arabanın arkasına beni bıraktıktan sonra ön koltuğa oturup arabayı çalıştırdı. Uzun süredir durmayan hıçkırığımla birlikte eve vardığımda içimdeki korku katlanamayacak derecedeydi. Araf arabayı durdurup yanıma geldi. Tekrar kucağındaki yerim

Semra Hanım ve Yağız Bey Yekta'yla İzmir'e gitmişti. İsmek ki Yekta Berfu'nun peşini bırakmayıp buraya döndü. Semra Hanımlar da bu nedenle döndüler sarurum. Annemden sonra Semra Hanım da sıkıca sarıldı. Asel beni dükten sonra başını yere eğip bekledi.

"Kızım sen nereden çıktın? Araf'ın yanından ayrıldın. Beni sanıyordum."

"Seni görmeye geldim istemiyorsan giderim."

"Saçmalama tabii ki de, gitmeni istemiyorum."

"Eflin, kızım, Araf'ın burada olduğundan haberi var mı?" dedi hemen Semra Hanım. "Hayır, Semra Hanım yok. Sevgilime hesap vermek zorunda değilim. Hele ki kendi evime gelmek için ondan asla izin almam." Annemlik görüşmeye karışamaz. Kadına bak sen, hemen kaynana bakmayın Semra Hanım, bana böyle davranamazsınız.

Annemin yanına oturdum. Bana kapıyı açan kız ölmüş bir dilim pasta koydu. Hızla yanımdan uzaklaştı.

"Anne, bu kız kim?"

"Yeni hizmetlimiz. Araf yolladı. Bize hizmet etmesi için."

"Araf neden bizim eve hizmetçi yollasın ki?" dedim ben.

Semra Hanım, anneme kaş göz işareti yaptı. Anladığı üzere annemler her şeyi biliyor. Yani gizli nikâhtan haberleri var. "Anne, ben bugün burada kalacağım. Odam özledim, gidip özlem gidereyim. Ayrıca rahatsız edilme istemiyorum."

"Olur mu canım öyle şey? Senin yerin Araf'ın yanı. Senin evin burası değil, Araf'la kaldığın yer. Hem oğlunun izni olmadan burada kalamazsın olmaz," dedi Semra cadısı. Artık ona Hanım falan demem. Şuna bak, Araf'la evlendiğimi bildiği için hemen kaynana triplerine giriyor.

"Bu konu ne sizi, ne Araf'ı ilgilendirir. Burası benim evim, bundan sonra burada kalacağım, var mı diyeceğiz? Ben sinir etmeyin. Kendi evime gelirken ve kendi evimde kalacakken kimseden izin almak zorunda değilim. Haddimi

bilin. Benim büyük olabilirsiniz ama benimle bu şekilde konuşamazsınız!"

"Şuna bak sen, önce canım cicim, sonra emirler yağdı. Haddini bil haddini! Senin karşında arkadaşın yok, kayınvaliden var! Benim dediğimi yapacaksın. Oğlumu memnun edeceksin," dedi bağıarak.

"Hah kayınvalideymiş! Neyin kayınvalidesi pardon? Ben oğlumuza evli değilim, sadece sevgilisiyim. Ne demek memnun edeceksin? Ben fahişe miyim? Terbiyenim?"

"Hah kayınvalideymiş! Ben fahişe miyim? Terbiyenim? Ben oğlumuza evli değilim, sadece sevgilisiyim. Ne demek memnun edeceksin? Ben fahişe miyim? Terbiyenim?"

Tanım, benim büyüğüm ona saygılı olmam lazım ama bu şekilde konuşma tarzı bana ters. Semra cadısı bana ters konuşur atmaya başladı. Hızla ayağa kalkıp odama gittim. Kot port ve göbeği açıkta bırakan kırmızı gri bir gömlek giydim. Topuklu ayakkabılarımı da giydikten sonra hazır- lıktım. Aşağı indim. Beni ilk gören Semra cadısı oldu.

"Nereye bu kıyafetlerle? Araf'ın yanına mı gidiyorsun?"

"Araf'ın yanından yeni geldim, ne işim var onun yanın- da? Hem o şirkette fazla meşgul. Ben de arkadaşımın yanına gidiyorum. Çok merak ediyorsanız söyleyeyim erkek arkadaşımın yanına gidiyorum," dedim. Telefonumu bile-

rek eve bıraktım. Arabama binip yola çıktım. Saat çoktan iki olmuştu. Yolum yarısında arabayı bir yere bırakıp taksiye bindim. Taksiiye verdiğim adresle intikamıma giderek yaklaşmış oldum. Göze göz, dişe diş, kana kan, intikam, Araf Araf.

görmek kalbimi parçalara ayırma da hiçbir şeyin farkına
değilmiş gibi davrandım. Araf'ın yanına gidip kalbime bittim.
dim. "Hadî gidelim. Çok sıkıldım," dedim nepeli çikolata
için uğraştığım sesimle. Araf bana belli etmemeye çalıştı
da, yüz ifadesi her şeyi açıklıyor.

Bana dikkatle baktı. "Benim şirkette işim var, seni takibe
ye bindirip şirkete geçeceğim." Belimden tutup beni çıkarttı
yönlendirdi. Beni hastane önündeki takaslerden birine bıraktı.
Arkasına bakmadan arabasına doğru gitti. Şimdi
den doktoru dinleyip beni yalnız bıraktı.

Eve geldiğimde, taksiciye cebime tıkıştırdığım parayı
verip taksiden indim. Kapıda beklemeye başladım. Evin
anahtarı ben de yok ki. Çok zeki sevgilim bunu düşünmemi
di. Ben eve nasıl gireceğim? Arayamayacağım da... Yalnız
kalmaya ihtiyacımız var ikimizin de.

Kapının önündeki merdivene oturdum. Telefonumdan
bir müzik açıp dinlemeye başladım. Ne zaman Araf'ı ta
kıntılı olacak kadar çok sevdim? Ben Araf'ın benden uzak
olmasını istemiyorum ki. Sadece intikam oyunum işle
doktoradan böyle bir ricada bulundum. Şimdi Araf'la
aram bozulursa ne olacak? Ama Araf bana söz verdi, ben
dan sonra kimse aramıza girmeyecek. Sadece ben iyileş
ne kadar bana uzak davranacak, o kadar. Yani söz konusu
Araf benden uzak duramaz ki.

Evin ön tarafına dolanıp bahçeye geçip hamağa uzan
dım. Biraz sallandım bir yandan da müzik dinledim. Bizim
evimiz mutluluk yuvarımız olacak. En sonunda yine
hamakta gözlerimin kapanmasıyla uykuya daldım. Araf'la
birlikte yaşamak yanımda olduğunu bilmek bile bana fa
lasiyla huzur veriyor. Çok fazla sıcak olduğumu hissettim.
Bu bunaltıcı sıcak yüzünden uyandım. Uyandığımda yata
ğımda Araf'la birlikteydim. Bana sanki kaybetmekten kor
karcasına sarılmıştı. Sesimi çıkarmadım ve arın tadını ya
dım. Sabah kuş cıvıltılarıyla uyandım. Yatağa baktığımda
yalnız olduğumu anlamam zor olmadı saate baktığımda

ne çoktan öğlen olmuştu. Bir dakika... Üzerime geceliğimi
bir kot ve gömleği giyip, saçlarımı doğal haliyle bırak-
tım. Spor ayakkabılarımı da giydim. İşte hazırım. Aşağı

indüğimde mutfak masasına hazırlanmış kahvaltıyla kar-
şılaştım. Nasıl yanı? Araf bana kahvaltı mı hazırladı? Ta-
bii ki. Güzelce kahvaltını yapı, seni seviyorum." Ben de
beni bekleyen toplantıya geç kalırdı. Masaya oturup Araf'ın
hızla toplandıktan sonra Araf'a teşekkür etmek için aramaya
başladım. Telefon uzun süre çaldı, en sonunda açıldı.
"Buyurun Araf Ateş'in telefonu, ben sekreteri, nasıl yar-
dım olabilirim?"

"Ben Eflin, Araf'ın sevgilisi. Araf'la görüşecektim?"
"Kendisi toplantıda Eflin Hanım, ben çıktığımda aradı-
ğınızı söylerim. Bir notunuz varsa iletebilirim."

"Yok. İyi çalışmalar." Saat öğlen bir olmuştu. Evi genel
arayıp bir taksi çağırdım. Gelen taksiyi camdan gör-
menle telefon kabıma bir miktar para sıkıştırdım. Kapi-
nın arkasındaki anahtarla kapıyı kilitleyip taksiye bindim.
Taksiciye babamın evinin adresini verdim. Annemlerle
görmem gerek. Onları özledim. Taksi evimin önünde
durduğunda telefon kabıma sıkıştırdığım parayı taksiciye
verdim. Paranın üzerini alıp taksiden indim. Evin bahçe-
sinden geçip ana kapıya ulaştım. Kapıyı tıklatıp beklemeye
başladım. Kapıyı yirmili yaşlarında bir kız açtı. "Buyurun,
kime bakmaktasınız?"

"Anneme," dedim hemen. Kızın yüzü birden beyazladı.
"Çür dilirim, buyurun efendim," dedi kenara çekilirken.
Salondan gelen kahkaha sesleriyle adımlarımı o tarafa çe-
virdim. İçeri girdiğimde büyük bir sürprizle karşılaştım.
Annem, Semra Hanım, Asel ve ismini bilmediğim bir kız
daha, oturmuş sohbet ediyorlar. Annem beni fark etmesi-
yle yerinden hızla kalkıp bana geldiği sıkıca sarıldı. Hani

"Sizden bir şey rica edebilir miyim?"
"Tabii ki. Sizi dinliyorum."

"Araf'a, ona olan bağlılığım yüzünden ilaç kullanmadığım için, bir süre boyunca farklı odalarda uyumamız gerekiyordu. Bir de birbirimizi daha az görüp benim takıntımı, yeme-meme yardımcı olması gerektiğini söyler misiniz?"

"Söylerim ama neden böyle bir şey yapayım ki?"
"Benim üzerimde kurduğu baskıyı azaltmak istiyorum. Lütfen yardım edin."

"Peki. Sizin dediğiniz olsun." Psikologuma teşekkür edip odadan çıktım. Araf koridorlarında kafasını eğmiş, volta atıyordu. Beni fark eder etmez yanına geldi. "Ne oldu? Sorun neymiş?" dedi. Endişe içinde. Ona bilmem ki dercesine baktım. Tam bu sırada Eda Hanım odasından çıktı. "Araf Bey sizinle özel bir görüşme yapmam lazım. Buyurun odama," dedi çıkartarak bana göz kırparak.

"Sen burada bekle meleğim, hemen geleceğim," dedi. Başımın üzerine bir öpücük kondurup doktorun odasına girdi. Ben de Araf kapıyı tam kapatmadan tuttum. Hali aralık kaldı. İçeriye dinlemeye başladım.

"Buyurun Araf Bey, şöyle oturun. Sözü uzatmadan dede geleyim. Eflin Hanım'ın size olan aşkı çok büyük. Bu nedenle, en basiti; siz olmadan uyuyamıyor. Yavaş yavaş siz olmadan yemek yememeye, dışarı çıkamamaya bağlayabilir, zamanla bu siz olmadan nefes almak istemiyorum evresine kadar gelebilir. Eşinizde obsesif kompulsif bozukluk var. Size karşı takıntılı hale gelmiş. Bazı hastalar 'kapıyı kilitledim mi' paniği yaşarken, eşiniz sizi takım haline getirmiş. Eflin Hanım'ın tek korkusu siz kaybetmek. Aklındaki düşünce ise; onunla uyumadım, ya ölürse kodusu. Sizinle uyumadığı için sizin öleceğinizi düşünüyor. Şöyle ki, sürekli yaptığı şeyi yapmazsa düzen bozulduğu için kötü şeyler olmasından korkuyor. Açıkça konuşmak gerekirse, biraz ondan uzaklaşmanız gerekli. Bazı gezeler eşinizin yalnız uyumasını sağlayın. Siz olmadan da uy-

...yemek yemesi için onu teşvik edin. Ben eşinize hiçbir öneri sunmamıştım. Eşiniz bana sizin onun üzerinde kurduğunuz etkinin hafiflemesi için bir süre ayrı kalmanız gerektiğini söylememi istedi. Eşinizin bu isteği, durumun tedavi edilebilir olduğunu gösteriyor. Kendini tamamen kaybetmemiş. Doğruyu söylemek gerekirse, eşimin bu teklifinden önce sizinle bu konuşmayı yapmaya karar vermiştim. Eflin Hanım da farkında olmadan tedaviyi bana önermiş oldu. Ama siz sakın ona rahatsızlığından bahsetmeyin. Bu tür rahatsızlıklar endişe korku ve panikle daha da büyür. En sonunda bu iş intiharla bile sonuçlanabilir. Eşinizi takibe alıp, onun davranışlarını bana haftalık rapor edin." dedi ciddiyetle. Araf tek kelime etmedi, bir süre bekledi. "Peki, ilaç tedavisi var mı?" dedi sesindeki acıyı ben bile hissetmiştim. "İlaç tedavisi var. Ama bağımlılık riski olduğu için Eflin Hanım'a önermiyorum. Bu rahatsızlığı sizin yardımınızla yenebiliriz. Merak etmeyin, eşinizin iradesini kaybetmemiş, nasıl davranması gerektiğini biliyor. Sadece sizin yardımınız bile rahatsızlığın bitmesine yeterli." Araf kafasını salladı, hiçbir şey söylemedi. Yavaşça ayağa kalktı. Hızla kapının önünden çekildim. Tuvalette-
rin işaretlerini takip etmeye başladım. Hastaneye ne için geldik, ne sorunun çıktı. Yani ben gerçekten hasta mıyım? Birden kafamda 'Araf, sen olmadan ölsem de yemek yemem' diyeşim yanıka yapmaya başladı. Zaten onsuz uyuyamadı-
ğımı farkındayım. Şimdi de yemek yemeyeceğim, sonra kim bilir neler çıkacak ortaya. Ben gerçekten hastayım.

Tuvalete girer girmez elimi yüzümü bol suyla yıkadım. Doktorun söyledikleri beynime hücum etmeye başladı. İntiharla sonuçlanabilir. Eşinizi takip edin... Tam bu sırada telefonum çalmaya başladı. Cebimden çıkardım.

"Efendim Araf?"

"Neredesin? Sana beklemeni söylemiştim." Sesindeki parıltı anlamak zor olmadı. "Tuvaletteyim. Birazdan geli-
rim." Ve telefonu kapattım. Tuvaletten çıkıp Araf'ın olduğu
terazi doğru ilerledim. Tam karşımda yıkılmış duruşunu

leyip elime verdi. "Teşekkürler," deyip Araf'a aynı anda ayaga kalktık. Odadan çıkıp danışmaya gittik. Testlerin nerede yapıldığını öğrendikten sonra testleri yapmaya gittik. Önce beş tüp kanımı aldılar daha sonra idrar teneşirine geçtik. Testlerin yapıldığı yerdeki görevliye yaklaşıp, "Sonuçlar ne zaman çıkara acaba?" diye sordum. Sonuçları iki saate çıkacağını öğrendikten sonra oradan ayrıldım.

"Ne oldu?"

"İki saate sonuçlar çıkarmış."

"O zaman gel, yakınlarda bir yerde yemek yiyelim."

"Tamam."

Araf'la birlikte hastanenin karşısında, restoran tarzı bir yere girdik. Cam kenarında bir yere oturduktan sonra bana miza bir garson dikildi. "İki tane mantarlı makarna, büyük boy mevsim salata, bir kahve, bir portakal suyu." Garsona dönüp gülümseyerek yumuşak sesimle, "Lütfen," diye ekledim. Araf'ın bana attığı korkunç bakışları görmekten geldim.

Önüme konan makarnamı iştahla yemeye başladım. Bazen de Araf'a kaçamak bakışlar attım. Gerçekten yorgun görünüyordu. Gözlerinin altı morarmaya başlamıştı. Ee, tüm gece uyumazsa, böyle olur. Şimdi bu adam benim kocam mı? İnanılır gibi değil. Anlamadığım tek yer, ne zaman evlendim?

Araf'la yemeklerimiz bittikten sonra elli dakikanın geçtiğini fark ettim. Araf hesabı ödedikten sonra restorandan çıkıp hastaneye gittik. Doktorun kapısına ulaştığımızda tam bir saat geçmişti. Araf kapıyı açtı benden önce içeri girdi. "Sonuçlar çıktı mı? Bağımlılık durumu nedir?" diye sordu panik ve endişeyle.

"Oturun lütfen... Açıkçası şanslıymışsınız. Vücut savunma mekanizması sayesinde kanı temizlemiş. Bağımlılık tehlikesi yok. Yalnız Eflin Hanım'ın psikolojisi görüşmesini istiyorum. Tehlikeleri temiz çıktı ama onu ilaç kullanmaya iten nedenin tamamen çözülmesi gerekir. Sen Profesör Doktor Eda Çelik'e yönlendiriyorum. Şimdi mü-

"...sın bekliyor. Koridorun sonundaki ikinci oda. Tekrar
görmeye odan Eflin Hanım."

Doktora teşekkür edip odadan çıktık. Bana belli etmek
istemesi de Araf benim bağımlı olmamdan ciddi anlam-
da endişeleniyordu. Doktorun sorun yok demesiyle ciddi
işleri Hanım'ın odasına girdik. Odanın bir duvarı mavi, di-
ğeri pembe rengindeydi. Kırmızı büyük ve deri bir koltuk
doktorun tam masasının karşısında duruyordu. Kırkları-
nın sonunda doğal sarışın, yeşil gözleri olan ve tatlılıkla
konuşan bir kadın bizi karşıladı. "Hoş geldiniz Ef-
lin Hanım, buyurun, göyle oturun," dedi gösterdiği yere
oturduk. "Araf Bey sizden ricam beni Eflin Hanım'la yalnız
bırakmaz. Dertleşeceğim insanlarla yalnız olmayı tercih
edem. Lütfen sizi dışarı alabilir miyim?"

"Hayır," dedi Araf sert ve itiraz kabul etmeyen sesiy-
le. Psikoloğun yüzü değişirken Araf'a dönüp, "Dışarı çık
beni deli etme" dedim.

"Çıkamayacağım. Senin benden gizlin olamaz, ben de
dileyeceğim."

"Senden gizlim olmasa da, özelim var. Eminim benden
sakladığın bazı gerçekler vardır. Şimdi bizi yalnız bırak."

Araf bir doktora bir bana baktı. En sonunda pes edip
dışarı çıktı.

"Evet Eflin Hanım, yalnız kaldığınıza göre bana neden
uyku ilacı kullandığınızı söyler misiniz?"

"Araf'la ayrı olduğum bir dönemdi. Ona sarılıp uyuma-
yı bıraktığım için tek başıma uyumakta zorlanıyordum. Bu
nedenle uyku ilacı kullanmaya başladım," dedim hemen.
Psikologla görüşmemiz derinlere inmeyle ve sorunun çö-
zülmesiyle son buldu. "Eflin Hanım siz zor bağlanan, zor
vazgeçenlerdensiniz sadece. Araf Bey'le birlikte olduğun-
uz için pek bir sorunuz yok. Kendinize daha çok dik-
kat edin."

"Ne yani görüşme bitti mi?"

"Evet bitti. Gayet sağlıklı bir ruhunuz var."

"Hiç canım, ne meselem olsun? Senin büyük ammanın düğünü soracaktım?"

"Öğrenci işlerinden de öğrenebilirsin..." "Sorumu sana samadan, "Dekanın yanında ne işin vardı?" dedi ben de. "Oh, paşamızdaki tavra bak. Hem suçlu hem gizli. Ben sana sormam mı? Sana gizli nikâh işini istiyordum. Kadar neler yapacağım. Görürsün sen Araf Atı. "Doktor benimle ne işi olur? Neden bu kadar sık okul dışı hayatımı sordu, ben de geçiştirdim. Bu kadar. "Serge hastaneye gidelim," dedim. Araf'ın yüzündeki beklenti hatlama ve derin nefes alması fazla strese girdiğimi göstergesi.

Kendini toparlayıp eski otoriter haline büründü. "Ben önüne!" Ben önden, Araf arkadan okul koridorunu geçtik. Direkt okul otoparkına dönecekken beni başka yönlendirdi. Okul girişindeki caddede arabayı park etme Ama nasıl bir park etme. Arabayı çapraz bir şekilde park etmiş. Onun parkı yüzünden diğer arabaların yoldan geçmesi zorlanıyor. Kimi küfür savanlar kimi akıl dileniyor. Beyimiz baya endişelenmiş. Arabamı bile düzgün park etmemiş.

"Anlaşılan birileri araba park etmeyi unuttu. Araf merak etme sevgilim, ben sana öğretilirim," dedim alayla. "Kam başlasın. Araf sevgilim kelimesinden sonra bana şekerle gerildi. Bana attığı ölümcül bakıştan sonra ben arabasına bindi. Benim bineceğim tarafın kapısını açtıktan açıp arabayı çalıştırdı. Aman ne romantik! Hızla sola tarafa binip kapımı kapattım. Akıma sınıftaki çantam gelirdi.

"Araf, çantam sınıfta kaldı. İki dakika bekle gideceğim."

"Ben birini gönderirim, çantanı şirkete getiririz. Sen direkt hastaneye," dedi. Araf ilerlemeden önce bizi toz sağı attı ve hastaneye doğru arabayı sürmeye başladı. Sıcak ve sessiz geçen yolculuğun sonunda hastaneye ulaştık.

"Evet Araf kimliğim yok. Yanımda değil. Nasıl işlem yapacağım?" dedim yapay panikle. Kimliğimin Araf'ta olmadığından eminim. Eflin olduğu kadar eminim. "Merak etme kimlik bende, işlemleri ben hallederim," dedi beni rahatlatan.

"Benim kimliğimin sende ne işi var acaba?" "Evlade umutlun, hastaneye gideceğimizi bildiğim için yanına aldım," dedi kendini savunmaya geçerken. Ya, ne umutlun. Amerika'dan bu yana kimliğimi hiç görmedim ki. Nasıl umutlabilirim? Neyse şimdilik susuyorum. Fırtına sessizlik misali...

"Araf kimliğini ver de kayıt yaptırayım."

"Çıkmaz."

"Neden?"

"Ben yaptırırım. Sen burada bekle," dedi danışmaya geçerken. Oyle olsun bakalım Araf Bey. Araf danışmada işlemlerini hallettikten sonra bana doğru geldi. "Hadi bakalım Bryan Yaramaz. Doktorun odasına," dedi. Ben sana polsterceğim yaramaz kimmiş.

Araf'la birlikte doktorun odasına ilerledik. Özel hastanede olduğumuzdan ve randevulu olduğumuzdan sıra beklemekten direkt doktorun odasına önüne geldik. Araf kapıyı açıp geçmem için yol verdi. İçerisi bembeyazdı ve duvarlar düzenlenmişti. Sandalyelere kurulduk. "Hoş geldiniz," dedi güler yüzlü ve yakışıklı doktorum. "Hoş bulduk," diye cevap verdim. Araf tepki göstermedi. Hödük, bir yerde hödüktür. "Evet. Eflin At—" doktor cümlesini tamamlamadan Araf bir panikle doktorun sözünü kesti. "Eflin Hanım demenizi tercih eder," dedi. "Yok, istediğiniz gibi..." dedim Araf'a ölümcül bakışlar atarken.

"Eflin Hanım şikâyetiniz nedir?" "Uyku ilacını fazla kullandığım için bağımlı olma ihtimalim üzerine geldik."

"Tamam o zaman, bazı testler yapalım. Kanınızdaki değerlere bakalım, ona göre tedaviye karar veririz." Kaşe ve imzası olan bir kâğıda yapılması gereken testleri işaret-

21. Bölüm



Ne demek Eflin Ateş? Neler dönüyor burada? Bu anımanın tek yolu dekanın yanına gitmek. Şaka değil, kurtulmak için hızla yerimden kalkıp kapıya doğru koştu. İçimde yükselen heyecan kalkıp kapıya giderek artarak sönmem gerektiğini şaşırdım. Yani mantıklı düşünmem gerekirse, haberim olmadan evlenmem imkânsız. Yani kere nikâh memurunun, gelinin, evet cevabının olmasa nikâh olması imkânsız. Tabii söz konusu Araf olursa yaşıyor. Bir kere ders yoklamasına imza atarken gördüm Eflin Poyraz yazısını. Tamam, Araf'ın sağ olduğunu bilmiyorum ama haberim olmadan nasıl evlenebilir?

Bir adım gerisinden izlediğim çocuk bana dekanın ne işi gösterdikten sonra gitti. Derin bir nefes alıp kapıyı çaldım. 'Gel' sesiyle birlikte kapının kolunu yavaşça geriye çekip içeri girdim. Ellilerinin sonlarında güler yüzlü, sarı kahverengi gözleri olan kadınla karşılaştım. "Geç misiniz, efendim."

"Beni çağırtmışsınız, bir sorun mu var?" dedim merakla. "Aslında evet, var. Araf Bey kayıt işlemlerini yaparken özellikle senin eski soyadını kullanmak istediğini söylemişti. En azından okulda evli olduğun bilinsin istememişsin. Mesele tam da buydu. Yazılı bir belge vermem gerekiyordu. Dilekçe gibi. Okul kayıtlarında bulunması lazım. Kimlik bilginde ismin Eflin Ateş olduğu için belgemi o yönde yapıyor. Bize öğrenimin boyunca eski soyadını kullanmak istediğini belirten dilekçe vermem gerekiyordu" dedi merhamet ve ilgi fıskıran sesiyle. Sadece kafamı aşağı yukarı salladım. Sesim nereye gitmişti. Şok dalgası vücudumdaki şiddetini artırıyor. Tamam sakınım.

...evlenecektik ama bunu bu şekilde olması çok
...bu kere gelinlik giymesdim. Her şey bir yana, gelinin
...evliliği olmaması evlilik mi olurmuş? Araf'ın eli kolu uzun.
...kimsi kimsi yapamayacağı şey yok ama bu çok fazla. Her
...beni sana burnun hesabını sormazsam...
...Derslerin nefes alıp kendimi sakinleştirdim. "Sizden
...nada bulunabilir miyim?"
...Bu bu soyadı konuşmasını hiç yapmadık. Ben Eflin
...an. Araf gelip bir şeyler sorarsa hiç konuşmadık
...Bu benim için çok önemli. Dilekçeyi de yarın yazıp
...gönderirim."

"Bunu neden istediğini anlamasam da, tamam, bu ko-
...şul deşerimin nedenini öğrenmekti."

"İpekkür ederim," dedim minnetle. Yavaşça ve sakin
...kafamla kapadım çıktığım anda sert bir şeye bodoslama
...dışım. Kafamı kaldırıp çarptığım kişiye bakmama gerek
...vakti. Çünkü kim olduğunu kokusundan tanıdım. Kendi-
...ne bu kokusuyla tam burnunun dibindeydi.

"Eflin, iyi misin? Canın yandı mı? Ne işin var dekanın
...olanda," dedi sesindeki panik ve endişe her şeyin net-
...leşmesine neden oldu. Araf evlilik olayını öğrenmem ko-
...şumunda endişeli. "Asıl senin ne işin var burada? Dinlene-

...nı sanyordum? Daha derslerimin bitmesine çok var,
...neden geldin?" dedim merakla. Açıkça bana ne yalan söy-
...yeneceğini merakla bekliyorum. "Şey... Ben şey için geldim.
...Hastane. Evet, hastane için geldim. Uyku ilacı mevzusu,
...tı tılsan yaptırmanız lazım. Bu iş ihmale gelmez."

"Derslerin sonra da gödebilirsin."

"Tamam, şimdi gideceğiz. Sen söyle bakalım, dekanın
...atamın önünde ne işin var? Madem beni almaya geldin,
...derman olduğu sınıfa gelseydin. Dekanla ne meselen
...?"

rip sırtüstü uzanmasını sağladıktan sonra, gözlerini kapattı. Gözlerini kapattı. "Soyadım Ateş olmadan bulayamıyacağım. Gecelik gecelik dedin, giydim. Marifet beni bu gecelikte giydirmeyip, alay etmek değil. Marifet beni bu gecelikte giydirmeyip, sonra bile kendine hâkim olabilmek. En başında giymeme nedenim buydu. Amacım seni baştan çıkararak değil. Seninle uyumak. Şimdi benimle alay etmenin seni sını çek."

"Sen inanılmaz bir zekâyâ sahipsin. Buna sevinmemi mi üzülsem mi? Bilmiyorum," dedi şaşkın seniyyle. Kendini uykuya teslim etti. Sabah boğuk boğuk alınan nefesler uyardı ama başım sürekli bir aşağı iniyor bir yukarı çıkıyor yordu. Yavaşça yataktan doğruldum. Araf bana ateş saçan arzu dolu kırmızı ve gözaltların morardı. "Araf ne oldu? Neden gözlerin kırmızı ve gözaltların morardı?"

"Senin yüzünden! Tüm gece gözümü bir an kırpmadım. Ne kadar baştan çıkarıcı ve seksi göründüğünün farkında mısın? Seni izlemekten bir an gözümü kırpmadım," dedi. "Araf saçmalama, yat uyu," dedim kuralcı dadı tonu taşıyan sesimle.

"Hayır yatmayacağım. Bugün okula gideceksen, ben bırakacağım. Ben alacağım. Hazırlan, kahvaltını da hazırla, ben o zamana kadar duş alacağım." Yataktan kalktığı gibi banyonun yolunu tuttu. Aman neyse ne, ben de gideceğim, daha ne isterim ki? Hızla mavi kot pantolon ve pudra pembesi askılı tişört giydim. Pudra pembesi topuklu ayakkabılar ve beyaz bir çanta alıp aşağı inip kahvaltını hazırlamaya başladım. Masa tamamen hazırlandı. Saat sekizi gösteriyordu. Araf'ı çağırmak için yukarı çıkarken, Araf, mis gibi kokusuyla mutfığa girdi. Dün gece ısırdığı yere bir öpücük kondurdu. Birlikte masaya geçtik. Kahvaltımızı yapmaya başladık. "Eflin sen yüzme biliyordun, ne ara öğrendin?" Beklemediğim bir soru oldu. İçin şaşırdım. Benimle ilgili her şeyi biliyor, bunu nasıl biliyor, merak konusu. "Seninle ayrı kaldığımız bir yıla boş boş oturmadım. Yüzmeyi öğrendim," dedikten sonra

"Sen mi söyle bakalım en üst kattaki kilitli odada ne var?" diye sordum merakla.

"Evlendikten sonra kullanacağımız odamız." Açıklama yapmadan için beklesem de, daha fazla konuşmadı. Kahvaltı bittikten sonra dışarı çıktı. Araf arabanın yanına geçerken ben de hızla mutfakçı topladım. İçimdeki sevinç, hercan aldı başına gidiyor. Sonunda okuluma geri dönüyordum, daha ne isterim ki? Mutfakta işim biter bitmez dışarı Araf'ın yanına çıktım. Hiç durmadan direkt arabaya bindim. Araf da evin kapısını kilitleyip sürücü koltuğuna bindi. Araba yolculuğumuz büyük bir kampüsün önüne vardı. Araba yolculuğumuz büyük bir mezun olduğum okul, bitirmişle bitti. "Bu okul benim mezun olduğum okul. Ben de eğitimimin kalan kısmını burada tamamlayacaksın. Seni her aradığımda telefonuma cevap vereceksin. Meşgul ya da ulaşamıyor diye aldım tek bir yanıt, eğitim hayatını ya da ulaşamıyor diye aldım tek bir yanıt, eğitim hayatını bitirir. Haberin olsun, uyarmadı deme," dedi otoriter sesle. Elime bıraktığı telefonumu pantolonumun cebine attım. "Tamam, merak etme. Dikkat ederim," dedim. Araf'a çıkıp yumuşak dudaklarına buse kondurdum. "Beni almaya geldiğinde haber verirsin," dedim arabadan inip doğrudan öğrenci işlerini buldum.

Dersimin olduğu altmış beş kişilik sınıftan çıkıp diğer derslerin yolunu tuttum. Aradan on dakika geçmeden profesörün gelmesiyle, ders ve ölümüne yazma işlemi başladı. Hiç şikâyetçi değilim. Kendi mesleğimi elime almak için gerekli her şeyi yaparım. Blok dersin tam ortasında sınıfın kapısı çaldı. Profesör cevap vermemesine rağmen bir erkek içeri girdi.

"Evlendim, yeni öğrenci Eflin Ateş dekanlıktan bekleniyor. Lütfen onu götürmem gerek."

Eflin Ateş ne lan?

kançlık, başka bir şey değil, ben senin telefonunda ki
dinların numaralarına karışıyor muyum?"

"Benim telefonumda sadece annemin, senin, Araf'ın
Berfu'nun numarası var," dedi çabucak. Ben ya da
olduğum yerde kaldım. Cevap bile veremedim. Araf'ın
giydiği rahat kıyafetlerle yatağın sol tarafında kumaş
Kendime gelir gelmez büyük dolabın yanına gidip bir
lik bulmaya çalıştım. Bir çekmece çoraplarına vardım.
başka çekmecede iç çamaşırları varken, bir diğeri de
saten, dantel ağırlıklı geceliklerle doluydu. Yüzümde
selen ateşle hızla çekmeceyi kapattım. Arkamdan
kahkaha daha fazla utanmama neden olurken sinem
ğimi hissettim. Araf'ın kıyafetlerinin olduğu yerden
kapri ve kısa kollu tişört alıp doğru banyoya koştum. Ta
rekt musluğun yanına gidip yüzümü soğuk suyla bula
yıkladım. Biraz daha rahatlayıp kendime geldikten sonra
kapri ve tişörtü giyip banyodan dışarı çıktım. Araf'ın
tiğim yerde duruyor, gülmek için kendini sıkıştırdı.
yüzü kızarmış bir şekilde beni bekliyordu. "Ne o p
komik? Hayatında hiç mi bu şekilde giyinen bir kız g
medin." Amacım kendi olayımı unutturmaktı. "Genelde
gördüğün andaki tepkine bayıldım. Daha önce g
korkan birini görmemiştim." Kahkahaları odada yankı
dı. Bu sefer susacak gibi durmuyordu. "Hiç de bile! Ben p
celikten falan korkmadım. Sadece rahat kıyafetler giym
istedim, o kadar. Bu durumu abartma istersen," dedi
ciddiyetle. Benimle alay etmesi hiç hoşuma gitmiyordu, hat
canımı sıkıyordu. "Hadi canım sen de! Basbayağı korktu
Yüzün bembeyaz olmuştu. Bir de benim kıyafetlerimi a
man... İşte ben burada bittim. Aslında senin kendi d
bında daha açık geceliklerin vardı. Burada gördüklerinde
neden korktun?" dedi alaycı bir şekilde. Her cümlesinde
sonra gülmeyi ihmal etmedi. Evet, evimdeki dolabında
saten geceliklerim var ama hiç giymedim ki. Özenip al
ama giymeyi saçma buldum. Genelde penye tırnı y
askılı badiler benim için daha rahat.

Araf'a uyanırla baktım. Kimse benimle alay edemez. Hele
uyandığım adam asla. Burnundan soluyarak on dakika önce
uyandığım için kapattığım çekmeceyi hızla açtım. Elime
uyandığım kuyu kurtarı saten gecelikte banyoya gidip hızla
geceliği giydim. Kimse bana korkak diyemez. Geceliğin
arka tarafı bel boşluğuma
kadar açıktı. Bazı yerlerinden çapraz şeritler geçse de bu
arabesinin açıklığında pek fark yaratmıyordu. Gece-
lik boyut olarak dizlerime kadar gelse de sağ bacağımın
içerisinde derin bir yırtıma vardı. Yürüdüğüm anda sağ
bacağımın tamamı dışarda kalıyordu. Banyodaki aynanın
içerisinde duran tokayla saçlarını topladım. Maksat dekolte
kapatmasın. Banyodan yavaş adımlarla çıktım. Araf çok-
tan usumuy elindeki telefonuyla uğraşıyordu. Benim ayak
seslerimi duyar duymaz kafasını kaldırıp direkt gözlerimin
içine baktı. Kendine hâkir olamayıp derin göğüs dekolte-
si olan gecelik içindeki bedenimi inceledi. Buğday tenim
geceliği gayet iyi taşıyordu. Araf'ın bakışları bacağımın
içerisindeki gececiye takıldı. En sonunda bakışları gözlerime
düşünce, arzu dolu bakışlarının üzerime fırlattığı ateş
kalbimin hızını artırdı. Araf sesli bir şekilde yutkundu.
Bakışlarının bu denli farklı olmasını beklemiyordum. Bir
iki adım atıp yatağa yaklaştım ama Araf'ın yanına yatmaya
korkuyordum. Daha sonra telefisi olmayan bir hata yapmak
istemiyordum. Attığım her adımda, Araf yatağın demirle-
rini daha da yaslanıp, bedeni dik konuma getirdi. Sanki
arzu yakalamak isteyen vahşi bir hayvan gibi... Kesinlikle
beni arzuluyordu.

Ama avcumuzu yalarsınız Araf Bey!

Başımı kaldırdım kendinden emin adımlarla yatağın
oğ tarafına yatıp, Araf'a sırtımı döndüm. Omzumda his-
settiğim ıslaklıkla başıma o yöne çevirdim. "Amacın ne se-
nin?" Hemen anme olmak mı? Eğer öyleyse çalışmalara baş-
lıyalım. Zira senin sadece göğüslerin bile aklımı başımdan
alıyor. Gel beni dinle, erken balayı yapalım," dedi
boğuk çıkan titrek sesiyle. Araf'ı kendimden uzaklaştı-

tan ölecek olsam da, sen olmadan yemek yemem. Bundan sonra her öğünü birlikte yiyeceğiz. İşte olduğun zaman hariç."

"Bakıyorum da, bensiz yemek bile yiyemiyorsun. Bu zamandan beri emirleri sen veriyorsun bakayım?"

"Hemen havalara gir zaten! Sen bensiz yemek yiyemiyorsun da ne oluyor sanki? Yatakta yalnız kalmaya korkuyorsun. Ayrıca bundan sonra böyle hele bi dediğini yapma. Valla man görüşürüz."

"Evet, sensiz uyanmayacağım. Bu konuda taviz vermem. Şimdi kaymetlini kanepeden kaldır da yemeyi başlıyorum. Sesimi çıkarmadan hızla yerimden kalkıp Araf'ın elimi uzattım. Amacım Araf'ı kaldırmaktı. Bir elime, diğer bana baktı. Yüzüne yerleşen muzırlıkla şımarık çocuklu kışları atıp, hızla beni kendine çekti. "Bence biz banyo yapmayı erken başlayalım," dedi keyifle sırtıp başını boynuma koyarken."

"Araf üzerimden kalkar mısın? Hem neyin balayacağını bu evlenmeden etmeden? Hem ben açım, karnımı doyurmak istiyorum. Sabah kahvaltısıyla duruyorum. Sen ne yemek yedin mi?"

"Evet, ben annemlerde bir şeyler atıştırdım. Ama tatlı yemeye zamanım olmadı," dedi boğuk çıkan sesiyle. Boynuma yaklaşıp sakallarını sürtmeye başladı. Boynumda nefesi pamuk kadar yumuşak bir şekilde tenimden geçerken, huzurun evimizde olduğunu hissettim. Bir anda hızla boynumun ısırılmasıyla içten gelen ve boğazıma girmesine sebep olan bir çığlık attım.

"Araf ne yapıyorsun?! Vampir misin sen? Ne için ve benim boynumla. Bak hâlâ ısıtıyor. Bıraksana, carım acıyor... Araf! Etim koptu, Allah aşkına bırak," dedim yavaş rırcasına. Hışım Araf'ı boynumdan uzaklaştırdı. Elini Araf'ın ısırdığı yere gitti. Açık yara olmasa da ciddi anlamda canım yanıyordu. "Neden yaptın bunu?" diye sordum. "Çok lezzetli görünüyordu, ben de tadına bakıp test etmek istedim. Göründüğünden daha lezzetliymiş. Tadını den-

eyim. "Dergesiz," dedim sinirle soluyarak. Araf'ın üzerimden kalkmasıyla kanepeden kalkıp hızla banyoya gittim. Aynada gördüğüm manzara içler acısıydı. Boynum çoktan morarmıştı. Üstelik bu ısırik izinde Araf'ın önümdeki rahatlıkla sayabilirim. Banyo rafından bulduğum mükemmel benzeri kremi boynuma sürdüm. Ellerimi yıkayıp banyodan çıktığım gibi mutfığa girdim. Hazırladığım yemekleri mikrodalga fırına koyup ısıttım. Salona doğru ilerlerken Araf'a seslendim. Salonun tam kapısına gelmiştim ki Araf bana doğru ilerlemeye başladı. "Yemek hazır, hadi gel an önce yiyelim." Sesini çıkarmadan yanıma gelip elini belime doladı. Birlikte mutfığa gittik. Karşılıklı oturup yemekleri ağızla yedik. "Hadi yatalım artık yorucu bir gün geçirdim. Gözlerimi açmakta zorlanıyorum. Gerçekten çok yorgunum," dedi bitkin sesiyle.

"Tamam carım, sen yat, ben burayı toplayıp geliyorum."

"Ölmez, birlikte uyuyacağız. Toplama hiçbir yeri, yarın bitmemiş olarak yaparsın," dedi itiraz kabul etmeyen sesle.

"Araf on dakika sonra yanında olacağım söz. Burayı toplamazsam aklımda kalır." Araf bana bıkkınlıkla bakıp benim için kabul ederek yatak odasının yolunu tuttu. Ben de hızlı hareketlerle mutfığı toplamaya; kirli tabak, bardak ne buldysam makineye yerleştirmeye başladım. İşimi çabucuk bitirip üst kata odaya çıktım. Elinde benim telefonumla oynayan bir adet şövalye gördüm. "Hayırdır? Neden telefonumu karıştırıyorsun? Ya özel bir şeyim varsa? Ben benim telefonumu hiç karıştırdım mı? Hem neye bakıyorsun sen? Hari yorgundun, neden daha yatmadın?" diye söyleyip hızla Araf'ın yanına gittim. "Hiçbir şeyi karıştırmadım. Telefon rehberinden babam ve benim dışındaki tüm erkeklerin numaralarını silip engelledim."

"Araf saçmalama! Bu yaptığın saçmalık! Gereksiz kıs-

kaçsam kaçamam. Biri gelip beni öldürmeye kalkarsa...
dan yardım gelmez. Hem neden koruma yok burada?"
"Bu evin nerede olduğunu ikimizden başka kimse bil-
miyor. Evet, sen dışarı çıkma diye seni kilitledim. Ama-
cim sen kaçma diye değildi. Dışarı akşam tehlikeli ol-
sonuçta evin alt yolu ormana açılıyor. Merak etme, sen
tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam," dedi uyusal sesle.
"Yanında uyumadım diye bana çok mu kızdın? Berfu'yu
kızdığında beni yalnız bırakacaksan seninle iyimsemeyi
Ben kendimi korumasız hissederim o zaman," dedi me-
gün alingan sesimle. "Yanında yatman ve ben uyumadım
yanımdan ayrılmaman konusunu hallettik zaten. Evde
çıkma zorundaydım. Annem aradı. Yanına çağırıldı. Çat-
dı olmasa asla seni yalnız bırakmazdım. Berfu annemle
yanından bir fırsat bulup kaçmış. Yekta, Berfu'nun peyi-
den gitmiş. Tabii babamlar Yekta'yı yalnız bırakmamışlar.
Yekta'yı da Berfu'yu da orman yolu çıkışında bulmuşlar.
Babam Yekta'nın sinirini yatıştırıramayınca beni arayıp bu-
ber verdi. Ben de kızı sinirle zarar vermesin diye elime
atmaya gittim. Tabii Yekta'nın sakinleşmesi uzun sürdü.
için bu saate kaldım. Merakta bıraktığım için de sana bu
gülü aldım," dedi bilmiş sesiyle. Her cümlesinde inip ka-
kan göğsü, nefesinin enseme gelmesi, kokusunun başıma
çıkarıcılığı, sakinleşmeme ve rahatlamama sebep oldu. Ta-
bii kollarını bana sıkıca dolayıp başımın üzerine koyduğu
sahiplenici öpücüğüyle, "Her şeyimsin," demesinin de sa-
kinleşmemde etkisi büyük doğrusu.

"Evdeki sorun çözüldü mü? Berfu nasıl? Zarar gördü-
mü?" diye sordum merakıma yenik düşerken. "Berfu'yu
alıp evine götürdüm. Yekta'yı da annem ve babamla to-
mir'e yolladım. Ayza ve Ayaz babaanneleriyle yazlıklarına
gitti. Asel de evde tek başına, tabii korumalar var," dedi
hemen kontrol bende dercesine.

"Yekta Berfu'yu götürmene ne tepki verdi?"

"Tepki vermesine izin vermedim. Veremez de zaten, be-
nim kurallarına göre yaşamayı öğrenecek."



yalnız uyanmayacağım. Şunu unutma, sen benimle
nim istemediğimi şeyleri yapmayacaksın." Bakışları
soğukluk kalbime kadar işledi. "Ben senin sahip olma
oyuncak değilim. Sana ait sayılmam!" Ses tonum ne kadar
kararlı olduğumu gösteriyordu. "Saç telinden, aldatıcı
fese kadar benimsin." Kıskançlığını gizlemiyordum.
ve kendinden emin bakışlar atıp yanımdan uzaklaştı.
keyle attığı her adımla benden uzaklaşıp eve gitti. Bu
sersemliğim ve azar işitmem sağ olsun, dönüp kalmadım.
Beni sevmesi sahiplenmesi hoşuma gitse de, bu beni
aşıyor. Neden her şeyi sorun haline getiriyor?
Aklım başıma geldiğinde Araf'ın peşinden gittim. "A
af!" Defalarca seslenmeme rağmen Araf'tan ses gelmi
Mutfağa, salona baktım yok. Hızlı adımlarla üst kata g
tim. Araf'la girdiğimiz odaya girdim, burada da yok. Bu
ki diğer odalar girdim. Sadece bir odanın kapısı kilitli
Kilitli oda üçüncü kattaki odaydı. Üstelik sadece bu ka
bir oda vardı. "Araf içerde misin? Ses ver," diyerek ka
yı tıklattım. Yumrukladım açan olmadı. En sonunda j
kata indim. Dış kapıyı açmaya çalıştım. Ama kilitli. Hen
ardından gelen motor sesi aklıma başıma getirdi. Araf n
reye gidiyor? Kapıyı zorlamaya başladım. "Araf aç kapı
diye attığım çığlıklar boşa gitti. Çünkü arabanın uzula
tığı motor sesinin azalmasından anlaşıyordu. Nasıl bir
kilitleyip gider? Ya bana çok kızgın, ya da önemli bir
oldu. Yapacak bir şey yok. Araf gelene kadar bekleye
ğim. Demek ki benimle uyanmak istiyordu. Ben nasıl
bileyim böyle tepki vereceğini? Bir daha yapmam olu
ter. En iyisi gönlünü almak... O benim için neler yapı
de onun için güzel bir yemek hazırlayabilirim. Hızla su
kırmızı ve gri renklerden oluşan büyük mutfağa girdi.
Üzerime çiçekli önlüğü geçirip yemek yapmaya başladım.
Kızarmış tavuk, salata, mercimek çorbası yaptım. Araf
vazgeçilmezlerinden olan mantıyı da ihmal etmedim. B
de çikolatalı, çilek süslemeleri olan pastayla her şey har
Sıra Araf'ı beklemeye geldi. Telefonum yok. Eve yeni p

alınmaz için etrafta hiç koruma yok. Nasıl oldu da, Araf
promiseleri koruma takmadı, anlamadım. Dağın başında kal
dım tek başıma. Saat çoktan akşamın dokuzu olmuş. Kar
nın açığı da yemek yemedim. Araf'la birlikte yiyeceğim.
Alışık hareketlerle salona gidip duvarın yarısını kaplayan
televizyonu açtım. Kafama göre kanallarda gezindim. En
sonunda bir komedi filminde durup ekrana bakmaya baş
ladım. Neden bu olayı bu kadar büyüttü, anlamıyorum.
Kanepeye rahat bir konum aldıktan sonra tam boynumun
aralığına kadar soğuk ve sert bir şey hissettim. Boy
numdaki ince sert ve soğuk şey boynumda aşağı yukarı
hareket etmeye başladı. Ensemde geçen ürperme kalp
hissedim. Araf gelmiş olsa, kapı sesinden duyardım, hiç
ses duymadım. Araf yok, koruma yok, evde benden baş
ka kimse yok. Peki, arkamda nefesini hissettiğim kişi kim?
Üstelik boynumdaki şey ne?
Ensemde hissettiğim ürperme kalbimin atışını etkiler
ken nefes almakta zorlanıyordum. Bir anlık deli cesare
tle boynumda hissettiğim cismin ters yönünde arkama
aldım. Derince bir nefes alıp arkamdaki kişiye baktım.
Gördüğüm kişiyle beraber vücuduma yayılan rahatlama
devasa boyuttaydı. "Ödümü patlattın! İnsan ses çıkarır.
Korkudan kalp krizi geçirecektim!" Resmen kalbim ağ
rıyordu. Ellerim bile soğuk soğuk terlemeye başla
yordu. Ama şimdi gayet iyiydim. Derin derin nefes almaya
başladım. Kendimi koltuğa bıraktım. Birkaç adımda Araf
yanıma gelip oturdu. Elinde bir tane kırmızı gül vardı. Sa
rım sapını boynuma sürtmüş. Soğuk ve sert...
"Eve geldim. Sana seslendim. Hiçbir şey duymadın,
en sonunda televizyonun sesinden buraya geldim. Neden
korkun bakayım sen?" dedi hızla beni göğsüne çekip yas
ladı. Elindeki gülü hızlı bir hamleyle parmaklarımın ara
sına koydu. "Sen yoksun. Evde tekim, üstelik dağın tepe
sindeyim. Yardım çağıracağım telefon yok. Her yer kilitli,

dokunmanın keyfini çıkarayım. Hiç istemesem bile benim de sonunda kurutma işlemi bitti. "Evet, saçlarınız kurudu beyefendi. Şimdi doğru yatağa, biraz dinlen."

"Gel birlikte dinlenelim. Ben sen olmasayınca bu kadar uyuyamıyorum." Hiçbir şey söylemedim. Elimi tutup beni yatağa yönlendirdi. Yavaşça yanına yatıttım. Beni kendine çekmeye niyetlenen Araf'ı kendimden istemesem de azıcık laştırdım. "Eflin rahat dur!"

"Araf yaralısın, yaran iyileşene kadar mesafeli duralım." "Başlatma yarama! Ben bir kurşun yarasından katılsam da fazlasını gördüm. Bir kurşun yarasından acı çekmem. Şimdi sus, yanıma gel." Ben kendimi geriye çekiyim derken Araf belinden kavradığı gibi iki eliyle sıkoca sarılıp, benim göğsüne yatırdı. "Bir kurşun yarasından fazlasını gördüm derken ne demek istedin?"

"Boş ver, takılma, ben iyiyim gerisini boş ver," dedi umursamaz sesiyle. "Sadece şunu bil kurşun yarasından benim bedenimdeki karşılığı, anı iğnesi kadar hafif bir acı. Belki farkında değildi ama belimdeki elleri daha sıkı bir hal almıştı. Araf'ın son söylediği bu söz, ensemden bir kurt pertinin geçmesine neden oldu. Araf hiç kolay şeyler yapmamış. Bu sözden bunu anlıyorum. Belki erken olgunlaşmak zorunda kaldı. Belki de ilk tanıştığımız zamanlarda çocuksu davranışları bu yüzden. Zamanında yaşadığı şeyleri yaşamak istiyor belki de. Ah benim pörsenim kim bilir neler yaşadı?"

Yarasının olduğu yere dikkat ederek ona sarıldım. Araf'dan geçen birkaç dakika sonra Araf'ın belimdeki kollar gevşedi. Düzenli nefesleri onun uyuduğunun habercisiydi. Yavaş hareketlerle belimdeki kollarından kurtuldum. Yataktan kalkıp sesiz adımlarla odadan çıktım. O kadar yorgun ki, kalktığımı anlamadım. Yavaş adımlarla menhir kenarlarından inip evi keşfe çıktım. Bahçeye açılan bölümler duvarındaki saat dikkatimi çekti. Saatin içinde Araf'la birlikte olan fotoğrafımız vardı. Saat dördü gösteriyordu. Bahçeye doğru ilerledim. Havuzun sağ tarafında masam

...müziği... Hemen karşısına, devasa iki ağacın ortasına
...kurulmuştu. Direkti, hamaga gidip uzandım. Ha-
...kenarına tutturulan ipin ucu başka bir ağaca bağ-
...ip kendime çektiğim hamagi sallayabiliyordum.
...bir anda ekti tepki... Hamakta hızlı sallanacağım diye
...durana kadar sallanmayı tercih ettim. Hayal kur-
...daktan sonra gökyüzüne bakmaya başladım. Hayal kur-
...dım. Yıllar sonrası için hayalim; bu evde çocuklarım ve
...adamları için muthu bir yuvam olması... Belki torunla-
...rın bile olur. Şu an yirmi yaş bile bana uzak görünse de,
...sallanmayı kabul etmek istemesem de, şimdiden on do-
...lar yaşındayım. İlerde ben tonton bir nine, Araf hırsız
...sığın bururdu olmamız.

Haramın soğuk olmasına rağmen güneşin sakinleştirici
...sallanması hissedebiliyordum. Yavaş yavaş gözlerim kapan-
...tı. Drensedim. Ormanlık alanda olduğumuz için temiz
...hava hoşuma gitti. Bir yanda kuş sesleri, bir
...yanda rüzgârın sesi... Çoktan kapattığım gözlerimle nine
...o kadar zaman geçti bilmiyorum ama yüzümün yerle
...buluşmasıyla gözlerimi açtım. Çimen? Ne alaka diye dü-
...şünme fırsat kalmadan bahçede olduğumu hatırladım.
...Havattan bezmiş hareketlerle doğruldum. Tam karşımda
...ökel gözleriyle Araf duruyordu. Soğuk ve kızgın sesiy-
...le konuşmaya başladı. "Anlaşılan bu hamak benden daha
...rahat. Hani bensiz uyuyarıyordun? Hem saat kaç olmuş,
...emek de harırlamamışsın?"

"Seviyorum," dedim içten bir şekilde. Araf bir süre
...ya da, öfkesinin arkasına saklanıp tepki göstermedi.
..."Araf bururdu ortamlarda uyumak kolay olur. Ayrıca ye-
...nedi de dışardan söyleriz. Neden kızdın ki?" dedim yav-
...tı ledi bakışları atarken. Bana doğru hızlı birkaç adım
...ıp yanıma geldi. Beni hızla ağaca itekleyip, "Bir daha

beklemiyordum. Yeni düş aldığı ıslak saçları ve bastırılan yayılan kokusundan belliydi. Sanki daha önce yordu. Bilmem, belki de onu hep resmi gördüğüm için. Bu rahat kıyafetlerle farklı ve çekici görünüyor.

"İlaç, sargı bezi var mı?"

"Aşağıda soldan ikinci odadaki dolapta her şey var." "Tamam o zaman, sen de yat dinlen." Araf'ı yanıma taşıya yönlendirip merdivenlerin yolunu tuttum. Araf'ı yanıma taşıya yönlendirmesiyle odaya girip sargı bezi, ağrı kesici, hem falan ne bulduysam alıp yukarı çıktım. Odaya girip Araf'a doğru ilerledim, bıraktığım gibi beni bekliyordum. Hızla yatağa yaklaşıp yanına oturdum. "Aç bakalım yarayı temizleyelim Araf Bey," dedim hemen. Bir an önce yarayı temizlemek istiyordum. Yara mikrop kaparsa çok kötü hastalıklara neden olabilirdi. "Evlenmeden olmaz," dedi. Baklavalarımı göstermemem," dedi. Söylense bile göremeyen yarasının üzerindeki bandajı çıkarmaya başladım. Yarayı dikkatle baktım. İki santimlik yarasının üzerine üç dike atılmıştı. Sanırım kurşunu çıkarmak için yara genişletilmişti. Ne kadar garipti, küçücük bir yaranın insan hayatına nasıl olmasa... Ciddi yaralar, hastalıklar insanı öldürmezken, bir kurşun insanı saniyesinde öldürebiliyordu. O kurşun Araf'ın başına gelseydi, dönüşü olmayan bir yola gideni. Yarayı dikkatle ve yumuşak hareketlerle temizledim. Mikrop kırıcı ilacı sürüp, bandajı dikkatle yapıştırdım. Araf bana daha önce görmediğim bakışlarla bakıyordu. Neden bu bakışların adı, hayranlık mı? Belki de aşk... Bilmem, anlamakta zorlanıyorum. Birbirimize bakıp kalıktık. Gözlerinde gördüğüm kırgınlık mıydı? Bana mı kılmıştım? Ama neden? Şimdi sorsam söylemez, tersler beni. Belki de canını acıttım. Sanki yaşamak istediği şeyler var da, yapamamış gibi. Eksik kalmış bakışları var. Dikkatle temizledim onu. Bugüne kadar yaşadığımız her şeyi düşünürüz. Mutlu anlarımız, acılarımız, çılgınlıklarımız ama hep bu kadar. Hep birlikte olduğumuz zamanların bilgileri ve bende. Tek başına Araf Ateş kim? Neler yapmaktam ben?

İzmi? Ne biliyorum onun hakkında? Sadece ailesi. Küçük-
ken nasıl bir çocuktu? Kardeşleriyle arası nasıldı? Okulda
nasıl görünürdü? Alıştı mı? Ne sebep oldu kararı?
Onun hakkında ne yaşadığı da mafya lideri olmak istedi? Onun
gizli hayatı hakkında ne biliyorum? Çok şey var.

Merhametle baktım ona, zamanı geldiğinde nasılsa ken-
di anlatır. Dilersem ters tepebilir. Ne de olsa, söz konusu
Araf. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Seni ben senden başka ne düşünebilirim ki?"

"Hadi sen dinle, ben de akşam için yiyecek bir şeyler
kavuşturayım."

"Önce saçını kurutalım hasta olacaksın." Elimden tutup
yavaşça ayağa kalktı. "Sen kalkma, yat, ben hallederim,"
dedim benem. Beni umursamayıp odanın içindeki makyaj
masasına yöneldi. Kırmızı pufa oturmasını sağladıktan sonra
kurutma makinesiyle, sol eliyle bittikten sonra sağ elindeki kurutma
makinesiyle, sol eliyle havalandırdığı saçlarını kurutma-
ya başladı. Gözleriyle gözlerim bir an bile teması kesmedi
biriyle diğeriyle aynı sağı olsun.

Araf bakışlarını benden çekip tüm dikkatini saçlarıma
verdi. Saçlarım bel hizamın çok az üzerindeydi. Stan-
darta göre uzun sayılır. Bu nedenle saç diplerim zor
kurudu. Araf büyük uğraşlar sonunda saçımı kuruttu.
Yüzündeki memnun ifadeyle bakışlarına bana çevirdi.
"Sen sende," dedim. Yerimden hızla kalkıp, Araf'ı tabu-
re oturma için yönlendirdim. Hemen önümde duran
Araf'ın saçlarına elimi yerleştirdim. İnsana kendini güzel
beğenmiş gibi hissettiriyordu. Yumuşacık... Sanki be-
nim için özel sakınleştirici gibi. Mutlu olmak için en büyük
şey bu saçlar. Keyifle Araf'ın saçlarıyla oynayarak saç-
ları kurutmaya başladım. Kurutma makinesini düşün-
güde ki kurutmam uzun sürsün, ben de bu saçlara

"Tatile gitsek bile denize girebileceğine inanıyor musun?"

"Girerim tabii ki, ne var? Denize yüzme bilen herkes girer. Bikinimle güneşleneceğim bile. Hele bir engel de zaman ben de seni yanıma yaklaştırmam! Bilmem anladın mı? Şimdiden kendini hazırla bikinime, güneşime meme karışmayacaksın."

"O zaman biz bu evlilik işini erteleyelim. Hatta kaçınmam. Çünkü ben karımı üçgen bez parçasıyla keşkeklerin önüne çıkartmam. İşte o kadar!"

Gözleri, söylediklerini onaylayan sert bakışlar atıyordu. "O zaman biz de evlenmeyiz. Bana göre sorun yok. Kardeşim... Ya evleniriz ve tatile gideriz, ben de istediğimi ederim, ya da evlenmeyiz ve sevgili olarak yaşamaya devam ederiz," dedim onun bilmiş tavrını taklit ederek. "Her şey senin istediğin gibi olmaz. Benin kararlarımaya saygı duymak zorundasın."

"Olayları lehime çevirmeyi sevgilimden öğrendim. Tam anlamıyla içimden gelen gerçekçi bir kahkaha çıktı. Araf bana şaşkınlıkla bakmaya başladı. "Senin zekânla bu şım belada. Bana karşı olan durumu nasıl kendine çevireceğini anlamadım. Tatil dert değil ama bikini kabul edilemez" dedi karalı sesiyle.

"İşine geliyorsa, yoksa evliliği unut." Araf'ın cevap vermesine fırsat vermeden arkamı dönüp iki adım ilerledim. Havuza yaklaşıp derin bir nefes alıp hızla havuzun içine atladım. İyi ki Araf'la ayrıldığım o iki ayda boş durmuş yüzmeyi öğrenmişim. O zamandan bu yana yüzmedim. Yüzmeyi özlemişim. Birkaç kulaç atıp özlem gidenim. Araf'a baktığımda bana şaşkın bakışlar atıyordu. Kendi destek alıp havuzun dibine oturdum. Su soğuk olmasına rağmen ferahlatıcı bir havası var.

Aradan on saniye geçmeden yukarı doğru çekildim. Bana şım dışarı çıkar çıkmaz derin bir nefes aldım. Araf, "Göz zekân! Sana bir şey oldu sandım. Ne işin var havuzda?"

"Nasıl? Boğaldım sandım," dedi bana sıkıca sarılırken. Tam elbiseyle havuza atlamış, canım ya...
"Canım, az önce zekâmın fazla olduğundan yakınırsın, bir de boğulan insan suyun dibinde değil üzerinde olur. Hemen serin suya ne işin var? Yaran mikrop kapabilir, biraz su içindeki giderek yükselen merdivenler sürükledim."

"Bir daha böyle oyunlar yapma."
"Hadi gel yarana pansuman yapalım. Aptal, dikişlerin mikrop kapabilir. Başka bir insan kurşun yarası olsa yataktan hastalara çıkmaz, seni beni kucığına alıyorsun, onunla su yemeyip havuza atlıyorsun," dedim kızgın sesimle. Suyun üzerinde bıraktığı ağırlıkla zar zor dışarı çıktım. Araf kolunu omzuma attı bana yaslandı. Birlikte etrafa su döküp baka baka eve girdik.

"Odlar ne tarafa? Üzerimizi değiştirelim."
"Öle katta," dedi. Sağdan bir odaya girdi. Ben de peşinden içeri girdim. Odanın içindeki dolaba yöneldim. Benim için olan kıyafetleri dolap ve çekmecelerden buldum. "Araf, ben banyoda üzerimi değiştireceğim. Sen de üzerini değiştir, yarana pansuman yapalım."

"Ehham yapma bir şeyim yok," dedi umarsız sesiyle. Olay banyoya girdim üzerimdeki ıslak kıyafetleri üzerimden çıkardım. Klorlu ve tuzlu suyun kokusundan rahatsız oldum, ayrıca saçlarım klor yüzünden sertleştiği için ıslak bir duş almaya karar verdim. Hızlı bir duştan sonra siyah banyodaki tek beyaz bornozu alıp kurulandım. Hızlıca giydim, siyah tayt, penye tişörtü üzerime geçirip, saçlarımı kurşun ve dağınık bıraktım. Acaba Araf giyinmiş mi? O ya! Keşke başka odada giyinseydim.

Bir süre daha banyoda bekledim. En sonunda banyonun kapısı tıklatıldı. "Eflin, bir sorun mu var? Neden çıkmadın?"

"Yok bir şeyim. Anca giyindim." Hemen banyodan dışarı çıktım. Karşımda eşofman takımını ile Araf'ı görmeyi

baktı ama cevap vermedi. Arabayı sürmeye devam et-
tirmişti. Araba ilerledikçe merakım artsa da sesimi çıkarmadım.
Dönemeçten sonra ormanlık yol üzerinde devasa bir ağaç
karşılaştık. Ben daha yola devam edeceğimiz diye düşün-
ürken, Araf arabayı evin önüne getirdi. Cebinden çıkardığı
elektronik küçük kumandayla kapıyı açtı. Arabayı bahçe-
ye park edip çıktuktan sonra benim de çıkmanı bekledi.
Araf'ın yanına gidip koluna girdim. Birlikte yeşil çimen-
lerin üzerinde yürüyüp evin girişine geldik. Beyaz duvar-
sa ev, gösterişli ve tanıdık duruyordu. Cebinden çıkardığı
anahtarla kapıyı açarken hâlâ nereye geldiğimizi anlamı-
dığım için şaşkın bakışlarla bakmayı sürdürdüm. Kapıyı
açtıktan sonra birden beni kucağına aldı. Neye uğradığını
şşırdım. "Âdettendir. Gelin ilk girdiği evine erkeğinin ku-
cağında girer."

"Hey! Ben gelin falan değilim. Hem ne evinden çıkıyordun
yorsun, anlamadım. Ayrıca yaralısın, indir beni, dışarıya
patlayabilir," dedim yakınlara. Araf beni takmayıp içeri
girdi. Evin içindeki ışıklar yanık olduğu için yolumuza
zorlanmadı. Salon olduğunu tahmin ettiğim beyaz duvar-
tutuklar üzerinde buz mavisi yastıklar olan televizyonlu be-
daya girdik. Beni yere indirince, alaycı bakışlar atıp o-
dan çıktım. Girişteki geniş ve ferah yerin bahçeye açılan bir
kapısı vardı. Hızla dışarı çıkıp evin dış görünüşüne bak-
tım. Yapısı, görünüşü o kadar güzeldi ki! Kelimelere dö-
nemem imkânsız. Aklıma anıların hücum etmesiyle kendime
geldim. Bu ev Araf'ın çizimini yaptığı ev! Bu evin mimarı
Araf! "Yüz ifaden muhteşem meleşim ama sürprizler
bununla da sınırlı değil," dedi heyecanlı sesiyle.

"Araf bu ev... Yani bu evi sen mi yaptın?"

"Evet bir tanem, ben yaptım. Senin bana ait olduğunu
anladığım zaman çizmiştim bu evi. Sonra da boş durma-
dım. Çalıştım, bugüne hazırladım!" Sesindeki muhteşem
devasa boyuttaydı. "Araf, her şey çok güzel. Ev muhteşem.
Hele bu havuz, her şeye bedel. Ama ben evlenmeden bu
erkekle aynı evi paylaşamam. Tamam, sana sanatçı uyum"

ama akleden bağımız başka bir ev bana göre değil. Evlen-
dikten sonra bu evde yaşarız. Ondan önce olmaz," dedim
kararımla. "Meğerim, sen o konuyu neden kafana takı-
yorsun?" İste, hemen yarın evlenelim.

"Araf, ben daha on dokuz yaşımdayım, sence evlilik
için biraz erken değil mi?" Evet, Araf'tan ayrı kaldığım o
da evlenme çağındayım. Hem seven insanlar için erken
evlilik yoktur. Bu sadece bize koyduğün engel olur. Ben
babamı üna ettim. Sen de kabul edersen hemen evlenelim.
İşık erken evlenmeyeelim dersen de, evleneceğimiz güne
kadar birlikte yaşayacağız. Tercih senin," dedi kararlı se-
vile. "Her iki durumda da sen kârlısın. Haksızlık," dedim
aklenarak.

"Ölün kendi lehime çevirmekte çok ustayım. Evet,
kararımlı alayım."

"Araf, bu hemen verilecek bir karar değil." Bana kırgın
gibidele baktı. Belli etmek istemese de bozulduğunu anla-
mak zor değildi. Evlenmeden bir erkekle aynı evde kalır-
sam babamı çevresine mahcup ederim. Evlenirsem kendi-
me düşüncelerime haksızlık etmiş olurum. Ayrıca Araf'ın
kaldırın kararım. Bir orta bulmam lazım ama nasıl? En azın-
dan bu dönem okulumu bekâr olarak bitireyim. Zaten dö-
nemim bitmesine üç ay var.

"Araf, ben kararımı verdim. Evlenelim ama üç ay sonra.
Sen ne dersin?"

"Ben hemen yarın evlenelim derim..."

"Araf, benim fikrime de şans ver!"

"Neden üç ay sonra?"

"Üç ay boyunca okula bekâr gitmek istiyorum. Hem ev-
lendikten sonra tatile gideceğiz bir de onun için okulumu
bölmem istemiyorum."

"Tatile gideceğimizi kim söyledi? Evlendikten sonra ev-
den çıkacağını kim söyledi?"

"Bana bak, adamakıllı bir tatil ayarlama da, ben sana
işin kaç bucak olduğunu göstereyim."

ki, şaşırmama bile zaman kalmadı. Aklımı toparlayıp, bu cüğüne karşılık vermeye başladım. Ellerimi Araf'ın omuzlarında birleştirdim. Araf bir anda kendini geri çekti. "Ben seni seviyorum," dedi. Tekrar beni öpmeye başladı. Bu öpme tamamen sevgi ve aşkı anlatacak kadar merhametliydü. Yavaş ve sakın...

Nefes alma ihtiyacıyla kendimi geri çekip, Araf'ın göğsüne yaslayıp, kokusunu içime çektim. Kalbimin ritminde kendi kalbimin atışını hissettim. Neredeyse aynı anda atıyordu. Birbiri için atan iki kalp gibiydi. Ben mi beline dolayıp sıkıca sarıldım. Bu dünyayı mülye kadar arasam, beni bu kadar seven birini bulamam. Tam başıma üzerine minik bir öpücük kondu. Sanki bir kelebeğin kan dokunuşu kadar hafif. "Bizi ayırmaya çalışan insanlardan nefret ediyorum. Onları öldürmek geçse de içimden geçiyormayacağım. Kimsenin canına kıymayacağım. Tek bir anına var, ailemden birinin kılına zarar verirse yaşatmam," dedi.

"Araf, yani benim suçsuz olduğumu biliyor musun? Doğrulmaya çalışsam da, Araf ellerini belime dolayıp hareket etmemi engelledi. "Senin giydiğin iç çamaşırına kadar her şeyi biliyorum. Sadece Botan'la yemek yedin, onun dışında aranızda bir şey olmadı. Senin yanlış bildiğin bir şey var. Botan benim yakın arkadaşım değil, yakın düşmanım. Şirket hesaplarından kendi hesabına para çekiyor. Arkamdan iş çeviriyor. Şimdi de aramızı bozmaya kalktı," dedi sinirle soluyarak. "Madem düşmanın neden yanına tutuyorsun?" diye sordum.

"Dedem hep 'Düşmanını yanında tut ki, kontrol edebilesin' derdi."

"Ne kadar doğru söylemiş. Ama bizim çevremizin olmasını istemiyorum. Resmen iftira attı. Araf, aramıza girmesine izin vermediğin için teşekkür ederim. Ben çok korktum. Aramızın tekrar bozulmasından, ayrılmaktan. Sesim çaresiz bir hal almıştı. "Sana güvenememe hatası bir kez yaptım. Bir daha asla yapmam. Bu bizim son şansı."

mi. Mutlu olmak için, aile olmak için, sevmek ve sevilmek için... Bir daha hayatımızın cehenneme dönmesine izin veremeyelim. Bundan sonra sadece birbirimiz için, ilerde de pişmanlarımız için yaşayalım," dedi duygu dolu sesiyle. Ne diyebilirim ki? Ben ne yaptım da bu kadar sevilmeye layık oldum?

Katami Araf'ın göğsünden kaldırıp dudaklarına buse kondurdum. "Tamam. Bundan sonra sadece birbirimiz için varız," dedim. "Beni iyi dile küçük hanım, bugünden itibaren birlikte yaşamaya başlıyoruz. Zaten senden ayrılanam. İstedğin zaman aileni görmeye gidebilirsin. Ama birlikte gideceğiz. İtiraz etme hakkın yok," dedi sert sesle. Nasılsa ailesiyle birlikte kalırsın. Zaten geceleri Araf olmadan uyuyamadığım için itiraz edemem. Gündüzleri okula giderim. Kitapta, kütüphaneydi zaman geçiririm. Araf pişkin sırtıyla beni tekrar yolcu koltuğuna oturturdu. Hapşırarak arabayı çalıştırdı.

"Araf Amerika'da yaptıklarından nasıl haberin oldu?" "Bunu sorman hata bebek. Ben seni oralarda yalnız bırakmıyım? Her anı peşindeydim. Hem toplasan bir hata kaldın. Beni biliyorsun, istediğimi elde etmeden durmam." Hata bende, düşünmeden soruyorum. Peşimi bırakacak biri olsaydı, yalvarıp özür dilemezdi. "Alışveriş yapmanı engelleyen de mi sendin?" diye sordum hayretle. "Mni etedikler, daracak pantolonları yalnızca benimle birliktir giyebilirsin. Başka türlü giy-dir-mem!"

"Sana laf yetiştiremeyeceğim. Anlamadığım tek bir şey var, iç çamaşır almamı neden engellemedin?" dedim merakla. Bana alaycı bir bakış yolladıktan sonra eşsiz sesiyle kahkaha attı. "İç çamaşırların bana özel de ondan. Benden başka biri göremez." Manalı manalı bakıyordu. "Nereden biliyorsun? Belki başkaları da görüyordur?" Şimdi kahkaha atma sırası bendeydi. Bana dönüp bir bakış attı akıllara zazar. Kafamı önüme eğip oturmak zorunda kaldım. Şömin içinde, daha önce bilmediğim bir yola saptı. "Size pişman mı sanıyordum?" dedim sorarcasına. Bir an bana

"Evet. Karşılıklı oturup sakince konuşuyorduk. Bugünden itibaren."

20. Bölüm



Bakışlarını Araf'tarı alıp telefona çevirdim. Mesajda, "Araf kardeşim, sana bundan söz ederken bile yüzüm ka-
nıyor. Ama yapacak bir şey yok. Araf, Eflin sende intli-
tam almak için benimle birlikte olmayı teklif etti. Sana en
büyük ayrı, benim olarak yaşatabilirmiş. Eflin'in gerçek
zihni Botan, hani bu başkasını seviyordu. Hem benimle
sadecce konuşmak için anlaşma yapmak istedi. Birden elim-
deki telefonun çekilmesiyle kafamı kaldırıp yukarı baktım.
Araf telefonundaki mesajı karanlık gözlerle baktı. Yüz hatları
grişildi, kağıt çatıldı. Telefondaki bakışlarını bana çevirdi.
Hiçbir şey söylemedi, sadece karanlık bakışlar attı. Elimi
Hüseyin gibi beni dışarı çıkarıp, kapının önündeki arabaya
biner binmez gaza bastı. Her saniye arabanın hızı artarken
ben de Araf'ı izlemeye başladım. Kısılmış öfkeli gözleri,
hızlı nefesleri, her saniye gaz pedalını zorlayan ayağıyla
korku filmi karakterine benziyordu. Kurbanını öldürmeye
geüren bir katil kadar soğuk bakışları vardı. Korkumdan
sesini çıkaramadım. En ufak sinir patlamasında kaza ya-
şasını çıkarmadım. Kendimi umursamasam da, Araf'ı kaybetme kor-
kusunu fazlasıyla yaşadım, tekrar yaşamak istemiyorum.

Oman yolunun girişine doğru bir anda fren yaptı, bu
şiddetle cama savruldu. "Kucağıma gel!" Sesi itiraz ka-
bul etmeyen, soğuk ve duygusuz bir tondaydı. Ben de ha-
netlenme olmayınca, Araf bana doğru eğilip belimden
kırnağı gibi beni kucağına oturturdu. Sirtım direksiyon-
a yaslı şekilde Araf'ın kucağında oturuyordum. Ben bana
konusu, hesap sormasını beklerken, Araf ellerini başı-
nın etrafına koyup dudaklarına yöneldi. O kadar aniydi

"Benim gözüm senden başkasını görmaz. Benim için sadece sen varsin. Artık anlasın, beni de strese sokmasın." "İyi tamam bir şey demedim," dedim kalama canımı dışarı çevirdim. Bir çift içeri girip tam karşına oturdun. Kızla karşı karşıyaydım. Bana bakıp hafif tebessüm ettin de aynı şekilde karşılık verdim. Araf, "Kime gülüyorsun sen," diye güldü. "Canım sakın olur musun kimeye gülmedim. Sadece tebessüm ettim. Senin arka tatlısı bir çift oturdu. Kadın bana tebessüm edince ben de karşılık verdim. Her şeyi abartma. Yanında sen varken neden mekeklere gülümseyeyim."

"Bir daha olmasın," dedi dişlerinin arasından. Tam bu sırada garson gelip siparişlerimizi masaya bırakıp ayrılmıştı. Sun dedikten sonra gitti. Büyük açlıkla tabağama döndüm. Domatesten bir dilim ağzıma atıp hızla tıttım. Araf'a bakıştımda gözlerini üzerime dikip beni izlediğini fark ettim.

"Araf yemeğini yesene."

"Seni izlemek daha eğlenceli. Önünden alan yok, ya da ye," dedi. Ona kızgın bakışlar atıp yemeğime döndüm. Hiç trip atacak havada değilim bir kere açım, karramı doyurmam gerek.

"Araf dünkü olay, Yekta'nın halledeceği kadar basit bir meseleydi neden başka bir yere gitmek için yola çıktık?"

"O an için aklımda sadece seni uzaklaştırmak vardı. İlerim yüzünden seni kaybetsem yaşayamazdım."

"Peki dünkü adamlar ne için baskın yaptılar?"

"Büyük bir ihale var. Yunanistan'daki bir şirketle ortaklık üzerine konuşma yaptım. Ama o şirketle ortak olmamı istemeyen insanlar var. Yekta da biz yola çıktıktan sonra ilk uçakla Yunanistan'a uçup anlaşmayı imzalamış. Ben anlaşma işini uzatmayı düşünüyordum. Ama bu mesele uzadıkça karşı çıkacak düşmanlar artacaktı. Yekta anlaşmayı imzaladığı için olay çözüldü."

"Peki Berfu şimdi nerede?" dedim merakla. "Annelerinin yanında, evde güvende." Cevap vermeden yemeğime döndüm. "Eve döner dönmez tedaviye başlayacağız. Hala

benim bir doktor ile randevumuz var. Sen kendini kaybetmeden toparlamamız lazım."

"Tamam," dedim bütün sesimle. Araf da yemek yemeğe başladı. İlk defa bu kadar normal bir kahvaltı ediyoruz. İlk defa bu başa dışardayız. Belki normal olmayı başarabiliyoruz. Ama önce Araf'ın iki ay sonraki evlilik planını ertelemem lazım. En azından okuluma geri döneyim. Mesleğimi ilana etmem lazım... "Ne düşünüyorsun kara kara"

"Hiç sesi okul korusunda ikna etmenin yolunu düşünüyorum," dedim bir anlık boşlukla.

"Ha yani hain planlar peşindesin, sinsi külkedisi," dedi çiçeğimsi sesiyle.

"Hiç de bile, ben sinsi değilim sadece okuluma devam etmek istiyorum."

"Benim seçtiğim bir okula gideceksin. Üstelik peşinde korumalarda olacak. Bilmem anlatabildim mi?"

"Geçekten mi?" dedi sevinçle.

"Evet gerçek," dedi hemen.

Okul meselesi halledildiğine göre, sıra geldi evlilik meselesine. Şimdi söylesem okuldan da vazgeçer, en iyisi o mutluken söylemek. Portakal suyumdan bir yudum alıp etrafa göz attım.

"Araf telefonum, kıyafetlerim ve çiçeğim Amerika'da kaldı. İlk kez bana çiçek aldın o da yanımda değil. Eşyalarımı getirmenin bir yolunu bul. Yoksa karışmam."

"Telefonun bende eşyaların da geldi yerleştirildi bile. Basi şeyleri dert etme."

"Madem telefonum geldi neden bana vermiyorsun? Ben telefonumu istiyorum," dedim yakarışla.

"Kusura bakma külkedisi sıkı yönetim devam ediyor. Telefonun ben de kalmaya devam edecek. Zaten benim yanımdasın telefona ihtiyacın olmaz. Ailenle konuşmak istersen benim telefonumdan arar konuşursun."

"Sen bana güvenmiyor musun? Telefonumu versen ne olur sanki. Tek derdim kitap okumak. Lütfen."

Sorun ortadan kalktı. Bu nedenle eve dönüyorsunuz. Ayşe polis işini ben hallettim. Kafana takma hanı kalk da kalırsın lan."

Araf'a şaşkın bakışlar atıp yavaşça ayağa kalktım. Oda'nın içindeki dolaba gidip kıyafetlerimi bulmayı bekledim. Temiz kıyafetleri görmem gülümsememe neden oldu. Kıyafetleri dolaptan aldım. Araf'ın yanında giyinmemeyiğim için odadaki banyoya doğru ilerledim. "Nereye gidiyorsun?" dedi sinirle.

"Üzerimi banyoda değiştireceğim."

"Yanında değiştireceksin. Benden utanmana gerek yok."

"Yok canım ya evlenmeden bu tip olaylar buna benzer. Bundan sonrada her dakika öpmeye falan kalkma, ayıptır günah. Sadece sana sarılıp uyurum, o da mecburiyettir."

"Gerçekten sinirimi bozuyorsun, git giyin," dedi ve ayağına lenmeye başladı. Onunla uğraşmamak için hızla banyoya girip üzerimi değiştirdim. Üzerimi değiştirdiğim sırada koluna pansuman yapıp sarılmış olduğunu gördüm. Kolumda ağrı hissetmiyordum. Önemsiz olduğunu bilseydim. Giyinme işim bittikten sonra banyodan çıktım.

"Araf ben hazırım, hadi bir an önce taburcu işlemlerini halledip gidelim."

"Ben her şeyi hallettim, sadece bir imza atman gerekiyor."

"Tamam hadi gidelim."

Araf yanıma gelip kolunu omzuna atıp beni kendine çekti. Hasta odasının kapısından çıkıp koridorun sonuna kadar ki hasta işlemlerinin yapıldığı yere ilerledik. Gri takımıyla çevresine baygın bitkin bakışlar atan kadına gülümseyerek, "Biz çıkış işlemleri için gelmiştik. Sanırım imza atman gerekiyormuş," dedim. "Eflin Poyraz?" dedi sorarcasına. "Evet benim," dedim tebessümle. Kadın büyük geniş bir defteri önüme koyup kendi de ayağa kalktı. Defteri sırt alt köşesindeki yeri eliyle gösterdi. Defteri incelemeye

okumadan imzalamadı. Az önce hayattan bezmiş kadının yerini rükründe güller açan biri aldı. Ne olduğunu anlamam da umursamadım. Araf da bir imza attı sanırım. Emin değildim, çünkü tam bu sırada bir hasta yakınının feryatları kulağıma yekti. Kız ikendini yerden yere atarak ağlıyordu. Sanırım Araf'ın vefat etmişti. Ben kızla ilgili düşüncelere girmeden Araf'ın başına bir buse kondurdu Nedenini anlamadım için Araf'a şaşkın bakışlar attım. "Hayırdır," dedim umursamaz sesimle. "Hayır hayır merak etme. Seni öpmeye kuruyorsun ama masum öpücüklerime kızamaz. Seni dedi baskın sesiydi. Tahminen Araf benim ölmemden korktuğu için kondurdu bu sahiplenici öpücüğü. Bu sefer gittiği kadına döndüm, "Kolay gelsin iyi günler," dedim. Sanırım kadın benim pozitif davranmamı karşılayarak gülümseyerek. "Mutluluklar," dedi. Bugün olanlara anlam veremesem de tebessüm edip Araf'a daha da yakıştı. Araf'a birlikte çıkışı ilerledik.

dim. Biz seninle ayrıldıktan sonra uyku ilaçları kullanmaya başladım. Sana çok alıştığım için sensiz uyuyamadım. Bazı geceler, özellikle de seninle ilgili aldığım kötü rüyalar sonra uyumak benim için çok zor bir hâl almaya başladı. Ben de üst üste birkaç kez ilaç içtim. Hani Amerika'da bir gün önce bir hastaneye gitmiştik ya, orada sana bulan doktor bende bazı belirtilerin olduğunu falan söyledi. Ben de yeni öğrendim. Kaç insan biliyor ki fazla kullanılan ilaçları bağımlılık yapma ihtimalini," dedim kendime.

"Beni iyi dinle bundan sonra bir gece bile benden ayrı yatmayacaksın. Seninle birlikte tedaviye gideceğim bir an evvel bu durumdan kurtulacaksın. Anladın mı ben?" diye bağıarak. "Anladım," dedim suçlu sesimle.

"Kay kenarı da uyuyalım."

"Araf neden ayaktasın? Kendini nasıl hissediyorsun? Ağrın var mı?" dedim panikle. "Kenara kay, göğsüne ya hiçbir şeyim kalmaz," dedi. Tedbirli adımlarla yanıma geçti, yatağa geriye kayıp ona yer açtı. Araf yatağa yattıktan sonra başımı göğsüne yasladım. Elimi de yavaşça beline dolayıp gözlerimi kapattım.

"Beni iyi dinle Araf Ateş. Sana son bir şans daha veriyorum, nasıl değerlendireceğin sana kalmış. Bir yarabında seni silerim. Hamile karnum burnumda bir halde de elimi seni dakkasına boşarım. Çocuğun yüzünü bile göstermem. Haberin olsun uyarmadı deme."

"Sana söz nefesim. Bu şans son nefesim gibi değerlendirip sadece seni mutlu etmek için yaşayacağım," dedi samimi içten sesiyle. Bir süre sadece nefesinin sesini duydum işte huzur bu olsa gerek.

"Eflin senden bir şey isteyeceğim sen de yapabilirsin. Söz ver."

"Ne isteyeceğine bağlı yapmaya da bilirim," dedim ben la. "Yapmama gibi bir durum söz konusu bile değil," dedi kararlı sesiyle.

bilir de, sen önce bana doğruyu söyle sana bir şey mi?" dedim hemen. "Eğer anlatsam beni affedersin mi?" dedi umutla. "Önce anlat bakalım," dedim. Dikiz aynasından gözlerimin içine baka baka, vuruldum ama iyiyim. Sorun yok," dedi öcesine anlatır gibi. "Ne dedin sen? Hemen en yakın hastaneye sür. Yoksa sen ölmeden ben seni öldürecekmiş. Hemen aptal kim bilir ne kadar kan kaybettin. Bir de sana bir şey yok gibi beni kucağında taşıdın, sana bir şey olma mı ben yaşamak isteyeyim. Beyinsiz adam, benim iyi istiyorsan kendine iyi bakacaksın," dedim tüm sesimle. "Sakin ol. Sen panik yapma diye söylemedim. Hadi ben sakınleş. Tamam geri döndüm gidiyoruz." dedi vız vızla. Arabanın geri dönmesiyle en yakın hastaneye gelene lunu tuttuk. "Hızlı sürsene," dedim muzmulararak. Cevap vermeden gaza bastı.

İki kilometre sonra Ankara il sınırları içinde bir hane bulduk. Arabayı girişe bırakıp acilin yolunu tuttuk. Acilden içeri girip bizimle ilgilenecek birine bakmaya başladım. Tam ben yardım edin yakarışı koparacakken, güzel ve alımlı bir kadın bize doğru yaklaştı. "Merhaba ben Aleyna Seçil, genel cerrahi asistanıyım nasıl yardımcı olabilirim acaba," dedi sevimli sesiyle. "Doktor Hanım benim durum biraz ciddi. Kurşun yarası. Erkek arkadaşım cümlem devam ettirmeden Araf sözümü kesti. "Nasıl olacak o nefesim," dedi araya girerek. "Araf şimdi ne mi? Her neyse biz atış alıştırması yaparken yanlışlıkla vurduğum yardım edin lütfen," dedim yalvarırken. "Ağlan artık hastaneye gelene kadar ağladın. Geldik hâli namus yorsun. Sorun yok iyiyim," dedi beni sakinleştirmek uğraşırken. Araf söylemese ağladığımdan bile haberi yok. Ben bu adamı gerçekten çok seviyorum. Tabii Doktor Hanım kurşun yarasını duyunca koştur koştur cerrahist manına haber vermeye gitti.

"Araf yarayı gösterece, çok mu kötü?"

"Hayır kötü falan değil ben iyiyim. Artık uzatma, işi b-

"Benim o kadar yol nasıl araba kullanayım." Tabii bu sırada sokaklar gelip Araf'ın b6lmeli bir yere alıp beni de dışarı çıkardılar. Ağlayışların siddetlenirken kendimi tutamayıp yere yığıldım. Ona bir şey olmasın, diye içten dualarına son verdim et. Ona bir şey olmasın, diye içten dualarına başladım. Genel cerrahi asistanı Aleyna Hanım'ın yanına doğru gelmesi nefesimin daralmasına kalbimin sıkışmasına neden oldu. Çoktan hıçkışların esiri olurken Aleyna Hanım tam karşımda durdu. "Hanımefendi nişanınızda bulduğunuz üreme kurşun yarası var. Kurşun vücuttan çıkma-
dığını için şimdi ameliyata alınıyor. Amaç kurşunu çıkarıp üreyi temizlemek. Endişelenecek bir durum söz konusu değil sadece kan kaybetmiş. Şu an aynı zamanda iki ünite kan veriliyor. Merak etmeyin kısa sürecek basit bir ameliyat," dedi sevimli sevimli gülümseyip gitti. Kolaysa sen endişe etme, sevdiğin bir insan ameliyat masasında yatar-ken sen sakin olabilir misin? Ayağa kalkıyorum geziniyo-
rum. Otanıyorum. Neden zaman zaman geçmek bilmiyor neden Araf'tan haber gelmiyor. Tam iki saattir ameliyathanenin önünde nöbet bekliyorum ama ne fayda, ne gelen var ne giden ne haber veren. Tam gözümü karartıp içeri girecek-ken gerçekten gözün kararı kendimi yerde buldum. En son bir hemşirenin "sedyeye getirin" diye bağırmasını duy-
dum sonrası karanlık.

Göğlerimi açtığımda beyaz tavanla karşılaştım. Etrafa göz gezdirdiğimde bir hastane odasında olduğumu anladım. Yatağımın tam yanında bir yatak daha vardı. Yatağın üzerindeki örtü b0zulmuştu. Anlaşılan oda arkadaşım var. Ne mutlu bana! Bir anda odanın kapısı açıldı. Odaya büyük bir sesle Araf girdi. Allahım sana çok şükür ona bir şey olmadan bana bağışladın. "Geri zekâlı beyinsiz. Bu doktor ne diyor lan. Ne demek nişanınızın kanında uyuşturucu türünde maddeye rastladık. Hemen bir açıklama yap. Doğru söyle uyuşturucuya mı başladın. Doktor bana strese bağlı yoksunluk krizi nedeniyle bayıldığını söyledi. Bana cevap ver," diye gürledi. "Araf ben uyuşturucu kullanma-

mını kavramıştı. "Araf ne oldu?" dedim telaşlı korku sesimle. Soğuk yorgun bitkin sesiyle. "Yok bir şey. Beni bana bak. Etrafa bakma görmeni istemeyeceğim şeyler var." "Gözlerimi Araf'a diktim. Dışardan bakan bir insanın yüzünün her milininden yorgun ve bitkin olduğunu yabılırdı. Arabaya gelene kadar Araf'ın yüzünü incelemiştim. Kesinlikle ters giden bir şeyler var. Araf beni arabasına koltuğuna oturturdu, kendi de sürücü koltuğuna oturdu. Aynı saniyelerde gaza bastı. "Araf bana doğru söyle bir şey mi oldu? Yoksa vuruldun mu? Cevap versem, deli mi olur ben," dedim yakarıyla. Araf dikiz aynasından bana bakıyordu. Gergin ve sert sesiyle. "Eflin sakın ol önemli bir şey yok. Seni buradan uzaklaştırmam gerek. Güvende değilsin. Arar görmene izin vermem. Şimdi çeneni kapa," dedi yorgun bir halde. İçimdeki korku ve endişe daha da büyüdü. "Sana bir şey olursa ben ne yaparım," dedim panikle.

"Alışveriş yapıp beni unutmaya çalışırsın."

"Sinir etme insanı, sen cevap vermedikçe daha çok meşgul ediyorsun. Hem o konu başka, o zaman ayrılmayalım. Ben de sana sinirliydim."

"Eflin ya çeneni kapatırsın ya da ben kapatmamı istiyorum," dedi sinirle. "Seni düşünende kabahat. Hem sen korktun da mı başka yere gidiyoruz. Hani Araf Ateş kimse senin korkmazdı," dedim.

"Senin zeki olduğunu sanıyordum ama değiliyorsun. Ben, geri zekâlı birkaç adamdan korkmuyorum. Ben sana zarar vermesinler diye başka bir yere götürüyorum. Senin hayatını riske atamam. Benim tek korkum seni kaybetmek. Şimdi sus otur," dedi sinirle.

"Araf, sana bir şey söyleyeceğim biliyorum sırası değil ama içim içimi yiyor. Asel bana Amerika'dayken bir fotoğraf attı. Bu fotoğrafta senin yanında bir kız vardı. Fotoğraf geldikten sonra Asel beni aradı. 'Ağabeyimi unut, sensiz mutlu, kendi hayatına bak' gibi şeyler söyledi. Benden ayrıldıktan sonra kimlerle görüştün?"

kabul etmez, edemez. Onun psikolojisini düşünmem, bu de evleneceksin diye tutturmuşsun. Sen beni diide, evlenme meselesini ertele. En azından sana alışsın. Mecbur olsan için değil, istediği için evet desin sana. Onun yerinde olsam çoktan kendimi öldürmüştüm. Ona zaman ver, bugün önceki normal hayatı şimdi ne hale geldi."

"Ondan asla vazgeçmem. Onu kimse elinden alamaz. Sınlar, kızın her yeri yara bere içinde," dedim kızına. "İçine gidip bir tepsi daha hazırlayıp Berfu'nun odasına götürdüm. Uyanınca yer. Yavaşça kapıyı açıp içeri girdim. Kapı girdikten sonra kapıyı tekrar kilitledim."

"Sen daha uyumadın mı?"

"Tedirginlik yüzünden uyuyamıyorum. Korkma, bir şey olmayacak. Bakma Yekta'nın psikopat davranışları, aslında iyidir. Hadi bir iki lokma bir şey ye," dedim, tepsiyi sehbaye bıraktım. "Yardımların için teşekkür ederim" dedi minnetle. "Her zaman," dedim sırtarak. Biz daha ne olduğunu anlamadan dışardan silah sesleri gelmeye başladı. Bir kurşun odanın camına isabet etti. İkimizden de huzursuz sayılır çığlıklar koptu. "Yere yatttt!" diye çığlık attım. Berfu yataktan kalkıp kendini yere attı. Ben de Berfu'nun yanına gelip yere yattım. Bu şeyin bitmesini bekledik. Kurşunlar art arda pencereden içeri yağmaya devam etti. "Tazı ne?" dedi korkulu sesiyle.

"Ne ne anlamadım?"

"Oradaki ne?" dedi beni işaret ederken.

"Kan," dedim şaşkınlıkla. Kolumdan akmaya başlayan kanla dikkatimi oraya yönlendirdim. Tişörtümün kolunu yukarı sıyırdım. Yaraya dikkatle baktığımda sadece kurşunun sıyırdığını anladım. Silah sesleri artarken kollarımdenime hakim oldu. Berfu çoktan ağlamaya başlamıştı. Bırak rayı elimle bastırıp kanı durdurmaya çalıştım. Her göğüs saniye artan silah sesleriyle kalbimin sıkıştığını hissettim. Birden kapının kolu oynamaya başladı. Araf benim yan

...olabilir mi? Yerde sürünerek kapının yanına ka-
...gittim. Yavaş ve dikkatle ayağa kalktım.

"Eflin misiniz? Eflin cevap ver."
Hemen kapıyı açtım. Araf'ın boynuna atladım. Telaşla
kolları ya da başka bir şey yok. "Ben iyiyim sen nasılsın?"
dedim. "Sadece sıyrılmış, sorun yok. Sana bir şey oldu
mu?" dedim ısrarla.

"Hemen hastaneye gidiyoruz."
Araf sadece sıyırdı sorun yok. Baksana sadece deri yü-
zünü buhar için yaygara koparma. Yarayı temizler sara-
tırır olur."

Tam bu sırada Yekta bir telaşla odaya girdi. Yekta'nın
odaya gelmesiyle silah sesi kesildi. "Berfu iyi misin bir
sorun var mı?" dedi. Berfu sadece Yekta'ya baktı ama ce-
vap vermedi. Yekta'nın sinirlendiğini anlamak zor olmadı.
"Ağabey sen iyi misin?" dikkatini Araf'a çevirerek. "Araf
ne şey mi oldu? Neden terliyorsun? Cevap versene. Yek-
ta ne demek istedi?" Araf kararlı gözlerle bana bakıp ko-
nuştu. "Yok bir şey şimdi buradan çıkıyoruz," dedi. "Ne
olduğunu açıklamadan buradan çıkmam," dedim aynı ka-
rarla. Yekta, Berfu ile İzmir tarafına gidin. Bizde Eflin
ile Akaray tarafındaki eve gideceğiz. Bana bak kızın kılına
dokunmaya kalkarsan kardeş falan dinlemem aklının al-
tıracağı şeyler yaparım."

Araf cebinden bir telefon uzatıp Berfu'ya verdi. "Sana
arama vermeye kalkarsa beni ara. Bu telefon kapanmaya-
cak. Her aradığımda ulaşacağım. Yekta eğer kapatırsan he-
men yanına gelir canına okurum ona göre," dedi otoriter
sesle. Yekta başını yere eğdi. "Tamam ağabey," dedi Beni
kolundan tutup sürüklemeye başladı. Tam dış kapıdan çı-
karken, "Eflin buraya gel," dedi, beni kendine çekip ba-
nı göğsüne yasladı. Aynı saniyeler içinde beni kucağına
aldı. Bir eli boynunun altındayken diğer eli dizimin alt kıs-

"Daha iyi misin? Yorgun görünüyorsun kızım, uyu, ben beklerim."

"Gerçekten mi?" dedi inanmayan sesiyle.

"Gerçekten."

Berfu yavaşca kalkıp yatağa yattı. Ben de perdesi açılmıy-
Yatağın yanındaki sallanan sandalyeye oturdum. "Tamam, bu-
gündür buradayım. Ama bana bir ömür gibi geldi. İle-
ta bana iyi davransa da onu sevmediğimi söyleyince-
vurdu. Hatta bir ara tehdit bile etti. Şimdi de gelmiş ya-
evleneceğiz diyor. Onunla evlenmezsen ailemi öldürme-
le tehdit etti. Bana yardım et. Onu sevmiyorum. Korku-
rum. Kaçmama yardım et. Lütfen," dedi ağlayan ses-
Duyduklarımla dehşete düşerken Yekta'nın bu kadar acı-
olmasını beklemezdim. Hiçbir insan ailesi ile tehdit et-
memeli. Hızla oturduğum yerden kalkıp yatağa oturdum.

"Araf da beni kaçırdı. İkimizde tutsağız. Bir farıla ben
sevdiğim adamın yanındayım sen nefret ettiğin adamın
yanındasın. Merak etme seni kurtarmak için elimden ne
geliyorsa yapmaya çalışacağım. Sen şimdi uyu dinle, ben
kapıyı kilitler çıkarım."

"Beni ona vermeyeceksin değil mi?" dedi korku dolu
sesiyle.

"Vermemek için direneceğim. Hadi canım sen dinle."

Berfu'ya son kez bakıp, odadan çıktım ve kapıyı kilitle-
dim. Bakalım başımıza daha neler gelecek. Yavaş adımlarla
aşağı indim. O kadar sinirliyim ki. Hızla mutfığa gidip
büyük tavalardan birini aldım. Geri zekâlı Yekta, kız pe-
perişan o burada pes oynuyor. Ama ben de sana bunun
hesabını sormazsam. Elimdeki tavayla salona ilerledim.
Araf beni fark etmedi Yekta'nın da arkası dönük olduğu-
için görmedi. Var olan tüm gücümle tavayı Yekta'nın kuz-
sına geçirdim. Robotvari hareketlerle bana döndü.

"Oha?"

"Aptal geri zekâlı nasıl yaptın böyle bir şeyi. Hiç ni-
utanmadın? Biri senin kız kardeşine aynı şeyi yapısı yap-
tı."

masum. Ne biçim erkeksin sen. İğrenç bir yaratıksın," diye bulduktan Yekta'nın suratına doğru.
"Eflin ne oldu?"
"Araf, Yekta kızı aileni öldüreceğim diye tehdit etmiş," dedim. Kırpın sesimle. Araf öfkeli bakışlarıyla Yekta'ya dönüştü.

"Doğru mu?"
Yekta, "Evet," dedi başını yere eğdi. Araf sinirle ayağa kalktı. "Sevimsiz misin lan sen? Ne demek ailesini öldürecek. Masum insanları öldürmekte nereden çıktı. İnsanların ağızına bu laf bile yakışmaz," diye gürledi. "Seviyorum. Saç mı? Hem yarın karım olacak. Başka türlü benimle evlenmez. Lütfen engel olmayın. Karım olacak," dedi. "Kızı kaçırdın madem sana alışsın, seni sevsin, ordan sonra evlenirdiniz. Kızı ölümle, hele ki ailesini öldürmekle tehdit ettin. Kız şimdi ölse sana güvenmez," dedi dışarının arasından.

"Başkasına gitmesine izin vermezdim. Başkasının kadını olmasına izin veremezdim. Ben istemez miydim kendi ağızla benim olmasını, yanımda mutlu olmasını ama olacak. Bana alışacak ve sevecek. Kendi rızasıyla bana gelecek. Senin tuzun kuru tabii, sevdiğin kadın sana kırgın ana yanında. Benim yerime koy kendini, Eflin'i başka birinin yatağında, başka birinin çocuğunu taşıırken hayal edebilir misin? Sen seviyorsan ben de seviyorum. Bu nedenle karısına abi. Bu benim sevdiğim kadınla aramdaki mesele. Nasil ben Eflin'le ilişkine karışmıyorsam sende bana karşıma," dedi kararlılıkla. Araf hiçbir şey söylemedi. Yekta'yı bulduğunu anlamak zor değildi. İnsanın ailesinin kütledilmesi korkunç derecede kötü bir olay.

"Eflin, Berfu ile ne yaptınız?"

"Berbat bir odada duruyordu. Ben de onu başka bir odaya götürdüm. Duş aldı. Dolapta bulduğum temiz kıyafetleri verdim. Üzerini giydikten sonra saçları kurttum. Şimdi uyuyor. Yekta, hiçbir kız tanımadığı birinin kaçırmasını

"Ne oluyor?" dedim telaşla. Yukardan gelen çığlıklar beni çok korkmama neden oldu. Kalbimin göğüs kafesinden çıkmasına yetecek kadar büyük bir korkuydu. Ayağa kalktım. Ellerimin titrediğini bile hissediyordum. Bu korkumun nedeni belki de kendime yapılmış günahtı. Benim setmemdi. "Hişt ağılama, Yekta ona zarar vermesin," diye Ayağa kalkıp bana sarıldı. Ağladığımı farkında bile değildim. Araf'ın beline ellerimi dolayıp gözyaşlarımı setmem bıraktım. Yukarıdaki haykırımlar kalbimi acıttı.

"Git kardeşini çıkar onun yanından. Kıza kötü yapıyor."

"Çıkaramam."

"Neden?"

"Yekta daha kötü davranır da ondan."

Yukarıdan gelen kapı çarpması Yekta'nın odadan kaçtığını gösteriyordu. Yekta sanki hiçbir şey olmamış gibi geldi televizyonun karşısına oturdu. "Berfu'ya ne yaptın?" dedim tüm sinirimle. Yekta beni takmayıp karnal değişmeye başladı. Daha da çok sinirlendim. Araf'tan ayrıştı. Hızlı adımlarla yukarı yöneldim. "Gidemezsin" diye bağıran Yekta abisinin uyarısıyla oturmaya devam etti. Ama Yekta'ya, "Sadece ona bakacak. Bir adım atarsan seni mahvederim," dedi.

Hızla merdivenleri çıktım. Önüme çıkan koridorun sonundaki kırık tabakları görmemle adımlarımı oraya pırdırdım. Kapının karşısına gelip durdum. Ne diyeceğimi Hiçbir şeyi umursamadan kapıyı açtım. Yekta şimdi de lemeyi unuttu anlaşılın. İçeri adımımı atmamla huşu sesleri duydum. Odanın pencereleri bile tahatayla kaplanmış, karanlık bir odaydı. Duvarın sağ tarafındaki duğmeye basıp ışığı yaktım. Gördüğüm manzarayla dehşete kapıldım. Toplantıda gördüğüm güzel ve bakımlı kızın yanı sıra şimdi dayak yemiş biri almış. Berfu'yu yatağın demirine bağlanmış vaziyette buldum. Kapıyı kapatıp hızla yatağın yanına gittim. Berfu'yu çözmeye başladım. Berfu beni gördüğünde utançla yüzünü çevirdi. O kadar acısının yanı

du birde utanıyor. Berfu'nun üzerindeki kıyafetler parçalanmış, neredeyse iç çamaşırlarıyla duruyordu. Berfu'yu gördükten sonra üzerimdeki kapşonluyu çıkarıp ona giydirdim. Üzerimde nasılsa kısa kollum var. Odanın kasvetli havası bile insanda ölmeye isteği uyandırıyor. Berfu'yu kolundan tutup odadan çıkarmaya çalıştım. Kendini geri çekti.

"Korkma, sana dokunmasına izin vermem, başka odaya girdim. Tamam mı?"

Kafasını tamam anlamında salladı. Birlikte odadan çıktık. Koridorun başındaki odaya girdik. Tahminen misafir odasıydı. Her şey temiz ve düzenliydi. Berfu'yla içeri girer girmez kapıyı kilitledim. Berfu bana minnetle baksa da hiçbir şey söylemedi. Üzerindeki kapşonluyu ve yırtık kıyafetleri çıkardım. İç çamaşırları birlikte onu banyoya soktum.

"Güzel bir duş al kendine gel, ben burada beklerim. Kemerin seni rahatsız etmesine izin vermem."

Buruk gülümsemesiyle karşılık verip banyonun kapısını kapattım. Odadaki dolapları karıştırıp Berfu'nun giyebileceği bir şeyler bakındım. En sonunda dolabın en alt rafında polatıyla bekleyen iç çamaşırları ve pijama takımı buldum. Çamaşırları yatağa bırakıp Berfu'yu beklemeye başladım. Su sesi kesildikten sonra Berfu bornozla odaya girdi.

"Canım yatağa temiz kıyafetler bıraktım. Ben banyoda giymeni beklerim. Rahatça giyin." Karşılığında güzel bir gülümseme aldım. Banyoya girip kapıyı kapattım. Beklemeye başladım. Bir süre sonra kapı tıklandı. Bu müsaitim gel demekti. Kapıyı açıp odaya girdim. Berfu'yu makyaj masasının önüne oturturdum. Çekmeceden bulduğum saç kurutma makinesini prize takıp saçlarını kurumaya başladım. Kurutma işlemi bittikten sonra Berfu'nun saçını baki sarı örüp hep yanımda olan küçük lastiklerden biriyle tuturdum. "Teşekkür ederim," dedi kısık sesiyle. "Önemli değil canım," dedim içtenlikle gülümseyerek.

Berfu ile yarın evleniyoruz dedi. Araf yine inatçıydı. Bir ay sonra dedi. Benim ne yapip ne edip Berfu'nu yemem gitemem lazım. Kim bilir ne haldedir kızcağzı.

"Yekta böyle davranman sadece onu kızdır. Ben yemem gideyim. Hem benimle konuşursa belki sakinleşir," diye merhametle. "Olmaz," diye kestirip attı. Araf'a yandırıp leyen bakışlar atmaya başladım. Kaşlarını havaya kaldırdı. Kendi derdini çoktan unuttum. Birden aklıma bir fikir geldi. Araf'ın elini bıraktım. Araf öfkeli bakışlarla bana çevirirken masum bakışlarla, "Karnımız aç yemek hazırlayacağım," dedim. Araf'ın bakışları yumuşarken kolları tamam anlamında salladı.

Hızlı adımlarla mutfak olduğunu tahmin ettiğim yere gittim. Ve doğru tahmin. Dolapları karıştırıp ne yapabileceğime baktım. Dolaptaki hazır mantıyı aldım. Salata malzemelerini çıkardım. Yeşil fasulye ve pilav yapmaya karar verdim. Isıtıcıya suyu koyup ısınmasını bekledim. Suyun kaynadığını belirten sesin gelmesiyle dolaptan aldığım tencereye hazır mantıyı koydum. Üzerine de suyu diğer pişmesi için ocağa koydum. Isıtıcıya tekrar su koydum. Bu sefer pilav için. Pilavı yağda kavurdum. Kaynayan suya da üzerine döküp kapağını kapttım. Hızla fasulyeleri yıkayıp domatesli sosla birlikte bir miktar su katıp pişmesi için ocağın diğer tarafına koydum. Yemekler pişerken beryandan da salatayı yapmaya başladım. Salatanın bitmesiyle masayı hazırlamak için salona ilerledim. Salonun girişindeki masaya tabakları çatal, bıçak, kaşık, bardakları yerleştirdim. Yaptığım her hareketi izleyen Araf gelip yandı etmedi. İnsan yoruldu yadım edeyim der ama nerele. Araf ve Yekta futbol maçı izlemeye başladılar. Yemekler de sofraya gelip, "Yemek hazır, Yekta sen de git Berfu'yu getir. Açıkmuştır kız," diye seslendim. "Sonra ben ona bir şeyler götürürüm. Biz yiyelim," dedi.

Oysa ben Berfu'yu görmek için hazırlamıştım bu masayı. Asılan suratımla sofraya oturdum. Araf baş kıpırtı geçerken, Yekta da benim karşıma oturmuştu. Önce Araf'a

Yekta'ya servis yaptım. Kendi tabağıma da bir kaşık yemek koydum. Şu an Araf'ın beni kaçırmasını hiç umurmuyordum. Önemli olan Berfu. Ben sevdiğim adamın yanındayken o tanımadığı birinin yanında kim bilir ne kadar korktu. Yekta az da olsa Araf'a benziyorsa kızı neler yapmıyordu. Yemeğimden bir kaşık alıp ağzıma attım. Gerçekten benim hiçbir şey istemiyordum. Araf'ın bana baktığını fark edip ona döndüm.

"Açın dedim, bir lokma yedin tabağındakileri bitir." Haliye kafamı salladım. Ona karşı gelmek bile istemiyordum. Yavaş ve sakince yemeğimi bitirdim. Araf ve Yekta'dan yemeklerini bitirip televizyon karşısına geçmişlerdi. Araf'ın bir gözü bende, yemek yiyip yemediğini kontrol ediyordu. Hemen masayı topladım. Küçük tepsiye Berfu'yu da koydum. Yemeklerden koydum. Elimdeki tepsiye içeri girdim. "Yekta, Berfu için bir şeyler hazırladım. Götür de aç kalmamasın," dedim anaç bir tavırla. Yekta hızla kalkıp yanıma geldi. Elimdeki tepsiyi alıp yukarı çıktı.

"Ben de Araf'ın yanına gidip oturdum. Elimi göğsünün üstünden geçirip sarıldım. Ben çok şanslı bir kıyım. En sonunda odaya kilitlenmedim. Araf ona sarılmamdan dolayınca ellerini bana dolayıp karşılık verdi. "Hayır, ben ne oldu? Beni affetmeye mi karar verdin?" dedi muzur sesle. "Hiç de bile," dedim hemen.

"Ez o zaman neden sarılıyorsun?" "Hiç sadece sevdiğim kişi sen olduğun için mutluyum. Berfu için üzülüyorum"

"Sen de kaçıldın. Bu kadar kafana takma, aynı durumdasınız."

"Hayır aynı durum değil. Ben sevdiğim tanıdığım birinin yanındayım. Ama o hiç tanımadığı sadece birkaç kez gördüğü birinin yanında ve kilit altında."

Araf bana daha sıkı sarıldı. Başımın üzerine bir öpücük kondurdu. Uzun zamandan sonra ilk defa huzurlu hissettim. Yukardan gelen kırılda sesleriyle hızla doğruldum.

daha da sinirlendirdi. Bu sefer dudağımı kopartmaya çalışarak vermişesine ısıırıyordu. Karşılık vermedim. O kadar kolay değil. Baskıyla bana bir şey yaptırılmaz. Dudağımdan geldiğini tahmin ettiğim metalik tatla, dudağımdan durumunun ciddiyetini anladım. Dudağımı hareket ettirmeye çalıştım. Araf ona karşılık vermek istediğini anladı. Dudağımı serbest bıraktı. Tam bu sırada kabinin kapısı açıldı. "Efendim iniş yaptık," dedi hostes. Araf umursamazca tekrar dudağıma yapıştı. Acıyla inledim. Dudağımı yarıma kadar açtım. Daha fazla canım yanmaması için ona karşılık verdim. "En başında öpücüğüme karşılık verseydin canım acımayacaktı. Buna alış Araf Ateş istediğini elde eder. Karşı karşıya çıkarsan senin canın yanar," dedi. Kulağımdan duyduğum fısıltıyla bile emrivaki sesiyle. Üzerimden kalkanı aldı. tuttu, beni de yataktan kaldırdı. O önde ben arkada kaçırdı. den çıktık. Çıkışa doğru ilerledik. Benim aklımda kaçma kaçma düşüncesi vardı. Kafamı eğip yürümeye başladım. Eşofman takımımınla seyahat ettim. Ayağımda da potinolar ev ayakkabım var. Tam rezillik. İndiğim jete bak göyde kıyafete bak. Araf elimi sıkıca tuttuğu için onun yitirmesiyle dirmesiyle ilerledim. Kafamı kaldırıp etrafa bakıştım. buranın havaalanı değil Ateş Holding'in hava sahası olduğunu anladım. Üstelik etrafta görevlilerden başka kimse yok. Boşuna kaçma hayalleri kurmuşum. Yine kusurum bir plan. Üzerimdeki ince şeyler yüzünden üşüsem de simi çıkartmadım. Her tarafı cam olan koridoradan ilerleyip otoparka geldik. Takım elbiseli orta yaşlı adam beyaz gösterişli arabaya binmemiz için kapıyı açtı. Araf birlikte arka koltuğa oturduk. Aramıza mesafe koymaya çalıştıkça bana daha da sırnaşıyordu.

umudum ceman yoluna dönmemizle suya düştü. Çakıl-
lı yolda sarıslarak ilerleyeyi araba kafamı cama vurmama
neden olduğu için kafamı kaldırdım. Arabanın rahat deri
koltukları bende uyuma isteği doğursa da umursamadım.
Araf kendi tarafındaki camdan etrafı izliyordu. Araf'ı
ana arığı koluyla ona yakın durmamı sağlıyordu. Araf'ı
özü edip okula dönmem lazım. Amerika olmaz belki ama
çerim seçtiği bir okula devam etmem lazım. Şimdi çok si-
mnet internet üzerinden kaydımı sildirebilir. En azından
umutsuz bakışlar attım. Halinden memnun bir tavrı var-
dı. Araba yolculuğumuz boyunca hiç konuşmadık. Büyük
denim kapının açılmasıyla araba içeri girdi. Araba evin ka-
pısının önünde durdu. Evin her camının önünde bir kuru-
ma vardı. Araf arabadan hızla indi. Beni de indikten sonra
kolundan tuttuğu gibi eve sürükledi. Salona girdiğimizde
siçirizle karşılaştık. Yekta oturduğu yerden ayaklanarak
bana geldi.

"Sizin ne işiniz var burada."

"Senin ne işin var burada. Aradığın bakışlarla Yekta'ya bakmaya başladı. Benim evim. Asıl senin ne işin var burada"

"Burası benim evim. Asıl senin ne işin var burada," dedi

"Ne saçmalıyorsun sen? Kimi kaçırdın?" dedi. Yekta başını yerde. "Berfu'yu kaçırdım," dedi tek nefeste. "Hiç şaşırmadım doğrusu. Anlaşılan siz de kız kaçırmaya genetik," dedim.

benimle sakinleşeceksin. Ağlayacaksın, benim yanımda ağlayacaksın. Bundan sonra yanında benden başka kimse olmayacak. Gideceğimiz yerdeki korumalar evin etrafını da olacak. Eve benden başka kimse girmeyecek. Zaten dışarı çıkmayacaksın," dedi buz gibi soğuk bakışlarla. "Sen ciddisin," dedim hayretle. "Anlamana sevindim. Beni di otur oturduğun yerde," dedi öfkeli sesiyle. "Beni pamazsın. Özgürlüğüme, ailemi görmeme karışmaması," dedim yalvarırcasına. "Hatamı kabul edip kapana kısılmı Beni reddettin. Kapında bekledim. Umursamadım. Hatamı yaptım dedim, ömrümce kendime bir şey hazırlamadım. Hatamı ken sana kahvaltı hazırladım. Sana özgürlüğün için çok şans verdim. Bundan sonra istediğini yaparım. Sen istediğini yapacaksın," dedi, emir yüklü sesiyle. Beni bu sözleri kabul edemem. Ama itiraz ettikçe sınırlanıyor. En büyük şimdilik susmak. Yoksa daha fazla kısıtlanmalar geliyor.

"Bana karışmaya hakkın yok. Bunu biliyorsun değil mi?"
"Merak etme canım, iki ay sonra Ateş gelini oluyorsun," dedi keyifli sesiyle.

Tamam onu seviyorum. Onunla evlenecektik ama ben kadar erken olmaz daha on dokuz yaşındayım. Evliliğe hazır değilim. Onu bırak okul varken evlenemem. Dayadıkları kabul edilecek türden şeyler değil. Madem böyle yaptığımız yere geri döndük. O zaman ben de seninle konuşmuyorum. Kendini afettirmeden başka hatalar yapmayı. Gözlerinin içine baktım. Birkaç saat önce bana sürpriz yapan adam nereye gitti. Ciddi anlamda hayal kurduğum yaşadım. Geri adım atıp koltuğun yan tarafındaki kişilik koltuklara yöneldim. Ağlamayacağım. Ben çaresiz değilim. Evet onu seviyorum. Ama o da beni seviyor. Beni üzgün görmek onu da üzecektir. O güçlü olarak elinde ki bulundurabilir. Ama benim elimde daha büyük bir kuvvet var; kendim. Beni üzgün görmek, onunla konuşmaman onda daha derin yaralar açacak. Sen çakalsan, ben de kolum Arafçıgım. Eğer ağlarsam bu her şeyi kabullendiğim

anlamına gelir. Bir iki adımda koltuklarda ulaştım. Geniş ve rahat koltuklardan birine oturdum.

"Yanına gel." Uzunsamadım. Sanki o yokmuş gibi davranmak en güzel yöntemdi. "Elini," diye gürlledi. Hah! çok da umrumda. Bir anda koluma geçti. "Sabrımı sına. Gerçekten kendimi zor tutuyorum. Şimdi oradan kalk yanına gel. Seninle uyumak istiyorum," dedi kısılmış öfkeli gözleri ve öfkeli sesiyle. Ben istemiyordum belki. Götürmeyeceğim işte. İnat değil mi? Araf öfkeli elini saçlarını arasından geçirdi. Kolumu tutup sürüklemeye başladı. Uçağın arka tarafında dinlenmeye başla. Kendi de yatağa çıkıp beni kendine çekti. Ne kadar dirense, debelense de kazanan taraf o oldu. Sağ elini göğsümün altından geçirip bana sarıldı. Kafasını da göğsüme yaslayıp yattı. Ben de sırt üzeri yatmak zorunda kaldım. Ne kadar kalkmak için uğraşsam da sonunda pes ettim. Aradan geçen on beş dakika sonra Araf'ın düzensiz nefeslerinden uyuduğunu anladım. Şimdi uçakta birinin şu durumunuza imrenerek bakardı. Bir de gerçekte olanları bilseler kim bilir neler düşünürler. Şüphesiz Araf'ı seviyorum. Yapması gereken tek şey gönlümü almakken, beni üzüp kıştılamayı seçmesini anlamıyorum. "Seni seviyorum. Seni kaybetmemek için her şeyi yaparım. Bunun yanında seni üzeceğimi bilsem de vazgeçmem," dedi kararlı sesiyle.

Nefesinin boynuma gelmesi huylanmama neden oldu. Bu için kafamı Araf'ın ters yönüne çevirdim. Bir hissimla üzerine çıktı. Ellerimi başımın üzerinde birleştirdi. "Beni seveceksin. Benden başka bir erkeği düşünmeyeceksin. Senin erkeğin benim. Benden iğrenemezsin," dedi, dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce. Kesinlikle karşılık vermek istemediğim için tepkisiz kaldım. Dudaklarını ıstırmaya başladı. Bir ara durup, "Karşılık ver!" diye bağırıyordu. "Beni öpmesin diye kafamı çevirmeye çalışmam onu

hayallerime engel olamazsın. Ben mafyaların içinde büyüdüm. Pamuklara sarılmış prenses kız olmadım. Babam bana altı yaşındayken kendimi korumayı, ezdirmemeyi öğretti. Sonradan gelip bana ahkam kesemezsin. Ben senin elinde oynatacağın kukla değilim. İlla bir ilişki istiyorsan kendini benden üstün tutamazsın," dedim ciddiyle. "Söyle lan. Beni affetmen için ne yapmam lazım. Uçaklar atalım. Ne istiyorsun anlamadım ki. Sana yaklaşıp konuşmaya çalışmak istemiyorum. Bu beni etkilemeye çalışmana dayanamıyorum."

nim hikayem nasıl bitecek? Saate baktığımda çoktan uykuya
olduğunu gördüm. Saat sabahın dokuzuydu. Gözlerim
başım yorgunluktan o kadar ağrıyor ki gözlerimi kapamıyordum.
uyuyacak gibi hissediyordum. Ama gözlerimi kapamıyordum
da uyuyamamak daha çok sinirimi bozuyor.
Yorgunluk ve baş ağrısı nedeniyle kapının yerini tutan
makta zorlansam da kapıyı sonunda açtım. "Günaydın
güzeller güzeli. Kahvaltını getirdim. On sekiz günün
mi yemek yemedin? Çok solgun görünüyorsun," dedi. A
nirle karışık. Elindeki tepsiyle içeri girdi. Odadaki sesleri
nın üzerine tepsiyi bırakıp yandaki koltuğa oturdu ve bana
döndü. "Ee ne bekliyorsun gel birlikte kahvaltı edelim."
dedi neşeyle. Evet onu özledim, onu seviyorum ama yemi
onu bu kadar çabuk affedersem başka zaman aynı şeyi ka
rar eder, sonra bir özürle işin içinden sıyrılır. "Çık dışarı"
dedim sinirli sesimle. Uykusuzluk ve yorgunlukla dolu
da huysuz ve sinirli birine döndüm. Araf'ın suratı anı
"Eflin yanıma otur," dedi her kelimesine vurgu yapma
"Odamdan çık," dedim sinirle. "Ya hemen benimle ka
valtı edersin ya da olacaktan sorumlu değilim," dedi
öfkeyle. "Çık dışarı seni affetmedim," dedim dışarı
arasından. "Yeter be, sana hiç kimse söylemedi mi?" Ha
la naz aşık usandırır," dedi sinirle. "Güle güle romantik
Araf, hoşgeldin geri zekâlı Araf," dedim sinirle soluyla
"Gerçekten sinirimi bozuyorsun," dedi öfkeyle soluyla
"Sinirini bozmayan birini bul o zaman," dedim iratla
"Ben senden başkasını istemiyorum," dedi huzla. "Ben de
seni istemiyorum," dedim tüm sinirimle bağırarak. Bir an
her şey durdu sanki Araf gözlerine acıyla baktı. Her şey
sustu. Kalbim bile yavaş atıyordu. Araf ayağa kalkıp tam
karşıma geçti. "Gerçekten beni istemiyor musun?" dedi
acı dolu sesiyle. İkimiz de gözlerimizi bir an karpınadı.
"On sekiz gün boyunca neredeydin? Neden gitme dedi
din? Hani bensiz nefes alamazdın? On sekiz gün boyunca
nasıl yaşadın. Hani beni bırakmazdın? Ne oldu o süle
ne? Maaşallah bensiz nefes almak bir yana alevlere atıld

mutluluk fotoğrafları çekilmiş. Ben günlerce ağlayayım
veya uyumak için hap kullanayım. Sen git gönül eğlendir.
Ölümün kollarıyla yan yana pozlar ver sonra gel fazla naz
etmek seninle. "Sana gitme demeye yüzüm yoktu. Sana çok
dedim senle. On sekiz gün boyunca neredeydim onu-
lu da söyleyeyim. Klinikte tedavi gördüm. Hadi ne tedavisi
diye sorsana. Sen sormadan söyleyeyim. Sen beni terk et-
tiğin gün ölmek istedim. Psikolojik tedavi. Hergün içmem
cihazı olmuştum. Sensiz yaşamamın bir anlamı yok. Anla-
mıyor musun? Seni canımdan çok seviyorum. Haklıydın
günlerde beni terk etmekte. Seni bir daha görmeyecektim.
Siz vermiştim kendime ama bak buradayım. Amerika'ya
göç ettiğimi duyduğumda çıldırdım. Gelip sana engel ola-
cakken babam öldü. On sekiz gün cehennemi yaşadım. Sen
bir kez öldüysen ben bin kez öldüm. Özür dilerim. Ben
aptalın tekiyim. Ama sana söz bundan sonra sana zarar
vermeyeceğim. Affet beni eskisi gibi mutlu olalım," dedi
yalvarcasına.

"Hayır affetmiyorum," dedim inatla.
"Ee yeter be sana sürpriz yaptım olmadı. Özür diledim
olmadı. Kapıda bekledim, yalvardım, sana kendi ellerim-
le kahvaltı hazırladım olmadı. Sana iyilik yaramıyor. Bu
zamana kadar seni anladım sen haklısın dedim, sana ka-
tını ıplamak için zaman verdim. Artık yeter. Şimdi kendi
yöntemlerime geçiyorum," dedi korkutucu soğukluktaki
sesiyle.

Kesinlikle şimdi korkunun bedenime hakim olduğu-
nu hissediyorum. Ama geri adım atmak yok. İşte o kadar.
Araf'a anlamayan bakışlar atmaya başladım. Birden Araf
beni omzuna attı. Başım omzundan aşağıya sarktı. Debele-
niş sırtına yumruklarımı geçirmeye başladım.

"Hemen beni aşağı indir. Yoksa bağırırım!"

"Seni duyamıyorum."

"Hemen beni aşağı indir. Bak beni sinir etme!"

koltuğa oturdum. "Ya sen anlatırsın ya da ben dediklerini öğrenirim," dedi inatla. Kararlı olduğu keskin ve kararlı başlarından anlaşıyordu. "Daha sonra konuşalım şimdi bu konulara girmek istemiyorum," dedim biraz sesimle. Çoktan pes ettim. Araf istediği her şeyi öğrenir. Ama şimdi değil daha sonra öğrensin. "Eflin doğruysa ciddi bir şey mi var? Bak bir şeyin varsa ve bana söylersen çok kötü olur," dedi kızgın bakışlarla. "Çeyiz kesin bir şey yok ortada. Hem sana iğne yapmadılar mı? Uyusana sen," dedim kızgın sesimle. "Ben sensiz uyuyamam ki. On sekiz gündür deli gibi sarhoş olup kendimi geçtim. Uyumamı başka hiçbir şey sağlamadı. Ama dinlenmen lazım uyu dersin yanıma gel birlikte uyuyalım," dedi yalvaran bakışlarla.

"Dün gece kapımda nasıl uyudun?"

"Uyudum, çünkü kendimde değildim," dedi. Biz ne manyak bir çiftiz ki ben uyku ilacı almadan uyuyamadım. Araf da sarhoş olmadan uyuyamamış. İkimiz de tedirgin görmeye başlarsak hiç şaşırmam doğrusu. Aklımdaki her düşünceyle gülmeye başladım. Bizim çocuklarımız olmasaydı kim bilir nasıl olur? "Ne o, yanımda uyuma düşüncesi seni mutlu etti bakıyorum," dedi. Pis sırtışı da cabası. "Vah ne alakası yok. Seni uyutmak için kafana neyle vursam diye düşünüyordum," dedim.

"Aman çok komik."

"Bir şey demedim tamam. Ben şimdi okula gidiyorum. Tekrar geçmiş olsun," dedim. Ayağa kalktım. "Ne yani yabancı bir insan gibi soğuk bir geçmiş olsun dileyip gidecek misin? Benimle kalırsın diye tahmin ediyordum," dedi hayal kırıklığıyla. "Eskiden olsa yanından bir saniye ayrılmaz gözümü kırpmadan beklerdim. Ama eskide değil. Yapılan hatalar görmezden gelinecek kadar basit değil," dedim kararlı sesimle. Kendimden emin adımlarla odamdan çıktım. Okula gitmek istemediğim için sakin bir kafeye gidip oturdum. Sade bir kahve siparişi verdim. Masaya konan kahveden bir yudum alıp etrafımı izlemeye başladım.

bir erkek sevdiği kıza evlenme teklif etti. Kafedeki her-
kese gözü bu çifteydi. Çocuk kız için pasta hazırlatmış.
Yarışa pastanın içine koymuş. Klasik bir evlenme teklifi
ve o da sonucu hep farklı oluyor. Kimi kız mutlu olurken,
kimisi mermin kalmıyor. Teklifi alan kız çocuğa uzun uzun
baktı. Herkes kızın evet cevabını beklerken. Kız hayır dedi.
Çocukta hayal kırıklı yüzünden okunuyordu. Ben çifte
daldığım için çalan telefonumu kim aradığına bakmadan
açtım. "Bayran," dedim dalgın sesimle. "Kızım nasılsın?"
dedi. Semra Hanım... İyi de Semra Hanım neden beni ara-
ştı. "İyiyim teşekkür ederim. Siz nasılsınız?" dedim istek-
siz sesimle. "Biz de iyiyiz nasıl olalım. Biz seni merak et-
tik," dedi.

"Merak edilecek bir şey yok, gayet iyiyim."

"İyi bakalım kızım. Kendine iyi bak," dedi. Cevap ver-

me fırsat vermeden telefonu kapattı. Tövbe yarabbim,
bu kadının aklında sorun mu var? Beni neden aradı acaba.
Kahremen sığındığı için içmedim. Hesabı ödedim ve ya-
rağadamlarla kafeden çıktım. Ne kadar gitmek istemesem
de yunda geri döndüm. Saat çoktan akşam yedi olmuştu.
Sonum defterimi elime alıp incelemeye başladım. Eksikle-
rimi düzenledim. Yanlışlarımı düzelttim. Babamlarla kısa
bir konuşma yaptım, yemek yedim derken saat gecenin bir
kiri oldu, gözümde gram uyku yok. Rahat eşofman ta-
litemi giyip yatağımın üzerine yattım. Kesinlikle uykum
yok. Gözlerimle tavanı incelemeye başladım. En sonunda
dayanamadım, elime daha önce okumadığım kitaplardan
birini alıp okumaya başladım. Kitap mitolojik karakterleri
ve özelliklerini anlatıyordu. Beni içine alan, kendimi baş
karakter gibi hissettiğim bir kitaptı. Sayfaları çevirdikçe
kendimi daha da kaptırdım. Sayfalar ilerledikçe heyecan
arttı. Ama kitabın sonu berbat bitti. Kendimi yerine koy-
duğum karakter öldü. Nereden baksan 800 sayfalık kitabı
adam kıran ölmesini umursamadı bile. Sinirlenip kitabı bir
kışeje fırlattım. Ben mutlu sonların kızıyım. Bakalım be-

kasıyla evlenmeyi düşündüğü için mi bilmiyorum. Kısa kışkırtıcı duygusu baş göstermeye başladı. Ona baktım. Sadece baktım. Şimdi gurur yapıp gidersen bu ilüzyon devamı olmaz. "Araf ya hemen ayaga kalkarsan ya da ben giderim. Karar senin," dedim ciddiyetle. Araf solgun ya da bitkin hareketlerle yerden kalktı. Ben de tam karıştı geçtim. Ben önden yürümeye başladım. "Bari koluna geçseydin. Hastayım kızım ben insan yardım eder," dedi müzmin sesiyle. "Az önce bir şeyim yok diye havalanıyordun be," dedim, yanına gidip koluna girdim. Kolunu omzuma attı. Elimi beline doladı. "Böyle daha iyi destek olursan bana," dedi iğneleyici sesiyle. Araf'la birlikte yurttan çıktık.

"Araban nerede?"

"Ben bu halde araba kullanamam."

"Sen kullanmayacaksın ben kullanacağım."

"Olmaz taksiyle gidelim."

"Tamam. Bana yaslanıp durma düşeceğiz şimdi."

"İki dakika sus kızım. Hastayız zaten."

Ona dönüp sinirli bakışlar attım. Taksi durağına geldikten sonra Araf'la birlikte arka koltuğa oturduk. Koltuğa oturur oturmaz taksiciye en yakın hastahaneye gitmesini söyledim. Araf da fırsattan istifade dizime yattı. Sesimi karmadım, ne kadar normal bir çift gibi görünüyoruz. Yaklaşık on dakika sonra hastahaneye geldik. Araf hasta bile olsa hemen taksinin parasını ödedi. Ben ödesem ne olucaksa. Acil bölümüne gittik. Yanımıza, sarışın, otuzlarını sonlarında bir adam geldi. "Doktor Bey bu söz dinlemeyen adamın ateşi var," dedim telaşla. "Tamam hemen bakalım o zaman," dedi. Bir yerden derece alıp Araf'ın ateşini ölçtü. Araf bir saniye gözlerini üzerimden ayırmadı. "39 derece. Tam zamanında gelmişsiniz. Yetişkinlerde yüksek ateş ölümle bile sonuçlanabilir. Hemen ateş düşürücü bir ilaç yapalım," dedi ciddiyetle. Daha sonra bazı ilaçları karıştırıp iğneyi hazırladı. Ben de dışarı çıktım. İğne yapılmıyorkan bakamam. Doktor odadan çıkıp yanıma geldi. "Eşiniz

yanınıza mı," dedi. "Biz evli değiliz," dedim hemen. "Anladım. Evli çiftlere benziyorsunuz. Ben size bir şey sormak istiyorum. Ne kullanıyorsunuz? dedi ciddiyetle. "Nasıl yani anlamadım?" dedim. "Madde olarak ne kullanıyorsunuz. Bağımlı mısınız, size de tedavi uygulamamız gerekiyor. Solgun surat, çökmüş göz altı," dedi kararlılıkla. "Bir yanınız var. Ben sigara bile içmem. Kaldı ki madde bağımlılığı... Buna olanak yok," dedim ciddi sesimle. "Son zamanlarda antidepresan ya da uyku ilacı kullandınız mı?" diye sordu sorgular vaziyette. "Her gece uyku ilacı alıyorum. Almazsam uyuyamam da," diye cevap verdim. "Herzaman doktorunuz size on sekiz dozdan sonra bu ilaçla bağımlılık yaptığını ya da yapma ihtimali olduğunu söylemedi mi? Bu tür ilaçlar dikkatli ve gözetim altında kullanılmalıdır," diye açıklamada bulundu. "Ne yani ben bağımlı mıyım?" dedim dehşetle.

"İlaç ne kadar süredir alıyorsunuz. Aynı gün içinde üst üste aldığınız zamanlar oldu mu?"

"Yaklaşık iki haftadır. Kullanıyorum. Bazen iki ya da üç kez kullandığım oldu."

"Siz tavsiyem uyku ilacını kullanmayı bırakın. Kısa bir süre kullanmışsınız. Bağımlı olmasanız da olma yolunda ilerliyorsunuz. Bugün buraya gelmeseydiniz daha ciddi sorunlarla karşılaşacaktınız. Yine de emin olmak için birkaç test yapalım. Hadi gelin sizi kontrol edelim."

"Benim şimdi Araf'a bakmam lazım. Lütfen ona bir şey söylemeyin. Olayı büyütür."

"Peki, önce emin olalım sonra konuşuruz. Buyrun bu kurtum. Bu hafta içinde kontrole gelin. Hatta size randevu verdim. Bu konu hafife alınacak bir konu değil," dedi ciddiyetle. Siyah gözleri bile gelmem için ısrarcıydı. "Peki," dedim.

Doktorun yanından ayrılıp Araf'ın odasına girdim. "Nasıl?" dedim merhametle. "Ne konuştun doktorla," dedi sorgular vaziyette. "Seni ilgilendirmez, özel bir konu," dedim kararlı sesimle. Araf'ın yatağının yanındaki tek kişilik

Özür videosunu bir kez daha izledim. Daha sonra Araf ile oynanan oyun geldi. Sinirlendim. Yellerden benden suya indirmek olmaz. Yaklaşık bir saat sonra kapıya tekrar çalmaya başladı. Yavaş adımlarla kapıya girdim. "Senin ne işin var burada hadi canın başka kapıya dedim. Araf elindeki poşetleri bana uzatıp, "Tüm gün bir şey yemedin karnını doyur," dedi. Odamın kapısını açtı. kapattı. Umursamaz tavırlarla masamın masama gittim. Araf'ın me tutuşturduğu poşetleri masamın boş köşesine koydum. İlk poşette içecek ve tatlı vardı. İkinci poşette ise pizza. İlk yük bir açlıkla pizza kutusunu açtım. Pizzadan bir parça alıp yemeğe başladım. Üçüncü dilimden sonra fazlasıyla doyduğumu hissettim. Tatlı poşetinden sonra fazlasıyla dim. Pastanın üzerinde 'affet beni' yazıyordu. Pastanın talla yazıyı dağıttım. Pastadan bir parçayı afiyetle yedim. Daha sonra biraz ders çalıştım. Film izledim. Derken saat gece on iki olmuş. Pijamalarımı giydim. Yatağımın üzerindeki fazlalıkları toplayıp yattım. Bol heyecanlı bir günün sonunda rahatça uyuyabilirim. Tabii uyku hapımı almamam için uyumakta zorlanıyorum.

Birden takkk diye bir ses duyuldu. Sanki kapı tıklamış gibi ama bir şeyde çapmış olabilir. Hızla yataktan kalkıp kapının yanına gittim. Kapının kulpunu çevirmenle bir beden bana doğru geldi. Yerde bağdaş kurmuş, ellerini bağlamış bir şekilde uyuyan kişi kapıyı açmamla yere yığılmış oldu. Ne yani Araf kapımda mı uyuyor? "Araf kalk git nerede yatıyorsan yat ama benden uzakta dur," dedim. Bir yandan da Araf'ı dürtüklemeyi ihmal etmedim. "Araf kalk git başka yere," dedim yüksek sesle. Araf birden sarpıyıp kalktı. "Eflin ne oldu bir sorun mu var," dedi endişeli, yerden doğrulup ayağa kalktı. "Evet var. Tanımadığın manyağın teki kapımda uyukluyor," dedim. "İstersen ben tanımadığın kişi yanında da yatabilir, tercih senin," dedi oyuncu ve alaycı sesiyle. "Çok beklersin," dedim. Sinek soluyup odama girip kapımı kapattım. İki tane uyku hapı

alıyorum. Geri zekâlı hemen onu affetmemi nasıl bekler.
Sabah fazlasıyla yorgun ve bitkin halde kalktım. Yü-
zümde akşamdan kalma bir hal vardı. Kendimi sarhoş gibi
hissediyordum. Uyku ilacı içtim ama hiç düzgün uyuyama-
dım. Gece boyunca defalarca kalktım. Bitkin hareketlerle
hazırlanmaya başladım. Botan'ın yanına gideceğim. Ne de
olsa bir şeye verdim. Bordo topuklu ayakkabı, bordo ruj
ve ince mont, işte hazırım. Botan için süslenmedim. Yani
maksut Araf güzel görsün. Eminim oda holdingte olacak.
Büyük bir çanta alıp dışarı çıktım. Kapımı kilitledim. Tam
adam atacakken bir şeye çarptım. Kafamı eğip çarptığım
şeyi baktım. Araf... E Yuh yani tüm gece kapımda mı bek-
ledi? Bir de yere oturmuş. Çocuğu olmayacak görecektir o
zaman gününü. Araf'ın yanına eğildim.
"Araf ne yapıyorsun burada. Kalk git başka yere. Evin
yok mu?" Kalksa ben kime diyorum."
Aptal buz gibi havada dışarda durmuş. Yurdun içi bile
buzla kaplı. Ben ona git demiştim. "Araf kalksana. Araffff
kime diyorum ben," diye sinirle söyledim. Araf yavaşça
gülerini açtı. Biraz kendine gelsin diye ellerimi yanakları-
na koyup sarsastım. Sıcak... "Araf senin ateşin var," dedim
teşvii. "Yok bir şeyim. Sen bu kılıkla nereye gidiyorsun?"
dedi kışkırtıcı sesle. "Hadi kalk hastahaneye gidi-
yoruz," dedim kararlılıkla. "Sen yabancılarla bu kadar ilgi-
li misin? Senin için önemsiz olduğumu sanıyordum. Bırak,
yüksek ateşten öleyim. Beni ancak o zaman affedersin,"
dedi kargın sesle. "Her şeyi dram yapma, kalk gidiyoruz.
Ve evet seni önemsemiyorum," dedim inatla. Tabii ki ya-
lın. Onun için edilebiliyorum. "Geri zekâlı buz gibi yerde
oturuyorsun çocuğun olmayacak," dedim sinirle. "Sana-
ne, karım düşünsün. Nasılsa sen benimle evlenmeyecek-
sin. Daha beni affetmedin bile," dedi solgun bakışlarla.
Sesindeki umutsuzluk elle tutulur cinstendi. Benden baş-

eşğim, aptalım. Hatanın en büyüğü yaptım. Sen benim benliğimsin, her şeyimsin. Sen benim nefesimsin, sen olmasan ben nasıl yaşayayım. İnsan nefes almadan ne kadar yaşarki. Affet beni. Özür dilerim nefesim.”

Ve videonun sonu.

Artık nefes almam bile zorlaştı. Bir astım hastası gibi zorluk çekiyorum. Araf benden özür diledi.

19. Bölüm



Doğru yoğunluğuyla kaldım. Ne düşünmem gerektiği-
ni, ne yapmamı bilmiyorum. Bu hayatımda aldığım en gü-
nel ösürdü. Her şey bir düzenle hazırlanmış, hele ki evin
çatısı bile muhteşemken gerçek halini düşünemiyorum
bile. Ben düşüncelerle boğuşurken odamın kapısı çaldı.
Bilgisayarımı yatağa bırakıp ayağa kalktım. Kendime çeki-
li den verip kapıyı açtım. Elinde büyük bir demet kırmızı
gül ve pamuk şekerlerle, kafasını eğmiş Araf beni bekli-
yordu. "Boyun ne vardı," dedim soğuk sesimle. Ne ka-
dar umursamaz davransam da içimdeki mutluluk devasa
boyutta. Araf Ateş hem özür diledi hem de çiçek almış ka-
rına gelmiş. "Özür dilemek isteyen biri var. Müsade eder-
sen," dedi, bakışları benim bakışlarımla buluştu. Anlık bir
tığım ve yaşadığım her şey için özür dilerim. Sen bunları
hak etmedin. Beni affet," dedi yalvaran bakışlarla. Tepki
göstermedim. Bekledim, ne yapacağını merak ediyorum
açlıp. "Beni affettin mi?" dedi yumuşak sesiyle. "Senin
kapıların, çiçek, video ve pamuk şekerle affedilecek ka-
dar basit şeyler değil. Daha yaratıcı olman lazım," dedim
kararlılıkla.

Elindeki çiçek ve pamuk şekerleri alıp Araf'ı odam-
dan çıkarıp kapımı kapattım. Tabii benden böyle bir şey
beklemediği için dışarı çıkarmam kolay oldu. Kapımı da
kilitleyip kendimi yatağa attım. Pamuk şekerlerden birini
ağzıma alıp yemeğe başladım. Çok güzel... "Kendimi sana affet-
tireceğim," diye bağırdı kapının arkasından. Daha son-
ra sesini duymadım. Büyük ihtimalle gitmiştir. Kim bilir
yine ne planlar yapacak? Çiçekleri çalışma masamın üze-
rine koydum. Yatağıma oturup elime bilgisayarımı aldım.

ma oturup, sırtımı duvara yasladım. Merak, acımı taşıdı.
geçti. Acımı bir dakika olsa da unuttum.

Bilgisayarım açıldıktan sonra CD'yi taktım. CD'nin içinde dört farklı dosya vardı. İlk dosya da 'Nefesim' diye zıyordu. Tereddütsüz ilk dosyaya tıktım. Dosyaya tıktığı masi ile gözlerime inanmadım. Benim uyurken çekilmiş fotoğraflarım vardı. Bazı fotoğraflar nişanda kullanılmıştı. la aynı. Yemek yerken, pasta hazırlarken, okul çıkarken, gülerken, ağlarken, alışveriş yaparken vb. Her halime bir simleri vardı, nereden baksan bin resim vardır. Dosyaya sonunda bir not var.

"Fotoğraflarını sakladım. Biliyordum gideceğini. Çok dikçe bakıyorum. Ama eskisi gibi olmuyor meğer. Siz her şey eksik. En büyük eksik mis kokun sevgilin."

Ne yani Araf mı yazdı bu notu. İkinci dosyada, "Çalgınlık" yazıyordu. Ona tıkladım. Bir video çıktı karpas oynat tuşuyla başlattım. Ben vardım videoda. Gökyüzündeki çığlıklarım vardı. Araf, helikopterden atlayıp kameraya kaydetmiş. Rüzgârın vücuduma çarpması hissediyorum. Sert ve serin, güzel ve ferah havayı. Daha sonra paraşütlerimiz açılıyor. Tabii ben 'asla' cevaben veriyorum. Bu sırada Araf'la küçük bir tartışma yaşıyorum. Çoktan ağlamaya başladım ama şimdi de gülmekten kendimi tutamıyorum.

"Biz ne anormal bir çiftiz ki, gökyüzünde bile karpas ediyoruz."

Bu sözüme o kadar güldüm ki. Gülmemi durduramadan ağlamaya başladım. Biz ne kadar anormal bir çiftiz ki birbirimizi seviyoruz ama ayrıyız. Video bittikten sonra ekranda bir not belirdi.

"En mutlu günüm sayılmasa da seninle her şey güzel."

Üçüncü dosya, "Geleceğimiz" ismiyle kaydedilmişti. Hemen açıp ne olduğuna baktım. Modern bir villanın çizimleri vardı. Bahçesi, düzenlemesi, odaları, havuzu, çocuk parkı... Evin boyasından bahçe süsüne kadar her şey en ince ayrıntısına kadar çizilmişti. Hiçbir detay atılmamıştı.

ma, döndü davranılıyordu. Çizimler bittikten sonra bir notla
daha karşılaştım.
"Benim evimirdi bu. Bu evde çocuklarımızla mutlu ola-
cağın. Sen benim olacaktın, ben senin."

Gözyaşlarım huşuklarımla şiddetini arttırırken dör-
düncü dosyaya tıkladım. Dosyanın adı "Aptal" dı. Önüme
gelen videoyu açtım. Karşıma Araf'ın çıkmasıyla kalbimin
tiktiğini hissettim.

"Merhaba küllükdüm, meleğim, nefesim; Bu dosya bizim
özelimiz. Herde çocuklarımıza bunları gösterip güleceğiz.
Sen haklıydın, sevdiğinden şüphe edene, sevdiğini döv-
dürene adam denmez. Peşinden gelmedim. Çünkü yüzüm
yok. Senin karşına çıkmaya gözlerine bakmaya yüzüm
Araf bu değil. Sen sevgilim, benim dengemi bozdun. Es-
kiden kıskançlık duygusunu bilmezken şimdi hissettiğim
çok duygulu kıskançlık. Seni kıskanıyorum; okulda yanında
oturan kişiden, yoldan geçerken göz göze geldiğin insan-
dan, şu an yanaklarından süzülen gözyaşlarından kıska-
nıyorum seni. Eski Araf olsa sevdiği kızı kilit altına alır
yoluna bakardı. Biliyorum beni affetmeyeceksin, adım her
göğüğünde canın yanacak. Ama benim yanacak bir canım
yok. Çünkü sen yanımda değilsin. Canım, nefesim yanı-
mda değil. Seni sevdim, her şeyden, herkesten çok sevdim.
Sevmeye devam edeceğim de. Benim kalbim senin yanı-
nda. Daha ilk geldiğin gün çalmıştın kalbimi. Hani kalbimi
kırıldın dedin ya, kırılan senin kalbin değil benim kalbimdi.
Senin kalbin bende güvende. Ben senin kalbine sahip ola-
cak kadar değerli değilim. Biliyorum, aptalım ben. Senin
sevgini göremedim. Ama sen de bana hak ver. İlk defa his-
settim bu duyguyu. Kaybetme korkusu. Beni ne kadar se-
versen sev bana yetmez, hep daha fazla sev istiyorum. Beni
byle sev ki, her saniye aklında olayım. Yemek yerken ben
geleyim aklına. Okuduğun kitaptaki baş karakterler olalım
senle. Senden fazla bir şey istemiyorum ki ben. Benim
sana olan sevgimin sadece yansıını istiyorum senden. Ben

rujla işimi hallettim. Siyah ince topuklu ayakkabılarımı giydim. Dün Botandan aldığım dosyaları bir elime, çantası mı da diğer elime aldım, odanın kapısını kilitleyip çıktım. Kampüsün karşısındaki taksi durağına gidip bir taksilerden birine bindim. Holdingin adresine gidip yola koyuldum. İyi ki Botan'dan son dakikada adresi almışım. Saat dokuz buçuk. Toplantı on'da başlayacak. Bu demek oluyor ki Araf toplantı salonuna girdikten sonra benim gideceğim ve yüzünün ifadesinin keyfine varacağım. Ya demiş atalarımız; Keser döner sap döner, gün gelir her gün döner. Bugün de benim hesap günüm. :)

Bir trafik var İstanbul trafiği yanında melek kalır. Kar ma sesleri, santim santim ilerlemeler derken tam 40 dakikada holdingin önüne geldim. Hızlı adımlarla içeri girdim. Girişteki danışmadan yönetici katını öğrenip asansöre yarı kari çıktım. Hızlı hızlı kolodoru geçip Botan'ın odasına buldum. Orada çalışanlardan birine toplantı odasına son dem Bana yeri tarif ettikten sonra gitti. Toplantı odasının kapısının önünde iki dakika nefes aldıktan sonra kapıyı açtım. Özlemini duyduğum ses 'gelli' diye seslendi. Araf burada. Başlarım intikamına ben vazgeçtim, diye düşündüm. Uygulamaya geçmeden kapı açıldı. Artık çok geç. Kapıda pis sırtışıyla Botan karşıladı beni. Pis hain. Neden kapıyı açtı ki.

Yavaş adımlarla içeri girdim. İşte tam karşımda duruyor. Benden tarafa bakmadı bile. Benim geleceğimi bile bakardı. Sırf Araf'ın dikkatini çekmek için Araf'tan tarafa bakıp, "Botan Bey geciktiğim için kusura bakmayın. Bir daha olmaz," dedim. Araf, benim sesimi duyduğu an kalsıldı kaldı. Özenle yapılmış bir heykel gibi kaldı olduğu yerde. Bir kez sadece bir kez bana baksa bir kez daha gissem okyanus gözlerini. Bana bakmadı bile. Özledim, gizekâlı bir kere bak da azıcık özlem gidereyim. Ben de Botan'ın yanındaki yere oturdum. Ben geldikten sonra Araf konuşmadı. Sunumu Botan yaptı. Sıradan bir ihale konuşunu tatlıya bağladılar. Toplantı çok kısa sürdü. Araf, tüm

bu siller zarfında bir tane kasını oynatmadan heykel gibi durmaya devam etti. Arada kaçamak bakışlarla bana bakıp bakmadığını kontrol ettim. Toplantı odası boşalmaya baş-
ladı. Araf yerinde oturmaya devam etti. İnsanın canı neden yanar, neden acı diye bir duygu var? Neden pek mutlu ol-
maz insanlar? Bir anda Araf ayağa kalktı. Suratıma bakma-
dan direkt dışarı çıktı. Aptalım ben aptal, bende akıl olsa
ben işi kabul etmezdim. Tüm sinirimi evraklardan çıkar-
dım. Toplayım derken daha da dağıttım. Ne sanmışım ki,
Araf beni gördüğünde boynuma atlayıp 'seni seviyorum'
mu diyecekti? Hayal dünyam baya genişmiş doğrusu. Ben,
Araf'a 'göçlüyüm, mutluym' mesajı vermeye çalışırken o
beni umursamadığını karıtladı. Beni çoktan bitirmiş. Baş-
kaları için gücüne, Benim paraya ihtiyacım yok ki çalışmak
zorunda değilim. Ben intikam alacağım diye geldim. Ama
Araf benden intikam aldı, kısaca kendi kazdığım kuyuya
kendim düştüm.

Holdingten çıkıp yürümeye başladım. Ne kadar yürü-
düğümü bilmiyorum. Ama yoldan geçen taksiyi durdurup
yurdun adresini verdim. Odaya kendimi attığım gibi kapı-
yı kilitledim. Neden erkekler çok çabuk unutuyor. Neden
biz kızların hafızaları kuvvetli. Ben kötü bir şey yapmadım
ki neden hep üzülen taraf ben oluyorum. Gözlerimin alış-
kın olduğum yanması başladı. Evet bana değer vermeyen
biriin arkasından gözyaşı dökme zamanı. Tam kendimi
bırakacakken kapım çaldı. Kapının yanına giderken aya-
ğımdaki ayakkabıları çıkardım. Kapıyı yavaşça açtım kar-
şımda elinde mavi zar ile yurt görevlisi vardı. "Buyrun,"
dedim çatallanmış sesimle. "Eflin Poyraz? Size vermem
söyleni," dedi ve elindeki zarfı elime tutuşturup gitti.
Arkasından şaşkın bakışlar attım. Ne gönderen ismi vardı
ne bir adres ne de başka bir şey. Aman ne gizemli. Gereksiz
gizem yapanlardan nefret ederim. Elime aldığım zarf-
la odama girdim. Elimdeki zarfı açtım. Zarfın içinden bir
tane CD çıktı. Çalışma masamdan laptopumu alıp, yatağı-

[illegible]

[illegible]

li bir şeyler söylemişsin. Babam eve bir geldi. Senin kızı gibi esip gürlüdü. Yıkıldı geçti. Asel'i de odaya kapayıp telefonunu aldı. Asel iki haftadır evden dışarı çıkmıyor. İhtimalle babam yine tutarsız davranıp Asel'e telefonunu geri vermiştir. Asel de senden intikam almak için böyle yapmıştır."

"Baban seni benimle evlenmen için zorladığını söylüyor."

"Sen beni dinlemiyor musun? Babam şizofren. Aptalca ben istediğim kişiyle evlenirim, kimse karışamaz. O kadar!"

"İyi o zaman, git istediğinle evlen. Senin söylediklerine ne inanmıyorum. Yalan söylemediğini nereden biliyorsun? Hadi onu da geçtim, bana güvenmeyen biriyle işim olmaz."

"Ben sana, benden duymadığın bir şeye inanma demedim mi? Beni biriyle birlikte görsen bile 'seni aldattım' demezdün duymadan benden vazgeçme demedim mi? Stüdyo tut," dedi ve birden buhar oldu.

Bir dakika, ne demek buhar oldu. Derin bir nefes alarak hızla yataktan doğruldum. Ne yani hepsi rüyamıydı, ben Araf'ı görmedim mi? Nasıl da gerçekçiydi, oysa onun varlığını hissetmiştim. Bu nasıl iş Allahım, adamdan kurtulmak için Amerika'ya geliyorum. Bedenen görmesem de bilinçaltımı işgal etmiş durumda. Acaba gördüğüm rüya gerçekleşebilir mi? Mesela, Asel bana kızgın olduğu için bu resmi göndermiş olsa. Yağız Bey gerçekten hasta olsa. Asel beni bırakmasa hayat daha güzel olurdu. Bir dakika ne iyisi internet yardımıyla, Araf şuan ne yapıyor öğrenebilirim. Hem belki de Araf'ın ablasının resmini bulma şansım olur. Önce ablasının kim olduğuna baktım ama tek bir isim bile bulamadım. En sonunda sosyal medyadan Araf'ın sayfasına baktım. Gördüğüm tek şey Araf'ın mutluluk ve fielleriydi. Sinirle telefonumu masaya fırlattım. Aptal Asel ama ben de sana bu gülücüklerin hesabını soymasın bana da Eflin demesinler. Bekle beni Araf, eski sevgilin intikam almaya geliyor. Göze göz, dişe diş, kana kan, intikam. Intikam alacağım. Ama intikam işine başka erkekler

karşınmam. O zaman ne anlamı kalır. Ben Araf'a seni seviyorum dedim. Onu öptüm. Pızman değilim. İlk aşkımdı. O davranışlarımdan sonra koluma birini takıp Araf'ı kışlandıramam. Başka birini seviyor gibi yapıp değerimi düşürmem. Ben basit bir kız değilim. Önce Araf seviyorum diyip sonra başka erkeği koluma takarsam, benim aşkımdı, seven karanlıkta kaybolur. Yerin en derin kuyularında yok olur. Başka yollar bulmalıyım. Mesela karşısına çıkıp güçlü olduğumu kanıtlamalıyım. O bensiz mutluydu ben de mutlu numarası yapıp onu delirtebilirim.

Tamam kabul, ondan ayrılan bendim. Ama benim peşimden gelmeyen de oydu. Madem seviyorsun neden gitme demedin, neden bitmesine izin verdin? İnanmak gelmiyor içimden, seven insan bu kadar çabuk unutamaz. Ayrılışımızın üzerinden tam on sekiz gün geçti. Ben nefes almakta zorlanırken neden o mutlu? Benim için uyumak zorken neden o rahatça uyuyabiliyor. Hani benim kokumu seviyordu. Hani ben onun nefesiydim neden bensiz nefes alabiliyor. Hani benden vazgeçmeyecektin. Hani yüzüğümü çıkarırsam parmağımı keserdin, neden kesmedin? Keşke her şey yoluna girse de senin tek derdin parmağımı öksüz olsa. İçimde, derinlerden gelen ses 'sen onun konuşmasına izin vermedin' diye haykırıyor. Gözlerimin dolması görüşümü bulanıklaştırırken. Aklımda sadece onunla geçirdiğimiz güzel anılar var. Sevmek zor değil. Asıl zor olan kalbindekini çıkarmak.

Ben duygu seli ile boğuşurken kapının tıktatılması ile kendime gelip gözyaşlarımı sildim. Ayağa kalkıp kapımın yanına gittim. Kapımı yavaşça açtım. Karşımda gördüğüm kişiyle gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Yanlış geldin galiba," dedim, tam kapıyı kapatacakken davetsiz misafir kendini odama attı. "Eflin Poyraz, konuşmamız lazım," dedi aceleyle. "Tanımadığım biriyle ne konuşabilirim ki," dedim. Hissesinde acı vardı. Aptal olan bile acı çektiğimi anlar. "Sana bir teklifim var," dedi heyecanla. "İlgilenmiyorum," dedim kendimi koltuğa atarken. "İlgileneceksin. Seninle

Gidden kafam karıştı.

Bu sefer daha büyük bir mağazaya girdim. Burası daha çok etek ve elbise mağazasıydı. İçeriye gezip ilgimi çeken şeylere bakmaya çalıştım. Kırmızı kalem etek her ne kadar sıradan gözüксе de rengi ve yırtmacıyla ilgi çekiyordu. Etekle birlikte kabine girdim. Hızlı bir şekilde eteği gömme kalbinden çıktım ve aynaya bakmaya başladım. Etek tam anlamıyla vücut hatlarımı ortaya çıkarıyordu. Ama bu-

Telefonuma gelen mesajla tüm dikkatimi telefona verdim. Görüntülü bir mesaj gelmişti. Kesin anımsıyorum çekim yapıp mesaj atmışlardır. Gerçekten yeni telefonları pek meraklılar. Profesör yazı yazmaya dalmayışım olduğu için fotoğrafı görüntüle tuşuna bastım. İlk gelen fotoğrafı kavrayamadım da görüntüye daha dikkat baktığımda, fotoğraftakinin Araf olduğunu anladım. Yanındakiler kim. Bunu anlamam için dersin sonuna lemlem lazım. Acaba Araf özür mesajı atmış olabilir mi? Yok daha neler? Blok dersin bitmesi bu kadar uzun olmuştum? Bir yanım heyecanlıyken diğer yanım korkuyordu. Heyecanlıyım, çünkü Araf'ı iki haftadan sonra ilk defa gördüm. Araf'ın bensiz mutlu olmasından korkuyordum. Dersin sonunda korkak hareketlerle fotoğrafa tekrar baktım. Araf, kırmızı bir koltuğa oturmuş, yanında Yeşar ve Diğer tarafında ise bir kız var. Ne kadar Asel olmasaydı sem de kız kumral, saçları benim saçlarım gibi açık kahverengi. Allahı var güzel kız. En azından fotoğrafı baktığımda çirkinleşmedi. Mesajı gönderen kişi Asel. Ben fotoğrafta anlamam gereken gerçeği anlamaya çalışırken telefonum çalmaya başladı. Hiç tereddütsüz açtım telefonum. "Alo Asel," dedim. "Eflin nasılsın?" diye sordu, üzgündü. "Sence nasıl olabilirim?" dedim, kızılmıştım çünkü. "Sana attığım mesajı gördün mü?" dedi merakla. "Evet, oldu ki?" dedim. "Eflin sen benim için çok güzel, hayatı boyunca unutmayacağım bir iyilik yaptın. Benim sana bir borcum var. Senin sayende Koray'la mutlu bir hayat yaşayacağım. Hakkını ödeyemem ama seni hata yapmadıkça uyarabilirim. Eflin, canım kendi hayatına devam et, sana ağabeyimden fayda gelmez. Sen üzgünken o beyinsiz, göz zekâlı, her gece barda gönül eğlendiriyor. Sen kafana tak

Bu hayatteki en kötü şey, değer verdiğin bir insan tarafından aldatılmak. Şu an ders dinleyecek halde olmadığım için hızlı adımlarla sınıftan çıktım. Yurt binasına ilerlemeye başladım. Hızlı adımlarla bir an önce oda girdim. Kapımı kitleyip kendimi yere attım. Değer görmediğim birine değer vermek, onun için ağlamak çok can yakıcı. Ağlayışlarım yerini hıçkırıklara bıraktı. Ben bunu hak etmedim. Son zamanlarda tek başıma uyuyamadığım için kullandığım uyku hapsi kutusunu masadan alıp yatağıma oturdum. Bu hayat yaşamaya değer mi? Elimdeki uyku hapından bir tane alıp yuttum. Siz ne sanmıştınız, intihar edeceğimi, yok daha neler? Bana değer vermeyen biri için bunu yapmam. Güzel bir uyku beni bekliyor. En iyisi bir tane daha yutayım da gece uyanmayayım düşüncesiyle ikinci hapi de yuttum. Elimdeki ilaç kutusunu çalışma masanın üzerine koydum. Yatağa girip kendimi uykunun kollarına bıraktım.

18. Bölüm



atmak yok. Tak yüzüğünü git oğlumun yanına gönderdim. dedi sinirli bir şekilde. Bir hışımla yüzüğü masaya fırlattı. Tokat atılan yanağını Yağız Bey'e çevirdim. "Suzatma bakın. Bunu bana Savaş Doruk yaptı. Ama bunu yapmayın oğlunuzdu. Bana atılan tokatın şiddetinden bayıldım ben. Siz dün gece ne yaşadığınızı biliyor musunuz? Sizin oğlunuz adam değil beni sevdiğini söyleyip başkasının benliğine hale getirmesine izin verdi. Asel'e bu yapılsa siz ne yaparsınız. Ben söyleyebilirim. Kızınıza bunu yapan kişiyle katlederdiniz. Ama biz böyle bir şey yapmıyoruz. Sadece oğlunuzu benden uzak tutmanızı istiyorum. Sadece dedim sakince. "Bunları sana Araf mı yaptırdı?" dedi Yağız Bey. "Evet," dedim. "İyi de bana senin başkasına ne yaptığın için onu terk ettiğini söyledi," dedi. "Ben başkasına ne sevseydim Araf'la nişanlanmazdım," dedim. "Tamam kızım oğlum adına ben özür dilerim. Bir daha başına bir şey olmaması için ben takipte olacağım," dedi. "Yağız Bey, ben sizi buraya Araf ile benim için değil Asel hakkında konuşmak için çağırmıştım," dedim. "Evet, dinliyorum," dedi Yağız Bey. "Yağız Bey siz aşkı yaşayan birisiniz. İnsanların gözünden anlarsınız. Bana doğruyu söyleyin. Araf'ın gözlerinde aşka dair bir şey gördünüz mü?" dedi Yağız Bey. "Eflin kızım doğruyu söylemek gerekirse, sen evlenmeye girdiğinden bu yana ailemize layık tek kız sen olduğun için Araf'a seninle evlenmesi konusunda ben başka yapamam. Evet, Araf'ın sana karşı duyguları var ama bunun adına aşk diyemem. Daha çok sevgi olabilir. Sen diğer kızlardan farklısın ona yılışmadın, peşine takılmadın. Bunlar Araf'ın ilgisini çekti. Senin hayatına haksız yere dahil olup duygularının karşısına neden olduk. Bizi affet," dedi Yağız Bey. "Yağız Bey, peki Asel'in gözlerinde aşka rasladınız mı?" diye sordum. "Kabul etmek içimden gelmeseydi de evet girerdim. O çocuk değil mi? Koray Çetin," dedi Yağız Bey. "Yağız Bey, size tavsiyem hazır bu ortaklık olmuşken Asel'e Koray'ı evlendirin. İkisinin mutlu olmasını çok istiyorum. Sevenleri ayırmayın. Otoritenizi ortaya koyun Araf ve Yağız."

Senin karışmasına izin vermeyin. Lütfen," dedim. "Sen babamın kızım, sevenler ayrılmamalı. Asel ve Koray'ın evliliği hak kızım. Kendine layık, seni gerçekten seven birini bul. Ben de arkada olurum," dedi. El sıkıştık ve Yağız Bey namusundan ayrıldı. Sahte gülümsememi yüzümden silip belime masaya dayadım. Kesinlikle kandırıldım. Ya Araf benimle evlenmek istemiyormuş babası onu zorluyormuş. Utan süre evliliğinden anlamam lazımdı. Verilmiş sadakamı varmış. Büyük bir beladan kurtuldum. Allahım sana şükümler olsun, en başında doğru yolu gösterdin bana.

Hesabı istedim, ödeyip restorandan çıktım. Bu duyduğum gerçeklerden sonra Araf'a ayrıldığıma üzülmiyorum artık. Hatta seviniyorum. Bir hayat tecrübesi kazandım. İnsanların ilk karşılaşma çıkanlar her zaman doğru kişi olmuyormuş bunu anladım. Demek ki ben de Araf'a ölümlüme bağlı değilmişim. Benim arkamdan yaptıklarından sonra ona olan ilgimin bittiğini hissediyorum. Neyse en azından Asel mutlu olacak.

Yağız Bey'le konuşmamızın üzerinden tam iki hafta geçmişti. Ne arama vardı ne bir mesaj ne de başka bir şey. Hiç bir şey olmadı. Hoş olmasını beklemem hata. New York yolcusu kalmaması! Yanıma sadece bir valiz aldım. Vazgeçilmez ayakkabılarım kargoyla yeni okulumdaki yurda gitti bile. Bir de bu valiz, işte sahip olduğum her şey. Annem ve babam beni yurda yerleştirip geri dönecekleri için onlar gidiş dönüş olarak aldı biletleri. Birlikte uçağın kalkma zamanının gelmesini bekliyoruz. Babam beklerken acıktığı için birinci sınıf bekleme salonunda bir şeyler atıştırmaya başladı. Annem de babama eşlik edip bir kek yemeğe başladı. Ben de bana göz kırpan beyaz çikolatayı alıp yemeğe başladım. Beyaz çikolataya bayılıyorum. Enfes. Uçak için yağın yapıldığında yavaş yavaş uçağa doğru ilerlemeye başladık.

"Hadi arabaya binin," dedi ilgiyle ve arabaya binmesini yardımcı oldu.

Sadece bana evimin yolunu sordu. Ben de tuzak ettim. Geri kalan yolda tamamen sessiz geçti. Beni tam kapıya önüne kadar getirdi. Hatta ailemden birini görmeyi bile yalnız bırakmadı. O değil ben kızın adını bile sormadı. Kuru bir teşekkür ile gitti kız, çok iyi biriydi. Hayat Türkiye'de devam etseydim kesin arkadaşım olurdu. Evi sessiz geçen yolculuğumda karar verdim. Amerika'ya gideceğim. Babam evraklarımı halletsin. Okulumu da işimci değişim programıyla ayarlarım. O kadar şeyden sonra ben Araf'la karşılaşamam. Gidip ruh halimi toparlamam ve eskiden olduğu gibi rahat bir kız olmam lazım. Evet, evet, anda babam delirdi. Neymiş, kimse onun kızına vuramamış. O değil de ben neden Savaş'a vurmadım, karşı çıkmadım. Anlamış değilim.

"Baba artık sakın olur musun ? Bitti her şey, niçin aştım. Emin ol bir daha Araf yanıma yaklaşmayacak. Sadece yarın Yağız Bey ile bir görüşme yapmam lazım. Yarın, sonra Ateş ailesi hayatımızda olmayacak. Ben New York'a gitmeye karar verdim. Zaten en başında beni yurt dışına okutmak istiyordunuz. Senden ricam evraklarımı hazırla. Pasaportum zaten var. Vizedir, okuma iznidir sen hallet. Ne kadar çabuk biterse benim için o kadar iyi olur. Sorun hallettiğimize göre ben artık dinlenmek istiyorum," dedi yorgun sesimle. Annem, "Tamam kızım, senin istediğin olsun. Göt dinlen bakalım," dedi. Yavaş adımlarla odamı girdim. Kendimi zar zor banyoya atıp günün kirdinden, yollarından kurtulmaya çalıştım. İşimi bitirdikten sonra banyoda giyinip çıktım. Kendimi yatağıma attım.

Üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Nasıl desem rahatladım. Araf'la birlikte olmak güzeldi. Evet onu sevdim ama sevmemin karşılığı olarak da kavrıldım. İlk aşkınun tek taraflı olmasını istemesem de, tek taraflı bir aşk yaşadım. Bunca yaşananlardan sonra aşk sevgiye küsecek değilim. Evet tekrar seveceğim, aşk ol-

...ama biraz zamana ihtiyacım var. Bilin bakalım ne oldu. Yorgunluktan gözlerim kapanana kadar ağladım. Her çok güzel olacak.

Ne uyudum be. Double dinlenmiş hissediyorum kendimi. Akılma gelip üzülme neden olan düşüncelere dur. Yataktan kalktım. Banyoya gidip elini yüzümü yıkadım. Böylelikle son uyku kalıntılarından da kurtulmuş oldum. Bir kot pantoları, siyah t-shirt ve spor ayakkabılarını giydim. Saçlarımı kendi halinde bıraktım. Tabii tüm bu düşünceler olarken aynadan uzak durdum. Yüzümün ne halde olduğunu görmek istemiyordum. Yavaş adımlarla aşağı indim. Annemlere öğle yemeğini yiyorlardı. Masadaki yemeğe eturduk. Babam, "Kızım evraklar en kısa zamanda hazırlanacak. En fazla bir hafta sürer. Okuluna konuştum. Sen de okula gidip öğrenci değişim programına katılmak için birkaç sınava gireceksin. Onun dışında vize onayını bekliyoruz," dedi. "Teşekkür ederim," dedim. Ailecek yemekten sonra Yağız Bey'i arayıp görüşmek istediğimi söyledim. Özellikle yalnız gelmesini rica ettim. Seri bir şekilde hazırlanıp çıktım evden. Yağız Bey ile görüşmemizin olduğu restoranta geldim. Erken geldiğim için Yağız Bey'i beklerken bir kahve içmeye karar verdim. Gelen garsona sadece kahve siparişimi verdim. Oturduğum masanın çevresinde oturan insanlar sürekli beni izliyorlar. Neden? Nedeni daha önce dayak yiyen kimseyi görmemiş olmamaları. Kahvenin masaya konmasıyla, dikkatimi bol köpüklü kahve verdim. Acaba tükürmüş olabilirler mi? Tabii işin sırası, biraz sonra yaşayacaklarımı düşünmemek için aklıma meşgul etmeye çalışıyorum. Evet, aranan kan bulundu. Yağız Bey tüm heybetiyle kapıdan girdi. Buyrun cenaze namazına...

Yağız Bey gelip tam karşıma oturdu. Daha önce onu hiç böyle sinirli görmemiştim. "Lafı uzatmaya gerek yok. Sana verdiğimiz tepemize çıktın, sen kim olduğuna sarıyorsun da nişanı atıyorsun. Sen benim oğlumu kandırdın. Nişanı

Senin amacın ne? Beni delirtmekse fazla uğraşmana gerek kalmadı. Araf, biz diye bir şey olmaz. Sen bana güvenirken bu ilişki yürümez. Beni kendi haline rahat bırak. Kendine başka birini bul. Peşimi bırak. Gerçekten ben de dim. Bana iyice bak bu senin gözlerinin içine bakla baktığım son gün. Bugünden sonra nefretimle karşılaşırsan. Bu yüzüğü artık başkasına verirsin," dedim, gözyaşları sildim.

Yüzüğü arabanın ön koltuğuna fırlattım. Duruşumu dikleştirip sevdiğim adama son kez aşk denen can yakıcı duyguyla baktım. Arabanın kapısının kolunu tuttum, "İzin vermem. Benden başkasına gitmene izin vermem," dedi acılı boğuk sesiyle. "İzin istemedim zaten. Ben mazoo değilim. Bana onca acıyı çektiren biriyle birlikte olmama, ben de artık sana güvenmiyorum. Bu şüpheyle yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim. Yarın öbür gün gelip biz senin evlenmedik sana şaka yaptım dersin. Bir de çocuk doğarsam sen çocukları değiştirirsin. Sana güvenilmez," dedim. Boğazımda oluşan yutkunmamı engelleyen his kalbime sıkışmasına neden oldu. "Seni seviyorum. Bunu bunu yapamazsın," dedi ağlamaklı sesiyle. "Sana inanmıyorum," dedim, mutluluktan yoksun bir kahkaha attım. "Bu arabadan çıktığımda seni tamamen sileceğim. Aramızda hiçbir şey olmamış olacak. Ben sana hiç aşık olmamamış olacağım," dedim ciddiyetle. Araf arabanın kapılarını kilitletti. "Gitmene izin vermem. Olmaz," dedi yumruk yaptığı elini direksiyona vururken. "Bu şekilde davranman hiçbir şeyi değiştirmez. Araf artık bitti yolun sonundayız. Benim peşimi bırak yaşadıklarımızı unut. Ben gerçekçi bir hayata istiyorum," dedim kararlılıkla. Kapının köşesindeki açma düğmesine basıp benim tarafımdaki kapıyı açtım. Arabadan inmeden önce Araf'a gitti gözlerim. Kafasını direksiyona dayamış. Araf'ın ağladığına inanmak gelmese de içinden, birkaç damlanın pantolonuna damladığını gördüm.

"Adam gibi yürekli olup karşıma çıksaydın. Gözlerini bakıp yalandı seni kandırdım deseydin her şey farklı olurdu."

17. Bölüm



enden senin aptal davranışlarından kim koruyacak. Eğri oturuklu doğru konuşalım, sen beni sevmiyorsun. Sevmeyeceğin de. Ben senin için sadece takıntıyım. Ama eminim sen başkasını seveceksin. Ölümü kemir söyle. Sevdığın biri sana ben aranızı yaparım," dedim.

Ne kadar alaycı olsam da ağlamam daha da şiddetlenmedi.

"Sana yemin ederim bilmiyordum. Senin Poyraz ailemde olacakmış aklıma gelmedi. Seni gördüğümde gözlerim içi çekmişti. Daha sonra yaptığın yemekler. Her şeyin le mukemmeldin. Ayza'yı yanında yatırman Ayza'nın seni sevmesi, tüm davranışların beni benden aldı. Sen gittikten sonra öğrendim tüm gerçeği. Ama araştırdım, kuzenimi babam değil sevgilisi öldürmüştü. Savaşla olan olayı da o zaman öğrendim. Her şeyimin üzerine yemin ederim ki ben senden başkasına sevmedim sevememde. Hem senin yüzüğün nerede," dedi sinirli sesiyle.

Elimle sütyenimin içindeki yüzüğü çıkardım. Araf hayatta bana döndü.

"Savaş yüzüğüme zarar verir ya da atar korkusuyla sakladım. Ben seni o kadar çok seviyorum ki bana verdiğin yüzüğe bile saygı duyuyorum. Ama sen ne yaptın aptal bir güven sorunu yüzünden Savaş'ın bana işkence etmesine izin verdin. Sen o kadar geri zekâlı aptalsın ki sana olan sevgini göremedin. Hani sen hep 'çocuklarıma layık olma' ile ilgili lafın var ya. Ben çocuklarıma layık onları koruyan değer veren bir anne olurum ama sen çocuk doğurmaya layık bir adam mısın? Onu geçtim sen adam mısın lan? Sen erkekmiş diye dışarı çıkıyorsun ya yazık... Sana da erkek diye saygı gösteriyorlar ya... Hiç yumruklarını sıkma. Siniçenebilirsin ama gerçekler acıdır, anlamam lazım. Sevdigine zarar verilirken izleyene ben adam demem. Bir de son bir oyun oynayalım diyorsun. Eğer erkek olsaydın oyunla palarla uğraşmaz karşıma çıkıp adam gibi 'beni sevdiğini' dövmek istiyorum 'derdin. Bunu da bir kenara bıraktım, nadem benden emin değilsin neden bu yüzükleri taktık.

korkusuyla yaşayamam. Yavaş yavaş ne yapması gerektiğini öğreniyor. İlk olarak beni araması, senin yaptıklarını karşılık beni sevdiğini söylemesi... Oğlum var ya ya ne de sevincimi kimse bozamaz. Bir kez daha oyun oynayalım. Bu arada bana bak eğer bir daha Eflin'e vurmaya kalkarsan seni yaşatmam," dedi ciddiyetle.

Savaş, "Ben ciddi olsun diye vurdum. Ciddi davranırsan çek gibi olsun diyen sendin," dedi.

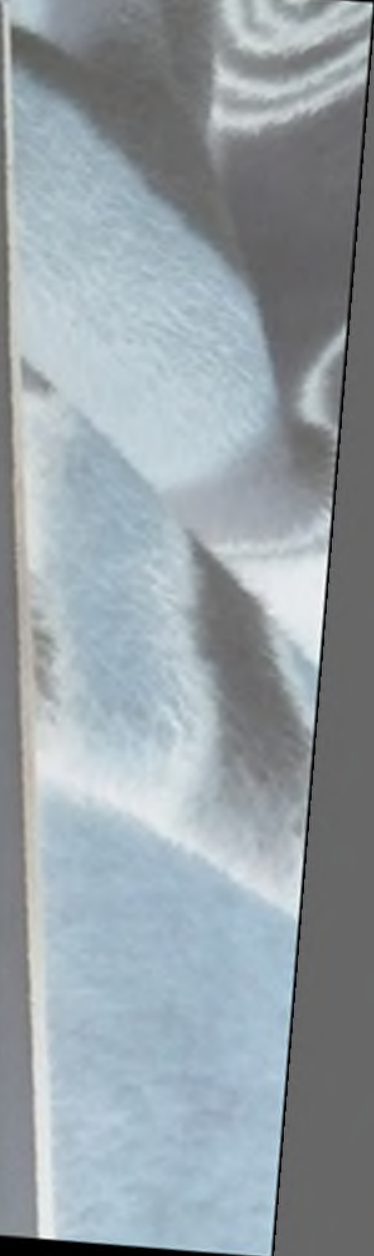
Araf, "Tamam uzatma kadınıma bir daha elini sürmeyeceksin," dedi ciddiyetle.

Savaş, "Tamam merak etme sadece korkuturum," dedi. Mikrofonun açılıp kapanma sesi duyuldu. Tabii biliyorlardı yapılmış hareketlerdi. Savaş, "Ağabey bu nasıl açılıyor diye sordu. "Bekle ben açayım," dedi bir daha konuşmadı. sözde beni seven bana kıyamayan erkek. Tabii ben onun numarama devam ettim. Sen görürsün Araf, oyun nasıl oynanır mı ben sana göstereceğim. Büyük bir patlama sesi duydum. Sanki yeni uyanıyormuş gibi yerinden kalktım. Tam tahmin ettiğim gibi sanal bir sesle beni kurtmuş. "Eflin bu patlamanın gerçek olmasını istemiyorsa beni sevdiğini söyle," dedi alaylı sesiyle.

İşte şimdi benim oyunum başlıyor Arafçıgım, izle ve gör insan nasıl çileden çıkarılırmış. "Savaş ben düşündüm de evet ya ben seni seviyorum," dedim, ciddi tutmaya özen gösterdiğim sesimle. Uzun süre cevap gelmeyince tam karşımdaki cam bölmeye bakıp, "Ne o yakışıklı dilini ne yuttun," dedim, alaycı bir şekilde. Sen bana oyun oynatma ha ben de seni buna pişman etmezsen... "Sen ciddi misin?" dedi şaşkınlıkla "Evet çok ciddiyim ben seni seviyorum Araf Ateş de kimmiş," dedim ve keyifle kahkaha attım. Be anda odanın kapısı açıldı, öfkeli gözlerle Araf kapıda belirdi. O gözlerinden ateş saçarken, ben ona alaycı bir şekilde baktım. O hızlı adımlarla yanıma gelirken ben de ayakta kalktım. Araf tam karşıma geldi, aynı saniyeler içinde beni duvara fırlatıp boğazımı sıkmaya başladı. Ne o ne de ben tek kelime etmedik. Her geçen saniye boynumdaki eli his-

konu artırırken nefes almam imkânsız hale gelmişti. "Sen-
ce ben senin başkısıyla olmana izin verir miyim? Cevap ve-
rmiyorum asla izin vermem. Sen, Benimsin. Bunu o beyinsiz
kacana sok," dedi.

Elinin bakışı nedeniyle damarlarımın patlayacağı hissi-
ye kapıldım. Sanki gözlerimi yerinden çıkarak bir baskı-
ya kapıldım. Sanki burnumdaki elin bir anda çekilmesiyle burnuma dolan
havanın rahatlığını yaşamadan kendimi Araf'ın omzunda
buldum. Fırsatı değerlendirip derin nefesler almaya başla-
dım. Terkedilmiş depo tarzı yerden çıktıktan sonra kapısı
açık olan bir arabanın arka koltuğuna fırlatıldım. Nefesi-
nin yavaş yavaş düzene girmesiyle kesik kesik konuştum.
"Beni nereye götürüyorsun?" dedim zar zor. Az önce ge-
çirdiğim boğulma vakası yüzünden boğazımda feci bir
şey oluyordu. İstemsiz olarak öksürük krizine girdim.
Sanki ciğerlerimi söküyorlarmış gibi öksürmeye başladım.
Araf torpido gözünden su ratıma doğru bir su şişesi fırlattı.
Sorduğum soruya bile cevap vermedi. Hatta beni umur-
sımadı bile. Öksürük krizinin son bulmasıyla Araf'a dö-
nüp, "Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum inadına.
Benim varlığımı unutmuş hızlı bir şekilde arabayı sürmeye
devam etti. "Heyyy sana diyorum! Nereye gidiyoruz?" de-
dim sinirle. "Seni kaçırıyorum. Oldu mu, öğrenince rahat-
ladın mı?" dedi bağırarak.



dan işkencelere başladım. Hadi, Araf'ı değil beni sevdiğini söyle," dedi istekli sesiyle.

Kafamı kaldırıp etrafıma baktım, dört duvarın içine yim. Duvarlar siyaha yakın gri renkteydi. Tavandaki lamba odayı pek aydınlatmasa da karanlıkta kalıyordu. İyiydi. Tam karşımda çelikten bir kapı var, muhteşem ve lütlüdür. Kapının üst tarafında kapının yarısı kadar cam me var. Ama ben baktığımda kimseyi göremiyordum. Sadece karakoldaki sorgu odalarındaki cam gibi. Kesin ruhi hastası, beyinsiz adam oradan benim tepkimi izliyor. Başka biri görebileceği bir yer yok ki. Kapiya yaklaşıp kenarını görüp müdehale edecek. Arkama baktığımda kesik organların olmadığı bir yer olduğu için tekrar oraya döndüm. "Madem konuşmamakta kararlısın, o zaman benden gınah gitti," dedi iğrenç kahkahasıyla. Bir anda kulaklarıma Savaş'ın babasının bana işkence ederken kullandığı müzik doldu. İçimi saran korkuyla kalbim hızla atmaya başladı. Yapmaz, bana geçmişte yaşadığım şeyleri tekrar yaşatmaz. "Yol yakinken Araf'tan vazgeç benim ol, o zaman bu işkenceleri görmekten kurtulursun," dedi kararlı sesiyle. Kafamı kapının üstündeki cama çevirip, "Senden korkan benim gibi aşağılık biri olsun. Ben vazgeçeceğim adamla yeniden nişanlanayım. Seninle olmaktansa büyük acılar yaşamaya razıyım," dedim, kendimden emin korkusuz sesimle. Ben o kadar çok alıştım ki duygularımı gizlemeye korkmadım. Ağlayıp korkusuzca ruh hastasına kafa tutabiliyorum. Bir anda odanın kapısının açılmasıyla düşüncelerime bir ses verip kapiya döndüm. Savaş elinde tuttuğu bıçakla yama geldi. Tam karşımda durup, "Beni sevdiğini söyle," dedi sakın sesiyle. "Ben. Araf'ı. Seviyorum," dedim, her kelimeme vurgu yaparak korkusuzca. Savaş bana bir tokat attı. Ama bu sıradan basit bir tokat değildi. Hızla sertçe atıldı. Bir başka değişle osmanlı tokadıyla şu an itibarıyla tanışmış oldum. Tokatın şiddetiyle kendimi yene buldum. Kullaklarım zonklamaya başladı. Yanağıma kırılmalıyordu. Çenem sanki bedenimden ayrılmış gibi bir

Beni seviyorum. "Beni sevdiğini söyle," dedi dişlerinin arasından. Yerden yavaşça doğrulup tam karşısına geçip, "Ben Araf'ı seviyorum," dedim, kararlılıkla. Yüzüme attı. İkinci tokatla tekrar yere yapmışım. Bu seferki tokattan sonra kararlıktı. Kendime geldiğimde ağzımda demirsi bir tat hissettim. Elimin dudaklarımdan tadın nedenini anladım. Yanağımdaki yanma hissi hâlâ devam ediyordu. Ve bir süre çenemin ağrısından konuşamayacağım kesinleşti. Bu kadar geç kaldı. Sırtımı duvara yasladım. Hani Araf bu kadar geç kaldı. Sırtımı duvara yasladım. Hani Araf benim arasına alıp sessizce ağlamaya başladı. Başımı elleriyle çok güçlüydü. Hani hiç kimse bana dokunamazdı. Hani herkes ondan korkardı. Hani benim koruyucum o olacaktı. Hani, hani şimdi ben psikolojik travma yaşarken neredeydi. Ben parçalanmış organlarla otururken o neredeydi. Ne kadar süre geçti bilmiyorum ama yorgunluk ve uyku gelmesiyle yavaşça gözlerim kapandı. İnadına açtım. Bir süre sonra göz kapaklarım galip geldi. Kulaklarıma dolmuş seslerle gözlerimi açmadan dinlemeye başladım. "Her şeyin bir oyun olduğunu anladığında Eflin'in yüz ifadesini görmek istiyorum," dedi kahkaha atarken. Bu ses Saniyi görmek istiyorum," dedi alaycı bir şekilde. Bu ses bu sesi nerede olsa tanırım, Araf'ın sesi...

Savaş, "Benim şu anda başka biriyle evli ve mutlu olduğumu üstelik ona karşı beslediğim tek duygunun kardeş sevgisi olduğunu öğrense ne yapar acaba," dedi merak dolu sesle. Araf'ın sesini duymam bende şok etkisi yaratırdı da, söyledikleri hem kalbimi kırdı hem de sinirlendirdi. "Ama bu oyunu oynamamız gerekliydi kuzen. Bunu sen de biliyorsun, beni gerçekten sevdiğine emin olmam lazım. Ben onun için gözümü kırpmadan ölüme giderim. Ama ben Eflin'den, bana olan sevgisinden emin değilim. Ben onunla bir ömür geçireceğim. Her an acaba beni seviyor mu endişesiyle yaşayamam. Ya da beni bırakır mı

Telefonumu alan kişiye bakmama gerek yoktu. Sanki bulandırıcı sesinden Savaş geri zekâlısı olduğunu anlıyordum. Zor değil. Araf'la nişan yüzüğümü gözümde takırdı bu la yinsiz kesin yüzüğümü atar. Buna asla izin vermem. Ben paldır küldür aşağı indirdi. Tam bu sırada yüzüğü çıkarıp boynumdan elbisemin içine attım. İç çamaşırım sayesinden yüzüğün düşmeyeceğinden emin oldum, derin bir nefes aldım. "Benden ne istiyorsun? Araf seni eline geçirdiği de yaşatmayacak bunu biliyorsun değil mi?" dedim alayla bir şekilde gülerken. "Araf beni bulduğunda bizim çocuklarımız olmuş olacak. Bilmem anlatabildim mi?" dedi yavaşça. "Sen kimsin lan, Araf senden daha güçlü olacak," dedim sinirle.

"Araf mı benden güçlü. Saçma. Şu anda en büyük kuvvet benim elimde. O da sen oluyorsun hayatım," dedi alayla bir şekilde. "Hayatın batsın," diye bağırdım. "Aa sevgilim kendin hakkında daha iyi konuşmalısın," dedi pislik gibi gülerken. Ve başıma yediğim sert darbeden sonra bilincim kaybettim. Uyandığımda feci bir baş ağrısı bana merhaba dedi. Olaylar kafamda birleştikçe aklım başıma gelirdi. Hızla doğruldum. Etrafıma baktım. Her yer karanlık olduğu için elimle etrafı hissetmeye çalıştım. Yerde yatıyordum. Keşke üzerimde daha rahat kıyafetler olsaydı. Fazlasından buradan kaçmama yardımcı olurdu. Tamamen karanlık bir odada olduğum için çevremde olanlardan bir haberim. Belki o manyak burada. Ayağa kalksam kapıyı bulamaya bilirim. Ama emekleyerek el yoradımıyla bulmaya çalışabilirim. Boş durmaktan iyidir. Elimdeki hafiflik aklıma yüzüğü getirdi. Hızla elimi içime kaydırıp yüzüğüme baktım. Neyse ki hâlâ yanımda. Yüzük düşüp kaybolmasın diye sütyenimin daha derinine koydum. Eee içime sağlama almam lazım. Dizlerimi ve ellerimi yere koyup emekleme pozisyonuna geldim. Birkaç adımdan sonra ses elimin olduğu yerde bir şey hissettim. Sopa olabilir. Bulduğum şeyi elime alıp incelemeye başladım. Baya bir kalın

en az bir metre uzunluğunda vardır. Ama sopa olduğunu sandığım şey bükülebiliyor. Ne olabilir acaba? Biraz daha incelediğimde sopa sandığım şeyin uç kısmına dokundup, sanki ağaç dalları gibi beş uzantı hissettim. Bu uzantılar kendi aralarında bükülme özelliğine sahip olması elimde tuttuğum şeyin sopa olmadığını anladım. İyi de sopa değilse ne olabilir? Düşün Eflin düşün kızım, bu ne olabilir? Aklına gelen düşünce ile elimde tuttuğum şey insan gibi çıplak atmaya başladım. Elimde tuttuğum şey insan gibi hem de omuz hizasından parmaklara kadar. Benim çıplakla ısıklar yandı. Gözlerimi zamansız gelen ışıqla kapattım. Yavaşça gözlerimi açıp ışığa alışmasını sağladım. Gözüm netleştikçe gördüğüm manzara insana ismini verene ben çoktan huşukarak ağlamaya başladım. Etrafımda seven ben çoktan huşukarak ağlamaya başladım. Kimdi kosulmuş el, kol, parmak, kulak, başlarla doluydu. Kimdi bu insanlar, tam karşımda yerde kesik bir adam kafası gözleri açık kalmış direkt bana doğru bakıyordu. Hıçkırıları daha da hızlandı. Nefes almam bile zorlaştı. Kalbim kulaklarımda atıyordu sanki. Gözlerimi kapamak istesem bile korktum. Sanki gözlerimi kaparsam buradaki ölü insan organları canlanıp üzerime gelecek gibi hissediyordum. Araf neredesin?

"Sevgilim seni cezasız bırakamazdım. Üzgünüm. Sen hatırı biliyorsun. Günlerce o adama sarılıp uyudun. Onu iştin. Onunla nişanlandın. Sen yaşadığın her şeyi hak ettin," dedi korkutucu sesiyle.

Savaş'ın iğrenç sesini duymamla sinirlerim tepeme çıktı. Ses mikrofondan geliyordu. Ama onunla konuşup sinirlerimi daha çok bozamam. Burada değildi. Ama sürekli be şekilde sesini duyuyordum. "Ne yani benimle konuşmayacak mısın? Aa ne kadar ayıp, insan çocuklarının babasıyla konuşmaz mı?" dedi alaycılıkla. Ruh hastası, geri zekâlı adam, kesinlikle bir hastahaneye yatırılmalı. "Eflin eğer benimle konuşmamaya devam edersen sana acıma-

hiç hoşlanmam ve bende kusma hissi oluşturun. Yutma Araf'ın bana verdiği tatlıya baktım. Meyvelerin lüzumu ki pudingi vermiş ve doğru tahmin ağzımda kaymak. Ve midem çoktan yiyecekleri ağzıma doğru yönlendirmeye başladı. Yutmaya çalıştıkça midem kasılmaya başladı. Kimseyi umursamadan hızla ayağa kalktım. Benim kulağımdan yüzünden oturduğum sandalye devrildi. Koşar adımlarla bir kaza yaşanmadan tuvalet kabinine girdim. Ve midemdeki yemekleri dışarı çıkardım. Tuvaletin kapısının bayağı bir gürültüyle açıldı. Araf'ın, "Eflin ne oldu yeniden diye telaşla bağırıldığını duydum. Midemde hiçbir şey ka- madığına emin olduktan sonra kabinden çıktım. Araf'ın la yaruma geldi. Ben ise lavaboya gidip bol suyla ağzı- çalkaladım. Araf'ın uzattığı peçete ile ağzımı kurula- peçeteyi çöpe attım. "Neden kustun?" dedi. "Çok yedi- ya kilo almayım diye kustum," dedim. "Dalga geçme di- söyle," dedi sinirle tıslayarak. "Ben kaymak yiyemem. Ka- dem kabul etmez. Nedenini bilmiyorum. Yoğurt kaymak- puding kaymağı, kahvaltılık kaymak aklıma gelebilecek hiçbir türünü yiyemiyorum. Bir de yumurtanın beyazı yiyemem," dedim hızla. "Neden söylemedin," dedi sinirle. "Söyleyecek fırsatım oldu mu tatlıyı ağzıma tıkan sende," dedim sinirle. Araf'la tekrar içeri geçtik. Semra Hanım la- laşla yanıma geldi. "Kızım iyi misin neden birden kızı- lı- dun?" dedi telaşla. "Ben kaymak sevmem," dedim. Sem- ra Hanım kafasını onaylar anlamda salladı. Masamıza oturu- yemeğe devam ettik. Tabii ben sadece su içtim. Ağzımda- ki acı tadın gitmesi için. "Baba izniniz olursa ben Eflin- eve götürüyüm suratına bak sapsarı oldu biraz dinken- Bensiz devam etmeniz sorun olur mu?" diye sordu. "Ne- sorunu evlat seni tek görevin gelinine bakmak. Siz gele- gelinim de dinlensin," dedi.

Masadakilerle vedalaşıp evin yolunu tuttuk. Evim bahçesine giriş yaptık. Araf arabayı tam kapının önüne ko- dar getirdi. Arabadan aynı anda indik. Araf direkt yanıma

akşam yemek yiyeceğimizi söyledim. Böyle bir sene ki
nuştuktan sonra odama gidip akşam için hazırlanmaya
başladım. Akşam için siyah kısa kalın askılı bir elbise gi-
meye karar verdim. Araf'ın kızacağı türden bir elbise de-
ğildi. Açık fakat fazla kısa değildi. Saçlarımı düzleştirdim.
Rimel ve göz kalemiyle sade bir makyaj yaptım. Topuklu
siyah ayakkabılarımı giyip hazırlanma işlemimi bitirdim.
Yah küçük bir el çantası aldım. İçine telefonumu ve aya-
mı aldım. Olursa diye ruj koydum. Saat tam sekizi gösterdiğinde Araf
aramaya başladı. Telefonu meşgule atıp aşağı indim. Araf
babam ve anneme selam vermekle meşguldü. Yarım girdi
koluna girdim. Araf annemlere, "İyi geceler efendim," dedi
ve evden çıktık. Kapının önündeki yolcu koltuğuna otu-
dum, Araf da çoktan yerine geçmişti. Arabayla yola çıktık
başladık. Yarım saatin sonunda lüks bir restorana girdik.
Arabadan indikten sonra Araf anahtarları görevliye ver-
di. Restorant girişinde Yekta ve Asel ile karşılaştık. Çetin aile-
miz ve Yağız Bey'ler içerideymiş. Araf'la Yekta'yı içeri göndere-
dik. Asel ile birlikte tuvalete gittik. Araf ilk dakika ne tuvalete
miş diye beni deli etse de. Kızsal mevzular sen anlamaz
dedim ve konuyu kapattım.

"Yenge neden tuvalete geldik?" dedi merakla. "Canım
şimdi herkes yerine otursun. Seni Koray'a en yakın yer-
e oturturmak istiyorum," dedim içtenlikle. "Sen var ya bu
dünya da eşi bulunmaz birisin," dedi ve boynuma atıldı.
Asel ile sarılmamız bitince tuvaletten çıktık. Bizimkiler
olduğu masaya doğru ilerledik. Masadaki oturma düzeni
aynen şöyle, Yağız Bey baş köşede. Semra Hanım'ın kany-
sında sanırım Koray'ın annesi oturuyor. Koray'ın anneyi-
nin yanına babası oturmuş. Koray da babasının yanına.
Semra Hanım'ın yanına Yekta oturmuş. Onun yanına
Araf oturmuş. Biz geldiğimizde herkes bize hoş geldin de-
mek için ayağa kalktı. "Sevgilim ben senin yanına otu-
racağım. Asel sen de tam karşıma otur canım," dedim ve Asel'i
tam olarak Koray'ın yanına oturmasını sağladıktan sonra
ben de Araf'ın yanına oturdum. Koray'ın ve Asel'in yi-

zindaki mutluluk değeri biçilemezdi. "Sevgilim ben senin
ve Asel'in yerine sipariş verdim," dedi mustakbel mafyam.
Tatların anlamında kafamı salladım.

Gelen yemeklerle, beyler yoğun bir tempoyla iş konu-
şmaya başladılar. Uzun iş konuşmaları sırasında Asel ve
Koray birbirlerine kaçamak bakışlar atıp kızıyorlardı.
Ama siz çok tatlısınız. Nasıl oldu bilmiyorum ama konu-
şmadan Araf ve benim ne zaman evleneceğime geldi. Ko-
ray'ın babası Murat Bey "Söyleyin bakalım gençler düğün
ne zaman," dedi ilginin bize dönmesini sağlarken. Tabii
biz bu konuyu daha konuşmadığımız için ben daha karar
veremedik diyecekken Araf lafa atlayıp, "İki aya yaparız,"
dedi. Ben çok. Ben iptal. Beyin error verdi. Araf'a dönüp,
"Bu konu birlikte vereceğimiz bir karar sevgilim. Sen tek
başına böyle bir karar veremezsin," dedim sinirli sesimi
yumuşatmaya çalışırken. Araf, "Demek öyle sende bir ta-
hşna böyle ortada buluşalım o zaman," dedi sinirli sesiyle
nisi söyle ortada buluşalım o zaman," dedi öfkeyle.
Tabii ki soruları gelmişti. "Mezuniyetten sonra olması daha iyi
değil mi?" dedim. Araf, "Yuh daha kaç sene var," dedi öfkeyle.
Tabii ki soruları gelmişti. Sinirden tatlılara bile bakama-
dım. Murat Bey lafa girip, "Kızım sen de abarttın ama bu
kadar zamana bir çocuğunuz olur biz de bebek severiz,"
dedi. Bende şarteller attı tabii.

Açtım ağzımı yumdum gözümü.
"Murat Bey siz benim evlilik zamanına karışana kadar
oğlunuza bir kız bulup evlendirin. Kendi gelininize söyle-
yin bebek sevelim diye bana değil. Hem bakın size kız ko-
nusunda tavsiyede de bulunabilirim. Koray ve Asel nasıl
birbirlerine yakıştırlar. Bence siz hazır herkes buraday-
ken Allah emri ile Yağız Bey'den Asel'in isteği verin," de-
dim öfkeyle burnundan solurken. Daha konuşurdum ama
Araf ağzına bir kaşık tatlı tıktı. Mecbur sustum ağzımda-
ki tatlı sütlü bir tatlıydı. Yutmaya çalıştığım da ağzımda
kaymak hissettim. Hani pudinglerin soğuduktan sonra
üzerinde oluşan şey. İğrenç. Ben hayatta kaymak sevmem

dedi merakla, "Sevgilimle vakit geçiriyorum. Ne oldu berfu, sana pas vermeyince bize mi çıtmaya karar verdin?" dedim. Araf anlamayan bakışlarını atmaya başlayınca nedönüp açıklamaya başladım. "Canım bu sizin yeni ortanuz varya. Berfu ortağınızın sekreteri oluyor. Yekta Berfu'ya vuruldu. Ama kızı görsen bizimkinin suratına bakmazdın. Yekta Bey'imiz kendini yakışıklı sanıp havalı hareketleniyor. görsen nasıl komikti," dedim. "Lan beyinsiz senin zihninde bana anlattığın kıza ne oldu?" diye sordu sinirle. "Ağabey işte sorunda bu ya sana anlattığım yengemin söz ettiği ki aynı kişi," dedi umutsuzlukla. Araf, "İyi bari. Bunu daha sonra konuşup hallederiz sen söyle bakalım annemlere aşılamam ki yemeği haber verdin mi?" dedi. "Ağabey annemlere aşılamam ki haber verdim. Akşama hazır olacaklar. Ama Asel tutmadı ben sizin iş yemeğinize gelmem diye. Ben de tamam dedim. Haberin olsun Asel yemekte olmayacak," dedi. Araf, "İyi zaten iş yemeklerinden hep nefret eder. Gelmesin evde otursun," dedi umursamaz sesiyle. "Sevgilim Asel beni ekti ya ona bir ders vermek istiyorum ama sen de yardım edeceksin," dedim gülümseyerek. Araf, "Ben nasıl yardım edeceğim," dedi ilgili bir şekilde. "Şimdi Asel iş yemeklerinden nefret ediyor ya bu akşam ki yemeğe gel. Şimdi sen Asel'i ara ve ona deki 'bu ailecek yenecek yemektir ve sende orada olacaksın Asel' de akşam da iş yemeğine gidip sıkıntıdan ölsün. Böylece ben de intikam almış oluyum. Ha olmaz mı?" dedim yalvaran sesimle. Araf bir süre düşündü. En sonunda telefonunu çıkararak Asel'in aradı. "Asel akşam ki yemeğe gelip bize eşlik edeceksin. İş nasıl yapıldığını öğren okulun biter bitmez sende burada çalışacaksın. Bundan sonra her yemekte Yekta ve benimle birlikte olacaksın. O kadar," dedi itiraz kabul etmeyen sesiyle. "Yekta izin vermiş olabilir ama ben izin vermiyorum. Akşama hazır ol," dedi ve telefonu kapattı.

Oh be şu kızın işini hallettim ya daha ne isterim. "Ben iyi dinle külkedisi. Madem ailemle sağlam ilişkiler kurmak

...nende akşamki yemeğe gelecek ve bana nişan-
... olarak çelik edeceksin." dedi itiraz kabul etmeyen se-
... iyi mi kendi kazdığım kutuya düştüm. "Ben gelme-
... olmaz mı?" dedim kedi gibi miyavlayarak. "Ne kadar
... gülsün de kararından vazgeçmem." dedi inatla.
... tamam sen kazandın," dedim yenilgiyle. Yekta, "Ku-
... bakmayın bölüyorum ama yengem yüzüğünü dü-
... dedi yereki yüzüğü alıp bana uzattı. Yekta'nın
... yüzüğü alıp huzla parmağıma taktım. Araf, Yekta
... dedi. "Sen niye geldin," dedi. Yekta dosyayı Araf'a
... de sarıya de sana getirdim," dedi. "Sevgili mafyam ben
... bana el sallayıp odadan çıktı. "Sevgili mafyam ben
... eve gidiyorum," dedim. Araf'ın yanağına bir öpü-
... Tamam. Akşam sekizde evin önünde
... ol ben bekleyin," dedi. "Tamam, canım hazır
... dedim.

... yerden kalkan çantamı yerden aldım. Ka-
... Bu arada külkedisi söylediklerimi
... alırsın. Çünkü söylediklerimde ciddi-
... "Dikkate alırım," dedim ve so-
... Holdingten çıkıp görevli tarafından
... arabama bindim. Holdingten uzaklaştık-
... Asel'i aradım. "Anlat bakalım
... aynen şöyle oldu. Yek-
... beni aradı yemeği haber verdi. Ben de bu tür
... bahane üretilip gelmeyim
... kabul etti. Sonra kiminle ortak olduk-
... beyinden
... nasıl gideceğimi düşünür-
... yardım almak geldi. Ve sonuç yemeğe
... dedim. "Senin sayende ben de yemeğe geliyorum.
... dedim. "Tamam yengeciğim," dedi
... kapattı.

Arabama çalıştığım evimin yolunu tuttum. Evime girip
... gittim. Ona Araf'la aramı düzelttiğimi ve

atan adam. Hiç düşünmeden ona doğru yaklaşıp kollarını boynuna doladım. Bir hışımla dudaklarını örtünce dudaklarıma karşılık vermeye başladım. Araf ellerini belime koydu. "Bir daha sana bu tarz sözler söylemeyeceğim," dedi. Araf, "Ben kimseden özür dilemem," dedi. Ben de dudagına bir öpücük kondurdu. "Bu bir özür mü?" dedim şaşırarak. "Ben kimseden özür dilemem," dedi. Ben de sin bir dille, Cevap vermeme fırsat vermeden dudaklarımı işgal etmeye başladı. Ne yapayım bu da farklı bir cinsiyet bunu da böyle kabul etmek lazım. İsrarcı dudaklarım karşılık verdim. "Seni seviyorum külkedisi," dedi yumuşak bir sesle. Tekrar dudaklarına yöneldi. Her öpücüğünde aramızda elle tutulur cinsten bir bağ oluşuyordu. Ya bu zor olmasa gerek. Kendimi Araf'tan uzaklaştırmaya çalıştıkça bir elini belime koyup diğer eliyle başımı sıkıyordu. engelledi. Birkaç dakikanın sonunda cebimdeki telefonunun çalması Araf'ın dikkatini dağıttı. Fırsatta istifade ettim başımı boyun boşluğuna koyup telefonumu kot eteğime cebimden zorada olsa çıkardım. Telefon ekranında Araf'ın ismini görmem şaşımama sebep oldu.

"Efendim canım," dedim.

"Yengelerin bir tanesi yardımına ihtiyacım var," dedi yalvarışla.

"Tabii canım sınavında sana yardım ederim. Tahmin et bakalım şimdi ben neredeyim," dedim yalancı heyecanla. "Anladım ağabeyimin yanındasın," dedi üzgün sesle. "Evet doğru tahmin. Ee yarın buluşuyoruz değil mi?" dedim merakla. "Yenge ne buluşması neden söz ediyorsun?" dedi merakla. "Ne demek buluşma iptal oysaki ben birlikte gideceğimiz filmi bile seçmiştim," dedim üzgün sesimle. "Anladım ağabeyim çakmasın diye uydurdu. Akşamki yemekten haberin var mı?" dedi fısıltıyla. "Ee canım seninle zaman geçirmekten mutlu olurdum," dedi sitemli sesimle. "Benim o yemeğe gitmem lazım. Ne olur bana yardım et," dedi yakarıyla. "Tamam, git istemiyorum."

seninle sinemaya gitmeyi," dedim sitemle. "Ben var ya bir tarafa kesin bana yardım edeceksin değil mi?" dedi ümitsizce. "Evet. Ağabeyimin yanındayım. Hadi ben kapat- tım," dedim ve cevap vermemesine fırsat vermedim. Aslında Asel'e buluşma planı yapmamıştık. Sadece Araf durumu anlamadan diye yalan söyledim. Asel'e plan yaptın ve ben bundan haberi yok öyle mi? Nedenini sorabilir miyim?" dedi merakla. Yavaşça Araf'tan uzaklaşıp koltuğa oturdum. "Şimdi biz birlikteyiz ya. Ben aileden uzak kalmak istemedim. Senin ailenle zaman geçirmek istiyorum. Biz evlendikimizde ben rahatlıkla Asel'e kardeşim, annene anne demek istiyorum. Gerçek bir aile olalım istiyorum. Bu nedenle senden ailenle yapacağım görüşmeler için izin alman ya da haber vermem," dedim kararlılıkla. Hızla yanına oturdum. "Annem Asel ve babamla görüşmelerinde sıkıntı yok. İstediklerini yap karışmayacağım ama Yekta ile başbaşa birlikte olmayacaksın," dedi kararlı sesiyle. Ellerimi mi yüzünün iki yanına koyarak ona yaklaştım. "Sevgilim Yekta senin canından kanından kardeşin benim onunla tek ilişkim ağabey kardeş ilişkisi olur. Ben senin kardeşine yan gözle bakmak bir yana senin arkadaşlarına bile erkek gözüyle bakmam. Benim senden başka erkeğim olamaz. Lütfen Yekta senin için benden başkası olamayacağı gibi. Lütfen gereksiz kıskançlık yapma. Ben seninleyim," dedim kendinden emin sesimle. "Tamam. Senin dediğin gibi olsun," dedi anlıma sahiplenici öpücüğünü kondurdu.

"Araf bir şey diyeceğim. Bizim ilişkimizle ilgili bir tespitim var." "Ne söyleyeceksin acaba," dedi bıkkın sesiyle. "Biz ne anormal bir çiftiz önce kır dök sonra öp. Yemin ediyorum terminatör kılıklı senin bile dengen şaşı. Bir romantik oluyorsun bir psikopat oluyorsun. Bence bizim ilişkimiz psikopat ilişki kategorisinde incelenmeli," dedim samimi- yele. "Bizim ilişkimiz başka insanları ilgilendirmiyor," dedi sert sesiyle. Tam bu sırada kapı çaldı ve cevabı önemse- meden içeri Yekta girdi. "Yenge sen daha gitmedin mi?"

16. Bölüm



"Canım bir tanecik sinirli mafyam. Ne zaman gelmin ne önemi var? Sonuç olarak şimdi yanımdayım mı?" dedim korkak ve çekingen sesimle. "Benim sinirli bozma ne zaman geldin?" dedi bastırarak. "Çok değil canım saat on bir de geldim," dedim senin saatin doğru kısılmıştı. "Saat öğlen bir. Bu saate kadar ne yapabiliyorsun acaba çok merak ediyorum," dedi sinirli sesle. "Şey hani sizin ortaklık toplantınız vardı ya."

"Evet vardı. Ne olmuş ona?" dedi burnundan solukla.

"Azıcık toplantıya girmiş olabilirim," dedim, yalancılıkla sıratarak. Sinirle soluyup konuşmaya başladım.

"Bir ömür lan bir ömür. Ben senin gibi bir şapşala yapacağım. Sen insanı genç yaşta yaşlandırır, erken mezarla sokarsın. Ben de nasıl bir beyin varmış ki senin gibi bir şapşala aşık oldum," dedi tüm siniriyle. Hemen yanımdan gidip masasını devirdi. O kadar sinirliydi ki ayağı an ağladığımı bile farkında değil. Ben de insanım ben de duygularım var. Her ne kadar etrafa umursamaz görünsemde bu söyledikleri canımı yakıyor. Sinirli bir halde camın önünde etrafa bakarken nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. "Sadece sabahki tepkim yüzünden öfke ilemek için gelmiştim. Ben bu sözleri hak edecek bir şey yapmadım. Hani biz artık birlikteyiz ya, hani aileyi ya, hani senin kardeşin benim kardeşim sayılır ya, bu yüzden le Yekta'ya yardım etmek için aptal bir toplantıya girdim. Ha bu arada hani biz nişanlıydık ya artık değiliz," dedi parmağımdaki yüzüğü yere fırlatıp yanında olduğum ki

parmağına çevirerek çıkma girişiminde bulundum. Tabii bu sadece teoride kaldı.

Yakamdan tutulup çekilmesiyle kendimi geriye doğru ittikten sonra buldum. Cam önündeki koltuğa fırlatıldı. Tepki vermem gerektiği aklıma geldi. "Ben sana ne dedim sen ne yaptın. Lan ben sana bu yüzük parmağından çıkarsa seni doğduğuna pişman ederim demedim mi? Sende bir gram akıl yok mu?" dedi bağırarak. "Bir yandan oturma pozisyonuna geldiğim koltuğa tekme atarsan lan. Ne o korkudan korksam en başında senin la karışık sesle. Ben senden korksam en başında senin gibi birinin yanına gitmezdim. Madem benimle uğraşmak sana zor geliyor git zevkine uygun, emirlerine uyacak birini bul. Hem benimle bir ömür geçirip erken yaşta mezara girmekten kurtulursun," dedim tüm sinirimle. "Ne yani şimdi sen bana trip mi atıyorsun bana mı öyle geldi?" dedi keyifle kahkaha atıp. "Geber," diye cırlayıp ayağa kalktım. Ne huzla devam ettim. "Ben senin bağırarak korkutmaya çalışıp susturacağın biri değilim. Bana böyle davranamazsın," dedim tüm öddiyetimle. Yavaş birkaç adımla yanıma yaklaştım. Tam karşısında durdum. Öyle bir birimime bakıyorduk. Odaya ölüm sessizliği hakim oldu. Aramızda öyle bir çekim vardı ki sanki yaşamamı nefes almamı istemiyordu. O olmazsa yaşamayacak gibi hissetmem hiçbir normal değildi. Bu adam kim, onun hakkında ailesi ve mafya dışında ne biliyorum ki. Ha bir de hizmetçilerim sırasında sevdiği yemeklerin birkaçını öğrendim. Ben adam yumuşadı romantik biri oldu diye düşünürken bugün resmen adamın içinden ikinci korkutucu vahşi Araf çıktı. Biliyorum Araf boş tehditlerde bulunmaz asla sözünden dönmez. Bu nedenle ondan korksam da, artık ondan, vahşiliğinden vazgeçeceğimi sanmıyorum. Hani insanların kaderlerindeki hayat arkadaşları olur ya işte benim hayat arkadaşım karşımda bana pişmanlık dolu bakışlar

hiçbir erkekle konuşmayacaksın. Kız arkadaşlarınla görüşmeye giderken bana haber vereceksin. Anladın mı? Hadi diye gürlüdü. Kollarımı ellerinden kurtarıp gözlerimi kapıya baktım. "Seni asla aldatmam. İlk defa seni böyle davet edenim. Ben senin o düşündüğün 'istediğimi yaptırım, emrimdir' benin kölem olacak' tiplerini çekecek bir kızı değilim. Benim beni sahiplen, gerekli yerlerde kaskan, bu söylediklerin çok fazla. Şunu bil ben asla özgürlüğünden taviz vermem. Geri zekâlı seni aldatacak olsam ben neden kardeşinle yapayım. Eğer bir daha beni kasıtlı olarak kalkarsan aramızdaki her şeyi bitiririm," dedim içimden siniri kustum.

Araf'ın yanından hızla geçip kapının yanına ilerledim. Tam kapıdan çıkacakken sırtımın hızla duvara çarpıp sııyla acıyla inledim. "Beni iyi dinde huysuz kediyim. Ben senin o tanıdığın kılıbık erkeklere benzemem. Hele dediğim gibi yapma o zaman seninle görüşürüz. Bir daha ağzından ayrılık lafı duyayım sana yemin ederim seni doğduğuna pişman ederim. Evet sana aşığım. Seni seviyorum. İçimdeki cani adamın çıkmasını istemiyorsan ayağına değip alacaksın. Yaptıklarına, söylediklerine dikkat et. Ne ben ne de senin hayatında birbirimizden başka kimse olmasın. Bunu kafana sok. Hazır kurallardan söz ediyorken bir laf eteklerinden ve şortlarından vazgeçmeni tavsiye ederim. Zira sen ne zaman kısa şeyler giysen sana bakan erkeklerin hepsi işkence odalarına gidiyor. Biraz daha uysaklık giyinmeye devam edersen sana bakanları öldürme zorunda kalacağım. Seni son kez uyarıyorum attığın adımlara dikkat et. Seni seviyor olmam zarar vermeyeceğim. O lamına gelmez," dedi korkunç bir kahkahayla.

Ben büyük bir şokla ona bakmaya devam ettim. Bu adam resmen beni tehdit etti. Romantik, düşünceli adam ne oldu birden. Kafayı yiyeceğim. "Ne o sevgilim kaktus mu? Korkacaksın, yalvaracaksın. Ne sanmıştın o pi-

çok insanı korkudan titreten Araf'ın değiştiğini mi? Hadi ona bunun olması imkânsız," dedi, alaycı bir kahkaha attı. "Ruh hastası, geri zekâlı, aptal!" diye bağırıp Araf'ın arkasından. Santim yerinden kılmıdamayınca bir tekme salladım. Araf ayağını yakalayıp tekme atmamı engelledi. Bu boş çabam sadece Araf'ın sinirlenmesine neden oldu. "Ah sevgilim ah. Çok cesursun, senin en çok bu özelliğini seviyorum. Ama fazla cesaret adamı esarete sürükler diklatır. Şimdi doğruca eve gidiyorsun. Ben akşam ortaklık yapacağım. Eğer bir daha beni kasıtlı olarak kalkarsan aramızdaki her şeyi bitiririm," dedi korkunç sesiyle. "Sen de benimle anladığımı mı?" dedi korkunç sesiyle. "Sen de beni iyi dinle Araf Ateş, ben nasıl muamele görüyorsam ben de sana göstereyim. Bana söylediğin kurallara sen de uyma. Hele bir uyma, asıl o zaman sen doğduğuna pişman olursun," dedim kararlıkla. "Ah sevgilim sendeki deli cesareti buna şu an karar verdim. Acaba daha iteklemeyi beceremedin adamı nasıl pişman edeceksin," dedi alaycı sesiyle. Bu taktik işe yaramadı. Of ben bu ruh hastasını nasıl kendine getireceğim? "Bilmem belki bu pişmanlık fiziksel olmaz, ruhsal olur. Daha tam karar vermedim," dedim alaylı tonla. "İddialıyım diyorsun yani. Ama uyarımadı deme bana çektiğin acının kat kat fazlasını sana yaşattım," dedi ciddiyetle. "Araf bugün ne yaşadınsa geçip bana çattın. Ne oldu?" dedim ısrarlı sesimle. "Hiçbir şey olmadı. Sen şimdi bir cevap ver bakalım bana buraya ne zaman geldin?"

İşte şimdi ben bittim. Ne diyeyim saat on birde geldim. O da yetmedi toplantıya girdim desem beni keser. Şimdi ayakta bakalım pirinçin taşını.

san yengesine böyle mi davranır?" dedim kargın merakla.
"Oha yenge senin burada ne işin var?" dedi merakla.
burada değildi, gelmişken yanına uğrayayım dedim.
yapmadım mı?" dedim beklentileri cevabı beklenmeye
ladım.

"İyi yaptın da toplantıya gireceğim ağabeyimin yanına.
Sen burada tek sıkılmaz mısın?"

"Kiminle toplantınız var?" diye sordum.

"Koray Çetin ile ortaklık toplantısı yapacağız," dedi.

"Bu Koray Çetin nişana geldi mi?" diye sordum.

"Evet geldi, neden sordun?" dedi merakla, "Hiç öyle
İstersen seninle toplantıya girip sana yardım edebiliriz.
Yalnız bir şartla benim istediğim bir şeyi yapacakmış
itiraz kabul etmem ona göre," dedim kararlı sesimle.
istediğine bağlı. İstedikçe şey nedir yengeciğim," dedi
neleyici sesiyle. "Daha karar vermedim, verdiğimde
lerim. Kabul ediyor musun?" diye sordum. "Evet kabul
fırsatçı yenge. Hadi toplantıya girelim," dedi otuz
yerden kalkarken.

Birlikte odanın karşısındaki toplantı odasına gittik.
Hemen bizim arkamızdan dün gördüğüm Koray geçti.
di. Demek soyadı Çetin miş. Yerlerimize oturduk. Ortaklık
şartları bütçeler. Hisseler falan konuşulduktan sonra
ta ve Koray anlaşmalara imzalarını attılar. Yekta, Koray
ortaklık yemeği teklif ettiğinde Koray 'sadece ikimiz
yoksa ailecek bir yemek mi olacak' diye sordu. Bu soru
anlamı Asel ile yemek yeme şansım varmı anlamına ge
yordu. Yekta, "Ailecek olması ortaklığımızın pekişmesini
yardımcı olur," deyince Koray ölümsüzlüğün çaresini bi
muş bilim adamı gibi içten bir sırış attı. Koray, "O zaman
bu akşam tüm aile yemek yiyoruz," dedi Asel'in gelece
ğinden emin olmak istiyor canım ya ama ben de Eflin
sizi sevgili yaparım. Akşam bir restoranta buluşmak üze
sözleşildikten sonra Koray şirketten ayrıldı. Biz de Ye
ta'nın odasına gittik.

"Yekta senin bu uyuz ağabeyin kiminle yemeğe gitti?"

diye merakla sordum. "Bu soruyu sormak şimdi mi aklı-
na geldi?" Üniversiteden arkadaşı Batu ile öğlen yemeğine
çıkıyor. Merak etme yanına senden başka kız yanıştır-
yor," dedi sırırken. Canım benim ya o benim için nele-
re dikkat ediyor benim yaptığımı bak. "Ne zaman gelir?"
diye sordum. "Bunu bana soracağına nişanlıyı ara sor,"
dedi bakıklıkla. "Sen arasan olmaz mı?" dedim yavru
kedi bakışları eşliğiyse. "Beni işinize karıştırmayın," dedi
kameliklikla. "Ül be tamam aramazsan arama," diye atarlı
ergen cevabını verip yerimden kalktım. "Ama yenge senin
bana değil abime trip atman gerekiyor kişileri karıştırmı-
yor," dedi. "Ben gidiyorum sana iyi çalışmalar," deyip Yek-
ta'nın odasından çıktım. Hızlı adımlarla ilerlerken birine
çarpıtm. "Önüme baksana be," dedim o anki sinirle. Tek-
rar ilerlemeye başladım. "Önüme bakmayan sensin," diye
cevap gelince arkadan gelen sese doğru döndüm. "Sevgi-
li," diye Araf'a doğru ilerledim. "Ne işin var senin bura-
da" dedi sert sesiyle. "Seni görmek için geldim," dedim
sevecen sesimle. "Benim odam o tarafta mı?" diye sert bir
şekilde tavrını belli etti. "Seni görmeye geldim. Sekreterin
senin bir arkadaşınla dışarıda olduğunu söyledi. Ben de
gelmışken Yekta'nın yanına uğrayayım dedim. Bu neden-
le onun yanındaydım," diye açıklamada bulundum. "Lan
sen Yekta'yı görüp ne yapacaksın. Geldin benim olmadığ-
ımı öğrenince gitseydin ya ne halt yemeye Yekta'nın yanına
gittin?" diye tısladı. Kolumu tutup beni odasına sürükledi.
Odanın içeri girer girmez beni yere doğru fırlattı. Hızla
yerden kalktım. Araf ile aramızda beş adım mesafe vardı.
Gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladım. "Araf sen
kendinde değilsin. Kafayı mı yedin, o senin kardeşin? Sen
nasıl bir imada bulunduğunun farkında mısın? Ben seni
kardeşimle bırak, başka bir erkekle aldatmam neden diken
üzersin, ben seninleyim. Kıskaçlık yapacak bir şey
yok. Sakin olur musun? Gereksiz kıskançlık yapma," de-
dim sitemli sesimle. Hızlı adımlarla yanıma gelerek kolla-
rı tutup beni sarsmaya başladı. "Bana bak beni iyi dinle

15. Bölüm



Araf yanımdan ayrılıp arabanın sürücü koltuğuna oturdu. Ben de diğer tarafa dolanıp yanına oturdum. Ben oturur oturmaz arabayı çalıştırıp gaza bastı. Birkaç dakika arabada ölüm sessizliği oldu.

"Tepkim yüzünden bana kızdın mı? Ama benim yemem koy kendini, uyanır uyanmaz helikopterden aşağı atılır. Sen sen ne tepki verirsin?"

"Ben kendimi senin yerine koyamam. Çünkü bu kadar büyük sevgi benim bünyeme fazla gelir. Seni o kadar seviyorum ki aynı sevgiyi ben yaşasam mutlu olurum. Seninle yanlış tepkiler vermez anın tadını çıkarırdım."

"Özür dilerim."

"Özür dileme. Özür dileyeceğin şeyler yapma."

"Ben acıttım bir şeyler yemeğe gidelim mi?"

"Hayır, işim var."

"Tamam." diye karşılık verdim soğuk sesimle. Araf beni eve bırakır bırakmaz gitti. Veda öpücüğü bile vermedi. Bırakış tavrıydı. Ben seninle asla evlenmem cümlesini seninle ilgili olduğum için söylemiştim. Yavaş adımlarla buluşmaya geçip eve doğru ilerledim. "Eflin kızım sen mi geldin?" diye bağırarak anneme *yok hâlâ yoldayım* dememek için kendimi zor tuttum. "Evet," diye cevaplayıp yanına doğru ilerledim. Salonda annemin karşısındaki koltuğa oturdum. Annem, "Ee nasıl geçti?" diye sordu merakla. "Paraşüt atlayış yaptık. Araf'ın paraşütünde 'benimle evlenir misin?' yazıyordu. Ben de o anki sinirle 'asla' dedim. Şimdi bana tavrı aldı," dedim üzgün sesimle. Annem, "Araf seni senin için o kadar işinin gücünün arasında nelerle uğraşıyor. Sırf sen mutlu ol diye senin verdiğin cevaba bak. Ne

jini silip saçlarını açıp ev topuzu yapıp yatağına yattı. O kadar yorgunum ki, şu an bedenim Araf'ın yoldaşlığına bile hissetmedi. Sanki göz kapaklarının üzerinde ağır bir yük varmış gibi hemen kapandı. Tüm gün dans edip, bin kişinin bizi tebrik etmesine tanık edip, bu konukla özel olarak konuştum. Ayakta durmaktan, dinlenmekten ayaklarım feci ağrıyor. Kulaklarına dolmuş sesler dama sesleri uykumu kaçırırken gözlerimi açmamak için kendimi rendim. Ses sanki iki yüz tane elektrik süpürgeyi aynı anda çalışması sesini çıkarıyordu. Bıkkınlıkla gözlerimi açtım. Karşımda bana alaycı bir şekilde bakan Araf'ın yüzüne bakıyordum. Araf özel ajanların kıyafetleri gibi görünmüyordu ama rahat şeyler giymiş. Ona burada ne oluyor der gibi bakıyordum. Anlamaya çalışıyorum ama anlam veremiyordum. Araf'ı incelediğimde bir helikopterde olduğumuzu anladım. Ama neden burada olduğumuz merak konusu. Karşımdaki kıyafetler tıpkı Araf'ın giydikleri gibi sıradan rahat şeyler. Bunları ne zaman giydim helikoptere ne zaman bindim on kısımlar bende yok. Araf, "Zamanı geldi" diye bağırdı. Ayağa kalkıp elimi tuttu. Beni ayağa kaldırırken sırtında bir ağırlık hissettim. Kafamı çevirip ne olduğuna baktığımda çanta benzeri bir şey olduğunu gördüm. Yoksa... Oha paraşüt, helikopter, atlama, teklif... Sıkıştım. Sıkıştım. Hızla Araf'ın elini bıraktım. "Hayır," diye bağırdım. Bu seste beni duyması imkânsız olduğu için yükleme sesle bağırmanın boğazımı acıtmıştı. Elimi sıkıca tutup beni önüne getirdi. Birden helikopterin kapısı bir adam tarafından açıldı. Korku ve adrenalin tüm bedenini sarmışken ne yapacağımı şaşırdım. Araf birden belime sarılıp beni kucakladı. Aldıktan sonra helikopterden aşağı atladığı sırada ben de çığlık attım ama durmasına yetmedi. Şu anda bildiğim kadarıyla yüz üstü uzanmışçasına süzülüyoruz. Araf, "İpi çek" diye bağırınca çantadan sarkan ipi gördüğüm gibi tuttu. İpi çektim. Araf'la aynı anda paraşütlerimiz açıldı. Hızla düşme hızımız yavaşladı. Araf'ın paraşütüne yazan yazı "Yuh!" diye bağırma neden oldu. Benimle evlenir misin?

yaşamına cevaben. "Bu yaptığından sonra asla!" diye bağırdım. Araf sinirlendi, bunu kazaran yanaklarından anladım. "Senin dilini keserim," diye gürledi, zar zor duymuştum sesini. Biz nasıl bir çiftiz ki gökyüzünde bile kavga ediyorduk. Yer yüzüne iyice yaklaşıp, Araf elimi sıkıca tuttu. Tüm bedenimde sert rüzgârı hissediyordum. Yerle aramızda iki metre kala Araf beni kucagına aldı. Yere indiğimizde etraftan görevliler gelip paraşütleri üzerimizden çıkardılar. Yer yüzünde olmanın verdiği sevinçle kendimi yere attım. "Yapanın toprak," diye bağırdım. Araf duygusuzca beni yere kaldırdı. Ve ilerlemeye başladı. Arkasından koşup, "Neden yaptın bunu?" diye sordum. "Sen istediğin için," dedi sıradan sesiyle. "Saçmalama ben istedim diye kaç metre yüksekten atladık," dedim inanmayan sesimle. Beni arabasına yaslayıp üzerime eğildi. "Sen benim nefesimsin. Senin istediğin her şeyi ama her şeyi düşünmeden yaparım. Bu nedenle ne istediğine dikkat et," dedi ciddiyetle.



kalalım. Hem sen ne pinti cimri bir adamsın, efalemin panti-
tisinde evlenme teklifi ettin sesimi çıkarmadım. Azna panti-
ni aradan çıkartmana izin vermem," dedim ciddi sesimle.
"Eflin nefesim, bu bizim nişan partimiz. Küllüdenim, sen
senin adına uygun olsun diye ortaçağa ait bir balo düzen-
ledim. Sen gelmiş neler diyorsun. Hem ben cimri falan de-
ğilim, iste tüm servetimi önüne serdim. Bu partinin amacı
evlenme teklifi etmek değil, nişanımızı kutlamaktır. Ku-
ra bakma ama herkesin benim olduğunu anlaması için bu
gerekliydi," dedi bir nefeste. "Madem bu benim nişan par-
ti. "Zamanında sen de benden pek çok şey sakladın, be-
nevi gecikmiş intikam diyelim," dedi meydan okurcasına.
"Etraftaki fotoğraflardan partiyi senin düzenlediğini anla-
mam gerekirdi," dedim sitemle. "Ben bir plan yapmam
tam tıkrında işler, sorun çıkmaz," dedi kendinden emni-
yesiyle. "Aman havanı yesinler," dedim.

"Sevgilim hava yenmez," dedi aynı alaycı tonla.
Ona ölümcül bakışlar atarken cebinden bordo bir kutu
çıkardı ve sağ avcumu koydu. Kutuyu zombi görmüş uza-
lı gibi bakmaya başladım. Araf, "Açsana," dedi sabırsız bir
şekilde. Kutuyu parmaklarının arasına alıp yavaş hareket-
lerle açtım. Kocaman bir taşı olan yüzükle burun bonması
geldim. Taşı büyük olduğu için uzaktan bile görünüyor.
Yüzüğün çevresinde desenleri ve minik pırlantaları var.
Gösterişli zarif bir yüzük. Kafamı kaldırıp Araf'a baktım.
Bana kararsızlıkla bakıyordu. Anlaşılan beğenmemenden
korkuyor. Ona gülümsedim. Beğendim dercesine. "Ma-
dem aldın taksana," dedim parmağımı uzatırken. Araf yü-
züğü alıp parmağına geçirdiğinde derince bir nefes ver-
di. Anlaşılan tepkilerim yüzünden koca mafyayı bile korkut-
tum. "Sen bana yüzük takıp beni sahiplendin de hani be-
nin yüzüğün," dedim tepkili sesimle. "Tek derdin yüzük
olsun," dedi cebinden çıkardığı siyah kutudan klasik riçe
yüzüğü elime verdi. "Senin yüzüğünü ben taktım benim
yüzüğümüde sen tak," dedi kocaman sırtarak parmağına

Yağz Bey sohbe başlamışlar ikisi de şen şakrak. Annesi le Semra Hanım yarın birlikte vakit geçirmek için masaya yapıyorlar. Yekta bir kıza olan ilgisini abisine anlatıyor. Sıl davranması gerektiğini soruyor. Asel ile ben de masaya bakişlar atıp insanları inceliyoruz. Kafamı arada de masaya yüz hatlarını, mimiklerini arada attığı gülümsemelerini izlemeye başladım. Araf'a bakarken tam arkadaki masaya yakışıklı bir çocuğun bizim masayı dikizlediğini gördüm. Araf'a belli etmeden kaçamak bakişlar atmaya başladım. Çocuğun aslında bana değil Asel'e baktığını anlamamı birkaç dakikamı aldı. Sanırım Asel'e talip var ama iki tane ağabeyin ve bu ağabeylerin Ateş ailesine ait olması nedeniyle masamıza gelemiyor. Ne diyeyim, çocuk korkmakta bakişlar na gelemezdim. Yavaşca Asel'in kulağına ağabeylerin sesini "Tatlım birlikte lavaboya gidelim mi?" dedim rica ettim. "Simle, "Tabii yengeciğim, biraz daha otursam sakın masaya patlayacağım," dedi. İkimizin de sandalyelerimizden ayrılma anda kalkmamız masadakilerin dikkatini çekti. Yağz Bey, "Kızım nereye gidiyorsunuz?" diye sordu. Asel, "Lavaboya babacığım," diye cevapladı. Araf bana *sen ne işler karıştırıyorsun* bakişları atıp ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Asel'le birlikte masadan ayrılıp lavabonun yolunu tuttum. Lavaboya girdim hemen arkamdan Asel de girdi. İçinde sekiz tane tuvalet kabini vardı. Tüm kabinleri kontrol edip boş olduğuna emin olduktan sonra içeri girdiğimiz kapıyı kapatıp Asel'e döndüm. "Eflin neden göreve çıkmış insan ajan gibi davranıyorsun?" diye sordu.

"Bizim tam karşımızda oturan aileyi tanıyor musun?"

"Hayır nereden tanıyayım. Neden sordun?"

"O masadaki sarışın çocuk seni dikizliyordu" dedim ve vinçle.

"Ölmek için bu yolu seçmesi garip doğrusu," dedi.

"Saçmalama, sana karşı bir şeyler hissettiği açık," dedim kararlılıkla.

"Benim ağabeyim bir değil tam iki tane. Benim şey

olması bir yana birinden hoşlanmam bile yasak," dedi
benimle.

"Bana doğru söyle o çocuğu tanıyorsun değil mi?"
"Belki biraz tanıyor olabilirim. Ama bizim durumumuz
umutsuz," dedi umutsuzlukla.

"Hadi ama üzülme hem ağabeyin nasıl olurda kendisi-
nin sevgisini varken senin sevgilin olmasına izin vermez,"

"Boş ver, biz sevgimizi uzaktan yaşamaya alıştık. Böyle
yemeklerde bakıp özlem gideririz bazen kafede vs. karşı-
laşırız onun dışında görüşmüyoruz," dedi özlem dolu
sesle.

"Neden ağabeylerinle konuşup seni sevdiğini söylemi-
yorsun," diye sordum.

"Korunmak için birkaç kez onların yanına gitti ama ben
bir şekilde konuşmalarına engel oldum. Yekta'yı geçtim,
Asel ağabeyim duyarsa Koray'ı meyve bıçağıyla doğrar o
taman da ben üzüntümden hasta olup ölürüm," dedi üz-
günle. Göründe bir damla yaş yanağına doğru sü-
zülüyordu. İçimde bir şeylerin parçalandığını hissettim. Yanına
yaklaşp yanağındaki damlayı elimle sildim. Hadi içeri gi-
delim merak ederler. Sen kafanı takma ben bu işe bir yol
bulacağım," dedim kararlı sesimle.

"Boş ver bu hayatta yalnız olsam da sorun değil, beni se-
ven galice koruyan birinin olduğunu bilmek bile mutluluk
verir," dedi. Birlikte lavabodan çıkıp masamıza doğru yü-
rümeye başladık. Salondan içeri girdiğimizde ışıkların sö-
nmesi sinirimi bozsa da sesimi çıkarmadım. Bakalım
şimdi başıma ne gelecek. Arkamı dönüp Asel'e baktığımda
orada olmadığını gördüm. Yine tam karşımda beliren ışı-
ğın altında müstakbel mafyayı gördüm. "Bunu daha önce
yaşamıştım, unuttun mu yoksa?" dedim gülümserken. Yavaş
adimlarla ona yaklaşmaya başladım. Aramızda iki adım
kaldı durdum. "Daha önce evlenme teklifi etmişim şimdi
yüzüğünü takmak için ışıkları söndürdüm," dedi pis pis
sırırtken. "Yüzük de nereden çıktı, biraz sevgili olarak ta-

Ne konuşuyorduk birden konu nereye geldi.

"Şu an ne yapmak istiyorsun?"

"Sanki yapmama izin vereceksin de."

"Yaparım ama kızmıyacaksın."

"Tamam kızmayacağım."

Yavaşça yanağına yaklaşıp yanağına minik bir öpücük

bir yemektir. Sen misin benim kartlarımı karan. Araf'ın yüzündeki umutsuz ve yıkılmış bakışlarını gördükten sonra intikamı bir kenara bırakıp Araf'ın yanına gittim. Tam karanlığında durup dudaklarına yaklaştım.

"Sen benimsin, ben senin. Sormana ne gerek var?" diyip dudaklarımı dudaklarıyla mühürledim.

14. Bölüm



Hüsnüm boyunca nasıl evlenme teklifi istediğimi düşünmemiştim. Evlenme teklifini bırak yalnız ölme planları bile yapmıştım. Sağ olsun, babam yanıma korumam dışındaki erkek siyek yaklaştırmazdı. El mahkûm gittiğim evde, harasınan aşkına bulmayı elbette beklemiyordum. Şans, kader, bu her ne olursa olsun beni mutlu ediyor. Şu an kas-
lı güven verici kollarda huzurla duruyorum.

Okullarda film seridi olarak hazırlanmış resimler var. Fotoğrafların çoğunda benim habersiz pozlarım varken bazı fotoğraflarda Araf'a sarılı uyurken fotoğraflarım var. Pek çok pozunda Araf'ın uyumasına fırsat vermediğimi gör-
düm. Bir pozunda bacağım Araf'ın belinde, diğer pozda resmen Araf'ın üzerindeyim. Benim yastığım boşuna ya-
kalamın üzerine koymuşum. Benim yastığım boşuna. Res-
takı durup yer kaplıyor ben asıl yastığı bulmuşum. Res-
men Araf'ın yastık yerine kullanıyormuşum da haberim
yokmuş. Bakışlarımı fotoğraflardan ayırıp Araf'a da doğru
gördüm. "Gerçekten bunların hepsini yaptım mı?" diye
sordum utanç ve mutlulukla. Utanıyorum, çünkü uyurken
byle adama yapmadığımı bırakmamışım. Mutluyum, çün-
kü böyle bir adama sahibim.

"Evet, hem de her gece yapıyorsun."

"Neden söylemedin uyuma şekline dikkat ederdim."

"Uyuma şeklini seviyorum. Senin varlığını her saniye
hissetmiş oluyorum. Ben halinden memnunum."

"Resmen üzerinde yatmışım bunun neyinden mem-
nursun anlamadım?"

"İşte tam da bundan memnunum, tüm gece üzerimde
yattıysan."

de kıyafetlerimizi giymemiz için ricada bulunduk. Otelin sahibi bize giyinebileceğimiz bir oda gösterdi. Önce Asel

Saat çoktan akşam 20:30 olmuştu. Bu nedenle biz Asel ile doğrudan balo salonuna gittik. Bir dakika, benim mütakbel mafyam neden bugün beni aramadı? Yoksa benim varlığımı unuttu mu? Yok daha neler? Ya başına bir şey geldiyse. Ya ona kötü bir şey olduysa o zaman ben ne yaparım? Aptalca bir balo için sevgilimi aramayı unuttum. Aklımdan kaza, kavga gibi farklı senaryolar geçerken telefonumu elime alıp mütakbel mafyayı aradım. Telefon ilk çalışta açıldı.

"Sonunda aklına gelebildim yani unutkan kedi," dedi alingan bir şekilde. Derin bir oh çektim. Ona bir şey olmuştu.

"Sen benim aklıma geldin de, anlaşılan ben senin aklıma gelmemişim," dedim sinirli sesimle.

"Telefonuna gönderdiğim mesajları görmediğini anlamış oldum. Seni o telefonu neden yanında taşıyorsun ne de olsa nasıl kullanacağını bilmiyorsun."

"Bırak dalga geçmeyi."

"Ne yapıyorsun?"

"Biz Asel ile balo salonuna geliyoruz. Biz seninle nerede buluşacağız? Kapıda mı içerde mi?"

"İçerde buluşalım," dedi ve telefonu suratıma kapattı.

Balonun yapılacağı mekana geldik. Devasa büyüklükteki bir otelin parti salonu balo için tutulmuş. Arabadan yavaş ve temkinli adımlarla indim. Asel de indi ve arabayı kilitledi. Otelin kapısına geldiğimizde Asel bir anda dedi. "Eflin, çantalarımız arabada kaldı gidip getirir misin? Benim ayakkabılarım şimdiden ayağımı acıtmaya başladı," diye sordu yalvarırcasına. "Tabii tatlım getiririm," dedim.

Asel'den anahtarı alıp arabayı park ettiğimiz yere doğru ilerledim. Arabanın bagajını açıp çantalarımı aldım. Bagaj kapağını kilitleyip otele doğru ilerledim. Asel'i kapının önüne göremeyince içeri girdim. Resepsiyona doğru iler

dedim. "Tardor, balo salonu ne tarafta acaba?" diye sordum. "En alt katta soldan dönün ilk kapı efendim," dedi. "İpek kürkleri," deyip balonun yapılacağı yere doğru ilerlemeye başladım. Görevlinin tarif ettiği yere geldim ama bu salonda hayat belirtisine dair hiçbir şey yok. "Hey kimse yok mu?" diye seslenip içeri doğru girdim. Kapı birden kapanmasaydı ufak çaplı bir çığlık attım. Benim çığlığımdan hemen sonra, "Uzak diyarların gizemli güzeli külkedisi," diye anons sesini duymamla tam karşımda bir ışık yanması aynı saniyelerde oldu. Işığın altındaki kişinin müstakbel mafyam olduğunu gördüğümde içindeki korku yerini heyecan ve mutluluğa bıraktı. Aral'ın üzerinde tıpkı benimki gibi eski zamana ait kostüm vardı. Açık mavi eski dönem premedinin giydiği kostümle baş döndürücü duruyordu. Aral'e aldığım mikrofona doğru konuşmaya başladım.

"Sevgili külkedim, sen benim için pek çok sınavdan geçtin. Benim karım olmaya layık mısın sorusuna en açıklayıcı cevabı vermiş oldun. Peki, ben senin kocan olmaya layık mıyım? Hiç sanmıyorum. Sana senin gibi bir kediye layık olmak için elimden gelenin en iyisini yapacağına emin olabilirsiniz. Seni o kadar çok seviyorum ki seni kimseye vermem. Sen benimsin ama adet gereği sormak istiyorum. Kadınım, karım, ilerde çocuklarımın annesi, yeri geldiğinde arkadaşım, yeri geldiğinde sıradaşım, yeri geldiğinde doktorum, yeri geldiğinde can yoldaşım, yeri geldiğinde nefesim olur musun? Benimle evlenir misin?" diye sordu yumuşak sesiyle.

Çoktan gözyaşlarım yanaklarımda iz bırakıp kendi yollarını çizmeye başlamıştı. Ben ne zaman bu kadar büyük sevildim? Ne zaman bu kadar şanslı oldum. Heyecan, mutluluk duyguları birbirine girdi. Ayaklarım beni taşıyamayacakmış gibi hissediyorum. Yavaş ve temkinli adımlarla mafyama doğru ilerledim. Yanına yaklaştığımda elindeki mikrofona doğru, "Bilmem düşünmem lazım," dedim alaylı bakışlarımı atarken. Ama yüzümdeki ifade çoktan kabul ettiğimi belli ediyordu. İntikam soğuk yenen

kısmı beyaz olan gösterişli bir kostümle geldi. "Eğer bence siz de bunu denemelisiniz," dedi tebessüm ederken. Kıyafeti alıp kabine ilerledim. Umarım güzel olur. Kıyafeti binbir güçle giyip kalbinden çıktım. Etek kısmı kalın, kısa kollu. Kıyafetin eteğindeki beyaz bölüm katlı ve katlı. Şekilde aşağı doğru ilerliyordu. Üst kısmı tamamen kırmızı kumaşla kaplıydı. Aynada kendime baktığımda gördüğüm görüntüden gayet memnundum. Kalbinden çıkıp bana ağzı açık bir şekilde bakan Asel, "Kalbinden harika olmuş. Sen de bunu almalısın. Bayıldım," dedi. "Tek kelimeyi vinçle. Kabine girip zar zor kostümü çıkarıp kendi kıyafetlerimi giydim. Kabinden kıyafetimle çıkıp Asel'in yanına ilerledim. "Canım hadi bunların parasını ödeyip bir şeyler yiyeelim, açlıktan öldüm," dedim. Asel tamam anlamamla kafasını salladı. Kasaya gidip aldıklarımızın parasını ödeyip mağazadan çıktık. Kostüm bulmak sandığımdan kolay sürdü. Sanırım bu konuda şanslıyız. Sadece bir saatim gitti ama çok hoş şeyler aldık, en azından sıradan kıyafetlere göre.

Peşimizdeki korumalar elimizdeki poşetleri aldı. Asel ile yemek bölümüne çıkıp ilk gördüğümüz kafeteryada turuncu masalardan birine oturduk. Yanımıza gelen garson elimize menüleri verdi ve yanımızdan uzaklaştı. Menüde gördüğüm karışık salata, patates kızartması, köfte ve portakal suyu benim tercihimken, Asel sadece salata ve meyve suyu sipariş verdi. "Yemeğimizi yedikten sonra ayakkabı almaya gidelim. Sonra maskelerimizi alıp kafeterye gideriz," dedi, onay bekleyen sesiyle. "Tamam canım senin istediğin gibi olsun bakalım," dedim. Siparişlerimizin gelmesiyle konuşmayı bir kenara bırakıp yemeğine girmüldüm. "Valla sen bu iştahla yakında kapıdan sığmazsın. Daha dikkatli beslenmelisin," diye öneride bulunan Asel, "keşke ölsen" bakışı atıp yemeğine döndüm. "Tüm gün hiçbir şey yemedim. Düşüp bayılırsam o zaman ne yapabilirsin," dedim kafamı patatesimden ayırmadan. "Tamam, ne yersen ye ama yavaş ye boğulacaksın," dedi ciddiyetle.

"Anan be yemiyorum işte al sen ye," dedim sinirle. Bildiğin bana pırsboğaz dedi. "Tamam yengelerin gülü bir şey demedim. Yemeğini ye, bir daha fırsat bulamayacaksın çünkü çok işimiz var," dedi sıkıntıyla. Yemeğimizi hızlı bir şekilde yedik. Hesabı ödeyip ayakkabı mağazalarının yoluma tuttuk. Önümüze gelen ilk ayakkabı mağazasına girip bakınmaya başladık. Asel görevliyle platform topukluların bulunduğu yere doğru ilerledi. Bana yardımcı olmaya çalıştı. Tabii ki bu kadar sıradan ve uyumsuz şeyler giymen. Bu mağazadan bir şey bulamayınca başka bir mağazaya gittik. Dördüncü mağazaya girdiğimizde yorulduğumu hissettim. "Nasıl bir şey bakmıştınız?" diye sordu mağazadaki görevli. Asel, "Beyaz şeffaf, topuklu ayakkabı ve siyah kadife topuklu ayakkabı bakmıştık," dedi bıkıncı sesle. Ne ara benim giyeceğime karar verdi anlamadım. "Tam istediğimize göre ürünler mağazamızda mevcut. Kendini dövmek için yüksek yerlere ulaşmak için tabureye baskıyordu. Ama umrumda değil gerçekten yorulmuş. Görevlinin önüne getirdiği cam görüntüsü veren ama sert plastikten yapılmış ayakkabıya baktım. Kendi ayakkabımı çıkarıp şeffaf ayakkabıları giydim. Birkaç demene yürüyüş yaptım. Ayakkabılar gerçekten rahat. Ayakkabıları almaya karar verdim. Asel de kendi seçtiği ayakkabıları aldı. Ücreti ödeyip mağazadan çıktık. Çıkış katındaki çantacıdan eski dönem çantalarımızı alıp tüm kombinimizi bitirdik. AVM'den çıkıp kuaförün yolunu tuttuk. Randevusuz geldiğimiz için biraz bekledik. Sonunda kuaför koltuğuna oturduğumuzda Asel dümdüz at kuyruğu istedi. Ben de saçıyla yapılmış dalgalı salaş bir şekilde toplanmış ön kısmında taç gibi görülen örgüyle saçımı tamamlattım. Makyaj olarak da tercihim sadelikten yana kullandım. Eyeliner, rimel, toz pembe rujla makyajım da bitti. Kuaför-

tüm kartlarını iptal etti," dedi umursamaz sesle. "Nasıl derdi var benim kartlarımla? Ama bunu hesabını soramaz mıyım?" dedim sinirle. "Söylenmeyi bırak. Hadi montunu al da çıkalım," dedi sabırsızlıkla. Araf'ın odasına gidi montumu ve bir çift babet aldım. Babetlerimi ayakkabıya giydim. Alışverişte topuklu ayakkabı vakası atlatmam için Yavaş adımlarla çıkışa yürüdüm. Tam kendi arabama bineceğiken Asel'in sesini duydum. "Yengelerin bir tane benim arabaya gidiyoruz," dedi sevinçle. "Niye, benim arabamın suyu mu çıktı," dedim alingan bir şekilde. "Hadi beni kirma lütfen," dedi yalvarırcasına. "İyi tamam," deyip Asel'in arabasına doğru yürüdüm. Asel'in yanındaki koltuğa oturdum. Asel arabayı çalıştırdı ve başlatma AVM'ye doğru ilerlemeye. Tabii arkamızda bir araba beni takip ediyordu. Araf'ın emri sebebiyle. Ne varsa peşime koruma takacak. Bir süre konuşmadan yolculuk yaptık. Bu boşluktan faydalanıp aklımı kuralayan soruyu sordum. "Ağabeyin nasıl oldu da benim kartlarımı bu kadar kısa sürede iptal etti anlamadım? Sadece babama derdini anlatması saatlerini alır," dedim şaşkınlıkla. "Ağabeyim onun kartlarını kıldı. Mete amcaya haber verirdi. Sen sormaz çıkarırsan haberi olsun diye. Kartların yenisi alman bile bir sürü zamanını alır. Her şey bir yana biz alışverişe bile geciktik. Daha bunun saçı var makyajı var. Çok işimiz var çok," dedi hızla. "Benim anlamadığım neden kendi paramı harcayamıyorum? Ne var sanki kartlarıma kısıtlama?" dedim bikkinlikle. "Ağabeyim onun parasını harcamamı istiyor böylelikle sana bakabileceğine inanacak. Her ne bir yana onun parasını harcarsan onun olacağına inanıyor. Sanki evlenmişsiniz gibi olacak. Dün gece bize gelmen çok çok mutlu etmiş. Nereden anladın diye soracak olursan sabahın yedisinde şarkı söylemesinden anladım. Senin başında çok az şey onu mutlu ediyor buna emin olabilirim," dedi içten gülümsemesini atarken.

"Sence ağabeyin beni gerçek aşkla mı seviyor yoksa zaman geçtikçe bana olan ilgisi azalır mı?"

"Ağabeyim seninle tanıştıktan sonra çok değişti. Eski-
den sadece aile doğum günleri dışında gülmezken senin
varlığında onu pek çok kez gülerken gördüm. Bunun için ay-
nı taktiri hak ediyorsun. Artık onunla çekinmeden onun-
la konuşabiliyorum. Her şey bir yana ağabeyim asla sev-
mediği insanları yanında barındırmaz," dedi samimiyetle.
Tam soru soracakken araba durdu. Asel, "Sonunda gel-
dik," diye şakacı. Arabadan seri hareketlerle inip AVM'nin
perçine ilerlemeye başladık. Girişteki güvenlikten geçip
doğru ilerledik. Dükkanların bulunduğu ikinci kattaki dükkana
doğru ilerledik. Dükkanın içeri girdiğimizde farklı bir
dünya yolculuğu yapmışım hissi uyandırdı. Dükkanın sağ
duvara yakın bölgede kadın karakterlerin kostümleri bulunuyor-
du. Sol tarafta ünlü erkek karakterlerin kostümleri varken
tam karşısında sevimli hayvan kostümleri bulunuyor-
tu. Ortaçık bako kostümü için sağ tarafa doğru ilerledim. Ya-
nına gelen görevliye, "Biz orta çağ ait kostümlere bakmış-
tık," dedim tebessümle. "Tabii bu taraftan lütfen," dedi.
Bizi aradığımız kostümlerin olduğu bölüme doğru yön-
lendirdi. Asel hızla kıyafetlerin yakınına gidip incelemeye
başladı. "Ay buna bayıldım hemen denemek istiyorum,"
diye ayaklayıp eline aldığı kostümle kabine doğru koştu.
Onun giyinmesini beklerken kendime uygun kıyafetlere
bakmaya başladım. Siyah, cenazeye gider gibi. Beyaz peri
gibi. Mor çok koyu. Pembenin rengi çok hoş ama bana göre
bedeni yok. Mavilerin kumaşları sorunlu. Hiç birini be-
ğenmedim. Ben bunların hiç birini giymem hepsi sıradan
dümdür kumaşla yapılmış. Benim kıyafetim farklı olmalı.
Ben kendi içimde düşüncelere dalmışken Asel kalbinden
sü yeşili bir kostümü ile çıktı. Gerçekten çok şık ve zarif
duymuştu. Kostümü üzerine tam oturmuştu. Kabarık eteği
ile gösterişli görüyordu.

"Kesinlikle bunu almalısın."

"Aynı fikrdeyim."

Asel kıyafetini çıkarmak için kabine geri girdi. Bu sı-
rada güler yüzlü görevli elinde tuttuğu parlak kırmızı iç

sonunda ben Araf'a öldürücü bakışlar atıp bu tartışmayı son noktayı koydum. "Gel tatlım yanımda yatabilirsin," dedim bastıra bastıra. Araf, "Bari aramızda yatabilirsin," yanına yat, ben ondan ayrı uyuyamam," dedi çocukça tavırla. "Tamam dayıcığım benim," diye şakadı. Sağ tarafımda Ayza, sol tarafımda Araf yatağa yatık. Sağ tarafta Ayza bir yanda Araf bana sarılma konusunda tartışmaya girince yine ölümcül bakışlar atıp susmalarını sağladım.

Sabah uyandığımda yanımda kimseyi bulamadım. Sadece kin hareketlerle telefonunum saatine baktığımda gecenin bir yarısından çıkacaktı. Saat öğlen iki olmuş. E Yuh, bu yet normal. Yavaş hareketlerle yataktan kalktım. Banyoya gidip elini yüzümü yıkadım. Odaya tekrar döndüğümde Araf'ın devasa dolabının önünde durup bekledim. Araf'ın kendime göre bir şeyler bulabilir miyim? düşüncelerimle dolabın kapağını açtım. Gördüğüm manzarayla nasıl hissedeceğim konusunda çelişkiye düştüm. Benim kıyafetlerimin buradaki ne işleri var? Kıyafetlere yakından bakınca da benim buraya getirdiğim valizdeki kıyafetler olduğunu anladım. Askıdan kot, şort ve sporcu atlet alıp giyindim. Odadan çıkıp yavaş adımlarla aşağı indim. Tam mutfağa girecekken salondan duyduğum sesler dikkatimi çekti. Semra Hanım'ın sesini duydum. "Yağz, kendini bir bulsan kız aradı," dedi tedirgin sesiyle. Yağz Bey, "Hangi kız Semra?" dedi tepkili bir halde. "Araf'ın eski sevgili olan kız. Ailesi ile buraya geleceklermiş. Eflin'i evden gitmememiz lazım. Yoksa kargaşa çıkabilir," dedi paniğe.

"Semra, adamın asabını bozma bir yabancı için gelmem evden göndermek de ne demek oluyor," dedi sinirli sesiyle. "Ben de gelinimin gitmesini istemiyorum ama bu kız delirir, Eflin'e zarar verirse o zaman ne olacak," dedi telaşla. "O zaman biz de yılanın başını küçükken ezeriz," dedi ciddiyetle. "Sen bilirsin hayatım," dedi kabullenişle.

İki dakika geçtikten sonra kapıyı tıklatıp içeri girdim.

"Gel bakalım güzel gelinim. Nasıl dinlenebildin mi bant?"

"Evet elerim fazlasıyla dinlendim."

"Atadım dinlendin akşamı bir davete katılmanız gerekiyormuş. Araf söylüyor. Dinlenmemiş olsaydın gitmenize izin vermezdim. Bu arada katılacağınız davet orta çağ ait modellik balo tarzında yapılacaktı. Gençlerin yeni yeni kazandı işte."

"Benim ne işim var maskeli baloda ben gitmem öyle yerlere. Araf kendi gitsin."

"Kızım öyle şey olur mu? Vallahi Araf'ı başka kızlara kapattırın söylemedi deme. Asel ile alışverişe çıkın kendinize güzel bir kostüm al. Balonun en güzel kızı benim gelinim olmalı."

"Semra Hanım ne gerek var böyle şeylere. Hem siz de davete katılacak mısınız?" diye sordum ilgili gözükmeye çalışırken.

"Evet kızım, pek çok önde gelen aile katılacak. Senin ailen ve biz de buna dahiliz. Herkes orada olacak, sizin ilişkinizin tarutulmasına yardımcı olur. Hadi beni kırma güzel bir kostüm al."

"Toki, tamam sizin istediğiniz olsun. Asel ile alışverişe gideceğim."

Oldum olası böyle partilerden nefret etmişimdir. "Asel mutlakta," dedi Yağız Bey. "Teşekkürler," dedim zoraki gülümsememle. Tam merdivenlere yönelecekken Yağız Bey konuşmaya başladı. "Yemek yemeği unutma. Yoksa habir düşersin," dedi uyarıcı bir şekilde. Hafifçe tebessüm edip merdivenlere yöneldim. Alt kata inip doğruca mutluca girdim. Asel beni görünce tebessüm etti. "Merhaba, sıranın yapmanız gereken bir alışveriş var," dedim sevinli tutmaya özen gösterdiğim sesimle. "Evet. Hadi gidip ağabeyimin kartlarını biraz zorlayalım," dedi sevinçle mutlak masasından kalkarken. "Tamam ama ben kendi kartımı kullanırım ona göre," dedim ciddi sesimle. "Ağabeyim bunu yapacağını bildiği için Mete amcanın özel izniyle

memişti orada olduğumu. Birkaç saat yalnız kalıp katil-
dinledim. Misafir odasından çıkıp salona göz attığımda
yapacağımı şaşırdım. Aptal adam ve oğlu gelmiş. Elinde
çiçek çikolata, babasını da ikna etmiş beni istemeye gel-
ler. Gizlice izledim. Babamın düşmanı evlilik planı-
manlık biter dedi. Babamın yüzündeki acı ifadeden
edeceğini anladım. Ben ölmeyeyim diye beni istemediği-
biriyle evlendirecekti. Ben asıl o zaman öldürdüm. Ya-
bir miktar para alıp evden gizlice çıktım. İşte beni mal-
kendime sahte belgeler hazırlattım. Tabii belgeler hazırla-
nana kadar Kağan'ın benim için ayarladığı evde kal-
Babamdan saklanmanın tek yolu en yakınında durmak-
Gazetede ilanı gördüğümde seninle ilgili tahminler ve
d. Ama yanlışla payımı giz önünde bulundurup gel-
Geldiğimde dünyanın en acımasız gaddar adamı oldu-
nu kesin ve net bir şekilde anladım. Gitmek istesem de
buna izin vermedin. Senin yanından başka yerde
olmayacağımı da biliyordum. Yanında kaldığım bir bu-
ayda babam sahte ölüm ilanı ile düşmanından kurtul-
Sen o kadar mükemmelsin ki farkında olmadan hayatı-
kurtardın," dedim yumuşak bir sesle.

"Seni tanıyalı üç buçuk ay oldu ilk defa bu kadar uza-
konuştuğunu gördüm," dedi şaşkınlıkla. "Hey bir dalga-
bayım siz benim odadan çıktığımı, buraya geleceğimi bi-
yordunuz. Bir de gelmiş burada ne işin var diyorsun. Ah
olsun yani," dedim sitemli sesimle. Konuyu değiştirmek-
de üstüme yok. "Yatağa yatıp uyuyamadın ne oldu, benim
bir gece bile yapamadın müstehak sana. Belki az da olsa
akıllanmışsındır," dedi alaylı bir tonla. "Seninle ilgili
yapmak istesem kararsız kalıyorum. Senin omuzları-
dan uykuya dalamıyorum. Sen varken rahat olamıyorum.
Birlikteyken sana bakan kadınları öldürmek geçiyor iş-
den ama sen 'ne o yoksa yakışıklı sevgilini mi kışkandı-
diye benimle dalga geçersin diye susuyorum. Bu beni seni
ediyor," dedim öfkeyle soluyarak. "Sen gelmeden önce
ismim gibi araftaydım. Mutlu olmak gibi seçenek yoktu

benim için. Ama sen benim cennete açılan kapımsın Efli-
minisün. Meleğimsün," dedi anlıma sahiplenici öpücüğünü
kondururken. "Ben senin gibi birini hak edecek ne yaptım
acıba," dedim içimi çekerken. "Evet ya, nasıl bir iyilik ya-
pımda ödülün ben oldum," dedi pişkin pişkin. Yattığım
yastıdan hafifçe doğrulup Araf'ın dudaklarına yaklaştım.
"Ben. Sadece. Sana. Aitim," dedim tüm içtenliğimle. Cevap
vermesine müsaade etmeden dudaklarımı dudaklarına ka-
pattım. Masum başlayan öpücük giderek daha derinleşir-
ken kontrolümü kaybediyordum.

Araf dudaklarından ayrılıp boynuma öpücük konu-
dururken nefes nefese kalmıştım. Araf tişörtümü çıkarıp hay-
ranlık dolu bakışlar atmaya başladı. "Bence biz ilk çocuk
çalışmalarına şimdiden başlayalım," deyip sütyen kopça-
larına uzandı. Bir anda kapının çalmasıyla kendime geldim.
Araf'ı üzerimden ittikten sonra, eğilip yerdeki tişörtümü al-
dım ve giydim. Araf arzusunun verdiği sarhoşlukla neye uğ-
radığını şaşırıyordu. Tekrar üzerime doğru gelirken, "Bana bak
beni deli etme. Git kapıya bak," dedim sinirle. "Ne zaman-
dan beri emirleri sen veriyorsun," dedi. "Bugünden sonra
ben vereceğim müstakbel kocacığım. Benim dediğimi yap-
ma o zaman ne olur görürsün," dedim ciddiyetle. "En fazla
ne yapabilirsin ki?" dedi beni küçümserken. "Evlene-
ne kadar, seni iki adımdan fazla yanıma yaklaştırmam. Asla
seni öpmem. Evlendikten sonra da seninle arkadaş hayatı
yaşarım yatağıma alman şimdi git kapıyı aç," dedim teh-
dit ederken. Araf alaycı bir şekilde bana baktı. "Sence ben
senin benden uzak durmana dayana bilir miyim? Diğer bir
değişik benden uzak durmana izin verir miyim?" dedi ne-
fesini boynuma üflerken. Kendimi büyülenmiş gibi hisset-
sem bile huzla yataktan kalkıp kapıya yöneldim. Kapıyı aç-
mama fırsat kalmadan kapı kendiliğinden açıldı. "Bir tek
bu odadan sesler geliyordu. O yüzden yanıma geldim.
Dudum yanıma gelmediği için uyuyamıyorum. Aranızda
yatabilir miyim?" dedi Ayza sevimli gülümsemesiyle. Ben,
"Evet," derken benim odun sevgilim, "Hayır," dedi. En

13. Bölüm



Gözlerimi tavandan alamıyordum. Müstakbel ma-
ma dönüp baktım. "Ne zamandan itibaren tavandan a-
levizyon var? Onu da geçtim benim odama güzel ka-
ne zaman koydun," dedim şaşkınlıkla. "Senin izni ka-
gum zaman taktırdım televizyonu, hemen ardından odam-
gizli kamera yerleştirdim. Sensiz bir saniyem bile ge-
istemiyorum. Seni seviyorum, insan sevdiğinden bir-
mi? Ben seni bırakıp neden başka kadınlara göderim ka-
yatımın kedisini yanımdayken başka kadınların can ka-
neme," dedi ciddiyetle. Kafamı omzuna gömdüm. "Ö-
dilerim. O gün sende, duygularından kaçmak ka-
Senin bana karşı hissettiğin en ufak duygunun öldüğün-
bilsen seni asla bırakmazdım. Tüm gece ormanda la-
taşın üzerinde oturup gelmenin bekledim. Sanki sen od-
dan ben çok mutluydum. Tüm günlerim annemle sa-
gülücükler atarak geçti. Aptal, neden yanıma gelmek ka-
iki ay bekledin," dedim sitemle. "Avrupa ve Ameri-
olan düşmanlarımla anlaşma sağladım. Seni tüm düş-
manlarımdan korumak istiyorum. Benim yüzümden sa-
şey olmasına dayanamam. Sen onu bunu bırak da bura-
neden geldin? Yani en başından neden evinden ayrıldın.
Bu konuyu hiç konuşmadık," dedi ciddiyetle. "Babama
düşmanının kızını öldürmüşler. Adamın bilinen tek ka-
mamı babam olduğu için beni saklamak istedi. Tabii ka-
kabul etmedim nasılsa kimse Mete Poyraz'ın kızı ka-
mu bilmiyordu. Etfata rahatça dolaşıp geziyordum. ka-
bam benimle ilgili olan gün belgeleri gizli tutmuş. Ama ka-
gün silahlı saldırıya uğradım. Yakın korumam Tuğra ka-
kurtardı. Çatışmadan tek bir çizik almadan kurtuldum. ka-

bu Tugra'nın tam dört tane kurşun yarası vardı. O günden sonra Tugra'ya hep kurtancım dedim. Sekiz ay falan babam dışımdan gitti. Nereye gitsen adam gölgem gibi peşimden gelirdi. Yaptıklarım bununla da bitmedi. Bu alçak benî kağıdı. Bana işkence edip video çekti ve babama izletti. Kamunda gördüğün kurşun iznin nedeni de o adamın izletmedi. Yaklaşık altı ay adamın elinde tutsak kaldım. Çıkışım işkencelerde tuz biber oldu. Buraya geldiğim ilk gün işkence odasına ilk girdiğimde gün geçmişim beni esir almıştı. Bana yapacaklarından ölesiye korkmuştum. Ama benim bana yaptığını o şeyler yaşadıklarımın yanında çok basitti. Yaptığım şeyler bununla da sınırlı değil, bana işkence eden adamın oğlu bana aşık oldu. Yanıma her geldiğinde bana sahip olacağına dair bir şeyler söyledi. Ama bana dokunmadı. Helali olmadan bana el sürmezmiş. Anadan geçen sürelerde o adam bana işkence yapmaya devam etti. Adamın oğlu köşede benim haykırışlarımı ağlatıyordu. Pek çok kez babasına engel olmak istediğini söylüyordu. Pek çok kez babasına engel olmak istediğini de, babası ona öldürülen kardeşiyle ilgili anılar anlattı. Yaptıklarım çok zor şeylerdi. Ama asla ona yalvarmadım. Günlükten bir gün o adamın oğlu yanıma geldi. Odadaki tüm korumaları çıkarttı. Oturduğum sandalyenin yanına oturdu. Bana pek çok şey anlattı. Babasının bana yaptığı işkenceler en çok onun canını yakıyormuş falan. Benim vücudumda gördüğü pek çok iz onun daha çok sinirlenmesine neden oluyormuş. Ayağımdaki ve kollarımdaki zincirleri çıkarıp beni evimin yakınlarından bulabileceği bir yere bıraktı. Bana iyi saklanmam gerektiğini, mutlaka beni almaya geleceğini söyledi. Bir şekilde eve ulaştım. Sıra iki hafta hastanede tedavi gördüm. Benim hastanede kaldığım süre boyunca babam evrakları vs. halletmiş. Babamın planı beni yurt dışına göndermekti. Tabii ben babamı umursamadım, okul falan araştırdım biraz dışarda dolaşım. Eve gidip misafir odasına girdim. Bu olaylardan saklanmak ve uzaklaşmak istedim. Evdekiler bile fark et-

çalışıyor," dedi kendini acındırırken, "Sanki olmayan bir şey demişim gibi konuşma," dedim sinirle. Sonra Araf'ın dönüp olayı anlatmaya başladım. "Ben onu umursamadım, yukarı çıkıyordum bu kadın benim kolundan tutup evden kovmaya kalktı. Benim evimden beni kovmaya kalktı, sonu bu olur," dedim umarsız bir şekilde. Onlara kalmasını demesine fırsat vermeden kendimi yatağa attım. "Sen odana gidebilirsin," dedi Araf hizmetliye. Kız yalpalıya yalpalıya odadan çıktı.

Kapıyı kapattım. Odayı incelemeye başladım. Oda koyu gri renge boyanmış, yuvarlak çift kişilik bir yatağı, açık gri perdeler, yatak örtüsü siyah. Sıradan karanlık bir oda. Canım önünde tekli siyah bir koltuk vardı. Etrafta hoş içki şişeleriyle dolu. Dikkatle baktığımda mafyamın sarhoş olduğunu gördüm. Yanına yaklaşıp, "Bir daha benim yanımdan başka bir yerde sarhoş olursan seni öldürürüm," dedim sinirle. "Bunu benim sana demem gerekiyor kızı, dişi," dedi. "Hiç de bile. Ya sarhoş olup başka kadınlarla birlikte olursan. O zaman mezarını kendi ellerine kazma ya başla çünkü seni öldürürüm yakışıklı mafyam," dedim ciddiyle. "O konuda endişen olmasın. Hiçbir zaman kendimi kaybedecek kadar içmem," dedi ciddi bir şekilde. Etrafa göz gezdirirken camın önünde duran koltukta zehirli bir şey gözüme çarptı. Canlı kırmızı rengiyle dikkat çekiyordu. Araf'ın yanından uzaklaşıp koltuğa yöneldim. Bu Tehlike'nin gözleri tarafından takip edildiğimi hissediyordum ama umursamadım. Koltuğun üzerindeki kırmızı şeyi alıp incelemeye başladım. Taban rengi kırmızı olan beyaz puantiyeli, kısa mutfak önlüğü. Hızla arkamı dönüp şaşkınlıkla elimdeki önlüğü gösterdim. "Seni okula kaçtırtırmaya gittiğimiz günün sabahı bacağına çorba döküp yaktın ya kendini. İşte o günden sonra bir daha bu tip kazalar olmasın diye önlük aldım. Ama vermeye fırsatım olmadı. Sana hiçbir şekilde zarar gelsin istemiyorum," dedi samimi bakışlarla. Elimdeki önlüğü aldığım yere bıraktım. Araf'ın yanına gittim. Diyecek hiçbir şeyim yoktu. Mafya

man elini tuttum. Birlikte yatağa yattık. Ben ona sarılma-
yı niyetliydim ama o bana arkasını dönüp yatmayı tercih
etti. "Benden bıkmanı istemiyorum. Her an birlikte olursak
beni bıkıp başka kadınlara gitmeden korkuyorum," de-
di. tüm samimiyetimle aklını kurcalayan düşünceyi dile
getirdim. Yavaşça bana doğru döndü. Fırsatı değerlendir-
diğim geniş omzundaki yerime kuruldu. Göğsünün olduğu
tarafa bir öpücük kondurdum. "Özür dilerim hayatımın
bana ne yaptın senden bıkman söz konusu olamaz. Bana ne yaptın
bilmiyorum ama seni izlemeden uyuyamıyorum," dedi
ciddiyetle. "Bir hafta öncesine kadar birlikte değildik beni
nasıl izledin?" diye sordum. "Tavana bak," dedi tuhaf bir
şeyle. Kafamı kaldırmak istemesem de, göğsünden kaldı-
rıp tavana baktım, gördüğüm şeyle bakakaldım.



geniş bir omuza ihtiyacım var. Tamam kabul aptallık ama benden bıkip başkasına gitsin istemiyorum.

Hızla yataktan kalkıp üzerime tayt ve tişört giydim. Montumu da alıp evden çıktım. Hızla garaja ilerleyip arabama bama bindim. Garaj kapağı açıldıktan sonra gaze ilerleyip arabamın devasa kapısının önüne arabamı park edip kapıyı çaldım. İki dakika sonra kapı açıldı. Kapıyı açan korumaya kafamla selam verip içeri girdim. Bahçeden geçerek evin kapısına ulaşıp kapıdaki korumaya kapıyı açmam için işaret verdim. Koruma kafasıyla onaylayıp kapıyı açtı. İçeri yavaş adımlarla girdim. Birden karşıma sarışın, altı mini etekli bir kız çıktı. "Hanımefendi ev sahipleri uyarı saat gecenin üçü, bu saatte buraya giremezsiniz. Şimdi uyarınızı çıkarmadan bu evden çıkıp daha uygun bir saatte gelin," dedi sinir bozucu sesiyle. Ona aldırmadan merdivenlere yöneldim. "Hanımefendi sizi bir daha uyarımayacağım. Hemen çıkın bu evden," diye bana sesini yükseltti. "Benim muhattabım sen değilsin. Bu eve istediğim gibi girip çıkacağım," dedim ciddiyetle bakarken. Kadın birden benim kolumdan tutup çekiştirmeye başladı. Kolunu tuttuğum gibi büküm ve ters çevirdim. Kızın suratını duvara doğru yaklaştırıp köşeye sıkıştırdım. "Sen kiminle dans emişini bilmiyorsun sanırım. Ben Eflin Poyraz, sen kim oluyorsun da bana emir veriyorsun? Tamam, burada çalışıyor olabilirsin ama bu bana dokunma hakkını sana vermez," dedim dişlerinin arasından tıslarken. "Ayağını denk al," dedim son kez. Kız çoktan hıçkırıklarla ağlamaya başlamıştı. Cıvıltı sesiyle konuşmaya başladı. "Seni Araf Bey'e söyleyemiyordum," dedi çocukça. "Selam da söyle," dedim umursanmadan bir şekilde. Kıza hiçbir şey yapmadım sadece eve gelen kişilere daha iyi davranması gerektiği konusunda uyarı verdim. Hemen ağlamaya başladı. Tekrar merdivenlere yöneldim.

En iyisi hazır gelmişken Ayza'nın yanına gitmek. Çocukları çok özledim. İki ay oldu görmeyeli. Adamların Ayza'nın odasına çevirdim. Kapının önüne geldiğimde ki

ayı tıktım. "Girebilirsiniz," cevabını duyduğumda gülüşüm geldi. Tebessümle içeri girdim. "Merhaba küçük hanım misafir kabul ediyor musunuz?" diye sordum sevimli sesimle. Ayza yataktan fırlayıp boynuma atladı. Ona kocaman sarıldım. "Yengem gelmiş," diye şakadı. "Hey bağırmıyım bakıyım. Ayaz uyuyor. Hem yenge de neymiş ablaya ne oldu?" diye sordum yenge denir tamam mı bilmiyorsan öğren," dedi sevimli sevimli. "Biz daha dayınla evlenmedik ki," dedim hemen itiraz edip. "Siz zaten evleneceksiniz. Dayım seni asla bırakmaz." Yanağına minik bir öpücük kondurdum. "Ayza ben dayını kızdırdım. Kendimi affettirmeye geldim," dedim suçlu suçlu. Ayza birden kollarını boynundan çekti. "Sen dayımı kızdırmıyorsun üzüyorsun. Bir daha üzerine seni eve almam," dedi sağ elinin işaret parmağını sallayıp beni tehdit ederken. Bu bilmiş cadıyla işimiz var bizim. Laflara bak sen. "Peki dayım beni üzersen o zaman ne olacak," dedim söyleyeceği şeyleri merakla beklerken "O seni asla üzmez," dedi yanağına bir öpücük kondurup yatağına yattı. "İyi geceler tatlı cadı," dedim gülümserken. "İyi geceler yengeciğim," dedi pis pis sırıtarak. Ayaz'ın yanağına da bir öpücük kondurdum.

Odadan çıkıp müstakbel mafyamın odasına doğru ilerledim. Bir an odadan gelen konuşma sesleriyle duvara yaslanıp dinlemeye başladım. Ben daha müstakbel mafyamın odasına gelmeden hizmetli benden önce gelmiş. Yemin ediyorum şu an üzerine kuma gelmiş kadın psikolojisinin. "Araf Bey o kadın bana saldırdı bakın yüzün tırnak içinde kaldı," diye cıvıkladı. "Tamam da bizim eve kim girebilir geceni bu saatinde," dedi mafyam sinirli sesiyle. "Tabii ki de ben girebilirim," dedim hızla odaya girerken. "Senin burada ne işin var?" diye sordu merakla. "Kendi evime gelirken senden izin mi alacağım daha neler. Ayrıca bu kadının suratını ben çizmedim, olayı kendi lehine çevirmek için kendi tırnaklarını geçirmiş," dedim ciddiye. "Duydunuz mu Araf Bey, kendini haklı çıkarmaya

kim söyledi," dedi oyunbaz sesiyle. "Ne saçmalıyorsun, hemen indirin beni," dedim öfkeyle. "İndirmezseni ben indiririm," dedi. Çantamı tutup adamın kafasına kapıyı vurmaya başladım. Araba hareket halinde olduğu için bir şey yapamamam da kendi oturduğum tarafın kapısını açmaya yeltendim ama taksici önce davranıp kapıyı açtı. Taksici hızını arttırırken gizlice telefonumdan bulduğum aradım, tabii telefonumun meşgule atılmasını beklemiyordum. Daha sonra Tuğra'yı aradım o da telefonuma cevap vermeyince sessiz bir lanet okuyup arkama yaslandım. Birden arabanın firen yapmasıyla öne doğru savrulduğum. Arabanın kapılarının kilitleri birden açıldı. Taksici arabadan inip benim oturduğum tarafa gelinde korkuyla diğer taraftan aşağı indim.

Taksici belimden tutup beni taksiye yasladığında gözüm gözlerle ölmek istedim. "Başına bir şey geldiyse de arayacağın ilk kişi ben olmalıyım koruman ya da ben değil. Herkesten önce ben aklına gelmeliyim yaslan isteyeceğin, kurtarıcın ben olmalıyım. Ben sana ne dersen diyeyim söz konusu kadınlar olduğunda bana asla sığınma dönme çünkü bizi sadece bu konuda aramıza girebiliriz. Asla ama asla ben sana başkası var desem de inanma. Senin inanman gereken tek şey benim sana olan hayranlığım ve aşkı. Anladın mı beni? Ben senden başkasına sevmem ben ölsem de kalbimdeki aşk hiç bitmeyecek. Seni seviyorum külkedisi," dedi kadifemsi ve rahatlatıcı sesiyle. Kelimelerin anlamını yitirdiği yerdeyim.

Kollarımı boynuna dolayıp aşk öpücüğümü vermemiye başladım. Bu benim ona seni seviyorum deme şeklim. Dudaklarımı ondan ayırıp sınırsız sarıldım. Yavaşca bizi kollarını doladığını hissettim. Bir süre sadece esen rüzgârın sesini dinledik. Benim için huzur bu kadar kolaydı. Kalbim kaldırıp kara şövalyemin gözlerine baktım. Evet o katil hem de soğuk kanlı bir katil. Acımasızdı ki ilk tanıştığımız gün yanlış anlaşılma yüzünden yapmadığını bırakı-

muş. Sadıttı, acı çektiirmekten inanılmaz derecede mutlu oluyordu. Her şeye rağmen kalbimin onun için atıyordu. "Nebeim, hadi eve gidelim hava soğudu üşütme," dedi alıngan bir şekilde. "Tamam," dedim ve ondan ayrıldım. Ön koltuğa bindim. Müstakbel mafyam da sürücü koltuğuna oturup arabayı çalıştırdı. Uzun ve sessiz geçen yol-kata şovıyem," dedim arabadan inmeden önce. "Ben de seninle geliyorum zaten neden veda ediyorsun?" diye sor-du. "Veda falan etmiyorum. Ayrıca sen de benimle gelmiyorsun. Yarın sabahıtan çok önemli bir toplantı var. Herkes kendi evine," dedim sakın bir şekilde konuşurken. "Başlatma toplantısına ben de seninle geliyorum," diye di-rim. "Bana bak Araf Ateş sana ne diyorsam onu yap sinir etme beni yoksa," dedim sinirle. "Yoksa ne? Beni döver misin?" dedi alaycı bir şekilde gülerken. "Yok daha etkili yöntemlerim var. Mesala dört çocuk yerine bir köpek alır onu besler büyütürüz ne dersin?" dedim onun gülüşünü onu besler büyütürüz ne dersin?" dedim onun gülüşünü taklit ederken. "Toplantıdan sonra eve seni almaya geli-rim," dedi tekdüze bir sesle. "Hayatım, canım, bir tanecik mafyam her saniye birlikte olmak zorunda değiliz. Benim yarın işlerim var tıpkı senin işlerinin olması gibi," dedim sevinçli suratımla. "In lan arabadan," diye gürledi. Onu öpmek için yaklaştığımda kafasını çevirdi. "Ne yani kızdın mı şimdi?" dedim sıradan sesimle. Hiçbir şey anlamamış-tım. "İnsene lan arabadan," dedi bağırarak. Sinirle kapı-yı açıp arabadan çıktım. Ona baktığımda kafasını karşıya dikmiş bana bakmıyordu bile.

Kapıyı hızla çarpıp içeri girdim. Direkt odama çıkıp banyoya kendimi attım. Uyuz ne olacak. Her saniye birlikte olursak benden sıkılır. Kendini başka kadınların kollarına atar, bunu yapсын istemiyorum. Uzun bir düşün ardından üzerimi giyinip kendimi yatağa attım. Kendimi boşlukta hissetmem normal mi? Bir haftadan uzun bir süre boyun-a müstakbel mafyamla uyumaya alışmışım. Sarılmak için

koskoca masayı tuttuğu gibi başka tarafa fırlattı. "Arasın da engellerin olmasından hoşlanmıyorum," dedi hastahane gülüşünü atarken. Yanıma geldi, tam dibimde durdu.

"Derdin neyse şimdi söyle."

"Ben senin soyadını taşımak istemiyorum, nedere ne senin karın olduğum için ayrıcalık görmek istemiyorum. Tabii bir de benden uzak durmalarını istemiyorum. Ben senin karın olduğum için benden çekinsinler istemiyorum."

"Ben senin beynine sıçayım. Geri zekâlı benimle evlen. diğini zaten herkes bilecek. Araf Ateş'in evlenmesi eğer kalmaz. Soy ismini taşıyan da taşımasın da benim gibi gününü herkes bilecek. Sana yemin ederim eğer soyadını kullanmamak ya da kullanmamak gibi bir aptallık yaparsan seni bir mahzen yaptırırm. Seni de içine tıkar, çıkmama mücadelemem. Anladın mı lan beni."

Kafamı evet anlamında salladım. Korkudan konuşacak halde değilim tabii.

"Cevap ver!"

"Evet anladım," dedim zar zor. Bana iyice yaklaşıp kulağıma doğru eğildi. "Benden başkasından korkmaya caksın," dedi sesinin tonundan tüyler ürpermişti. Kafam omzuna yaslayıp, "Hayatımda gördüğüm en zor adam sensin," dedim sabır dilerken.

"Sıçtığının hayatına kaç erkek girdi," dedi ve sinirle gidip duvara sert bir yumruk attı. Zaten maksimum sinir seviyesinde olduğu için, "Saymadım," diye cevap verdim. Sinirle ellerini saçlarımdan geçirdi. Öfkeyle solumaya devam etti.

"Önce sen söyle bakalım kaç tane sevgilin oldu," diye sordum kıskançlıkla. "Sadece öptüklerim mi? Yoksa birliğe te olduklarım mı? Tabii ikisi birlikte dersen saymam mümkün değil," dedi benden intikam almaya niyetli bir halde. "Geri zekâlı," dedim sinirle. "Ne oldu müstakbel kedin kıskandın mı?" dedi munzur bakışlar atarken. "Ya her ne kapağı açarsın ya da ben 15. katın camundan aşağı atılırım."

dedim sinirle. "Yapamazsın," dedi benim üzerime gider-
ken. Zaten sinirim tepemde.
Lan bu kiskançlık ne illet bir duyguymuş. Hızlı adımlarla camın yanına gittim. Camı açtığım gibi aşağı doğru sarılmışken belimden tutulmasıyla içeri çekildim. "Benim yaramaz kedim sakın ol bakalım," dedi. Tabii onu kıskanmam hoşuna gidiyor. Pis mafya ne olacak. Gelmiş öptüklerin mi yattıkları mı diyor tövbe Ya Rabbim ya. "Kapıyı aç," diye tısladım. "Tamam vahşi kedim açıyorum. Neden sinirlendin anlamadım," dedi piç gülüşünü atarken. Kapıyı açtıktan sonra hızla çıkışa yürüyüp arkamı döndüm. "Ben sayamayacağım kadar çok erkekle yatsam ve hiç çekinmeden bunu sana söylesem sen ne yapardın," dedim. Öfleden kızaran gözlerimle bakıp onun çarpık gülüşünü taklit ettim. Hızla asansörlere doğru yürüdüm. Müsait olan bir asansöre bindim. Aynadan gördüğüm kadarıyla kiskançlık başa bela. Giriş katın düğmesine bastım. Kapı-
lar yavaşça kapanıp aşağı inmeye başladı. Numara göster-
gesi sıfırı gösterdi ve kapıları açıldı. Hızlı adımlarla gü-
venliğin yanına gittim. "Bir taksi çağırır mısınız," dedim
titrek sesimle. "Tabii efendim hemen çağırıyorum," dedi
sabit sesli görevli. Yaptığı telefon görüşmesinden on da-
kika sonra kapının önüne gelen taksiye bindim. "Nereye
gidiyoruz abla," diyen sesi kalın taksiciye, "Rüzgâr Spor
Salonu'na lütfen," dedim. "Ne işiniz var spor salonunda
evinize gidin dinlenin," dedi tuhaf sesiyle. Kafasında şap-
kası olan gözlüklü ve atkılı taksiciye doğru dönüp, "Sizi il-
gilendirmez," dedim sinirle. "Tamam," dedi sinirli tıslayan
ses. Spor salonu sinirlerimi atmam ve yorulup hiçbir şey
düşünmeden uyumam için bulunmaz fırsat. Bir süre ara-
ba doğru istikamette ilerledi. Daha sonra yanlış sapaktan
sıçıp yoluna devam etti. "Beyefendi spor salonu o taraf-
ta değil. Yanlış yoldan gidiyorsunuz," dedim ikaz ederek.
"Hayır, kesinlikle doğru yol," dedi kendinden emin bir şe-
kilde. "Orman yolunda nasıl bir spor merkezi bulacaksınız
anlayamadım," dedim sinirle. "Spor salonuna gittiğimizi

dikti. Onun işi olduğu zamanlarda korumalar peşinde. Sanki hiç birlikte değilmışiz gibi akşamda bize geliyor. Babam bu konudan bariz bir şekilde rahatsız olduğunu dile getirdi. Ama Araf Ateş olmak kimseyi takmamıyordı. rektiriyordu sanırım yani. Babam da bir haftanın sonunda Araf'a laf söylemeyi bırakmıştı.

Bu sabah Araf'a sarılmış vaziyette uyandım. Güzel güne sevdiğimle merhaba demek gerçekten iyi hissettiriyordu. Sevgilimin boynuna doğru bir öpücük konduruyordum. Yavaşça yataktan kalktım. Hızla kıyafet odasına girip kıyafetimi değiştirdim. Koştur koştur aşağı indim. Müstakbelim makyama kendi ellerimle kahvaltı hazırladım. Kahvaltı hazır. Zırlığı bittiğinde aşağı inen Araf dikkatimi çekti. Kahvaltı mutfığa geldi. Bu manzara hoşuna gitmiş olmalı ki, kendi eriten gülümsemesini sundu. Araf'la birlikte oturup onun bir kahvaltı yaptık. Kahvaltımızı yaptıktan sonra holdinge gitmek için arabaya bindik. Bugün dersim olmadı diye tüm gün birlikte olacaktık.

Araf arabayı holdingin önünde bıraktıktan sonra arabaları güvenliğe teslim etti. Birlikte holdinge girdik. Holding gibi asansörlerin bulunduğu kısma ilerledik. Birkaç dakika bekledikten sonra gelen asansöre bindi. 15. katın düğmesine bastım. Araf'ın odasının bulunduğu katta inip holding odasına girdik. Tabii bizi bekleyen sürprizden bihaberdi. Sarışın yeşil gözlü, alımlı bir kadın Araf'ın sandalyesinde oturmuştu. Sarışın kadın Araf'ı gördüğü gibi yerinden kalkıp boynuna sarıldı. Benim tüm sinirlerim gerilirken sarışın gayet mutlu ve huzurluydu. "Müjdem i isterim canım hamileyim," dedi mutlulukla şakırken. Beynimde bir çammar atmaya başladı. Kalbim sinirle atarken, beynim saldırı planları yapıyordu. Şeytan'la bir anlaşma yaptım ben de sarışını öldüreceğim. Sonra suçu Şeytan'ın üzerine atacağım. Valla süper fikir 'Şeytan'a uydum' der kurtulurum. Kıskançlıkla soluyordum. Ne demek hamileyim. Kimde hamilesin kızım? Benim sevgilime nasıl sarılabiliyorsun. Müstakbelim sonunda sarışından ayrılıp bana döndü.

Sonunda benim varlığımı hatırladı. Yani buna da şükür. "Nelesen, bak bu benim kuzenim İrem. İrem eşiyile birlikte çocuk sahibi olmak için tedavi oluyorlardı. Pek çok tedavi denediler ama olmamıştı. Sonunda tedavi başarılı olmuş," dedi. Başımın üzerine sahiplenici bir öpücük kondururken. Zaten benim mafyam yapmaz öyle şeyler. Hiç aklıma bile gelmedi zaten. Benim güvenim tam. "Allah anneli babalı büyütsün. Hayırlısıyla kucağına alsın inşallah."

Sanki az önce kaskanlıktan deliren ben değilmişim gibi. "Benim yeğenim ne istiyormuş dayısından bakalım," dedi neşeli. "Annesine yeni araba alınsın istiyor. Ama babası almaya yanaşmıyor," dedi sesini sevimli tutmaya çalışırken. Araf, "Sadece bir araba için neden buralara geldin, arasaydın oturma kadar gelirdi. Neden kendini yoruyorsan oturma dinlen," dedi sinirli ve korumacı bir sesle. "Müjdeli haberi benden duy istedim kuzen," dedi neşeli bir sesle. Konuyu değiştirmek adına konuşmaya başladım, "Bu arada bizi tanıştıran olmadı, ben Eflin Poyraz," dedim samimi bir şekilde. İrem, "Sen artık Eflin Ateş'sin, diğer soyadını unut canım," dedi ve boynuma sarıldı. Uzun sarınamızın sonunda Araf tarafından ayrıldık. "Evlenene kadar kimliğimde ne yazıyorsa o. Hem ben evlensem bile kendi soyadımı kullanmayı düşünüyorum," dedim ciddiye. "En iyisi sen düşünme zaten bir işe yaramıyor," dedi sinirli bakışlarını atarken. "Senin soyadını kullanmak istemiyorum belki ne biliyorsun," dedim aynı tonla. "İrem dışarı çık," dedi korkutucu sakinliğiyle. İrem bana üzgün bakışlar atıp, "Eflin Allah kolaylık versin," dedi ve koşar adımlarla odadan çıktı.

Hâlâ kapını önünde olduğumuz için İrem çıktıktan sonra Araf kapıyı kilitleti. O kapıyı kilitlerken koşar adımlarla masanın arkasına geçtim. Bana ateş saçan korkutucu gözlerle bakmaya başla yınca az daha korkudan ölecektim. Yavaş adımlarla, katil edasıyla masaya yaklaştı. Onun geldiği yönün tersine doğru hareket ettim. Bir anlık sinirle

istemisizce korunan Tuğra'ya sarıldım. "Beni nasıl bildin?" dedim merakla. "Bilekliğinde izleme cihazı var. Yoksa çok zor olurdu seni bulmamız," dedi ve beni omzuna baya bindirdi. Eve gidene kadar uyumaya karar verdim. Arka koltuğa iyice kurulduğum ve gözlerimi kapattım. Sırtıma araba uyumamda büyük etken olmuştu. Bir anda gözlerimi açtım. Birinin geniş omuzlarına kurulmuş yatıyordum. Kafam hafifçe kaldırıp baktığımda kan ter içinde kalmış Araf'ı gördüm. Bana o kadar sıkı sarılmış ki kımıldamam imkânsız. Yavaş bir tonla ona seslenmeye başladım. "Araf, hadi kalk kabus görüyorsun. Araf, bak ya ben kime diyorum acaba. Müstakbel mafyam eğer hemen kalkmazsan beni bağırıyacağım," dedim tehdit ederken. Araf bir anda avazım çıktığı kadar bağırıp, "Araf bebek gelmeye ah imdat doktor," diye çığlık atınca Araf birden ayağa kalkıp kıp transa girmiş gibi konuşmaya başladı. "Tamam doktor, derin nefes al sakın ol. Biz bebek çantasını nereye koyduk? Doktoru arayıp haber verelim!" derken telaşla odada sola dolanıp duruyordu. Yavaşça arkasını döndü ve bana baktı. Gözlerinde hayal kırıklığı vardı. "Ben... Ben... Ben gerçek sandım," dedi gözlerini kaçırırken. Hızla bana doğru gelip, "Bir daha asla bunun şakasını yapma, senin için eğence konusunda olsa da bazılarımızın kalbinin faizi alınmasını sağlayacak kadar mutluluk verici ve inanılmaz bir olay," dedi sinirli ve tavırlı bir şekilde. Yatağa yatıp sonra bana döndü. İyi alıştı benim yatağıma yatmaya.

"Özür dilerim. Kabus görüyordun, sen uyan diye böyle yaptım," dedim ona arkadan sarılıp kafamı sağ koluna dayadım.

"Rüyadaki kabusum sanalken buradaki kabusum gerçek."

"Özür dilerim. Bana küsecek misin?"

"Sen dua et seni bırakıp gitmiyorum. Sayende olmayan çocuğum doğuyor diye sevinirken bir anda hayallerim suya düşürdün."

adamı görmeyi beklemiyordum. Ama ben en son Anas'ı uyuyordum, ne ara bu arabaya bindim. Yanındaki hanım bana bakıp göz kırpyordu. İğrenç.

"Neler oluyor, neden senin arabadayım?" dedim. Pank nik dolu sesimle. Kalbim şimdi de ağzımda atmaya başlamıştı. "Gerçekten inanılmaz derecede safsın. Beni tanımadığın o kadar belli ki. Ben kimim biliyor musun bebek, ben bir tanecik sevgilinin başa çıkamadığı tek düşmanı," dedi gururla. "Ben de Jennifer Lopez, memnun oldum canım," dedim. Benim müstakbel mafyamın yapamayacağı şey söyletim. "Bu kadar şaka yeter şimdi indir beni," diye devam dedi alaylı bir şekilde. Arabayı son sürat sürmeye başladı. Araba orman yolundan gidiyordu. Benim olduğum tarafta kapısını açtı. Bir saniye bile tereddüt etmeden beni uçurdu. Doğru itekledi.

12. Bölüm



Gösterimi yavaşça açtım. Etrafı bulanık görüyordum. Bakışım netleştiğinde gökyüzüyle karşılaşmayı beklemiyordum. Sirt üzeri yattığım yerden doğrulmaya çalışsam da belimdeki, kolumdaki ağrılar buna engel oldu. Yattığım yerde biraz dinlenip acı hissetmediğim kolumdan destek alıp kalktım. Neredeyim ben? Ne oldu bana? Ne ara geldim buraya? Kafamı çevirip etrafıma baktığımda bulduğum yerin dağın tepesinde bir çıkıntı olduğunu fark ettim. Sonu olmayan uçurumdan dört metre yuvarlanıp bir buçuk metrelik çıkıntıya düşmem ölüm zamanımın gelmediğini gösteriyordu. Verilmiş sadakam varmış. Yaşamam gereken zamanı varmış anlaşılan. Hafifçe eğilip aşağı baktığımda Allah'a şükür ettim. Eğer bu çıkıntı olmasa cesedimi bile bulmaları imkânsız olurdu. Anlamakta zorluk çekiyorum, nasıl oldu da sevgilimin kaslı güvenli kollarından buraya geldim aklım almıyordu. Üzerimdeki ince pijamalara lanet ettim. Keşke daha kalın bir şeyler giyseydim. Neden annesini dinleyip kalın şeylerle yatmamıştım ki? Ellerim ayaklarımı buz tutmuştu. Düştüğüm yüksekliği tırmanmayı düşündüm. Ama dört metreyi tırmanmama olanak yoktu. Buradan nasıl kurtulacağım? Bir süre daha bekledim. Uçurumdayım, kime duyurayım sesimi. Birileri elbet yokluğumu fark edip beni aramaya başlar. Umudum bu yönde ama çok uzak bir yerdeyim. Nasıl bulacaklar beni? Yukarıdan adımın seslenildiğini duyduğumda, önce yanlış duyduğumu sandım. İsmim tekrarlanınca var gücümle, "Buradayım!" diye bağırdım. Sonunda birileri varlığını fark etti. Beni kurtarmaya gelen kişiyi görünce derin bir oh çektim. Birkaç görevliyle beni yukarı çıkardıklarını

birliyle dans ettim daha ileriye gidersen ben de daha ileriye gitmekten çekinmem. Hiç bana öfkeli bakışlar atma bana sökmek senden korkmuyorum," dedim ciddiyetle. "Sen benim kiminle dans ettiğimi nereden biliyorsun?" diye sordu merak ve şaşkınlıkla. "Sen Araf Ateş isen ben Eflin Poyraz'ım olacak o kadar," dedim kendinden emin çıkan sesimle.

Araf dans pistine baktıkça sinirleniyordu. Hatta bir an sinirden titremeye başladı. "İyi misin?" diye sordum. "Nirle soludu. "Sen elalemin kızlarıyla dans et, bir de bana erkeklik tasla. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu," dedim hızla savunmaya geçerken. Bana öfkeyle bakmaya devam etti. "O adamı en zor işkencelerle öldürecekler," dedi beni üzerinden atmaya çalışırken. Kucağına iyice kuruldum. Yavaşça boynuna öpücükler kondurmaya başladım. Öpücüklerim yavaş ve azken daha sonra hızlı ve çok oldular. Altımdaki vücut gevşerken ben de derin bir ok çektim. "Sen çok tehlikelisin, beni sakinleştiren de öfkeden delirten de sensin. Ne yapacağım ben seninle bir ömür," dedi dert yanarken. Yavaşça kafamı kaldırmaya yeltendim ama boşuna bir çaba oldu. Kafamı tutup boynuna bastım. "Devam et," dedi kararlılıkla. Bense sadece kafamı boynuna bastırıp gözlerimi kapadım. Gece kulübünün onca sesine rağmen bugün öğleden sonra olanlar yüzünden çok yoruldum. Hoş, ben eve saldırdılar sanıp adamları yaraladım. Bu da benim psikolojik yorgunluğumdur. İnsanlara zarar vermek bana göre değildi. Bilsen bu işin Araf Ateş'in, ni diye tabir edilen mafya kızlarının arasından kendine seçme düzeni olduğunu yapar mıydım? O adamlara zarar vermezdim. En son boynumu öpen adamı hiç düşünmeden yaralardım o ayrı mesele. Durumu Araf beni odamı getirince anladım. Uzun lafın kisası yorgunum ve uyku nun beni almaya geldiğini hissediyordum. Müstakbel mafyamın boynuna yaklaşıp, "İyi geceler," dedim boynuna

son bir öpücük koyarken. Belime daha sıkı sarıldığını hissettim. "İyi geceler küllükdüm," dedi sakinleşen sesiyle. Gece boğazımdaki yanmayla uyandım, komodinin üzerindeki lambayı yaktım. Başucumda duran surahiden bir bardağa su koyup içtim. Kolum uyuştugu için diğer tarafa yatmak için döndüm, dönmemle nefesinin kesilmesi aynı anda oldu. Nedeni üzerine çıkıp beni öpmeye çalışan müstakbel mafyamda. Bir şekilde elinden kurtuldum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedim dehşet içinde kalmışken, yaptığını kanımı öpüyorum ne var bunda?" dedi gayet rahat bir şekilde. "İyi alıştın sen bu öpme işine. Hem ne yapıyorsun bakıyım benim odamda?" diye sordum hızla. "En sevdiğim halini izliyorum. Yeni uykudan uyanmanın den. "Nasıl yani?" diye sordum. "Saçların dağınık, uy vermiş olduğun bir şaşkınlık vardı. "Saçların dağınık, uykunda gülümsüyorsun, melek gibisin uyandığında daha çok melek yüzlü şeytan oluyorsun o ayrı konu tabii, hatta bazen uykunda..." dedi cümlesini tamamlamadan sustu. Ama çok fena sırtıma başladı. Ne yaptım ben be uykumda? "Sensin şeytan, pis sapık gece boyunca beni mi seyrettin?" diye sordum konuyu değiştirerek. "Seni uyurken ömerim boyunca izleyebilirim," dedi yumuşacık sesiyle. Bu denli yumuşak sesini ilk kez bana karşı kullanıyordu. Bu sözlerini yaşlılıktan buruş buruş hatırlamıyorsam. "Bu sözlerini yaşlılıktan buruş buruş olduğunda hatırlatırım ona göre," dedim munzur bakışlar atarken. "Biz birlikte yaşlandıktan sonra gerisi boş," dedi umutla ve samimiyetle. "Saat gecenin kaç olmuştur evine gitsene sen?" dedim durumdan rahatsız olarak. "Benim evim, varlığım, mutluluğum sensin," dedi birden romantikleşerek. "İyi tamam o zaman, üzerimden in yanıma yat," dedim hemencecik. Müstakbel mafyam üzerimden indikten sonra yanıma yattı. Hiç tereddüt etmeden başımı omzuna koyup sımsıkı sarıldım. Eee ne demişler; fazla naz aşk usandırır.

Sabah uyandığımda sallandığımı hissettim. Korkarak gözlerimi açtığımda arabada yolculuk yapıyordum. Kafamı hızla sürücü tarafına çevirdiğimde barda dans ettiğim

gitmemek içindi. Öyle şeyler yapacağım ki, haberi kimse, kız evi naz evi demişler. Elalemin kadınlarına görecek. Önce sustum, ne yaptığını sorgulamadım ama çok Eflin'le tanışma zamanı geldi.

İçeri girip iki kişilik bir masaya oturdum. Etraf çok kalabalık ve hareketliydi. Garsonlardan birine alkolsüz masamı kokteyli sipariş verdim. Gözüme iri yapılı esmer bir adamın bir yudum aldım ama bunu yaparken adamdan bir saniye gözlerimi ayırmadım. Aradan geçen on beş dakika sonra yavaşça yerimden kalkıp dans pistinin yolunu tuttum. Benim ayağa kalktığımı gören esmer çocuk da yerinden kalkıp dans pistinde tam karşıma geçti. Eminim şu anda müstakbel mafyam burada ve beni izliyor. On beş dakika sonra buraya gelmesi için yeterli bir süre. Yavaşça esmer adamı doğru yaklaştım. Aynı şekilde onunda bana yaklaştığını gördüm. Adamla aramızda bir adımlık mesafe kaldığında adamın gözlerinin içine baka baka dans etmeye başladı. Adam bir an donup kaldı, ardından yutkunup beni izlemeye devam etti. Üzerimdeki montu yavaş ve yumuşak hareketlerle üzerinden çıkarıp yere attım. Bunu yapmam adamı tahrik etmiş olmalı ki hurlayarak bana doğru bir adım atıp, elini beline yerleştirdiği gibi beni sertçe kendine çikti. Adamdan hafifçe uzaklaşıp dans etmeye devam ettim. Birden adamın çekilmesiyle kafamı kaldırıp adamı çeken kişiye baktım. Tam tahmin ettiğim gibi müstakbel mafyam gelmiş. Hoş gelmiş. İşte adamı böyle dize getirirler. Kabala atıp, "Hani gönül eğlendirecektin ne oldu?" dememek için kendimi zor tutuyorum. Müstakbel mafyam benimle dans eden adamı yanındaki korumaları teslim etti. Bir an saçımın sertçe tutulmasıyla kafam geriye doğru giderken çığlık atım. "Benimsin!" diye gürleyip cevap vermeme fırsat vermeden dudaklarıma yapıştı. Ben tepkisiz durmaya devam edince saçlarımı kökünden koparmak istemesi

çıkmeve başladı. Ağzımdan kaçan acı çığlıkla dudakımı kendi dudagında hapsedti. Bir insanın dudaklarını tadı nasıl değişmez, him karamel enfes. Bu adamı öpüp onu öldürdüm oluyorum ama öpmezsem de kendime acı çektiyorum.

Bir anda kendimi onun kucagında buldum. Araf Ateş'e ögel olarak ayrılmış locada kırmızı bir masadayız. Ne oldu ne ara buraya geldik anlamadım. Müstakbel mafyam gri kanepede ben de onun üzerinde oturuyorum, bacaklarım iki yanına açılmış vaziyette. Ne ara buraya geldik ne ara ben onun kucagina oturdum anlamadım. Ondan uzaklaşmaya çalışırken belimdeki elini bastırıp kendine yaslanmamı sağlıyor. Diğer eli bacağında kendince uyarmak adına serçe sıkıyor. Bu kadar acı da fazla ama bir anlık cümle ısırdı. Müstakbel mafyam hırlayıp beni kendine bastırma gözlerim korkuyla açıldı. Kendimi geri çektim. Ne olur ne olmaz yani. Yavaşça kafamı boynuna gömdüm. Bir yandan nefesimi düzeltmeye çalışırken diğer yandan kendini kaybeden mafyamin sakinleşmesi için bekledim. Nefesim düzene girdiğinde müstakbel mafyamin saçından tutup geriye doğru çektim. Gözlerimi arzuyla bakan delici mavi gözlerine çevirip, "Eğer bir daha ağzından gönül eğlendirme lafı çıkarsa sonunda ne olacağını umursamadan ben de gönlümü eğlendiririm. Bu sana ilk ve son uyarım Araf Ateş, bana ne yaparsan karşılığını alırsın. Bilmem anlatabildim mi?" dedim sinir dolu ve kararlı sesimle. "Benim müstakbel karım, yakışıklı kocasını mı kıskanmış o?" dedi bir yandan da alaylı bakışlar atmaya ihmal etmeyerek. "Benim müstakbel mafyam gelecekteki karısını mı kıskanmış." dedim onun kullandığı ses tonuyla. Bana bakan gözleri sertleşti. Vücudu kasılmaya başladı. "Ben benim olanı paylaşmam, bilmem anlatabildim mi?" dedi öfkeli sesiyle. "Oradan bakıldığında bana boynuz takmana müsaade edecek gibi mi duruyorum? Bugün sadece esmer bir kızla aptal saptal dans ettin diye, ben de aynı şartlarda

beyfendi gönül eğlendirmeye gitmemiş, aşağı misafirler yanına inmiş. Pislik, sırt beni üzmek için yaptı. İçin için bir de misafirlerle uğraş. Yağız Bey bana pişmiş kelle gösteriyordu. Bana ne ben öpmem diyip kaçsam babamın efendisi olurum. Öyle bir şey yapsam Araf saçımın altına tutup yemin ederim sürükleye dünya turu yaptırır. Bu nedenle ayaklarımı altına sürte Yağız Bey'in yanına gidip uzattığı elini öptüm. Sadece saygıdan, korkudan değil. Semra Hanım dişlerini göstererek göstersen boynuma atladı. Tabii sırayla tüm misafirleri tokalaşma merasimi yaşadım. Bu olaya o kadar daldım ki kendi annemle sarılıp 'hoş geldiniz' dedim. Tabii cenazeye gelmiş gibi sus pus oturuyordunuz sizi güldürmek için yaptım," dedim sırıtırken. Zekiyim kabul edemeyen.

Sınavı geçemeyen gelin adayları bana ölümcül bakışlar atıyordu. Bu şekilde gereksiz bakışlar atmaya uğraşacağım zamanı kendinizi geliştirmeye harcasaydınız kaybeden değildi zaman taraf olurdunuz. Demek istesem de sustum. Bakışlarla konuşmayı tercih ettim. Şimdi ben onlara ölümcül bakışlar atıyorum. O bakış öyle yapılmaz böyle yapılır desin.

Aileler arası yapılan uzun sohbetler sonunda tüm misafirler, müstakbel mafyam da dahil devasa büyüklükteki masaya oturup yemek yedik. Benim yiyebildiğim pek söylenemez, nedeni psikopat damat adayının bir saniye bile gözünü kırpmadan beni izlemesi. Sofraya en sevdiğim tatlının konulmasıyla hemen çatalımı elime alıp yemek başladım. Bana ne, izlerse izlesin, çikolatalı tart varmış. Mezlerimin arasında, üzerine de bol çikolata sosu döktüm. Tam yiyeceğim, önümdeki tabak çekildi. Kafamı kaldırıp tabağı alan kişiye baktım. Saygı değer müstakbelim kızın gözlerle bana bakıyordu. 'Hayırdır kardeş tribin kime diye bağırıp ergenlik yıllarımı yad etmemek için kendim zor durdurdum. "Yemek yemedin, midenin bozarsın" dedi ciddiyetle. Öfkeyle masadan bir dilim ekmek al-

alırken taktım. Koca lokmayı zar zor yutup, "Ver tatlım!" diye böğürdüm. Tabagı önüme bırakıp ölümcül bakışlar fırlattı. Vay pis vay, benim onu bırakıp gitmemin acısını çıkarıyor. "Yemeyeceğim iştahım kaçtı," dedim isteksiz bir şekilde, arada tathya kaçamak bakışlar atıyorum ama çekirmeyin. "Madem ikranın doydu. Benim de bazı işlemlerim vardı. Onları halledelim. Size afiyet olsun," dedi gayet sakin ve doğal sesiyle. Masadan kalktığı gibi çıkış kapısına yürüdü. Hiç tavrından taviz vermiyor. Nasıl rahat. Kimseyi umursamadan çıktı ve gitti.

Masadan kalkmak için izin isteyip kalktım. Tabii yemeyi umursamaması, yenmesi, sofraya muhabbetleri derken saat için hazırlaması, yenmesi, sofraya muhabbetleri derken saat alması on oldu. Odama çıktım. Bir oyun oynanacaksa kulana göre oynansın değil mi ama? Hızla giyinme odama gittim. Fulya rengi ultra mini straplez elbisemi askıdan çıkardım. Siyah rugan platformlu ayakkabılarımı giydim. Elime aldığım küçük çantaya telefonumu koymadan önce Berke'yi aradım. Uzun bir çalıştan sonra telefonu açma zahmetini gösterdi. "Efendim Eflin Hanım," dedi tekdüze bir sesle. "Berke, bana hemen Araf Ateş'in nerede olduğunu bul," dedim sabırsızlıkla. Aradan geçen beş dakikanın sonunda Berke, "Efendim Araf Bey şu anda Cehehennem Melekleri adlı mekanda," dedi hızla. "Teşekkürler," deyip telefonu kapattım. Göze göz, dişe diş, kana kan, intikam, bekle beni Araf Ateş, müstakbel eşin intikam almaya geliyor. Ne demiş atalarımız; intikam soğuk yenen bir yemekdir. Kusura bakmayın Araf Bey ama bu yanınıza kâr kalmaz. Üzerime siyah bir mont alıp evdeki misafirlere görünmeden çıktım.

Büyük bir uğraş gerektirdi ama kimse görmedi. Hızlı adımlarla arabama doğru ilerledim. Hemen kapıyı açtığım gibi kendimi arabaya attım. Başladım tam gaz ilerlemeye. Uzun ve hızlı geçen yolculuğun sonunda 'cehenneme hoş geldin' yazan bir eğlence mekanına girdim. Siz ne sanmıştınız? Araf'ın peşinden gideceğimi mi? Daha neler! Onun nerede olduğunu öğrenme nedenim onun bulunduğu yere

"O artık benim."

soruyor. Çok merak ettiysen söyleyeyim, boynuma tasma takmadan önce gönlümü eğlendirmeye gidiyorum," dedi ve benim cevap vermeme izin vermeden odadan çıktı. Müstakbel karım derken? Boynuma tasma takmadan mı dedi o? Oha, bir de gönül eğlendirme meselesi var. Hem bana müstakbel kancığım de hem de gönül eğlendir. Yok işle yağma. Adama bak, bana hep benimsin diyor. Bir de elalemın kadınlarının yanına bırakmam. Hızla peşinden Ana ben bunu senin yanına biraatke dişine göre birini çıkıtm. "Daha saat çok erken bu saatte dişine göre birini bulamazsın. Birlikte yemek yiyelim," dedim sesimi yumuşak tutmaya özen göstererek. Amaç başka elbette. Normalde parçalamak istiyordum onu. "Bir yemekle beni ne kadar burada tutabilirsin," dedi muzip bir bakışla. "Sadece seni sezeimle. Ah şu oyunculugum. "Hadi ama külkedisi, daha zekice bahaneler bulabilirsin," dedi keyifli çıkan sesle. "Biliyor musun," dedim sinirle. Kiskançlık damarım koynuna girebilirsin," dedim kendimi ağlayacak gibi hissediyordum labardı. Neden kendimi ağlayacak gibi hissediyordum? Buldum; sinirliliyim ve kıskanıyordum. Arkamı dönüp odama doğru ilerledim. Tabii ki arkadan gelen kimse olmadı. Yine beni tek bıraktı. Yine peşimden gelmedi. Odama girdiğim gibi üzerimdekilere çıkarıp odamdaki kişisel banyo- ma girdim. Suyu açtığım gibi ağlamaya başladım. Madem beni eşin olarak seçtin neden başka kadınlara gitmek istiyorsun? Su başımdan aşağı doğru akarken yavaşça küvete çözdüm.

atıp, yaya bir ok saplayıp ateş eden adamlardan birine sol omzundan vurdum. Sağ tarafımda duran hançeri göğsümün üzerimi örttüm. Ne olur ne olmaz, işimi sağlama alayım. Olması gereken tek şey sakin olmam. Babam bana kendimi nasıl savunmam gerektiğini öğretti. Sadece derin nefes alıp düşünürken, başka bir adam bana doğru gelmeye başladı. Ben an panikledim. Adam üzerime doğru geliyor ve lanet olası bilirim ki? Arabam çok uzağımda kalıyor. Nereye kaçarsam saretile adamın üzerine doğru koşmaya başladım. Adam bana yaşca yaklaşıyorken ben ona koşarak ilerliyordum. Babamdan öğrenmiştim bunu; öleceksem bile onuruma giderdi. Sanki aklımda süper bir plan varmış gibi adamın üzerine doğru koşuyordum. E tabii benden beklenmeyecek bir davranış. Lan hangi deli saf gibi kendinden bilmez. kaç kat daha güçlü birine doğru koşar. Adamın tam yanıma geldiğinde bir süre birbirimize baktık. Tabii bu süre sadece saniyelik bir zaman dilimiydi. Adamın en hassas olduğunu bildiğim noktasına geçirdiğim tekmeyle dağ gibi adam acı ile kıvranmaya başladı. Tabii ben tam bu fırsatı yararlanarak kaçayım dedim ama yerdeki adamın acısı fazla uzun sürmedi anlaşılan. Ben hatayı arkamı dönerek yaptım, saçımın tutulup geriye doğru çekildim.

Bir haykırış koptu dudaklarımdan, lanet adam çok güçlü. Ben daha bu acının etkisinden kurtulamazken, süratle inen sert ve felç edici tokatla kendimi yerde buldum. Yüzümün bir tarafı hissizleşti. Yanağım karıncalanmaya başladı. Kulaklarımda bir basınç ve uğuldama sesleri. Bu adam çok güçlü, sıçtın kızım. Ben bu adamdan kurtulma planları yaparken üzerime çıkıp boynumu öpmeye başlayınca kan beynime sıçradı. Kalbim korkuyla deli gibi atarken, nefesim kesik kesikti. Kesinlikle iğrenç ve mide

bulandırıcı. Adam tam dudığıma yapışacakken, belimde-
ki hançeri göç bela çıkarıp adamın boynuna dayadım. İşte
şimdi oyun benden tarafa dönmüştü. "Kimse benim iste-
ğim dışında bana dokunamaz," diye gürledim. O adamın
bana dokunması zoruma gitmişti. Saldıran adam pişkince
sarıp alaycı bir şekilde bakıyordu. "Ben dokundum ama
şimdi ne olacak," dedi. Adamı boynuna dayadığı hançeri
bana doğru bastırarak, "Bu olur!" diye haykırdım. Adamın bu
müdahale hançeri hızla çekip omzuna salladım. Adamın bu
anından yararlanıp altımdan çıktım. Derin bir nefes aldım.
O adam bana bir şey yapsa ben ne yapardım. "Ne olacağını
gördün mü?" diye şakıdım. Sonra bir tane de tekme attım.
Bir anda bir gülme tuttu beni, bahçede çiçeklerin olduğu
yere atım kendimi. Karnım ağrıyana kadar güldüm sanki
gülmeyi yeni öğreniyormuş gibi. Bir anda güldüklerin ye-
rini hıçkırıklar aldı. Ne zaman olmuştu bu olay.

Sol tarafıma doğru yattım. Akıtığım gözyaşları topra-
ğa damlıyordu. Her saniye hıçkırıkları artıyordu. Ben o
adamlara nasıl bu kadar kolay zarar verebildim. İçimde bir
canavar varmış. Sonra bana doğru yaklaşan ayak seslerini
duydum, işte şimdi öldün kızım. Bu adamla uğraşacak gü-
cün kalmadı. Korku ve çaresizlikle olduğum yerde kalıp
ağlamaya devam ettim. Ama bacaklarımı ve başımı tutup
beni kucağına alan kişiden tanıdık ve özlem dolu bir koku
geldi burnuma. Alnıma konan o sahiplenici buse yok mu?
Kulbimin heyecanla atmasına neden oldu. Daha da sokul-
dum ona. Benim gitme gerek kalmadan gelmişti. "İşte
şimdi tam külkedisine benzedin," dedi mutlulukla. Şimdi
mafya liderinin kucağında evin içine taşınyordum. Bura-
da olmaktan huzurluyum. Ağlamam giderek hafifliyordu.
Adıyla bile bana güven veren adam burada. Korkmamı
gerektecek hiçbir şey yok. Tabii ne olduğunu anlamam
gerek. Bu lanet evde bugün ne dolaplar döndü. Araf beni
nasıl buldu? İnme için debelendim ama nafiye. Kolların-
dan kurtulamayınca beklemeye başladım. Gözlerim kapalı

11. Bölüm



Ateş Malikânesi'nden ayrılmış tam iki ay oldu. Tam iki aydır görmedim onu. Şu an ne yapıyor, nerede veya ne yapıyor? İnsanın sevdiği birini ardında bırakması kadar zor bir şey var mı bu hayatta. Bazı günler hayırlısı böyleymiş oluyorum. Bunu söylediğim zamanlar zoraki bir gülümseme oluyor yüzümde. Kendimi güçlü olmaya ve her şeyi iyisini yapmaya zorluyorum. İki ay boyunca pek kaygı değeri bir şey olmadı. Okuluma devam ettim. Bazı günler arkadaşlarımla dışarı çıktım, sırf unuturum umuduydu. Bir çekim vardı sürekli hissettiğim. Bir bahane bulup Ateş Malikânesi'ne gitmem gerektiğini haykıran. Bu çekim de neydi beni her an adım adım ona yaklaştıran, unuttuğum engel olan, beni ona bağlayan. Neden korkutucu mavimsi gözleri arıyordu gözlerim. Buz mavisi gözler üşütüyor sanıyordum. Bilhassa beni yönlendiren ışığım gibiydi. Ama o ışığı kaybettim. Yönümü kaybettim. Attığım her adımda boşlukta gibi hissediyorum. Kendi kendime soruyordum soruların cevabı açıktı. Evet biliyorum cevabı ama dillendirmeye cesaret edemiyordum. Bir kez yüksek sesle söylesem belki onun yanında alacağım solugu. Gerçeğinden kabullenmiyorum bilmiyorum. Şu an bile aklımda. Son dersin bitmesine dakikalar var ama bu umurumda bile değil. Sanki şimdi eve gittiğimde onunla karşılaşacağım. Nerede olduğumun bir önemi yok. Ama yine de söylemek gerekirse, beş dakika kadar sonra evime doğru yol alacağım.

Evet sonunda evime kavuştum. Ama yarımım sarı. Önemli bir organımı kaybetmiş gibi bir his var içimde. Hani kızlar, hep hayal ederler ya beyaz atlı prensle evlenmeyi. Benim umrumda değil beyaz at da prens de

ben kara şövalyemi istiyorum. Belki kaskanç, kontrol delisi, uşak ama ne olursa olsun tüm her şeyiyle benimle olsun istiyorum. Ne kadar aptalım. O taşın üzerinde beklemek konusunda inat etmeseydim şimdi daha farklı bir hayatım olabilirdi. Mete Poyraz'ın kızı Eflin Poyraz olmaktan son derece memnunum ama kara şövalyem de hayatımda olsa kötü mü olurdu? Babam da karanlık işlerle haşır neşir. Alışkınım bu durumlara. Yabancılık çekmezdim ki onun yanında. İsmi bile beni güvende tutarken kendisi yanımda olsa kim bilir neler olurdu? Okuldan çıkıp doğruca otomobile parka gittim. Kırmızı bebeğim bana göz kırpyordu adeta. Arabama atladığım gibi evin yolunu tuttum. İç karartıcı yolculuktan sonra eve geldiğimde evde ters giden bir şeyler vardı. Olmaması gerektiği halde var olan şeyler.

"Baba, anne neredesiniz? Hey kime diyorum ben?"
Telaşa etrafa bakınırken ters giden bir şeyler var. Ev çok sesiz, korumalar da etrafta gözüküyor. Bir anda üzerime doğru ateş edilmeye başladı, neye uğradığımı şaşırdım. Bir çığlık atıp koltuklardan birinin arkasına saklandım. Bahçedeki masanın altında gizli bölmede silah olduğunu biliyorum. Babam her ihtimale karşı orada silah bulundurur. Hızlı bir şekilde hareket edip onu oradan almam lazımdır.

Derin bir soluk alıp koltuğun ardından çıkıp emekleyerek masaya ulaştım. Masanın alt kısmındaki gizli bölmede olan silahı buldum. Masayı ters çevirip, arkasına saklanıp silahın emniyetini açıp ona ateş edenlere ateş açmaya başladım. Ateş ettiğim insanları öldürmekten çok yaralama niyetinde olup iyi nişan almaya çalışıyorum. Genelde bana ateş edenlerin ya ellerine ya da ayaklarına kurşun isabet ettirmeye çalışıyorum. Zira iki durumda da acıdan beni düşünmezler. Ateş edenleri bir bir yere sererken kendime bir güven geldi. Tam havalanmaya başlamıştım ki mermim bitti ve hâlâ üzerime doğru yağmur gibi mermi yağıyordu. Masanın yanındaki okları gördüm. Allah aşkına, yay ve okun ne işi var bahçede? Bunu düşünmeyi ikinci plana

gece o lanet taşın üzerinde oturdum, bir umut gelirdi. Ama ne gelen oldu ne giden. Küçükken ailemle beraber se her ay kamp yapmaya giderdik. Çok üşüdüğümüzden uykusuzluk ve açlık bunun yanında hiç kalıyordu. Aydınlanana kadar bir saniye oturduğum yerden kalkmadım. İnandım ona, peşime düşer sandım ama yanıldım. Ara gelen uluma seslerinde ürktüm ama umursamadım. Çalıştım. "Demek ki onun için sıradan bir hizmetçiyim. Zaman benim yerimi doldurması zor olmaz. Hem Ayza'nın remini bitmesine iki haftadan az bir süre aldı. Ben giten de bir şey değişmeyecek.

Araf Ateş'e dair tüm umutlarım yok oldu. Gece boyunca geri dönmedi. Beni merak etmedi. Oturduğum taştan kalktım, umutsuz bir şekilde yürümeye başladım. Önce arabaların geçtiği patika yola çıkıp burayı geldığımız arabayı aramaya başladım. Bir kilometre kadar sonra arabayı gördüm. Hızla yanına gidip içinden çantamı çıkardım. Çantanın içinden Bay Tehlike'nin verdiği telefon buldum. Çantanın içindeki cüzdanın içinden geçmiştik kullandığım telefon hattını çıkardım. Telefona kendi hattımı takip kurtarıcımı aradım. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra açıldı. "Eflin ne oldu başın belada mı?" dedi karpuzdaki endişeli ses. Dün geceki gerginliğe dayanamadım, ağlamaya başladım. İçimi çeke çeke ağladım. Konuşmak için aradım ama tek kelime edemedim. Olduğum gibi yere çöktüm. Elimde telefonla ağlamaya devam ettim. Başaramıyordum, işte ilk defa kaybettim. Bu duygudan nefret ediyordum. Aciz olmaktan, kaybetmiş olmaktan nefret ediyordum. Telefondan, "Hemen Eflin'in yerini tespit edin. Bulun lan yerini!" gibi bir ses geldi. Ses, gür ve sinirliydi. Telefondan gelen "Eflin iyi misin cevap ver" sorularını yanıtsız bıraktım. Ağlayan bir insan nasıl iyiyim diyebilir ki?

Hayatın oyunlarında kazanmak da var kaybetmek de. En azından denedim. Evet onu kaybettim, benden vazgeçti ama onun gibi biriyle tanıştım. Buz gibi bakan gözlerin bi-

zen alev alev yaktığına öğrendim. Sinirlenmenin ne kadar kolay olduğunu gördüm. Yaşamadı belki, başlamadı da, sadece selam verdi ve gitti. Selamını sevdim ama gitmesini kabullenemedim. Mavi bir bulut gibi önce tüm güzelliğiyle güneş açtırdı, sonra yağmur yağdırdı. Ben aşktan, ondan gelen hüznü bile sevdim.

Saat sabahın altısıydı. Aradan geçen yarım saatin sonunda kurtarıcı geldi, "Eflin, canım benim ormanda ne için var? Yoksa sana bir şey mi yaptılar? Konuşsana," dedi otoriter sesiyle. Hayır anlamında kafasını salladım. O, oldukça ironik bir durumdu, Bay Tehlike'nin hayatına dahil olduğumda da konuşmamıştım, hayatından çıkarken de konuşmamıştım.

Tuğra, hızla yanıma gelip beni yerden kaldırdı. Çantamdan sadece birkaç parçası eksilmiş not defterimi ve kalemimi çıkardım. Her şey için teşekkür ederim. Yaşamım boyunca unutmayacağım bir buçuk ay yaşadım. Kendine iyi bak, EFLİN... Yazdığım notu ve kendi hattımı çıkardı. Çantamda bir telefonu sürücü koltuğuna koydum. Neden kalbimde bir acı hissediyordum. Neden bu kadar kısa zamanda tanıdığım bu adamdan ayrılmak istemiyordum. Ama içimden bir ses 'gece boyunca gelmesini bekledin o seni önemsemedi' diye haykırıyordu resmen. O seni istemiyor kızam anla artık dedim kendime. Sonra arka koltuktaki poşetler dikkatimi çekti. Manyak patronumun giymesi için hazırlanmış rahat kıyafetler olduğunu anlamam uzun sürmedi. Hiç düşünmeden poşetin içindeki siyah tişörtü aldım. Manyak patronumdan ufak bir hatıra diye geçirdim içimden. Kurtarıcı tarafından arabaya bindirildim. Elveda duygularını değiştirir, kalp ritmimi bozan adam elveda...

tan atla diye, Ya seni tutamasaydım kafanın üzerine düşseydik cennetini boylasaydın. O zaman ne olacaktı? Ben sen olmadan ne yapacaktım? Kim verecekti seni bana? Sabını? Susma söyle. Konuş...”

Bunların hepsini gözlerimin içine bakarak ve bağırarak söylüyor, her kelimesinden sonra ağaca yumruklarını yordu. Yine sinirli, yine korkutucu. Ama başka bir şey bu sefer, Onun cümlesini yarıda kesen dudaklarını okudu. Çok bile bekledim Bir an düşünmedim sonunda ne olacağını onu öperken, doyarsıya öpmek istedim. Her zaman hissetmek onda bir iz bırakmak istedim belki de. Araf’ta beklediğimden daha farklı bir tepki aldım. Bu beni yönetirim sanıyordum ama yöneticim o oldu. Ya vereni, yoğunlaştıran. Daha çok yasladı bedenini bedenime. Saçımdan tutup kafamı geriye doğru çekti. Huysuz bir nıltı döküldü dudaklarımdan.

Buse daha derin ve şefkatli bir hal aldığımda dudaklarımdan üzerindeki dudakların gerildiğini hissettim. O gülümsüyor muydu? Evet tüm ilklerimi kocamla yaşamıyordum ama ondan bir öpücük almadan gitmek istemedim. Ona bu denli bir vedayı uygun buldum belki de. Evet olması gereken buydu. Bundan da ilerisi olmazdı. Şimdiye dek ilk öpücük konusu açıldığında mavi gözlü, tehlikeli, korkutucu bu adamı hatırlamak istiyordum. Kimserin ilk öpücüğü bu kadar yoğun ve mükemmel olamaz. Ben şanlı olanlardandım. Araf, alt dudağımı ısırduğunda boğazıma düşeceğim sandım. Ama her saniye bana daha sıkı sarılan kollar sayesinde ayakta duruyordum. Nefes alamamaktan kaynaklanan boğaz yanması başlayınca nefes alma ihtiyacı duydum. Ellerimi Araf’ın omuzlarına getirip itekledim. Tabii Araf’ı bir santim bile geri itekleyemedim. Hissetmedim bile belki. Alt dudağımda güçlü dişleri hissedince Araf daha güçlü bir şekilde itekledim. Sonuç başarısızdı. Kelebek kesik konuşmaya çalıştım. “Nefes almam lazım,” dedim ama nafiye. Beni kendine doğru çekip sırtını tekrar ağzına gövdesine yasladı. Tamam Araf’ın karamel kokan dudakları

lanına dayanamıyor öpmek istiyordum ama boğazımdaki acı daha baskın geliyor. Araf boynuma bir öpücük kondurup, tekrar dudaklarıma yöneldi. Bu boşluktan faydalanıp derinleştirdi. Ama nefes alma isteğim giderek daha da artıyordu. Araf'ın bir boşluğunu yakalayıp onu itekledim. "Sen kim olduğunı sanıyorsun da beni öpüyorsun, ben senin sadece patronum değilim ileriye olamaz," dedi. Bir an afalladım. Ne diyor ya. Tamam ben öptüm ama beni bırakmıyorsun da oydu. Bir dakika, ona söylediğim şeyler yüzünden bunları söylüyor. Siz benim patronumsunuz konuşmasına almış. "Ne yapayım çok fazla konuştun. Hem sen niye beni tuttu ki? Keşke düşüp ölseydim sen de kurtulsaydın ben de," dedim kız sinirle ve alıngan bir şekilde. Oysa ne umutlanırdım. Hele bu öpücükten sonra kesin bana karıştırmamı istiyordum dedim ama nerede?

Benim bu sözlerimden sonra Araf arkasını dönüp yürümeye başladı. O şekilde orada sessizce duramadım. "Beni burada bırakıp nereye gidiyorsun?" diye bağırdım arkasından. Hava tamamen kararmış olduğu için on adım ilerisini görmek imkânsızdı. Ayaklarım tutmuyordu ama ne yapıp ne edip yetiştim ona. Arkasından takip etmeye başladım onu. "Neden arabayla gitmiyoruz. Ben yürümek istemiyorum. Hem üşüdüm..." diye sızlandım. Ne yapayım ilgi istiyorum ben de. Hele bu derece öpücükten sonra böyle olmasın istiyorum. "Patron benim ben karar veririm. Yürümek istemiyorsan otur bir taşın üzerine, ayıların yardımına gelmesini bekle," dedi. "Tamam beklerim," dedim inatla.

Sağ tarafımda gördüğüm üzeri yosun tutmuş taşa oturdum. Araf bir saniye tereddüt etmeden yürümeye devam etti. Öylece Araf'ın gidişini izledim. Panik olmadım, nasılsa benim için geri döner diye düşünüyorum. Aradan uzun bir zaman geçti ama Araf geri dönmedi. İyiden iyiye panik olmaya başlasam da, kendimi sakinleştirmeye ve Araf'ın benim için geleceğine inanmak istiyorum. Neredeyse bütün

Koruma konusuna gelecek olursak sınıftan çıkarken önce yirmili yaşlarında bir adamın çizdiğim resmi aldım. gördüm. İşte bu yüzden onu masamda bıraktığım için pişman oldum. Ama tabii emin değildim ortaya bir tal ya tutarsa hesabı. Araf Bey'in yüz ifadesinden de anlamı çağı üzere doğru tahmin. Tüm sinirimle arabamın kapısını açıp indim. Ters istikamette yürümeye başladım. Evet bul o resmi içimden gelerek çizmiştim. Ve patronum ya şıklı, birazcık ilgimi çekmiş olabilir. Ama sadece bu. Bu yüzden her şeyi birbirine kattım. Buraya sadece mişime ara vermek için gelmişim. Ama duygu karması her şeyin birbirine girmesine neden oldu? Kararımı verdim. Evime geri döneceğim. Ne sanıyordum ki. Koca mafya liderinin bana aşık olacağını mı? Daha adam beni seviyor olsa peşimden gelirdi. Benim kararım kesin evime dönüyorum. Hayatım boyunca beni umursamayacak bir adamın peşinde koşmam. Duygularım düzensiz. Şimdiden kalbim gitme dercesine atıyor. Olmaz, yapmam. Beni sevmeyen birinin yanında kalmam doğru değil. Ben hoşlandığım kişiye nasıl davranacağımı bilemem, belki de o kişi patronumsa, onun yüzüne bakamam. Kalbim ritmini değiştiren birine nasıl davranabilirim ki? Her şeyi geçtim soğuk, mesafeli, her saniye beni öldürmek isteyen, azarlayan, kısıtlayan biri sevebilir mi gerçekten. Kalpimiz birlikte ısınır mı buz gibi mavi gözlere inat. Muthlak gelir mi kapımıza.

Hayal kurmak da güzel. Keşke hayal olarak kalsam. Aklını başına toplamaya çalışıp devam ettim yürümeye. Hava çoktan kararmaya başladı. Bir ormandayım telefonumu sinirden arabada unuttum. Hoş olsa ne olur ki, az yacak kimim var ki. Kim gelip beni bu durumdan kurtarsın ki? Yürümeye devam ettim.

"Pis kedi, neredesin?" diye uzaktan bir ses geldi.

Kalbim havalandı sanki. Bu sıcaklık da neyin nes? Yürüm mü yanmaya başladı? Daha hızlı yürümeye başladım.

"Seni bir elime geçireyim, sadistlere vereceğim. Türlü türlü işkenceler yaparlar sana."

"Bir bozuk ayda feleğim döndü. Lan nefes almayı unuttum ben. Ne yaptın bana söylesene. Senin yüzünden cennetimi yaşıyorum. Haberin var mı? Yok nereden haberin henemini yaşıyorum. Ne var ne yoksa sen," dedi.

Sinirle soluduğuna eminim. Artık onu sinirlenince ne yapacağını bilecek kadar tanıyorum. Hızlı hızlı yürüyordu. Ses her saniye daha yakından geliyordu. Ses yaklaştıkça daha çok hızlandım. Her yerde aynı türden ağaç var, nereye gittiğini kavramadan yürümeye devam ettim.

"Külkedisi süren doldu. Sanırım çoktan taşı," dedi ya-kınlardan gelen öfkeli sesiyle. Hızla önüne çıkan ilk ağaca tırmanmaya başladım. Spor ayakkabılarım bana çok yardımcı oldu. Bugün hiç gitmeyen cesaretimle ağaca tırmanmamda büyük etken oldu. Hem de en üstteki dallara doğru ilerledim. Artık Bay Tehlike'nin attığı adımların sesini bile duyabiliyorum.

"Seni bir elime geçireyim o zaman göreceksin Araf Ateş'ten kaçmanın ne demek olduğunu," diye söylene söylene yürüyordu. Bir anda kafasını yukarı kaldırdı. "Şimdi yedim seni," dedi ve bunu der demez ağaca tırmanmak için hamle yaptı. Upuzun boyuyla iki hamlede yaruma geçti. Yanıma gelirse ben ne yaparım. "Eğer bu ağaca tırmanmaya kalkarsan kendimi aşağı atarım," dedim. "O kadarını yapacak yürek var mı sende?" dedi. Şımarık bir çocuk gibi bakıyordu bana. Yapamazsın der gibi. Ama yanıyordu. Araf Ateş yapabilirim. Bay Tehlikeye cevap olarak ağaçtan tutan ellerimi serbest bıraktım. Yere düşmeme bir metre kala Bay Tehlike beni havada yakaladı. Üzerinden aşağı atladığım ağaca sırtımı yasladı. Derin bir soluk alıp verdi. Verdiği soluk yüzümü yalayıp geçti.

"Bana manyak diyorsun ama seni tımarahaneye yatırmak lazım. Ne yaptın, yürek mi yedin, bu cesaret nereden geliyor? Ağaçtan atlamakta ne demek? Sen kendine nasıl zarar vermeye kalkarsın? Söylesene. Kim dedi sana ağaç-

"Size ne benim popomdan? Laf söylemediğiniz bir adam kalmıştı zaten," dedim sinirle solurken. Ya adamın elini ettiği yere bak. Bir de bayılmış. Tövbe tövbe deli midir mi dir? İki günde değişti adam.

"Bak laflara bak, sen hiç akıllanmaz mısın?" diye soruy gaz pedalına yüklendi.

"Ah midem, kesin kusacağım. Tüh bugün de sarımsaklı yoğurtla patates yemiştin. Arabanın canına okuyacağım," dedim yakınlara. Tabii ki de sarımsaklı bir şey yemedim okul orası, koku yapacak şeyler satılmaz.

"Bana yalan söyleme!"

"Bir şansımı deneyeyim dedim."

"Boşuna uğraşma ben sözümden dönmem."

"Haspam, sözünü yesinler," dedim kendimi tutamaya rak onu takmıyormuş gibi davranmaya çalıştım.

"Bu ne özgüven, bu ne hava böyle. Bu durumda bu tip lafları etmek büyük cesaret," dedi üstü kapalı bir şekilde tehdit ederken.

"Popom havada ya hep onun yüzünden siz biraz yavaşlayın ben de onu normal seviyesine indireyim," dedim bencecik. Bana cevap vermeden arabayı sürmeye devam etti. Bu adamın arabayı yavaşlatacağı yok. Geçen sefer bir kez söylememle arabayı yavaşlatmıştı. Hızımızı umursamayıp sakın ve sessizce bekleme kararı aldım.

Orman yolunda ilerliyoruz. Ağaçların çoğunu net bir şekilde göremiyordum. Bir an aklıma el freni geldi. Acaba el frenini aniden çeksem ne olur. Daha önce hiç denemedim ama demek için ilginç bir zaman. Bir anlık deli cesaretiyle el frenini çektim. Daha doğrusu çekmeye çalıştım. Tabii beceremedim. Araba sağ sola doğru savrulmaya başladı. Usta bir şoför olan patronumuz, durumu kontrol altına aldı. En sonunda arabayı durdurdu. Derin bir nefes aldım. Hızlı gidiyoruz diye korkudan kendimi nasıl saktıysam başıma ağrı girdi. Hemen toparlandım. Of be belim nasıl tutulmuş. Arabanın kapısını açıp temiz hava gime-

niyi sağladım. Manyak patronum ağzı açık ayran budalası gibi bana bakıyordu.

"Bunu yapmak nasıl aklına geldi. Hadi onu geçtim buna nasıl cesaret ettin?" dedi şaşkınlıkla.

"Ben gördü kara bir kızım. Bunu sizinle çalışmamdan anlamamız gerekirdi," dedim korkusuz korkak modunda.

"İyi de sen bir mafyayla çalışacağını bilmeden evime geldin. Bilsen emirim evimin yolundan geçmezdin."

"O kadar emin olmayın Araf Bey. Ona bakarsanız ilk geldiğim günde konuşamıyordum. Nereden biliyorsunuz belli bile isteye yanınıza geldim," dedim onun kullandığı ses tonunu kullanarak. Durumu enteresanlaştırmayı seviyorum.

"Sana inanmak için hiçbir sebebim yok. Bugüne kadar pek çok yalanını öğrendim. Bile bile yanıma geldiğine dair bana bir kanıt göster," dedi sesinde anlam veremesemde bir umut gizliydi.

"Bu öğlen arası kanatınız bir korumayla elinize ulaştı. Neden hâlâ benden bir kanıt bekliyorsunuz ki," dedim onun inadına sınırlarak. İnceldiği yerden kopsun. Sabırlım taşlı artık. Ben de insanım benim de bir sınırlım var.

"Ne dedin sen?" diye gürledi. Gözlerindeki bakışa bir anlam veremiyordum. Tuhaf bakıyor.

"Ne demişim ben?" dedim onu taklit ederek.

"Bana kanıt kanıt gelmedi. Saçmalama. Ne kanıtından söz ediyorsun," dedi öfkeyle.

"Öyle mi? Peki o zaman siz okuldan gittikten sonra beni takip etmesi için peşime taktığınız korumaya ne demeli? Ben zaten, çizdiğim resmin korumanızın alıp size getirdiğini bilmiyorum. Ya da bundan sizin haberiniz var mıydı? Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz da peşime koruma takıyorsunuz. Siz benim sadece patronumsunuz. Bu konu daha ileriye gidemez işte o kadar. Söyler misiniz hangi patron çalışanı için bunları yapar. Cidden yeter artık," dedim öfkeyle.

10. Bölüm



Ders çıkışı yeni arkadaşım ve ben kafeteryaya gittik. Öğlen molası olduğu için bir şeyler alıp yemeğe başladık. Tabii Dilay'la güzel bir sohbetle giriş yaptık. Ailelerimin den, sevdiğimiz renklere kadar her konu hakkında konuştuk. Dilay gerçekten iyi bir kız, arkadaşlığından memnundum. Dilay'la birlikteyken sekiz saatlik okul maceramın ne kadar bittiğini anlamadım. Birbirimize telefonlarımızı verip evlerimize gitmek üzere ayrıldık. Okulun kapısından çıkmadan telefonum çalmaya başladı. Arayan kişi telefonu kayıtlıydı. Arayan 'Bay Tehlike' olarak kaydedilmişti. Ben bana kızacağımı düşünürken kendini bu şekilde kaydetmesi komik buldum açıkcası. Düşüncelerimden ayrılarak telefonu cevapladım.

"Buyrun Araf Bey, nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum ifadesizce.

"Sakin bir yere kımıldama, seni almaya geliyorum," dedi sert sesiyle.

"İyi de neden? Buna gerek yok ben kendim gelebilirim," dedim bir çırpıda.

"Sana soran yok," dedi ve telefonu şak suratına kapattı. Tövbe Yarabbim, ne kadar dengesiz bu adam. Aradan geçen on dakika sonra siyah camları filmli bir araba önüme durdu. Eş zamanlı olarak telefonum çalmaya başlayınca telefona cevap verdim.

"Sizi dinliyorum Araf Bey," dedim onu sinir etmek için yavaş yavaş konuşmuştum.

"Önündeki arabaya bin hemen," diye emir verdi. Başta sürücünün yanındaki koltuğa oturdum ama nanyak patronum kızdığı için arka kapıyı açıp arabaya bindim. Arka tarafta patronumu göremedim.

"Senin var olma sebebini anladım ben. Beni sinir etmek istirdin? Hemen öne geç yoksa ben geçirmesini bilirim," diye öfkeli bir şekilde dışlarının arasından soludu.

"Sen kararsız mı?" diye sordum bir kez daha, "Ben sana benim yanımdan başka yere oturmayacaksın demedim mi? Bunun nesini anlamadın?" dedi tıslayarak.

"Hiçbir şeyini anlamadım," dedim tabii hâlâ arkada tutuyordum. Ve araba daha hareket etmedi.

"Lan sana öne geç demedim mi?" diye bağırdı. Bir anda koluna tutup beni öne doğru çekti. Öfkeli gözlerini gözlerime kenetledi.

"Hemen öne geç," dedi tane tane ama öfkeyle. Araf Bey'den kendimi uzaklaştırıp hızla arabadan indim. Bu senaryo kafam torpido gözüne merhaba, dedi. Arabanın hızı ve benim boş bulunmamdan kaynaklı olarak kafamı fena yaptı.

"Araf Bey lütfen durur musunuz? Midem bulanmaya başladı. Eminim arabanızın batmasını istemezsiniz," dedim yalvaran sesimle.

"Sana öne geç dediğimde geçecektin. Artık iki saatlik yola bu şekilde gideceksin. Arabaya gelirse, araba konusunu kafana takma ha bir eksik ha bir fazla," dedi sıradan bir sesle.

"Araf Bey, okul ev arası yarım saat," dedim ne olduğumu anlamaya çalışırken. Bir yandan da kendimi toparladım. Bir elimle başımı tutuyordum.

"Eve gittiğimizi kim söyledi. Şu an tuzladaki dağ evine kamp yapmaya gidiyoruz. Ayza ve Ayaz çok ısrar etti. Tüm aile yola çıktı bile. Ayza seni yanında istedi, bu nedenle sen de bizimle geliyorsun. Yolumuz uzun külkedisi nasıl dayancaksın merak ediyorum doğrusu. Yalnız söylemeden edemeyeceğim popona bayıldım," dedi zaferle. Sen benim popomu nereden gördün be adam. Bir de keyifli bir şekilde söyledi bunu.

sınız. Şu an masanızda duran resimler var ya. İşte onların kalbinizin çizimiydi. Tabii beni dinleyip içinden geçenleri çizenler için bu böyle. Hayatınız boyunca yaptığınız tüm çizimlerin projelerin hepsinde ilham alacağınız şey masanızdaki resim olacak. Oraya her ne çizdiyseniz şey masanızda hiç çıkmayacak. Tüm projelerinizin oluşmasını hayatınızda olan şey çizdiğiniz şey olacak. Şimdi kâğıtların altına şöyle bir şekilde masanıza koyun ve hayatınızın ilham kaynağına dönüp görün," dedi sanki elektriği keşfetmişcesine bu hareketi.

Resim kâğıdının ucundan tutup yavaşça çevirdim. Ama bu, olamaz. Yani, inkârımız. Bu gerçek olamaz. Benim hayatım. Yok artık! Çizdiğim şey Bay Tehlike'den başka değildi. Aman, çizdiğim resmin geleceğim olmaması ancak kadar aptal olamam yani, saçma. Profesör derisi buradaki için sıramdan yavaşça kalkıp yürümeye başladım. Çizdiğim resmi sıramda bıraktım. İngilizce sıfırına yol aldım. Rastgele bir sıraya oturdum. İçimdeki ses resmi bıraktığım için aptallığımdan yakınsa da ben yaptığımdan memnundum. Benim için önemi yok. Çöpe atma zahmetine bile giremeyeceğim, bu kadar önemsiz. Bu sınıfta sıralar diğer kişilik olduğu için dersin başlamasına on dakika kala ben kız yanıma oturdum. Yanıma oturan kişiye dikkatle baktığımda Eymen'in aşık olduğu kız olduğunu gördüm. Elimi uzatıp, "Merhaba," dedim sevimlilikle. "Ah, merhaba," dedi. Şaşkın bakışlar atıp, "Neden şaşırdın?" diye sordum. "Şey kimse ben bursluyum diye benimle konuşmaz da benim konuşmana şaşırdım," dedi sesindeki şaşkınlığı gizleyemeden. "Ben de bursluyum ne var bunda," dedim rahat bir şekilde.

"Üzüldüm, burada burslulara iyi davranmazlar. Her okulun sahibi benim paramla okuyorsunuz diye yaptığımı bırakmaz," dedi. Eymen'den söz ederken ses tonu daha farklı çıkmıştı.

"İlk olarak zengin olup burs kazananlardan olabilir. Ayrıca Eymen iyi biridir," dedim yeni arkadaşımı savunurken. "Ne demezsin bana yapmadığını bırakmadı," dedi.

...nisi buruştururken: "Geçmiş bir kenara bırak-
tım vermeyi deneyebilirsin. Herkes bir şansı hak-
kını sanımı bir şekilde. "Hiç sanmıyorum. Senin
olmadığını rereden bileceğim," dedi sorgula-
kıldı. "Ben eğer Eymen'in yeni oyunu olsaydım
tanıdığını söyler miydım? Hayır. Söylemedim
ismini hallederdim. Gerçekten arkadaş olmak is-
tarda pek kimseyi tanımıyorum da," dedim
gölümseme epliğimde. "Tamam sana inanıyo-
Diley," deyip elini uzattı. "Ben de Eflin, memnun

da profesör gelip ders anlatmaya başladı.

Arkamı dönüp yürümeye devam ettim. Kolumun koluyla olduğum yerde durdum.

"Ne var?" dedim bıkkınlıkla iç çökerken.

"Eğer birine tek kelime etmeye kalkarsan seni dışarıya pızman ederim," dedi tıslayarak.

"Aman çok korktum," dedim alaycı bir şekilde kolumu ken.

"Korkmalısın da zaten."

"Senden korkmuyorum," dedim, anlamam için tane konuştum.

"Tamam ateşkes istiyorum," dedi birden bire.

"Bana uyar," dedim barış teklif eden oydu soruşt.

"Ben Eymen Yağız," dedi sağ elini uzatırken. Ben de elimi uzatıp,

"Eflin," dedim samimi bir gülümsemeyle.

Kampüs bahçesindeki bankalardan birine oturduk.

"Madem artık arkadaşız sana bir şey sormak istiyorum," dedim, merakım yine su yüzüne çıkmıştı. "Ne sormak istiyorsun?" dedi.

"Hani kantindeki kişi vardı ya. Neden onunla sevgili olmuyorsun?"

"Seni ilgilendirmez. Bana onunla ilgili sorular sormam dedi sert ve kesin bir dille.

"Neden? Akdına gelmesini istemiyor musun?"

"Hayır," dedi bir anlık boş bulunmayla.

"Bak istersen bana güvenbilirsin. Anlatmak istersen dinlerim. Yanlış anlamadıysam bu konuyu benden başla bilen yok," dedim emin olmaya çalışırken.

"Hayır senden başka kimse bilmiyor ve öğrenmeyecek de o kadar," dedi kararlı sesiyle.

"Sen söylemezsen ben kimseye söylemem," dedim ciddi bir şekilde konuşurken.

"Çok zeki bir kızsın. Bu söyledigimde ciddiym. Tamam senedir o kıza aşığım en yakınlarım bile anlamazken sen beş dakikada anladın," dedi hayretler içinde.

"Abartma seni iki dakika dinleyen ve gözlemleyen b

İsmi beni anarlar. Sadece konuştuğum kişilere dikkat ederim," dedim önemsiz bir şeymiş gibi.
"Tamam, konu kapandığına göre ben derse gidiyorum," dedi anadan bir şekilde.
"Pek dersi dinleyecek tıpın yok. Dur tahmin edeyim o kula orak dersin ve kaçırmak istemiyorsun?" diye sordum.

"Evet doğru tahmin," dedi.
"O zaman sana iyi dersler,"
"Ben derse girmeyecek misin?" diye sordu.
"Görüşüm. Senin gündüğü dersin ne?" diye sordum.
"İngilizce, senin?" dedi.
"Benim çizim. Sonra görüşürüz," dedim sınıfımın olduğu sınıfa dönerken.

"Görüşürüz küçük," dedi. Bende gülme isteği uyandırsa da kendimi tuttum.

Çizim sınıfına girip ortalarında bir sıraya oturdum. Profesör gelip çizim detaylarını, inceliklerini, özelliklerini ilk derste anlattı. İkinci derste bize resim kâğıtları ve kalem-leri dağıttı. Bizden aklımıza gelen ilk şeyin, her ne olursa olsun resmini yapmamızı istedi. Kalemim kâğıtla buluştuğunda ne yaptığımı önemsemedim. Sadece çizdim. Bana göre sıradan bir karalamaydı. Ama en çok bunu yapmak gelmişti. Profesör, "Resmi bittiğini düşünen ters çevirip masasına bırakın. Resmi ters çevirdiğiniz anda tekrar açamazsınız," dedi otoriter bir sesle. Tam kırk dakika boyunca bir şeyler çizdim ama hiç düşünmeden hiç umursamadan. Kalemim kâğıtla dans ediyordu sanki. Ama sadece çizmek istedim. Doyasıya çizmek, ta ki parmaklarım ağrıyana kadar. Çizimim bittiğinde kâğıdımı ters çevirdim. Profesör tüm masaları kontrol etti. Herkesin resim sayfasının ters olduğunu gördü, derin bir soluk aldı ve konuşmaya başladı.

"Madem hepinizin resimleri bitti size bu çalışmayı neden yaptığımı anlatayım. Siz geleceğin mimarları, hayatınız boyunca çeceksiniz. Sanatınızı çizerek gösterecek-

"Kocaman masa birlikte otursak ne olur? Kalkmamız mecalim yok," dedim.

"Ne o, gece sevgilin uyutmadı mı?" dedi.

"Madem yok bugün sınıfı basan kimdi?" diye meraklı bir şekilde bakarken.

"Patronum ondan habersiz okula geldim diye konuşmuştu," diye açıkladım. Neden açıklama yaptığımı konuşmadım, ufak fikrim bile yok.

"Sana neden karşıyor. Patronun bile olsa bu hakka sahip değil."

"Kesinlikle haklı ama ben bile bilmiyorum neden karşıtığını."

"Onun hizmetçisiysen ve onun sayesinde okula devam ediyorsan bu hakka sahip," dedim.

Evet bu bir neden olabilir. Yavaşça tam karşımdaki masaya dalyeye oturdum.

"Durumlar karışık yani," dedi sakın çıkan sesiyle.

"Pek sayılmaz ben sıradan bir hizmetçiyim o kadar."

"Bence sıradan değilsin. Sıradan olsan okulda değil patronunun evinde temizlik yapıyor olurdun."

"Saçmalık, ben sadece onun kardeşiyle aynı yaşıyorum, muhtemelen beni kardeşi gibi görüyor. Hem daha tatlı, li çok olmadı. Bana karşı bir şeyler hissetmesi imkânsız," dedim. Ve haklıyım. Onun gibi biri bana karşı bir şey hissedemez.

"Bence o kadar emin olma, ilk görüşte insanı çekemiyorsan yanın var," dedi.

"Desene o yüzden sevgilim yok," dedim kendime alırken.

"Sen olmasını istersen olur, şu an pek çok erkek senin konuşmak istiyor buna kalıbımı basarım."

"Peki neden gelip konuşmuyorlar?" dedim.

"Benim yanımda olduğun için," dedi kendinden emniyetle bir şekilde.

"Ne alaka şimdi?"

"Çünkü karşımda okulun sahibi duruyor," dedi havaliyle.

"Ne olmasın karşımdaki okulun sahibiyse. Yapabileceği en büyük şey okuldaki atmak olur. Zaten çoğu kişi baba parasıyla okuyor. Başka bir okul bulmak zor olmasa gerek. Burada okullarda en kötü bir yılını kaybederler. Senden korkmaları saçma," dedim olayı basitleştirirken.

"Kendi babam bile yapacaklarımdan korkarken senin korkusundan ilginç doğrusu," dedi şaşkınlıkla.

"Sen iyi birinin bunu anlamak zor değil," dedim zayıf notamı keşfetmiş gibi.

"Bunu nasıl anladsın bakalım."

"Çünkü tam arkamda oturan kıza attığın bakışları gör-dün kesinlikle ona karşı bir şeyler hissediyorsun. Bu da kalbinin olduğunu gösterir," dedim. Yüzü kasılsa da ken-dinden taviz vermemek için piç bir sırıtışla;

"Ben kimseden etkilenmem, ayrıca ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum," dedi zoraki bir ciddiyetle.

"Ya demek öyle, o zaman gidip kıza rahatsız edeyim. Belki kavgı çıkarıp sinirimi atarım. Ne dersin?"

"Yapamazsın," dedi sert bir şekilde.

"Beni kim durduracak?" dedim inadına üzerine gider-ken.

"Ben," dedi kendinden emin bir sesle.

Masadan kalmadan önce; "Sana karşı bir kozum oldu. Senden korkmasam da işimi sağlama almış oldum. Ayrıca öyle sırtılmaz böyle sırtılır," diyerek muhteşem gülüşü-mü attım. İşte ilk zaferim. Zaferin tadı muhteşem doğrusu. Ben de okulun bahçesini gezip hava alma zamanım geldi. Okul koridorlarını geçip üniversite kampüsünü turlamaya başladım.

"Hey gıcık, telefonunu masada unuttun," dedi az önce-ki çocuk. Telefonu getirip elime verdi.

"Bir şey değil," diye ekledi sanki ona teşekkür etmişim gibi.

ye gittim. Bana dosyayı getiren kız hâlâ orada bekliyordu. Kızın yanına gidip kimliğini tekrar ona verdim. Hemen şey söylemeden yanından kalkıp gitti. Ben de tekrar sınıfa dönüp dersimin yapılacağı sırfı buldum. Sınıfın peklinde olduğu için hocanın gözüne batmayacak ama hatlıkla ders dinlenecek bir yere oturdum. Profesörün minden oluşan tahtaya döndü, doktor yazısıyla tahtaya şeyler yazmaya başladı. İçimden dersin blok ders olduğunu lanetler ettim. Yan tarafımda oturan kıza baktığımda not almaya çalışıyordu.

Dersin bir saati ayrı monotonlukta geçti. İkinci saatte başlarında iken sınıfın kapısı hızla açıldı. İçeri girip sınırdan kızarmış. Etrafa ölümcül bakışlar atan bir göz. Öfkeli gözler her sırayı tek tek kontrol ediyordu. Ateş süren öfkeli gözler, benim korku ile bakan gözlerimle buluştu. Bir iki saniye durdu. Sonra hızla atılan birkaç adımda yanıma geldi. Pasif profesörümüz hiçbir şeyi umursamadan yazmaya devam ediyor. Manyak patronum kolundan tuttuğu gibi beni sıradan kaldırdı. Hızlı adımlarla yürümeye başladı. Bense arkasından zorla sürüklendim. Koluma tuttuğu eli her geçen saniye baskısını artırıyordu. Koridora çıkınca alıştığım gibi sırtım duvarla buluştu. Kendini bana daha da bastırarak, "Senin olmayan aklına sığ yım. Sana kim okula git dedi," diye gürledi. Tüm sınıfa üzerime kusarken. Araf Bey'le bu derce yakinken düğün nefes alamam da kendimi toparlamaya çalışıp konuşmaya başladım. "Araf Bey, biz dün buraya kayıt yaptırma için gelmedik mi, geldik. Görevli yarın derslere başlayabileceğimi söyledi. Yani bugün. Anlamadığım burada olma ma kızmanız. Burada olacağımı bilmeniz gerekiyordu. Üstelik not bıraktım," dedim kendimi savunmaya geçerken duvarla onun arasında sıkışmış vaziyette olmak durumu dahada zorlaştırıyordu. "Okula gelmene değil bana haber vermeden gitmene kızdım. Not bırakmış olman umrunda değil. Kâğıt benimle konuşacak değil. Ben senin baban ja

da alabeyin değilim. Ben senin patronunum benden habersiz birerik edemezsin. Sırf iyi niyetimden okula gitmemi müsaade ettim. Beni pişman etme. Yaptıklarından haberin olacak işte o kadar," dedi sinirle solurken. Verdiği her kelime yüzümde hissediyordum. Cebinden çıkardığı küçük akülü telefonu elime tutuşturup gitti. Giderken de, "Telefon her aradığımda açılacak," dedi arkasını dönmeden. İhtar etmeme bile fırsat vermedi. Bu nedenle ben de durumumu kabullenmekte buldum çareyi. "Tamam," dedim. Bu haklı çıkarmayı nasıl başarıyor, merak ediyordum. Bunun tekniğini bana da öğretir mi acaba? Him, hiç sanmıyorum. Beni notaları kaçıyorum. Ne zamandan beri patron

Bu noktaları kaçıyorum. Ne zamandan beri patron çıkışına telefon alıyor? Ah, bu adamla ilgili pek çok gariplik var. Tekrar derse girmeye niyetim olmadığı için kapıya gittim. Her yerde kırmızı masa, gri sandalyeler vardı. Cam kenarında bir masaya oturup manyak patronun verdiği telefonu incelemeye başladım. Büyük diktiğin ekrana sahip. Telefonun içinde pek çok uygulama vardı. Genel olarak konuşmaya yarasa yeter.

"Hayatında hiç telefon görmemiş gibi bakmayı kes sıradan bir telefon işte," dedi kaba bir ses. Umursamadan telefonla oynamaya devam ettim.

"Hey, sağır mısın?" diye sordu. İfadeless sesiyle. Kafamı yavaşça kaldırıp tepemde konuşup beni rahatsız eden kişiye baktım. Sarı saçları etkileyici yeşil gözleri vardı.

"Sonunda sesimi duyurdum yani," diye kendince söylendi.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Evet sorun var sen sorunun kendisinin," diye çemkir-

di. "Daha açıklayıcı olur musun?" dedim verdiği tepkiyi anlamayarak.

"Beni iyi dinle bûcûr, şu an oturduğun yer bana ait, şimdi oradan kalk," dedi sinirli bir şekilde.

Bugün okula gideceğim için hafif makyaj yaptım. Aynaya karşısında bir süre kendime baktım. Sadece 'Vay be ben neymişim' diye geçirdim. Arada kendimi övmeyi sevdim. Saçlarıma elimle şekil verip odadan çıktım. Mutfakta gidip kahvaltıyı hazırladım. Saat sekize çeyrek vardı. Daha kimse uyanmadığı için hemen kahvaltıyı masaya yerleştirip, salondan çıktım. Odama gidip çantamı aldım. Son kez kendime bakıp odamdan çıktım. Mutfakta da kahvaltıyı bıraktım. Korumalardan birine yaklaşıp, "Okula gitmem gerekiyor da beni kim bırakabilir?" diye sordum. "Ben bırakırım. Bekle arabayı çıkarıp geliyorum," dedi. Daha bir kez gördüğüm koruma ve hızla uzaklaştı. Anlaşılan benim arabayı alıp gitmemden sonra korumalar değişti. Tıpatıp Araf Bey'in emrettiği gibi. Gittiği hızla geri dönen koruma arabayı önümde durdurdu. Hiç düşünmeden sürücü koltuğunun yanındaki koltuğa oturdum. Korumaya okula gitmeye teşekkür edip arabadan indim. Önce çevreye baktım. Telefon edeceğim bir yer olmalı diye etrafa bakınırken okulun ilersinde kırtasiye gördüm. Adımlarımı çevirip kırtasiyeye ilerledim. Oradaki görevliye telefon kullanabileceğim bir yer olup olmadığını sordum. Neye ki kırtasiyede kontrollü telefon varmış. Bin bir güçlükle ezberlediğim Kağan'ın numarasını tuşladım. Evet sonunda ezberleyebildim. Daha ilk çalışta telefon açıldı. "Kuzen, benim kazandığım okul var ya ben şimdi okuldayım. Telefonum yok biliyorsun. Neticeye gelirsek kimliğim başlamak üzere kayıt için birkaç belgeye ihtiyacım var. Hani sana zahmet olmazsa belgeleri bana ulaştır," dedim hızlı hızlı konuşurken. "Kızım sabah sabah bu kadar çene yaptığına göre çok iyisin. Yarım saate belgeler elinde olur. Ben arada sorduğum için sağol ya ben de iyiyim!" dedi tavrı ve alıngan bir şekilde. "Kuzen, hiç tavrı çekecek halim yok. Sana muhtaçım biliyorsun. Sen olmadan ben ne yap-

dem." dedim Kağan'ı överken. "Hep böyle ol canımı ye," dedi ve ben daha fazla konuşmaya niyetlensem de hat gitti. Tutan ücreti ödeyip kırtasiyeden çıktım. Okulun bahçesine doğru yola koyuldum. Okula ilk adımımı atmış oldum. Yeni hayatımda attığım ikinci önemli adım oldu.

"Pardon bakar mısınız?" diyen esmer yakışıklıya baktım anlamazca.

"Buyrun," dedim beklentiyle.

"Şey, ben burada yeniyim de öğrenci işleri nerede acaba," dedi sevimli bir şekilde bakarken.

"Koridoradaki tabelaları takip edip. Daha rahat bulursunuz," dedim gülümseyerek.

"Tamam öyle yaparım, teşekkür ederim," dedi sırtarak.

"Bu arada ben Gökhan," dedi.

"Ben de Eflin," dedim tanışma amaçlı elimi uzattım. Ellerimizde tokalaşırken memnun oldum gibi şeyler zırvaladık.

"Hangi bölümde okuyorsun?" diye sordu.

"Mimarlık, sen?"

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi, gözlerimi büyütüp şaşkınlıkla bakarken.

"Hayır ne şakası," dedim ciddi bir tavırla.

"Ben de mimarlık okuyorum artık sunumları birlikte hazırlar birlikte takılırız," dedi.

"Tabii neden olmasın memnun olurum." desem de bu ne yakınlık birader. "Gel birlikte gidelim," dedi samimi bir şekilde.

"Benim biraz daha işim var. Aynı sınıfta olursak karşılaşırız zaten," deyip geçiştirdim.

Gökhan yanımdan gittikten sonra bir süre bahçede oturdum. Yarım saat dolmadan bir kız yanıma gelip oturdu. İstedğim belgelerin olduğu dosyayı verdi. Ben de okul binasına gidip kayıt işlemlerimi tamamladım. Pek çok formdan sonra sınıfımı ve ders programımı aldım. Dersimin başlamasına on beş dakika daha vardı. Ben de bahçe-

garson dikkatimi çekti. "Araf Bey hoş geldiniz. Masanız hazır," dedi tebessümle. "Başka bir masa istiyorum," dedim soğuk ve sinirli bir şekilde. "Ama efendim özel bir masa istemiştiniz," diye itiraz eden garsonla kendime lanet ettim. "Şimdi de kararımı değiştirdim herhangi bir masa olur," dedi sıradan bir sesle. Araf Bey benimle yemek yeyeceği için özel bir masa mı istemiş? Oha. Bir dakika ya dakika hiç boşuna sevinmeyeyim şimdi sıradan bir masa istediğini söyledi. Hem de soğuk bakışlar sıradan bir masa efendim," diyen garson bizi başka bir masaya yönlendirdi ve kenara çekildi. Araf Bey hiç yüzüme bakmadan bu sandalyeye oturdu. Ben de tam karşısına geçip oturdum. Garson önümüze menüleri koyup beklemeye başladı. Araf Bey menüyü açma zahmetine girmede bile. Adını telaffuz edemeyeceğim bir şey sipariş etti. Ben de işin kolayına kaçıp Araf Bey'in istediği şeyden sipariş ettim. Araf Bey'in sipariş ettiği şey balıklı makarnaymış. Üf ya bu nasıl yemek şimdi. Elimde çatala makarnayla oynamaya başladım. Yemeğe pek cesaretim yoktu. Araf bey de tabağından bir lokma bile almadı. Sadece bana sinirle bakıyordu.

"Yemeyecek misiniz?" dedim fısıltıdan farksız bir şekilde.

"İştahım kaçtı," dedi bir nefeste.

"Benim de balıklı makarna yemeğe pek niyetim yok. Eğer yersem ya makarnadan ya da balıktan tiksiniyim," dedim dürüstçe.

"Madem yemeyecektin neden sipariş verdin?"

"Sizin ne yemek istediğinizi merak ettim. Ama şimdi anlıyorum ki fazla merak iyi değilmiş. Yersem zehirlenmişim gibi bir his var içimde."

"Ben sizinle ne yapacağım," deyip bir nefes verdi. Garsonu çağırıp önündeki yemeği değiştirmelerini söyledi. Bu kez önüne bol soslu spagetti geldi.

Enfes bir görüntüsü vardı. Çatalımı batırıp yemeğe başladım. Bir iki dakika geçmeden Araf bey de yemeğine yöneldi. Sessiz sakın makarnalarımızı yedikten sonra Araf

Bey hesabı istedi. Garson hesabı getirince cömert bir şekilde hesabı ödeyen patronuma baktım. Garson gittikten sonra biz de ayaklandık.

"Bunu borç olarak aldım. Patronum maaşımı verince size borcumu ödeyeceğim," dedim kocaman bir gülümsemeyle.

"Patronum da ne kötü bir adammış. Neden erken vermiyordun maaşını," dedi muzip bir şekilde gülerken.

"Ben patronumu seviyorum. Ona kötü bir söz söyletmem. Tabii bazen ben sinirlenince azıcık kötü konuşuyorum. Ama siz konuşamazsınız," dedim hızlıca düşünmeden konuşurken. Sonra söylediğim şeyin farkına vardım. Ama iş işten çoktan geçti. Araf Bey bir an afallsa da bozuntaya vermedi. Gözleri ışıldadı sanki.

"Eminim patronum da seni seviyor," dedi gözlerimi gözlerine kenetleyip.

Bunda herhangi art niyet aramadım. Bu konu üzerine fazla konuşmakta istemedim. Sadece tebessüm edip yürümeye devam ettim. Bu sefer Araf Bey önde ya da arkada değildi tam yanımdaydı. Bazen kollarımız birbirine değiyordu. Arabarın yanına gelince rüyadan uyanmış gibi birden kendime geldim. Biz patron ve çalışanız, fazlası olamaz. Eve gelene kadar hiç konuşmadık. Konuşmak istiyor ama cesaret edemiyordum. Her ne olursa olsun onunla yalnız kalmak hoşuma gitti. Tek bir seferlik de olsa güzel bir rüyaydı. Birlikte girdik eve. Ben odama yönelecekken Araf Bey'in bakışları durdurdu beni. Baktım bir süre gözlerine.

"İyi geceler külkedisi," dedi sakın bir sesle.

"İyi geceler Bay Tehlike," dedim bilinçsizce.

Patronum ona söylediğim şeyi anlamadan hızla odama ilerledim. Kendimi içeri atınca derin bir nefes aldım. Fazla oyalanmadan üzerimi değiştirip yattım.

Sabah uyandığımda hızla yataktan kalktım elimi yüzümü yıkadım. Koyu mavi kot şort, hava soğuk olduğu için içine siyah çorap giydim. Üzerine koyu mavi resimli bir tişört, siyah topuklu bot siyah deri ceketle işimi hallettim.

ranın. Bugün şirketteki tavrınız başka şey ifade ediyordu. dedim karşısında dimdik durup cevap verirken.

"Ne ifade ediyordu? Sen söyle. Bugün benim davranışlarımın ne çıkardın," dedi merak ve ilgiyle ne söyleyeceğimi beklerken. Bir süre gözlerine baktım ne söylemem gerektiğine karar vermeye çalışırken. Sonra derin bir nefes aldım.

9. Bölüm



"Yemek yemeğe gidelim mi?" dedim bugünkü hissetiklerimi dile getirmek istemedim. Bana fazlasıyla yakındınız gibi hissettim demedim. Sizinle olma düşüncesi beni heyecanlandırıyor demedim, diyemedim. Araf Bey'in yüzüne bir karanlık çöktü. Bakışları uzaklaştı. Keyfi kaçtı sanki. Her şeye rağmen önümden geçip ilerledi. Ben de peşinden gittim. Veda yemeği sayabilirdi. İki hafta önceden edilen veda. Araf Bey sürücü koltuğuna geçti. Ben de yan taraf-taki yolcu koltuğunda yerimi aldım. Araf Bey daha fazla beklemeden arabayı çalıştırdı. Bir sessizlik oluştu, dipsiz kuyu misali sonu yok gibi geldi. Yan gözle inceledim onu. Siyah takım elbisesinin içine gri gömlek giymiş. Özellikle hazırlanmış sanki. Traş mı olmuş yoksa bana mı öyle geliyor. Sanki sakalları daha kısalmış. Kirli sakallara sahip ama sanki daha düzenli bir halde. Saçlarını yapmış olamaz değil mi? Yoksa bu yemekten başka anlamlar mı çıkarmalıyım. Koskoca Araf Ateş'in hizmetçiyle ne işi olur. Saçmadım.

Araba lüks sayılabilecek bir restoranın önünde durduğunda etrafa bakındım öncelikle. Ben daha ortama alışmamışken, bir görevli gelip kapıyı açtı. Arabadan indikten sonra Araf Bey'in peşine takıldım. Yanından gitmek doğru gelmedi nedense. Her yeri ıslık ıslık olan devasa restoranttan içeri girince hayran hayran baktım etrafa. Patronum her zaman ki gibi haklıydı. Böyle bir yer için özellikle hazırlanması gerekiyordu. Masallardaki balo salonu misali bir yerdi. Havadan aşağı sarkan kristal avize eski zamanlarla uyumunu yakalamıştı. Modern kıyafetli insanların aksine mekan orta çağı anımsatıyordu. Bir telaşla yanımıza gelen

la toparlanıp üzerinden kalktım. "Özür dilerim," dedim mahcup bir sesle. "Benden özür dilemek istiyorsan beni yemeğe çıkar," dedi ciddi bir sesle. "Ben yemeğinizi hazırlamıştım kapıyı yavaş açsaydınız yemek yemeğinizi hazırsızı yemeğe falan götürmem," dedim sinirle. "Götürmek sin hem de bu gece külkedisi," dedi sarf bana inat.

"Maaşımı almama daha iki hafta var."

"Canımı sıktığın şeye bak ben sana borç veririm. Patronun maaşını verdiğinde bana ödersin," dedi ve bana gülmeye başladı.

Tek kelimeyle oha.

"Yemek konusunda anlaştığımıza göre gidip hazırlanabilirsin," dedi umursamaz bir şekilde.

"Neden hazırlanayım ki anlamadım?" dedim şaşkın şaşkın bakarken.

"Yanımda kendini kötü hissetme diye hazırlan dedim. Bence sorun değil tabii," dedi ukala bir şekilde.

Buna hiçbir şekilde cevap vermeden doğrudan Aral Bey'in çalışma odasından çıkıp seri adımlarla aşağı indim. Onun için bir sorun yokmuş da kendimi kötü hissetmeyeyim diye hazırlanacakmışım. Daha neler? Ben hayatta ukala için süslenmem. Sinirle soluyarak doğrudan kaldığım odaya girdim. Önce yatağıma oturup sakinleşmeyi bekledim.

Bugün ne de çok sinirlendim. Ne oldu bilmem ama Aral Bey'in nevri döndü sanırım. Kendime gelince yataktan kalkıp dolabımın karşısına geçtim. Kıyafetlerimin arasından siyah tayt beyaz önünde resim olan tişört aldım. Hızla üzerimi giyindim. Kırmızı bir ayakkabı siyah deri montla işimi bitirdim. Makyaj falan yapmam, kim uğraşacak onunla. Odamdan tam çıkacakken bir şeye çarptım.

"Ahh kafam," diye sızlanırken

"Sende ondan var mı ki?" dedi alaylı ses. Sizde bile varsa ben de kesin vardır manyak patronucuğum, diye geçirdim içimden.

"Cevap vermediğine göre beni haklı buluyorsun anlaşılan," dedi şaşırırken.

"Siz cevap verdim. Sırf patronun olduğunuz için sesli ile getirmedim," dedim yalancı bir tebessümle.

"Ee neden hazırlanmadın," dedi jet hızıyla konuyu değiştiren.

"Ben hazırım bir kere. Benimle yemek yemeğe bu kadar yetliyseniz giydiğim kıyafete karışmazsınız diye umuyorum. Bundan başka kıyafet giymem," dedim net bir şekilde.

"Sen bilirsin. Sonra yok kıyafetimin uygun değil oraya gitmeyelim, yok herkes bana bakıyor kalkalım dersin sana yemin ederim nerede olduğumuzu umursamam şu giydi-ği yakası, kenarı farklı yerde olan tişörtünü param parça ederim. Bilmem anlatabildim mi?" dedi ciddiyetle. Gözle-riindeki kesinlik ayaklarını yerden kesmişti.

"Anlamasına anladım da sizin tişörtümle ile ne alıp ver-medığınız var," dedim meraklı bir şekilde. Sanki devlet sınavı benimle paylaşacakmış gibi ona doğru yaklaştım.

"Giydiğin ya da giymeyi beceremediğin tişörtün yü-ründen iç çamaşırını görüyorum," dedi sinirle solurken.

"Araf Bey birkaç saat önce söz ettiğim sınır var ya ha-şşe o sınırı aşıyorsunuz. Serbest zamanımda kıyafetlerime karışmanız doğru değil. Çalışırken gayet işe uygun giyini-yorum. Gerisi sizi ilgilendirmez!"

Kesinlikle haklıyım. Bana karışamaz.

"Bir gün gelecek şu anki cesaretini özleyeceksin. Kendi-ne bu kadar güvenme. Bugün yaşananlardan dolayı sana iyi davranmaya çalışıyorum ama sabrımı sinama. Benim evimde olduğun müddetçe her şeyine karışırım. Sen be-nim çalışanımsın. Benim emrimdesin bunu unutma," dedi sesi birden soğuk ve mesafeli bir hal almıştı. Buz mavisi gödeni yine ürpertmeye başlamıştı beni.

"Ben sizin çalışmanız olduğumun farkındayım. Zira ba-zen siz unutuyorsunuz. Ben çalışmanızsam ona göre dav-

Evet tüm bunları sesli düşündün," dedi alaycı sesiyle. "Ben de umrumda mı?" dedim onu taklit ederken. Tamam benim ileri gidiyorum ama cidden çok sinirim bozuldu. "Karşıdakinin kim olduğunu kavramalısın. Sana neler yapabileceğimi bilmelisin ve adımlarını ona göre atmalsın. Benim sağım solun belli olmaz," dedi. Sesindeki ciddiyet nuyken mi ürpertse de umursamaz davrandım. Evin kapısını hızla geçip mutfığa gittim. Pasta malzemelerini tezgâha koydum. Derin bir nefes aldım. Kesinlikle ucuz atlattım. Az daha yakalanacaktım. Verilmiş sadakanı ucuz atlattım. Ya aynı o mesele. Market işini akıl edemeseydim derin uğruna başıma gelmeyen kalmayacaktı.

Hızla üst kata salona çıktım. Ayza'nın yanına gittim. Salondakilerin bana imalı bakışlarını yok sayıp Ayza'nın yanına oturdum. "Canım ben pasta yapmaya karar verdim ama bir yardımcıya ihtiyacım var. Bana yardım eder misin?" dedim yumuşak ve sakın bir şekilde. "Senin yardımın olurum ama bir şartım var, pastadan Araf dayıma veremeyelim. Biraz da o kavransın tamam mı? Ben gördüm ki sana kötü davrandı. Ona ceza verelim," dedi. Kafasında ne yaşıyor bu çocuklar bir türlü anlayamadım. Ayza'nın bu lafına ev halkı gülmeye başladı. Gülen Ateş ailesine baktığımda patronumun salonda olmadığını fark ettim yoktu. Ayza'nın bu lafını karşılıksız bırakmazdı. Nerede acaba? Beni neden ilgilendirsin ki, diye kendime kızdım. Onun yokluğunu umursamadan Ayza'ya cevap verdim. "Tamam küçük hanım, senin dediğin olsun."

Ayza'yı yanına aldığım gibi mutfığa geldim. Ben gerekli malzemeleri hazırlarken Ayza'ya da bir yumurta verdim tezgâha kadar taşıması için. Buna bile ne denli sevindim. Başladık pastamızın kekini yapmaya. Ben malzemeleri kaba koydum Ayza'yı tezgâha oturtup beni izlemesini sağladım. Kekin hamuru bitince fırının derecesini ayarladım. Bir yandan da kekin hamurunu yuvarlak bir kaba döktüm. Kek fırına verdim. Kek fırında pişerken çikolatalı kremayı hazırladık ve soğumaya bıraktık. Aradan geçen on beş

İkinci keki fırından çıkarıp soğumaya bıraktık. Soğuyan keki alıp enine üç parçaya ayırdım. Pasta tabağına ikinci alt kısmını koyup Ayza'ya kremayı verdim alt kata ikinci kısma çikolata parçaları fındık vs. koyup ikinci kek parçasını yerleştirdik. Aynı işlemi yapıp son katı yerine koydum. Pastayı pembe kremayla kaplayıp üzerine dilimlenmiş çikolatalar koyduk. Pastamız yenmeye hazır. "Eflin rakibin peşini bırak. Pastamızın en çok çikolatalı ve çilekli pasta olduğunu biliyor musun dayım en çok çikolatalı ve çilekli pasta sever. Ona inat yiyeceğim ama pastadan vermeyeceğim. Çi olsun ona," dedi sinirle. Ben bile bu derece sinirlenmiyordum. Tamam bana kötü davranmaya hakkı yok. Ama iş verinde benim için yaptıklarıyla birkaç saat önce yaptıkları bana bırakıp pastayı kesip tabakla servis yaptım. Pastadan iki dilim kesip sakladım. Salondakilere pastanın servisini yaptım. Mutfağa dönüp Araf Bey'e yiyecek bir şeyler hazırladım. Adam gün boyu bir şey yemedi. Gücü toplaması için dopiing meyve suyunu hazırladım. Hey bana kızmayın bu benim işim, içimden gelirse de yapmak zorundayım. Hazırladıklarımı kare bir tepsiye yerleştirdim. Mutfağa giren Şirin Ablaya dönüp;

"Araf Bey nerede acaba?" diye sordum umursamaz bir şekilde.

"Çalışma odasında kızım," dedi yumuşak sesiyle. "Teşekkür ederim," dedim tebessüm ederken.

İkinci kattaki çalışma odasına elindeki bu tepsiyle çıkmak gerçekten de zor oldu. Ama hiçbir yemeği dökmeden başıyla çıktım. Keridimi kısaca tebrik edip kapıyı ayağımla tıkladım. İçerden gelen kendinden emin kaba, "Gir" sesiyle kapının kulpuyla savaş vermeye başladım. Ne yapayım elim dolu kapıyı açamıyorum. Kapının birden açılması öne doğru savruldu. Ben bir yana, tepsi bir yana savruldu. Kendimi sert zeminle buluşmaya hazırlarken nefes alan sıcak bireyin üzerine düştüm. Altımdaki beden nefes aldıkça yukarı doğru kalktığımı hissediyorum. Hız-

mi ne? Çok sınırlı olduğum için anlayamadım. Neyi ima ediyorlar. Aklımı iyice karıştırdılar. Bahçeyi çok görür bir kahkaha sardı. Yavaşça kafamı yana çevirdiğimde Yağz Bey'in göbeğini tutarak güldüğünü gördüm. Biri bana ne olduğunu açıklasın! Sabah bulduğum evle şimdi gördüğüm ev birbirinden farklı evler sanki. Ne oluyor bu insanların iması da ne? Hepsi delirdi sanırım. Bunun başka açıklaması olamaz. "Anlaşıldı Efli'nin hizmetçiliğinin yarınla senin için ne ifade ettiği. Hadi bakalım herkes içeri girsin. Gençleri yalnız bırakın," dedi ve bunların hepsini gülerken söyleyen Yağz Bey'e hayret ettim. Tüm aile bir keyiflendi sormayın yani. Ne demek istediğini anlamasam da önemsemedim. Olaya sonradan dahil olmak ve hiçbir şey anlamamak ne kadar berbat bir duyguydu böyle. Bunlar kan koca aklımı karıştırmaktan ne anlıyorsa. Tüm aile Yağz Bey'in bu söylediğinden sonra eve geçti. Bense hayretle baktım arkalarından.

Araf Bey, sanki ona söylediklerimi duymamış gibi bana yaklaştı. Dudaklarını kulağımın hizasına getirip konuşmaya başladı. "Söyle bakalım külkedisi iki saat boyunca neredeydin?" dedi nefesini üfleyerek. İşte şimdi ayıkla bakalım pirincin taşını Eflin Hanım. Omuzlarımı yapabildiğim kadar dikleştirdim. "Ben markete gittim," dedim gayet sakin bir şekilde. Yüzünü yüzüme daha fazla yaklaştırıp, "yaln söyleme," dedi sakince. Bu sakinliği hiç inandırıcı gelmiyordu. Sanki az önce saçlarımı koparmaya niyetlenen kişi o değildi. "İsterseniz gidip arabanın bagajına bakın," dedim kendimden emin bir şekilde. "Sen merak etme külkedisi bakacağım. Umarım doğru söylüyorsunuzdur," dedi bariz iğnelemeyle. Yavaşça benden uzaklaşıp arabanın bagajına ilerledi. Bagaj kapağını açıp içine baktı. Ben ne kadar zeki bir kızım, eve gelmeden markete uğramayı akıl edebildim. Yoksa bu manyak mafyaya derdimi nasıl anlatırdım. Şey ben seni takip edip yaptığın işkenceleri izledim mi deseydim. Sonra da kendime mezar taşı beğenirdim.

Patronum bagajdaki poşetlere anlamsızca bakmaya de-

van etti. Mavi sert bakan gözleri benimkilerle buluştuğunda gözlerinde şaşkınlık ve rahatlama vardı.

"Madem markete gidecektin bir korumaya söyleseydin o gidip lazım olan şeyleri alırdı."

"Bugün yaşanan olaylar beni çok rahatsız etti. Şirket-te olanlar kötüydü. Her şey üst üste geldi. Kendimi kötü hissettim. En azından alışverişi yaparken kafam dağılsın istedim. Kötü bir niyetim yoktu. Buraya geldiğimde sizden gördüğüm tepki ise cabası. Üzgünüm ama ben sözleşme-min bitmesini bekleyemeyeceğim. İstifa ediyorum," dedim.

Ank ve kararlı surat ifademle arkamı dönüp eve ilerleyeceğim sıra konuştu mavi gözlü Bay Tehlike.

"Gitmene izin vermeyeceğimi anlamış olman gerekirdi. Arlaşmayı feshetme gibi bir hakkın yok. En azından benim yanımdayken. Gitmek için sözleşmenin bitmesini beklemen gerekecek," dedi kesin bir dille. Öyle olsun Araf Bey iki hafta sonra evli evine köylü köyüne... Hâlâ burada çalıştığım için işimin gereğini yapıp bagaja doğru ilerledim. Bagajdaki poşetleri elime alıp eve doğru yürümeye başladım. Arkadan, "Bir dahakine lanet bir telefonla nerede olduğunu bildir," dedi tavırlı ve sinirli bir şekilde. Olduğum yerde durup arkamı dönmeden, "Ne o aptal bir hitmetçiyi mi merak ettiniz? Ya da stres atmak için kum torbasına mı ihtiyaç hissettiniz," dedim. Zafer sırtışımla. "Ne mü-nasebet, en sevdiğim arabayla kaçmışsın nasıl korktum arabamı bir daha göremeyeceğim diye," dedi muzip bir bakışla. "O zaman arabalarınıza izleme cihazı koyun," dedim sinirli bir şekilde. "Merak etme bundan sonra hepsine koydurtacağım," dedi ciddiyetle. Elimdeki poşetlerle yürümeye devam ettim. Birkaç adımda bana yetişip yanımda yürümeye başladı. Ne kadar ince bir patronun var. Poşetleri taşımamda yardım ediyor diye geçirdim içimden. Tabii poşetlere yardım ettiği falan yok da. "Senin de dediğin gibi ben patronum ve bu poşetler senin, sen taşı. Ben taşımak zorunda değilim. Gel gelelim benim gibi bir adamın yapısında inceliğin 'i'si olmaz. Sen sormadan ben söyleyim.

İstirip bastım gaza. İnat değil mi, beni bıraktı gitti ama de senin peşinden gitmezsem...

Bu araba tek kelimeyle muhteşem. Biraz daha hız arttırıp patronuma yetişmeye çalıştım. Ana yola girinceğinde patronum arabasını gördüm. Aramıza arabalar girmesine izin verdim. Patronum çok zeki, arkasına bakarak beni görür. İşte o zaman buyrun cenaze namazına buldun sapaktan sağ döndü. Ben de biraz bekleyip arkasından döndüm. Nereden baksan on dakika kadar dümdüz yolda ilerledim ama kayda değer bir şey göremedim. Hızımı iyice düşürdüm. Patronumun sesimi duyma riskini gözümde alamam. O zaman ölümlerden ölüm beğenirim. Hızımı sonra terk edilmiş bir depo buldum. Arabayı görünmeyecek bir yere bırakıp indim. Yavaş ve sessiz adımlarla depoya doğru ilerledim. Yaklaştıkça belli belirsiz duymaya başladım. Deponun ön tarafı korumalarla dolu olduğu için arka taraftaki kırık camdan içeri girdim. Girdiğim yerin küçük boş bir oda olduğunu anlamam uzun sürmedi. Odadaki aralık olan kapının yanına gittim. Aralıktan kafamı uzattım. Sadece manyak patronumun sırtını gördüm. Pek göremesem de parmaklarına geçirdiği metal şeyle önündekine vuruyordu.

"Kim gönderdi lan seni buraya, beni delirtmek için geldiğin ortada, neden lan söyle neden?" diye bağırdı, her kelimesinden sonra bir yumruk attı. Geri çekilip yan tarafa doğru gitti. Sandalyede oturan kişinin yüzü tanınamaz halde de olsa giydiği takım ve piç sırtışından bugün toplantıdaki adam olduğunu anlamak zor olmadı. Şuurunu kaybedene kadar dövdü. Acımadan, sonunda ne olacağını umursamadan vurdu. Yanındaki adamına dönüp, "Öldürmeye degecek biri değil, alın bunu itlerinin yanına bırakın," dedi sert bir sesle. Tam bu sırada telefonu çaldı. Telefonu açar açmaz, "Ne var Yekta çabuk söyle," dedi bükün sesiyle. "Ne demek lan Eflin yok, öldürürüm oğlum hepini," diye soludu sinirle. "Senin ağzını kırar eline veririm, ne demek arabayı alıp gitmiş. Kendini koruma sananları

niyle hazırlansınlar geldiğimde hiç birini görmek istemiyordum. Nasıl korumsa lan bunlar. Kızı eve kadar bıraktım ruhları duymamış. Kız arabayı alıp gidiyor hiç birinin haberi olmuyor. "Bu nasıl iş," dedi bağırarak. Telefonunu sınırla yere fırlattı. Pis merakım yüzünden öleceğim. Ölmek için çok gencim ama yaşamak içinde çok aptalım, ironiye bak. Ne yapış ne edip bu işin içinden çıkmam lazım. Manşon dışarı çıktım. Bir yanda korku diğer yandan panik. Ne diyeneğim de kurtulacağım bu işin içinden.

Arabayı gizlediğim yere gittim. Hızla arabaya bindim. Önce derin bir nefes alıp beynime oksijen gitmesini sağladıkdan sonra gaza bastım. Evet Eflin çalıştır saksıyı. Araf Bey'e ne söylersen bu durumu açıklayabilirim. Buldum. Markete gidip alışveriş yapayım. Bu durumdan kılınmaz. Hatta pasta malzemeleri falan alayım. Ayza'ya ve Ayaz için pasta yapacağım derim. Saçma bir bahane ama başka hiçbir şey gelmiyor aklıma. Eve gitmeden önce markete uğrayıp hızla alışveriş yaptım. Hatta hayatımda yaptığım en hızlı alışverişti. Poşetleri bagaja yerteştirdiğim gibi kendimi sürücü koltuğuna attım. Evin giriş kapısından girdiğimde herkesin bahçede olduğunu gördüm. Neydi bu kalabalığın sebebi? Burada ne oldu böyle? Araf Bey, beni gördüğü gibi yanıma gelip saçıma yapıştı. Evet evet saçıma, benim canım saçıma. Bittin oğlum sen diye düğünsem de tepkisiz kaldım. Beni arabanın kapısına doğru fırlattı. Sınırdan konuşmuyor tepki göstermiyordu. Tekrar üzerime yürümeye başlayınca tutamadım çenemi. "Araf Bey kendinize gelin. Ben sizin istediğiniz zaman sinirinizi çıkarabileceğiniz kum torbanız değilim. Sınırınızı bilin. Bana dokunmaya hakkınız yok. Yaptığım işten memnun değilseniz kovun bitsin bu mesele," dedim saç diplerimin acısını gözardı etmeye çalışırken. Asel sadece, "Oha!" dedi şaşkınlıkla ağzı bir karış açılmıştı. Semra Hanım ise; "Eflin fazla dışlı çıktı. Oğluma da böylesi yakışır," dedi keyifle. Pardon anlayamadım ne demek istedi şimdi. Bunun anla-

neceğim. Yanında gelenleri de al, birkaç gün misafirimiz olsunlar," dedi dövdüğü adamın üzerinden kalkarken.

Ne olduğunu anlamadan kendimi manyak patronumun omzunda buldum. Toplantı odasından çıkıp, gökten inek düşmüşçesine şaşkın kıskançlık dolu bakışlar atıyorlar. "Hemen beni aşağı indirin. Herkes popoma kıyor," dedim utançla ya patronumun omzundayım gibi. "Kimse bakmaya cesaret edemez," dedi bir nefes. Asansörün önüne geldiğimizde hızla içeri girdi. Tabii ben hâlâ omzundayım. "Hani diyorum artık beni indirseniz. Nasıl güzel olur," dedim bir umut ama ne çare beni omzunda bir çare gibi duruyorum. "Size diyorum bir kez dediğimi yapmanız ne olur sanki. Hem neyin nişanlısından söz ediyorsunuz, siz benim sadece patronumsunuz," dedim sinirle. Bir yandan da nişan konusuna açıklık getirmeyi istiyordum. Omzundan beni atarca indirdikten sonra sırtını duvara sertçe vurup bana doğru yaklaştı yaklaştı. Kafalamız arasında santimler kala durdu. "Eğer tek kelime edersen seni öldürürüm," dedi. Sesi kendinden emin ve kararlıydı. Gözlerindeki kararlılık ciddiyetinin göstergesiydi.

8. Bölüm



Asansör giriş kata geldiğini belli eden bir ses çıkardı. Kapılar açılır açılmaz hızla dışarı sürüklendim ve holdin-
gin önüne gelen arabaya bindirildim. Her şey bir yana, ben
kendimi koruyamaz mıyım? Nedir bu telaşın? Yangından
normal mi kaçıyorsunuz? Ağzımı açsam kesin boğmaya kalkar
mı kalkar en iyisi susup oturmak. Arabanın motorunu ça-
lıştırdığı gibi gaza bastı. Araba yolda yağ gibi akıp ilerle-
meye devam etti. Manyak patronum, o kadar fazla kendin-
den geçti ki çaktırmadan göstergeye baktığımda ölümle
dama ettiğimizi anladım. Resmen ibreyi zorluyordu. Sırtım
koltukla bütünleşti. Gaz pedalını kırmak istercesine daha
fazla yüklenen patronuma bakakaldım. Şu an karşımıza
bir araba çıksa sonuç kesin ölüm. Arabayı durdurmak için
bile zaman yok. "Lütfen yavaşlayın. Korkuyorum..." ağ-
zımdan zar zor çıkan bu cümleden sonra patronum hemen
arabanın hızını düşürmeye başladı.

Ben, beni umursamadan hızlı bir şekilde gitmesini bek-
lerken arabanın hızının düşmesi şaşırmama sebep oldu.
Normal hızlarda ilerlemeye devam ettik. İlerledikçe eve
yaklaştığımızı anladım. Orman yolundan ilerleyip evin
devasa kapısından girdik. Manyak patronum arabayı dur-
durdu. Hızla arabadan inip başka bir arabaya bindi gaza
basıp yol aldı. Beni eve bırakmaya gelmiş. Beni arabada bı-
rakıp gitti. Ama nereye gittiğini o kadar merak ediyorum-
dum ki. Bir süre çelişkide kalsam da Araf Bey'in peşinden
gitmeye karar verdim. Biraz bekledim onun peşinden git-
tiğin anlaşılmasını diye. Nasıl olsa orman yolu tek yön ve
uzun bir yol ona yetişirim. Aradan geçen beş dakika son-
ra sürücü koltuğuna geçip, sinirden arabanın kontağında
unutulmuş anahtarlara gülümseyerek baktım. Arabayı ça-

Neden Araf Bey'in bu tavrı beni heyecanlandırırdı? Matt Bey, "Anladığım kadarı ile daha ortada resmiyet yok. Bu nedenle kaybetmiş sayılmam," dedi ciddi bakışlar atarak. Şaşkınlıktan konuşmalarına bile dahil olamadım. Elim l l oldu, unuttum konuşmayı.

"Matt Bey hemen burayı terk edin, siz kendinizi ne anlatıyorsunuz da nişanlım hakkında konuşma cüretini gösteriyorsunuz," dedi, sesi hem otoriter ben de sinirliydim. Ama ben şimdi kalpten giderim. El insaf, ben de insanım, bu kadar heyecan bana fazla.

"Bu kadar seksi bir kız için savaşılmazsam ayıp. Kızın sevgilinizi boş bırakmayın kapabilirim," dedi. Pi e suz. Mayı ihmal etmedi elbette.

Ne zaman kalktığını anlamadığım Araf Bey Amerikalı CEO'nun yüzüne bir yumruk geçirmişti. Çok bile sabretti. Hayır bir dakika! Ben bir şey mi kaçırdım. Şimdi Araf Bey önce beni sahiplendi sonra da benim için i  yaptığını adam  irketen kovdu, bu da yetmedi adama yumruk attı öyle mi? Bir dakika bunun altında bir neden aramalı mıyım? Belki de s rf beni zorla toplantıya soktu u için korumak istemiyormuş olabilir mi? Zira diğer nedeni düşünmek bile istemiyorum. Korkuyorum   nk .

Her şey bir anda gelişti. Benim manyak patronum elin Amerikalısının suratını dağıtmaya başladı. Hayır neden bu kadar sinirlendi birden onu da anlamadım. Bir yumruğunun etkisi geçmeden diğerini atıp adamı sersemletiyordu. O kadar sert ve acımasızca vuruyordu ki bir ara Amerikalı'yı yere fırlattı. Herkes deh etle olanları izlerken. Kavgayı ayırmaya çalışanlar da vardı. Şirketin  alı anları Araf Bey'i tutmak için u ra salar da pek mümkün olduğu söylenemez. Toplantıdaki erkekler bir Araf Bey'i zapt edemedi. Dediğim gibi adamda dev gücü var sinirlenince hiç bir şey görmüyor gözü.

Bir ara canına susayan CEO, "Anlaşılan seni sevmiyor. Ona sahip olmamdan bu kadar korktu una göre," dedi. Bu adam neden susmak nedir bilmiyor. Ölmeye niyetliyse

intihar etsin. Benim patronumun başını belaya sokmasın. Ama yok, hiç normal değil bu davranışlar. Sanki bir şey planlıyor gibi bir hali var. Bir amacı olmasa bu adam bu kadar dayığa bu derece gevşek ve rahat konuşamaz. Kesin bir çıkarı var. Manyak patronum Amerikalı'ya hurlayarak cevap verdi. Hemen ardından bir kafa atarak cevabına devam etti. Geri zekâlı adam iki dakika sussa yaşama şansı var ama inadına konuşuyor. Amerikalı,

"Anlaşılan damarına basıyorum. Desene yerin sağlam değil. Yanındaki kalan suratına rağmen sırttı. Kan revan içinde kalan suratına rağmen sırttı.

"Yaşarsan belki ama son cümlele o şansı kaybettin," dedi sinirle soluyarak.

"Neden rakip kabul etmiyorsun. Hem sen tadını aldın biraz ben alsam ne kaybeder ki güzelliğinden."

Adi köpek benim hakkımda nasıl böyle konuşabilir. Manyak patronum dayak terapisine devam ederken beyinsiz adamın yanına gittim. Ben hiçbir şekilde kendime bu tür laflar söyletmem. Kim oluyor da beni iğrenç bir kadınım gibi gösteriyor. Ben fahişe değilim. Düşündükçe sinerlerim tepeme çıktı. Sonrasını umursamadan adama bir tekme attım. Evet yaptım bunu. Hiçbir şey söyleme gereği hissetmeden bir tekme attım. Hâlâ sinirliyim ama daha ileriye gidemem. Araf Bey önce şaşkınlıkla sonra hayranlıkla bakmaya başladı. İşte benim kızım dercesine. Kendini bir halt sanan adamın yanına eğilip,

"Bu dünyada erkek olarak tek sen kalsan da senin muşmula suratına bakmam," deyip sinirle soludum. Hızla doğruldum. O adama yakın olmak istemiyorum. Midemin bulunmasına neden oluyor.

"Ah parfümünü çok beğendim markası ne acaba," dedi yüzüstü şey. Bu cümlesi bardağı taşıran son şey oldu.

Araf Bey, "Berk!" diye kükredi. Odaya yirmilerinin sonlarında olduğu belli olan esmer uzun yapılı bir adam geldi. "Evet efendim," dedi, kaba bir o kadar da ciddi sesiyle. "Bu şerefsizi al mekana götür. Bununla özel olarak ilgile-

Ses tonu itiraz kabul etmez bir tondaydı. "Tamam nereden çıktı bu sekreter meselesi. Sizin bir sekreteri var zaten," dedim bu işten kurtulmaya çabalarırken. "Canım seninle toplantıya girmek istedi. Bence okul meselesinde sonra buna itiraz etmemelisin. Hangi patron çalışanı böyle bir iyilik yapar ki?" "Kıymetimi bil," dedi, kendisi överken çok rahat konuşuyordu.

"Hakkınsınız. Bu tip iyilikleri patronlar yapmaz. Sizi neden bu kadar zahmete girdiniz benim için birkaç hafta sonra gideceğim nasılsa," dedim gerçeklere değinerek. Ka- bul, gitmek istemiyorum. Buradan ayrılmak istemiyorum. Ya da patronumun mavi gözlerinden ayrılmak istemiyorum. Bilmiyorum ben de ne olduğunu, sadece gitme canımı sıkıyor. Araf Bey de bu konunun açılmasından pek memnun kalmamıştı anlaşılan. Yüz ifadesi sanki mümkün olabilirmiş gibi daha da sertleşti.

"Gün doğmadan neler doğar. Gitmek konusunda bu kadar emin olma."

"İyi de sözleşme süresi bitecek."

"Başlatma sözleşmene. Daha fazla bu konuyu uzatıp sinirimi bozma."

"Toplantıyı kiminle yapacağımızı söylemediniz," dedim, konuyu değiştirmek konusunda rekor kırarak bir hızla.

"Sanki söylesem kim olduğunu bileceksin," dedi umursamazca. Sesi hâlâ mesafeli ve tavırlı mıydı?

"Belki bileceğim, beni küçük görmenize gerek yok," dedim, nedense sinirlenmişim bu söylediğine. Bilmiyor tabii benim gerçekte kim olduğumu böyle konuşuyor.

"Hemen de sinirlendin bakıyorum. Redstar adlı bir holding yapacağız. Tanıyor musun?" dedi, sesinde alay vardı.

"Hani inşaat sektöründe en iyilerden biri olan holding mi? Hatta geçen yaz Türkiye'ye gelip bir şirketle iş yapmışlardı. Neydi adı... Hah! Demir Holding, demek ki tanıyor- muşum," dedim kendimden emin bir şekilde sınırtırken.

"Doğrusunu söylemek gerekirse şaşırdım. Bu holding o kadar ünlü değil. Bu holdingi bilmen için bu işin içinde olmanı gerektiriyor yanlış mıyım?" dedi bana sorgulayan babam atarken.

"Hayır doğru söylüyorsunuz. Ben sadece okumak istediğim meslek gereği biliyorum. Hani mimarlık inşaat birliği ile içiçe ya, oradan yani," dedim işin içinden sıyrılma-ya çalışırken. Kafasını sallayıp yürümeye başladı.

Her zamanki gibi o önde ben arkada toplantı odasına ilerledik. Tabii ki kapı çalmadık. Holding adamın daha ne olsun? Araf Bey masanın baş köşesine oturdu. Hemen yanındaki yerde benim oturmam için işaret verdi. Gidip yanına oturdum. Kalp ritmim tik tak Araf diye atıyordu resmen. Yuh ne dedim ben. Patronun o senin kendine gel diye kendime uyarılar verdim. Amerikalı şirketin CEO'su tam karşımda oturuyordu. Sarışın karizmatik bir tipi de olsa en başından sevmedim. Çok farklı bakışlara sahip. Sanki yitirmiş gibi bakıyor. Araf Bey ve Matt Bey ortaklık için konuşmuş gibi bakıyor. Açıkçası Matt Bey anlamaya yanaşmıyordu. Matt Bey beni göstererek, "Eşiniz mi?" diye sordu. Bu soru da nereden çıktı şimdi. Araf Bey soğuk bir sesle sadece, "Hayır," dedi. Başka bir açıklama yapmadı. Matt Bey bana bakıp çapkınca gülümsedi.

"İnanır mısınız buna nedensizce çok sevindim. Böyle bir kadını size kaptırmak istemedim doğrusu," dedi bana delici bakışlar atarken. Hop dedik. Ne oluyor ya adam birden bana yürümeye başladı.

"Sevincinizi bozmak istemem ama eşim olmadığını söylemem olmayacağı anlamına gelmez. Siz boşuna kaybedilmiş bir savaşa başlamayın," diyen Araf Bey'e şaşkınlıkla baktım. Araf Bey'in bu şekilde konuşması dilimi damağıma kurutmuştu. Neydi bu kalbimin ritmi? Doğru muydu bu derece hızlı atması? Buz gibi gözlerine inat içime ateş saçan adam beni mi sahipleniyordu. Ellerim mi titriyor yoksa bana mı öyle geldi?

etti. E Yuh yani! Geri kalan asansör yolculuğum sırada geçti. On beşinci katta insanlar bir telaş almış, kimin nereye gittiği belli değil. Önüme gelen bir kadına, "Pardon Araf Ateş'in odası nerede acaba," diye sordum. Bana cevap verme zahmetine bile girmeden, beni eliyle itekleyip hızla uzaklaştı. Lan senin saçını başını yolarım, Seni aldım zannime. Ne diyorum ya ben. Üzüm üzüme baka baka kararır derler de inanmazdım. Araf Bey'in yanında dura dura ayarlı bir şey oldum çıktım.

Bu sefer kumral uzun boylu bir bey'e yaklaşıp tam yanında durdum. "Pardon bir şey sorabilir miyim?" dedim sakin ve kibar bir şekilde. "Buyrun nasıl yardımcı olabiliyim?" diye sordu meraklı bakışlarını üzerine dikerken. Bu kız da kim der gibi bakıyordu bana. "Araf Ateş'in odası nerede acaba?" dedim hızla. "İlerden sağ dönün kapıda ismi yazıyor, ayrıca sekreteri size yardımcı olur," dedi kibar bir şekilde. "Teşekkürler," deyip yanından uzaklaştım. Hızlı adımlarla tarif edilen yere doğru yürümeye başladım. Araf Ateş yazan kapının önüne geldiğimde az önceki sarışın kadın önüme geçip beni engelledi. "Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu ukala ve sinir bozucu bir şekilde. "Sence?" dedim ufak alaycılıkla. Sarışın kadın, "Oraya elni kolunu sallaya sallaya giremezsin. Güvenliği çağırma-dan hemen git buradan," dedi beni tehdit ederken. Ama ben bunu cidden yolarım. "Hanımefendi," dedim dişlerimi sıkarak, biraz bekleyip devam ettim sözlerime. "Araf Bey beni bekliyor. İzin verirsiniz içeri gireceğim. Zira Araf Bey'i sinirlendirmek istemeyiz değil mi?" dedim kadının gözlerinin içine bakarken. "Peki buyrun ama Araf Bey içeri girdiğiniz için kızarsa mesuliyet kabul etmem," dedi ve masasına doğru ilerledi.

Araf Bey'in odasının kapısını çalıp içeri girdiğimde ateş saçan korkunç gözlerle karşılaştım. "Merhaba nasılsınız?" dedim, onun sinirli olmasına şaşırarak. Neden kızdı ki? Kızgın bir şekilde, "Ben odaya girili on beş dakika oldu

needeysse. Aynı yere geliyoruz. Acaba sen neden bu kadar geç kaldın," dedi dişlerini gıcırdatırken.

"Siz her gün zaman geçirdiğiniz yere geldiniz. Taktir edersiniz ki ben buraya ilk kez geldim. Odanızı bulmam zaman aldı. Bir de sekreteriniz beni biraz oyaladı."

"Hızlılar külkedisi, sekreterim oluyorsun."

"Araf Bey, ben ne anlarım sekreterlikten. Hatta neden buradayım onu bile bilmiyorum. Sadece sizi rahatsız etmek için konuşmadım. Benim tek yaptığım sizi izlemek oldu. Şimdi nasıl sekreteriniz olayım. Ben sadece hizmetçinizim."

"Evet külkedisi hizmetçimsin. Şimdi çok konuşma da düş önüme girmeniz gereken bir toplantı var," dedi bana herhangi bir açıklama yapmadan. Masadaki evrakları topladı. Masadan kalkıp yanıma geldi. "Bakalım başıma neler açacaksınız," dedi.

"Ben başınıza ne iş açtım ki. Başınıza iş açmamdan korkuyorsanız toplantıya girmemem daha hayırlı olacak. Çünkü bu konuda hiçbir bilgim yok. Kesin bir aksilik olacak," dedim panikle. Nereden çıktı bu sekreter olma meselesi.

"Ben hiçbir şeyden korkmam külkedisi, işte bu nedenle sen toplantıya gireceksin."

"Peki bu toplantıyı benim yüzümden kaybederseniz ne kadar kaybetmiş olacaksınız."

"İki milyon dolar, fazla bir şey değil. Olmadı senin masından keserim," dedi alaycı bakışlar atarken.

"E Yuh yani, bu işin başından vazgeçelim o zaman," dedim kendimi tutamayıp pat diye konuşmuştum. "Özür dilerim," dedim, az önceki patavatsızlığımdan dolayı.

"Yürü bakayım külkedisi adamın sinirini bozma," dedi az önceki söylediklerimi hesaba katmazken.

"Tamam, bari kiminle toplantı yapacağız onu söyleyin. Hiçbir şey bilmeden pat diye girmemeyim," dedim haklı olarak. "Ben ne anlarım toplantıdan gelin vazgeçin," dedim yalvarırken.

"Düş önüme."



karip masaya koydu. İlk başta ne olduğunu göremedim. Gördüğümde ise vücudumu bir çok dalgası sardı. Araf Bey masaya çakı tarzında bir şey koymuş. Bildiğin gibi, Araf Bey'i tehdit ediyordu. Sesinde alay ve muziplikle, "Beni siz kayıt işini bir daha düşünün," dedi. Görevli masadaki bıçağı görünce yüzünün şekli değişse de pek kendinden taviz vermek istemedi. Korktuğu açıktı. Benim bildiğim sonradan gelen öğrenci okula alınsın diye rüşvet verilebilir. Ama benim manyak patroncuğum canını yakmakla tehdit eder. Hem de bunu bariz bir şekilde yapar. Buna da Araf Bey farkı denir.

"Sizin evraklar neredeydi hemen kayıt işlemlerine başlayalım. Yarından itibaren de derslere girmeye başlasın," dedi biraz çekingen bir şekilde. Sanki az önce kayıt alamayız diyen o değilmiş gibi şimdi evrak soruyor. "Doğru karar," diyen Araf Bey'e şaşkın bakışlar atmaya ihtimal ettim. "Kusura bakmayın ama ben evrakları atmaya ihtimal etmişim. Yarın evrakları getirsem sorun olur mu?" dedim. Çekingen bir şekilde. Araf Bey sıkıntıyla iç çekti, "Senin evlenecek adama acıdım. Buraya kayıt için geldik. Sen kayıt evraklarını nasıl evde unutursun," dedi sinirle sözlerken. "Özür dilerim," dedim suçlulukla. "Sorun yok kaydı yarın da yapabiliriz," dedi konuya dahil olan görevli. "Düş önüme gidiyoruz," dedi kesin bir dille.

Görevlinin odasından çıktığımız gibi direkt çıkışa yöneldik. Okul kapısının önünde bizi bekleyen arabaya bindik. Araba şirkete doğru yol aldı. Aradan geçen yarım saat sonra, on-on beş katlı tüm çevresi camla kaplı olan devasa Ateş Holding'e merhaba dedim. Araf Bey önde ben arkada koştur koştur içeri girdik. İçeri adım atmamızla birlikte tüm personel Araf Bey'in etrafında pervane oldu. Asansörlerin olduğu bölüme geldiğimizde Araf Bey'le ayrı kabin binmek için hamle yaptım, yapmamla kabinin kapısı şaşırtıcı diye suratıma kapandı. Bir de işin garip tarafı, benim manyak patronun özellikle düğmeye basıp kapıyı kapattı. Kapı kapanmadan önce duyduğum son şey "15. kata gel," oldu.

Demek ki şirket binası on beş katlıymış. Ya sabır. Yandaki asansör kabine binip 15. katın düğmesine bastım. Man-ya adam arabada zorla yanına oturtturuyorsun asansöre gelince neden umursamıyorsun? Hayır nedir bu tavır. Kesin belgelerim yanımda değil diye geliyor başıma tüm bunlar.

Aradan geçen iki dakika sonra 6. katta bir çalışan elinde zar zor tutmaya çalıştığı onlarca dosya ile kabine girdi. "Kaçınıcı kat söyleyin düğmeye ben basayım."

"10. kat lütfen."

Son saçları ter içinde kalmış, bitap düşmüş, baygın gözlerle bakıyordu etrafa. Yorulmuş olması muhtemel dosyalar ağır olsa gerek.

"İsterseniz yardım edebilirim." dedim kibarca gülümsemeyi unutmuyarak. Yavaşça bana döndü bir süre gördüğüne inanmıyormuş gibi baktıktan sonra cevap verdi.

"Zahmet olmasın. Ben idare ediyorum zaten."

"Yorgunluktan ayakta zor duruyor gibi bir havanız var."

"Evet ama bir centilmen olarak size kendimden ağır dosyaları taşıtamam. Karakterime aykırı bir kere." dedi.

Hemen ardından göz kırpıp, çapkınca gülümsedi. Bak sen iki dakikada samimiyeti ilerletti.

"Her kadına böyle mi davranırsınız?" dedim alaycı bir tavrıla.

"Karşıma çıkan her kadın sizin kadar güzel ve alımlı ise neden olmasın?"

"Allah gelecekteki eşinize sabır versin, sizin gibi çapkınla uğraşmak uçurumdan kendi isteğinle atlamaktan zor olsa gerek."

Adam bildiğin çapkın çıktı.

"Desene gelecekte benden çekeceğin var diye," dedi ve cevap vermeme fırsat vermeden ve 10. Katta duran asansörden hızla indi. Pis asansör, tam zamanında durdun yani. Şu ukalaya haddini bildirdikten sonra dursan ne olurdu. Adam ayak üstünde üzeri kapalı evlenme teklifi

sonra Araf Bey'in yanına geçtim. Benim anlamadığım Araf Bey'in bu kadar basit bir olay için bu kadar sinirli olması saçma. Üstelik ben doğru olanı yaptım. Olmaması gerekirken ben önde oturmamıştım. Ama patronumun bu kadar sinirli olması benim için birer şey. Resmen adamda yirmi dev gücü var. Elbette, ben de bu kadar kas boşuna yapılmamış. Bildiğin koparacakla ben de yapabiliyorum. Yutkunamıyorum bile. Araf Bey benim tiyörümün yakasından tutup beni kendine yaklaştırdı.

"Benden başka erkeğin yanına oturmuyacaksın," dedi. Her kelimeyi vurgulayarak tek tek söyledi. Bu daha da korkmama neden olsa da kendimden asla taviz vermedim. Bu sefer ne hakla bana karıştıyorsunuz demeyeceğim. Azallah bu sefer mahzende acılı işkenceler görebiliyorum. Ama sinirden tutamadım kendimi ya, bir şey söyleyemedim. İçimde kalır. Manyak mafyaya dönüp,

"Danlıyorum ama biraz aklınızı kullanın. Hep aynı yöntemle öldürme çabası olmaz ki azıcık kendinizi gösterin," dedim iğneleyici ve soğuk bir şekilde. Yok arkadaş gitmeme iki hafta kaldı ama adamda devreler yandı.

"Bir dahaki ölüm imtihanının ateş olmasına ne dersin?" diyen ürpertici soğukluktaki sesi ve kararlı gözleri, yerimde sinmeme neden oldu. "Yok boğulmayı tercih ederim," dedim korkuyla bakarken. "Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi, çarpık gülüşüyle olaya son noktayı koydu.

Arkadaş gülünecek ne var. Nedir yani bu gülüşün sebebi. Hayır aklımı başımdan aldığına mı yanayım yoksa ben rahatlattığına mı yanayım bilemedim. Nerede görülmüş hizmetçi ile patronun yan yana yolculuk ettiği. Bu da bir alem yani.

"Yanınıza oturmam gerektiğinden önceden söz edebilirsiniz mesela," dedim ama nasıl sinirliyim. "Benim bir şeyden haberim yoktu. Ama zarar gören yine benim," dedim sitemle. Ne hakla patronumdan hesap soruyorsam.

"Her şeyi de benden bekleme aklını kullan."

"Yok ben almayayım. Zamanında aklımı kullandım, be

lana buldum. Hâlâ belamla cebelleşiyorum," dedim Araf Bey'in gözlerine bakarken.

Ciddi bir sesle konuşmaya başladı.

"Yani illa ki gel beni kaşı diyorsun,"
 "Az önce haksız yere kaşımanıza sayın. Boğazımın ağ-
 rısı daha geçmedi," dedim sitemle. Manyak mafyanın ce-
 vap vermesine zamana kalmadan araba kazandığım okulun
 önünde durdu.

Demir, "İstedığınız yere geldik efendim," dedi.

"Burada bekle, işimiz kısa sürecek. Daha sonra şirkete
 geçeceğiz."

Arabadan inip okula doğru yürümeye başladık ama
 bende ne kimlik ne de fotoğraf var. Öyle elimi kolumu
 sallaya sallaya gidiyorum. Bakalım neler olacak. Kapıdan
 içeri girmemizle kızların aman Allah'ım bakışı ile karşı-
 laşmam aynı saniyelerde oldu. Tüm gözleri üzerine çeken
 patronum gayet sakin bir şekilde ilerlemeye devam etti.
 Dün gittiğim kısma doğru ilerledim. Tabii hemen yanımda
 gelen Araf Bey dikkatimi dağıtıyordu ama kaybolmadan
 buldum öğrenci işlerini. Ben tam kapıyı tıklatacakken Araf
 Bey beni kenara itip kapı çalma zahmeti göstermeden içeri
 girdi. Hemen toparlanıp arkasından da ben içeri girdim.

Dünkü görevli değil de başka biri vardı. Bugünkü gö-
 revli daha sert yapılı iri bir adamdı.

"Ne oluyor burası dingonun ahırını mı kapı çalmadan
 girmek de ne demek," dedi otoriter sesiyle.

Araf Bey görevlinin tam masasının bitişiğindeki ra-
 hat deri koltuğa yayılarak oturdu. Araf Bey, "Biz buraya
 okulunuzu tam burslu kazanan birini kayıt ettirmek için
 gelmiştik," dedi aynı dominant sesle. Görevlinin söylediği
 şeyi duymazdan geldi. "Kayıtların bittiğini kayıt alamaya-
 çağımızı söylemek durumundayım. Beyefendi üzgünüm
 ama kayıt için geç kaldınız. Kural gereği kaydınızı ala-
 mam," diyen görevli iyice umudumu kaybetmeme neden
 oldu. Araf Bey hiç rahatını bozmadan cebinden bir şey çı-

kacaktım ki duvara yaslanmış bir şekilde buldum kendimi. Gözlerim beni bu hale getiren kişiye bakınca ben de büyük bir utanç uyandırdı.

"Araf Bey ne yapıyorsunuz?" dedim panikle.

"Bir daha benden izin aldığın zamanlar özellikle erkenden eve geleceksin. Aynı hata tekrarlanırsa seni affetmem."

"Merak etmeyin bir daha olmaz."

Ben bunu dedikten sonra Araf Bey beni rahat bıraktı. Hızla odadan çıkıp çocukların odasında aldım soluk. Ayza ve Ayaz ne olduğunu anlamaya çalışır gibi bakıyorlardı da ben hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştım. Çocukları yatırdıktan sonra kendimi attım odama. Benim için uyurucu ve tuhaf bir gündü. Başımı yastığa koyar koymaz uyudum.

Sabah alarm sesiyle uyandım birden bire. Hızla yataktan kalkıp üzerimi değiştirdim. Gri kot pantolon ve sarı tişörtümü girdikten sonra banyoya attım kendimi. Elimi yüzümü yıkandıktan sonra mutfığa giyip kahvaltıyı hazırladım bir çırpıda. Tekrar odama gidip ev ayakkabılarımı çıkarıp spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Üst kata çıkıp masayı hazırladım. Şirin ablayla birlikte kahvaltılıklerden da masaya yerleştirdikten sonra kendimi mutfığa attım. Şirin ablanın Yekta için hazırladığı çorbayı kepçe yardımıyla karıştırmaya başladım. Yazık, neşeli Yekta hasta olmuş ve sabahın köründe çorba içmek istedi. Aradan beş dakika ya geçti ya geçmedi ensemde bir nefes hissettim. Korkuyla arkamı dönerken kepçeyi tencereden çıkardım. Nasıl yaptım bilmiyorum ama çorbayı bacağıma dökmeyi becerdim. Sıcaklığın verdiği acıyla bir çığlık koptu dudaklarımdan.

"Az dikkat etsene her yeri batırdın. Nasıl hizmetçisin çözemedim. Kendini öldürmeye niyetin var sanırım," diye kızgın bir ses işittim. Hızla arkama döndüğümde öfkeli gözler çarptı gözüme.

"Özür dilerim Araf Bey, yandınız mı?"

"Gıt üzerini değiştir beş dakika sonra arabanın önünde ol!" deyip hızla çıktı mutfaktan.

Ben de hızla odama koşturup pantolanumu değiştirdim gibi dışarda aldım soluğu. Şirin abla nasılsa toplar mutfakçı. Arabanın yanına geldiğinde çoktan Araf Bey arabadaki yerini almıştı. Ne yapmam gerektiği konusunda belirsizde kalsam da doğru olanı arabanın ön koltuğuna çelişkiyle bindikten sonra kapıyı kapattım. Şöför koltuğunda oturan Demir'e başımla selam verip önümde döndüm. Demir arabayı çalıştırdıktan sonra bakışlarım yola odaklandı. Ne olduğunu anlamadım birden boğazımda bir el hissettim.

"Nefes al- la- mı-yorum," dedim kesik kesik.

"Nefesini keserim. Sebebin olurum," diyen sinirli ve korkunç sesi zar zor duydum. Zira kulakların zonklamaya başlamıştı. Demir telaşla, "Araf Bey kızı öldüreceksiniz," dedi ama beyimizin umurunda değildi. Demir, araba seyir halindeyken bir yandan arkaya bakıyor diğer yandan da manyak mafyayı sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Sana ne lan, seni ne ilgilendirir. Ölmeye niyetin varsa başta söylesene lan, neden beni uğraştırıyorsun. Sıkayım kafana tek kurşun eşek cennetini boyla. Sen kim oluyorsun da bana, yaptığım şeye karışma cüretini gösteriyorsun?"

Hayır anlamıyorum bu manyak neye sinirlendi. Artık boğardı demeyeceğim, onun ses tonu yüksek. Demir'e kızdıkça elinin baskısı daha çok arttırdı. Şaka bir yana benim ölümüm kesin boğularak olacak.

Aynadan gördüğüm kadarıyla suratım kızarma evresini geçmiş morarmaya başlamış. Bu manyak mafyanın yanında her an bir ölüm tehlikesi içindeyim. Her seferinde beni çeşitli yollarla boğmaya çalışıyor. "Arabayı durdur," diyen net ve soğuk sesin sayesinde araba durdu. Araf Bey boynumdaki elini çekip nefes almama olanak tanıdı. Derin derin nefesler almaya çalıştım. "Eflin arkaya geç," dedi gayet net ve ciddi bir şekilde. Kendimi biraz daha toparladıktan

7. Bölüm



Araf Bey'in odadan çıkmasının ardından az da olsa kendime geldim. Belki de patronum bu işin üstesinden rahatlıkla gelebilir. Tabii anlamadığım nokta, hizmetçisi gibi böyle bir iyiliği neden yapacağı? Aslında Kağana haberi versem oda halledebilir. En azından denerdi. Oha kimliğim yok. Eğer kayıt yapılacak olursa kimliğimin yanınmda olması lazım. Üstelik vesikalık fotoğraf götürmem de gerekiyor. Ben nereden bulayım vesikalık fotoğrafı? Safa'nın tirik nereye gidiyorsa, Eğer kimliğini Araf Bey görmüşse mezar yerimi seçmem gerekebilir. Lan adama söylemedim yalan kalmadı. Şimdi ne yapacağım? Araf Bey kafamı na koyduğunu yapacak bir yapıya sahip. Yarın kesin okula onunla gideceğim. Eğer kimliğimi görürse ben de her şeyi anlatır kaderime razı olurum. Kafayı yedim herhalde. Ben an önce bir çare bulmam gerekiyor.

Ben böyle odamda kukumav kuşu gibi düşünüp dururken odamın kapısı çaldı. Ayaklanıp kapıya ilerledim. Kapıyı açtığımda minik Ayza ile karşılaştım. "Hoş geldin minik kadın," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Abla sen delirdin mi? Hiç okula gitmek istiyorum diye ağlanırmı?" gözlerini büyüttmüş şaşkın şaşkın bakarken durumu anlamaya çalışıyordu. İstemsiz olarak bir kahkaha çıktı dudaklarımdan. Bacaksız falan ama ettiği laflar boyunu aşmış cinsten.

"Laflara bak sen. Okulu sevmesen bile öğrenmeyi sevmelisin. Hem insan ablasıyla böyle konuşur mu?"

"Abla ama sen onun yüzünden üzüldün yanımıza gelmedin. Ben okulu niye seveyim ki?"

"Hadi geç içeri kapıda bekleme."

Ayza benim söylediklerimden sonra içeri girip yatağa zıpladı.
"Eflin abla akşam yemeği yemeyecek misin?"
"Ben dışarda yiyip geldim canım," diye uydurdum bir peyler.

"Ama dayım, ablanı da al salona yemeğe gel dedi. Sen benimle gelmezsen dayım bana kızar. Hadi gidelim," dedi sevimli sesiyle.

Ayza ile odadan çıkıp üst kata salona doğru ilerledik. Aile üyelerinin hepsi çoktan masadaki yerlerini almışlardı. İşin garip tarafı ise Araf Bey'in iki yanı boştu. Her halükarda Araf Bey'in yanına oturacağım. Tamam, oturmak istemediğimden değil ama onun yanında rahat edemem. Ayza huzla dayısının sol tarafına oturdu. Her zaman baş köşede oturan Araf Bey'in şimdi ortaya oturması gelmiş anlaşılan. "Eflin daha ne kadar orada beklemeyi planlıyorsun. Otururaya da yemeğini ye," dedi sert sesiyle. Pek tepki gösteremedim, bana gösterdiği yere gidip oturdum. Şu an bile diken üzerindeymişim hissi o kadar yoğundu ki. Nerede görmüş hizmetçinin patronla aynı masada oturduğu. Ben masaya geldikten sonra Araf Bey çorbasından içmeye başladı. Ben ise öylece durmaya devam ediyordum. Ailenin geri kalanı benim burada olmamdan hiç rahatsız değildi. Sakin bir şekilde yemeklerini yiyorlardı. "Yemeğini ye," diye gelen bariz emirden sonra yavaşça kaşığı alıp çorbaya batırdım. Çorbayı ağızma aldığımda Araf Bey'in dizi benim dizime çarptı. Tabii ben de çorbayı nefes boruma kaçırdım. Başladım öksürmeye. Araf Bey huzla beni kendine doğru çevirip bir elini sırtıma koydu. Diğer eliyle de su içmeme yardımcı oldu.

Araf Bey'in eli sırtımda aşağı yukarı doğru hareketine bir süre devam etti. Benim nefesim düzeldikten sonra Araf Bey de kendi önüne döndü. Utançtan bir şey söyleyemedim. Yemek boyunca sadece çorbayla oyalandım. Herkesin yemeği bittiğinde Şirin abla ile masayı topladık. Araf Bey'in akşam kahvesini çalışma odasına bıraktım. Tam odadan çı-

"Merhaba iyi günler ben kayıt için gelmiştim."

"Hanımefendi, ücretli kayıtların süresi bile doldu. Siz de geç kalmadınız mı?"

"Okulların açılmasına daha bir hafta var."

"Siz nasıl bir kayıt yaptıracağınız? Kazandığınız burs var mı?"

"Evet, ben tam burslu kazandım."

"Hanımefendi öncelikle devlet üniversiteleri bile erken açılacak. Ayrıca tam burslu kazanan öğrencilerin üniversite yerleştirme sonuçları açıklandıktan bir hafta sonra gelip sözleşme imzalaması gerekir. Okuldan mezun olduğunuz sonra belirli bir süre bizimle çalışmayı kabul etmeniz gerekiyor. Not ortalamanız hakkında bilgi vermeliyiz. Daha bir sürü şey var. Bu yıl aldığımız bir karara göre birinci sınıf öğrencilerinin dersleri daha erken başladı. Kayıt şansınız kaybettiniz. Üzgünüm ama kaydınızı alamam," dedi yalancı bir üzüntüyle.

"Ne yani onca emek boşa mı gitti?" dedim, söylediklerime ben bile inanmıyorum. Onca test uykusuz gecelerin sonucu bu olmamalıydı.

"Üzgünüm ama yardımcı olamayacağım."

Gözlerimin dolmasına mani olamadım. Okulun kızlar tuvaletine gidip iyice ağladım. Kağan'ı aramama bile gerek kalmadı. Şuna bak, bu yaşadıklarım gerçek olamaz değil mi? Kendimi biraz daha iyi hissedince çıktım okuldan. Öyle avare avare dolandım etrafta. Nereye geldiğimi bilmmeden taksiye bindiğimde çoktan hava kararmıştı. Mubtemelen evdekiler akşam yemeğini bile yemişlerdir. Bunca saat etrafta dolaşmaktan başka hiçbir şey yapmadım. Sınav stresini tekrar yaşamak istemiyorum. Sırf o üniversiteyi burslu kazanmak için gecemi gündüzüme kattım. Artık elde var kocaman bir sıfır.

Evin dış kapısında taksiyi durdurdum. Neyse ki bu taksisi şoförü beni taksiden kovmamıştı. Taksinin parasını verdikten sonra aşağı indim. Bahçe kapısı aralık olduğu için zile basma gereği hissetmeden içeri girdim. Etrafındaki ko-

rumaları görmezden gelip evin zilini çaldım. Telaşla kapıyı açan Şirin ablaya bir şey söylemeden odama girdim. Elimdeki çantayı bir yana ayakkabılarımı bir yana fırlattım. Yatağa oturup ağlama seansıma başlayacaktım ki odaya pat diye patronum daldı.

"Neredeydin ları bu saate kadar. Alt tarafı bir kayıt. Ne kadar uzun sürebilir ki?"

"Kayıtlar bitmiş. Kaydımı almadılar. Tüm emeğin çöpe gitti. Burslu öğrenci olduğum için önceden gidip sözleşme imzalamam gereklmiş. Ayrıca okullar daha erken açılmış. Stajla ilgili bir konu yüzünden sanırım. Tam bilmiyorum," dedim ağlaya ağlaya.

"Ağlama. Yarın hazırlan okuluna kayıt olacaksın," dedi tek nefeste.

"İmkânsız. Kabul etmezler. Uğraşmaya değmez. Sizi işinizden etmeyeyim," dedim hıçkırıklarımın arasından.

"Sen daha Araf Ateş'i tanımıyorsun. Neler yapabileceğini hakkında en ufak fikrim bile yok," dedi kendinden emin güven dolu sesiyle.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz."

Senin için yapmıyorum. Kendim için yapıyorum. İnan sulu gözlü bir hizmetçi istemiyorum. Yarın saat sekizde hazır ol geç kalırsan okulu unut," dedi ve gitti arkasında ona hayran olan birini bırakırken...

iyi olduğunu biliyorum. Onun sevgilisi olacak kadın şanslı olacak. Buna eminim. Bu düşüncelerle az daha Araf Bey'i kaçıracaktım. "Araf Bey güneydin," dedim huzla. "Benimle konuşmaya karar verdin. Kafana göre bana tavır al, kafana göre bana yaklaş. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu," dedi. Tavrı bir şekilde. Ne diyeceğimi şaşırdım. Araf Bey çoktan içeri girdi. Neyse yarın konuşayım bari derken bir hafta daha Araf Bey'in peşinde dolandım. Hiçbir şekilde bana cevap vermedi. Lan adam yüzüme bile bakmadı var mı ötesi. İzin almak şöyle dursun yanına yaklaştığımda beni den uzaklaştı. Ne yani ben onunla konuşmadım diye o da benimle mi konuşmayacak.

Araf Bey'le kedi köpek kovalamacamız yüzünden iki hafta geride kaldı. Ve işin garip tarafı onunla deli gibi konuşmak istesem de konuşamadım. Mesele sadece izin almak değil, sesini özledim sanırım. Bir hizmetçi olarak önlemeye hakkım da varmış gibi. Ben kimim ki; hizmetçi parçası. Önemsiz ve sıradan. Mutfaktaki akşam bulaşıklarını topladıktan sonra doğruca odama yöneldim. Bir gün daha geride kaldı. Odama girip ışığı bile açmadan yatağa attım kendimi. Üzerimi bile değiştirmemiştım. Son iki gündür Ayza benimle yatmak istemiyor. Anladı sanırım gideceğim günün yaklaştığını. Hep buruk bakıyor artık. Şu sıralar teyzesi Asel'le daha çok zaman geçiriyor. Kızın saçlı teyzesinin saçlarına şekiller veriyor. Kendince benimle arasına mesafe koymaya çalışıyor. Yaşı küçük ama düşünce yapısı fazlasıyla gelişmiş. Buradan ayrıldığımda çok özleyeceğim onu. Fark etmeden ben de onunla uyumaya, çiçek gibi kokan mis kokusuna alışmışım. Ben düşünceler aleminde boğuşurken kapım çalmaya başladı.

Aheste aheste yataktan kalkıp kapıyı açtığımda az daha küçük dilimi yutacaktım. Araf Bey siyah eşofman altı üzerinde sporcu atleti ile tam karşımda duruyordu. Üstelik nemli vücudu çekiciliğine çok daha farklı bir boyut katmıştı. Anlaşılan spor yapmış.

"Araf Bey, bir şey mi istemiştiniz?" diye sordum merakla. Gözlerimi gözlerine kenetlemiştim. Sanki bir şey söylemeye gelmiş de söyleyemiyor gibi bir hali vardı.

"İki haftadır peşinde dolanmana sebep olan konuyu merak ettim. Anlat bakalım."

"Araf Bey, benim okula kayıt için gitmem gerekiyor da bunun için sizden hafta içi bir gün izin isteyecektim."

"Yarın gideceğin okula seni bırakırlar. Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?" dedi beklenti dolu sesiyle.

"Başka bir şey söylemeyeceğim. İzin verdiğiniz için teşekkür ederim," dedim minnetle bakarken. Bir anda bakışları öfkeli bir hal aldı. Hızla yanımdan uzaklaştığında aklım başıma geldi. Bu tür davranışları takmamaya çalışarak tekrar yatağa yattım.

Sabahın erken saatinde kalkıp üzerimi değiştirdim. Bordo kot pantolon ve siyah tişörtümü giydim. Maaşımın hepsini yanıma aldım. Bankaya yatırmak mantıklı bir davranış olur, hazır kimliğim gelecekken. Ayakkabılarımı da giydikten sonra odadan çıkıp mutfığa gittim. Kahvaltıyı hazırladıktan sonra masayı hazırlamak için üst kata çıktım. Ben masayı hazırlarken Şirin abla kahvaltılıkleri yerleştiriyordu. Ateş ailesi masadaki yerini aldığı anda ben de mutfığa inip ayak üstü bir şeyler atıştırdım. Araf Bey ve Yekta evden çıktıktan sonra çantamı alıp bahçeye çıktım. Daha önce görmediğim biri dikildi önüme.

"Eflin Hanım sizi okula ben bırakacağım," dedi eliyle arabayı işaret ederken. Şoförün yanındaki koltuğa oturdum ve üniversiteye doğru yol aldık. Okulun önüne geldiğimizde hızla arabadan indim. Okulun bahçesindeki öğrencileri görmem beni korkuttu. Okulların açılmasına daha bir ay var ama okul bahçesi neden bu kadar kalabalık. Bu konu hakkında bilgi almak için öğrenci işlerinin yolunu tuttum. Koca okulda kaybola kaybola sonunda aradığım yeri buldum. Kapıyı tıklayıp beklemeye başladım. "Giri!" sesiyle içeri adım attım.

dim desem kim bilir ne işkenceler yapar. Düşüncesi bu dehqet verici. Saniyeler dakikalarla yarışırken tam yirmi bir saat on dakika sonra Araf Bey bardan çıktı. Tamı tamına arkadaş bu kadarı da pes. Madem işin uzun sürecektir, ben taksiyle de giderdim. Araf Bey arabaya bindiğinde pek hoş keyfi yerindeydi. Pislik kim bilir ne yaptı? Aklıma kötü kötü şeyler geliyor. Şöyle yaklaşıp koklasam mı acaba kokun parfümü kokuyor mu? Of banane be. Ne hali varsa görsün. Araf Bey bakmadan bakışlarımı karşıya diktim. Keşke gizlice içeri girip ne yaptıklarına baksaydım. Of ya böyle bir fırsatı kaçırdığıma inanamıyorum. Ne aptalım.

"Ne o keyfin kaçmış gibi bir halin var?"

"Anlaşılan sizin de keyfiniz yerine gelmiş. Benimle konuşup keyfinizi kaçırmayın," dedim neye alinganlık yaptığımı konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

"O da ne demek öyle?"

"Bir şey demek değil."

"Eflin ne oldu? Biri bir şey mi söyledi?"

"Kimse bir şey söylemedi," dediğimde gözlerim delmeye başlamıştı. Özel günlerin hassalığından nefret ediyorum. Bir damla yanağıma sürülünce hızla sildim. Neden ağladığımı konusunda en ufak bir fikrim yok. Sadece ağlamak istiyorum. Araf Bey bana dönüp beni ona bakmayı zorladı.

"Lan kadın ne oldu konuşsana? Daha fazla sinirimi bozma. Biri mi bir şey yaptı? Laf mı attılar?"

Her cümlesinden sonra daha da sinirleniyordu. Daha önce öfkesinden korktuğumu söylemiştim ya öncekilerde gayet sakinmiş şu an yirmi boğa gücünde öfkeye sahip. "Kimse bir şey yapmadı," deyip açtım muslukları. Araf Bey giderek daha çok sinirleniyordu. Bu adamın öfke konusunda bir sınırı yok. Ağlamam şiddetlenirken hıçkırımlarım çıktı gün yüzüne. Aman bir siz eksiktiniz. Az sonra burnumda akmaya başlayınca şüper üçlü tamamlanmış.

"Ağlama," dedi gürleyerek. Sanki ona inat gibi daha çok ağlamaya başladım.

"Eflin sussana. Ağlama dedim sana."

Araf Bey'in ellerinden kurtulup başımı cama yaslayıp ağlamaya devam ettim. Araf Bey de arabayı çalıştırdı. Burunum da akmaya başlayınca çantamdan bir mendil çıkarıp burnumu sildim. Ne kadar iğrencim. Bu adamın yanında olmam bile büyük bir hata. Böyle adamların hizmetçileri bile güzel ve seksi olur. Ama ben çok çirkinim. Kendimi bile güzel ve seksi düşünemem. Keşke erkeklerin gözünde kendimi görebilseydim. Özellikle de Araf Bey'in gözüne nasıl gözüktüğümü merak ediyorum. Eve yaklaştığımızda ağlamam dursa da iç çekmelerim devam ediyordu. Evin bahçesine gelir gelmez arabadan inip hızla eve yöneldim. Kimseye görünmeden odama gidip üzerimi bile çıkarmadan attım kendimi yatağa.

Tam bir hafta boyunca Araf Bey'den kaçtım. Onu görmekten, onunla konuşmaktan, göz teması kurmaktan kaçtım. Neden kaçtım sorusuna verdiğim tek cevap sessizlik. Araf Bey'le olan hiçbir soruya cevap veremiyorum. Bugün ise okul için ondan izin almam gerekiyor. Dün izin yapmak yerine normal işlerimi yapmışım. Bugün okula gidip kayıtlı işlemlerini halletmem gerekiyor. Ama önünde kocaman sorunlar var. İlk sorun, Araf bey'den bir hafta boyunca kaçıp hafta içi olan bugün için izin istemem lazım, ki izin isteme düşüncesi bile midemi hareketlendiriyor. Araf Bey'in izin verip vermeyeceği belirsiz. Bir de ben okulu Eflin Poyraz olarak kazandım. Yani gerçek kimliğiyle kayıtlı olmam lazım. Eflin Kuzey'i kabul etmezler. Öncelikle Kağan'ı arayıp kimliğimi getirmesini istemem gerekiyor. Tabii Araf Bey kazandığım okulu görmek isterse ayvayı yerim.

Sabahın sekizinde Araf Bey'i salonun girişinde bekliyordum. Acilen konuşmalıyım. Nasılsa kahvaltı yapmak için salona gelecek. "Günaydın Eflin," diyen Yekta'ya tebessümle karşılık verdim. Serseri bir havası olsa da çok

Araf Bey radyodan yabancı bir şarkı açtı. Fon müziği bir hava oluşturmıştı.

"Senin hayatınla ilgili merak ettiğim birkaç konu var. Hazır benden kaçma ihtimalin yokken bu soruların cevabını almanın tam zamanı" dedi bana ürktücü bir bakışla atarak. Derince yutkundum.

"Neyi merak ediyorsunuz?" dedim ürkek bir şekilde. "Sana yardım eden bir kuzenin var bu da demek oluyor ki zoraki evlilik meselede kuzenin ailesinden yardım isteyebilirdin. Neden evden kaçma gereği hissettin?" dedi. Beniz sorgulamayla. Ben bile bunu düşünmemiştim. Annem benim zeki patronum en küçük ayrıntıyı su yüzüne çıkarmanın yolunu buluyordu.

"Dedektif olmayı düşündünüz mü? Bence kesin düşünmelisiniz," dedim şaşkın bakışlarıma mani olamadan.

"Hiç düşünmedim. Şimdi soruma cevap ver."

"Kuzenimin ailesi ile aramız hiç iyi olmadı. Aileler kü. Bu yaşma kadar amcamı sadece bir kez gördüm. Gençliklerinde küsmüşler. Nedenini bilmiyorum. Kuzenim sağ olsun hep yanımda. Tam destek, arkamda bir ağabey gibiydi. Benim yanıma geldiğinden ailesinin haberi olmaz."

Ki bu kesinlikle doğru. Babam ve amcam gençlik yıllarından bu yana birbirleriyle konuşmazlar. Kimse bilmez neden küstüklerini. Ne garip bir ailem var. Ne var sanki bir yerde oturup konuşsalar.

"Karnında bir tane daha kurşun izi var. O iz ne zaman oldu?"

"Hiç hatırlamıyorum ne zaman olduğunu. Belki de küçüken olmuştur," diye geçiştirmeye çalıştım. Araf Bey yorum yapmadan marketin önünde durunca derin ve rahatlatıcı bir nefes aldım.

"Ben hemen dönerim. Ayrıca getirdiğiniz için teşekkür ederim," dedikten sonra arabadan inip markete ilerledim. İçeri girdiğim gibi ped satılan bölüme ilerleyip ihtiyacım olan şeyi aldım. Kasaya gitmeden önce çikolata bölümünde uğrayıp bol bol stok yaptım. İki tane soğuk su da aldım.

tan sonra kasaya ilerledim. Neyse ki sıra yoktu. Pedi çantama atıncı, çikolata ve suyu market poşetine koydum. Son olarak kasiyerin söylediği miktarı ödedikten sonra marketten çıkıp arabada bekleyen patronumun yanına yol aldım. Hangi patron hizmetçisini markete getirir ki? Ya da hangi patron hizmetçisinin boynunu öper. Arabaya bindiğimde Araf Bey'in şaşkın bakışlarıyla karşılaştım.

"Özellikle bizzat almanı gerektiren şey çikolata mıydı?"

"Çikolata çok özeldir bir kere."

"Kızsal bir konu dedin. Ben seni özel gününde sanmıştım."

Ay insanın bu konuşmayı patronuyla yapması kadar utanç verici bir şey olamaz.

"Bu konuşmayı sizinle yapmak istemiyorum."

Araf Bey öyle bir bakış attı ki yerime sinmeyi tercih ettim. Daha sonra araba çalıştı. Olabildiğince hızlı yapılan bu yolculuk midemi alt üst etmeye yetmişti. Daha sonra bir barın önüne gelince araba durdu.

"Ben gelene kadar arabadan çıkma."

"Ne yani uğrayacağınız yer bar mıydı?"

"Bunu bana sadece çikolata için yaygara koparan kız mı söylüyor?"

Dadağın bir kenarı yukarı kıvrılmıştı. "Arabada kal. Geç dönebilirim," der demez arabadan çıkıp hızla bara girdi.

Ne yani küçük çocuk gibi arabada mı beklemem gerekiyor. Aman ne hoş. Neyse ki çikolata ve suyum var. Fındıklı çikolatayı açıp yemeye başladım. Bir yandan da radyodan müzik seçmeye çalışıyordum. Türkçe pop kanalında durup çıkan şarkıları dinlemeye başladım. Bara girenleri inceliyordum. Kızlar genellikle mini etek, kot şort giymeyi tercih etmişler. Erkekler de siyah veya mavi kot pantolon ve gömlek kombinini kullanıyordu. Arabanın saatine göre Araf Bey bara gireli on iki dakika oldu. Ama gelen giden yok. Arabadan çıkıp inadına yanına gidesim var. Anahtarları bile arabanın üzerinde bırakmış. Aslında arabayı alıp eve gitsem ne güzel olurdu. Çok beklettiniz sıkılıp eve gel-

bir adama bile kahkaha attırdım. Benden her şey beklem. Akşama kadar, rezil olmanın verdiği sınırla hop oturdum, hop kalktım. Bir de regl olmanın verdiği stres tuz biber sıyım dışarı. İsteyebileceğim kimse de yok.

Çocuklara birkaç atıştırmalık hazırlayıp yukarı baktıktan sonra mutfığa indim. Şirin ablanın yaptığı çikolatalı pastadan büyük bir dilim alıp yemeye başladım. Neyse ki, çantamda bulduğum bir tane ped beni akşama kadar idare edecekti ama bugün bu meseleyi halletmem lazım. Ne yaparsam da evden çıksam. İzin günüm olmadığı için çocukları tutabileirim. Oradan da bir markete uğrayabilirim. Basit bir çözüm ama başka şansım yok. Hadi bakalım, çocukların aklını çelme zamanı.

Elimdeki pasta tabağını tezgâha bırakıp hızla oyun odasına çıktım. "Evet kim parka gitmek ister? İsterseniz siz de parka gezmeye götürebilirim," dedim neşeli bir sesle. "Ne parkı abla sen yaralısın. Biz hiçbir yere gitmek istemiyoruz değil mi Ayza?" dedi Ayaz, tıpkı dayısının bakışlarına benzeyen bakışlar atarken. "Evet gitmek istemiyoruz," diye direten Ayza'ya inanamıyormuşçasına baktım. Bu kez ciddi değildir umarım. "Benim bir şeyim yok ki. Hem köği bir şey olsa dayınız çalışmama izin vermezdi. Hadi gidip biraz eğlenelim," dedim tebessüm ederken. "Abla dünkü olaydan sonra zaten dayım evden çıkmamıza izin vermez. Hele ki seninle tek çıkmamız imkânsız," dedi minik bilmüş cadı. "İyi siz bilirsiniz. Evde oyuncaklarınızla oynamaya devam edin ben aşağıda olacağım," dedim alıngan çıkarak sesimle.

Çocuklardan ses gelmeyince el mahkum odadan çıktım. Yani parka gitmek istemeyecek zamanı buldular. Mutfığa indim, kalan pastamı bitirip tabağı kaldırdım. Şirin abla da akşam için yemek hazırlamaya başlamıştı. Ufak tefek yardımlarda bulundum. Küçük bir kurşun sıyrığını fazla büyütüyorlar. Tamam dikiş atılmasını gerektirecek kadar

derin bir sayrıkta ama çocukların abartması işte. Akşam Araf Bey geldiğinde markete gitmek için izin istemeye karar verdim. O zaman da patronumu yalnız yakalayamadım. Hal böyle olunca saf saf etrafta dolaşmaya başladım. Yağsız Bey'e akşam kahvesini götürdüğümde Araf Bey'in salonda olmadığını gördüm. Kahveyi verdikten sonra bir kat daha yukarı çıkıp Araf Bey'in çalışma odasına geldim. Kapıyı tıklayıp beklemeye başladım.

"Gel," dedi gür sesiyle. Derin bir soluk alıp içeri girdim. "Araf Bey sizinle bir şey konuşmak istiyordum. Müsait misiniz?"

"Geldin çoktan, ne konuşmak istiyorsun?"

"İzniniz olursa bir saatliğine dışarı çıkabilir miyim? Markete uğramam gerekiyor da," dedim sakın bir sesle. Kesin anlamıştır. Anlamayacak kadar hödük olamaz.

"Senin çıkmama ne gerek var. Şoföre söyle o alsın," dedi duygusuz sesiyle.

"Bizzat kendim almalıyım."

"Alacağın şey neden bu kadar önemli?"

"Kızsal bir konu. Lütfen izin verin," dedim neredeyse yalvararak. Ah normal şartlarda karşıma çıkacaktın sen beni sürüm sürüm süründürürdün. Ama patronumun yapacak bir şey yok.

"Al çantanı çıkarım. Benim de bir yere uğramam gerekiyordu," dedi kararlı bakışlar atarken.

"Ben size rahatsızlık vermeyeyim, gidip alırım sorun olmaz."

"Eflin çantanı al ve beş dakika içinde arabanın yanında ol."

Soğuk ama kızgın bakışlarına bir süre daha baktıktan sonra hızla çıktım odadan. İki kat aşağı indim, odamdan çantanı alıp hızla dışarı attım kendimi. Araf Bey ne zaman iniyor arabasına en ufak bir fikrim yok. Bu sefer ki araba daha lüksü. Parlak siyah rengiyle beni benden aldı. Arabanın kapısını açıp yumuşak deri koltuğa oturduğumda aklıma gelen ilk şey arabanın fiyatı hakkındaki tahminlerimdi.

"Gündüz uyuduğum için gece uykuyu tutmadı."

"Çalışma çıkmış. O sırada burada değildim. Burada saydım sizi korurdum."

Hâlâ tepemde dikilmesi sinirimi bozduğu için oturduğum yerden kalkıp karşısına dikildim.

"Bahçenin ortasında küçük bir çocukla ateş alanında kalmak gerçekten kötüydü. Korumalardan biri bile yanıma gelmedi."

"Biliyorum, Araf Bey çalışma sırasında burada olan tüm korumaların işlerine son verdi. 'Mesele ateş etmek değil korumak,' dedi. Sonra da yeni korumalar geldi."

"Sana iyi nöbetler. Ben artık eve döneyim."

"İyi geceler."

Ben de daha fazla bir şey söylemeden uzaklaştım odadan. Doğruca odama gittim. Işığı açıp dolabıma yöneldim. Pantolon ve tişörtle yattığım için üzerimi değiştirdim. Tekrar yatmadan önce çalışma masamın üzerinde bir zarf gördüm. Masaya doğru ilerleyip hemen zarfı aldım. Zarfı açtığımda ise bu ayki maaşımla karşılaştım. Vay ilk maaşım hayırlı olsun. Zarfı dolaba koyup ışığı kapattım. Doğruca yatağa yöneldim. Uykum yoktu ama bu şekilde yatmak bile dinlendiriciydi. Gün aydınlanana kadar bu şekilde uzandım.

Saat yediye çeyrek kala çıktım yataktan. Her sabah olduğu gibi önce banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım. Daha sonra çay suyunu koydum. Tam bu sırada Şirin abla mutfaktan içeri girdi. Birlikte kahvaltıyı hazırlayıp servisi yaptık. Masada sadece Araf Bey yoktu. Tüm aile geçmiş olsun dileklerini ilettiler. Çocuklar tedirgindi ama beni ayakta görmek onları rahatlatmıştı. Çocukları ikna ettikten sonra odamın yolunu tuttum. Tabii patronumla karşılaşmak en son tahmin edeceğim şeydi.

"Araf Bey günaydın. Nasılsınız? Bir şey mi istemişsiniz?"

"Seni bir konuda uyarmak için geldim. Evimde çalışanların birbiriyle yakınlaşması gibi davranışlar istemiyorum."

Umarım yeterince açık olmuşumdur," dedi, yüzüne sinirle soluyarak odadan çıktı. 'İmdaat!' diye bağarmak geldi içimden. Sanırım dün geceki olayı görüp yanlış anladı. Aman ne hoş. Ya benim bu manyak patronumun benimle ne alıp veremediği var. Bir türlü anlamıyorum. Bir iyiyiz bir kötü.

Duramadım ve Araf Bey'in peşinden dışarı çıktım. Çoktan arabasına doğru ilerlemeye başlamıştı. Araf Bey'in arabasına doğru ilerlerken Yekta'nın ve Araf Bey'in farklı arabalarda aynı yere gitmesini tamamen benzini israfı olarak görüyorum. Aynı zamanda para israfı ve bir de yer kabalığı yapar. Bu sonu gelmez düşüncelerimi bir kenara bırakıp arabaya iyice yaklaştım. Araf Bey arabaya bindiği için kendi tarafındaki camı açmakla yetindi. Ama bakışları tam karşıındaydı.

"Araf Bey anlaşılan dün gece bahçede beni Demir ile gördünüz ama bizim aramızda hiçbir şey yok. Dün gece uyuyamayınca bahçeye hava almaya çıktım. Öylesine sohbet ettik. Tamamen arkadaşça. Ben bugüne kadar aşık olacağım adamı bekledim ve beklemeye de devam ediyorum," dedim hızla ve en son söylediğim şeyin hiçbir anlamı yoktu. Neden anlattığım hakkında en ufak bir fikrim bile yok.

"İlgilenmiyorum."

"Ya tabii bu nedenle tüm açıklamamı dinlediniz değil mi? Buna inanmamı beklemeyin," dedim bir anlık duygu boşalmasıyla.

"Cama dayanmasaydın çoktan basıp gitmiştim" dedi yüzüne dahi bakmadan. 'Gıcık, manda, manyak' diye içimden çığlıklar atsam da sadece sustum. Arabadan uzaklaştığım an motoru çalıştırıp uzaklaşmaya başladı. Ama arabada attığı kahkaha sesini duyduğuma yemin edebilirim.

Aptal kafam, neden açıklama yapma gereği hissettim ki. Lanet odadan çıkmamam gerekirdi. Resmen benimle dalga geçti. Kahkaha attığına inanamıyorum. Soğuk nevale

memiştim. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama doktoru arayı iyice sardıktan sonra ayaklandı.

"Geçmiş olsun. Bir hafta sonunda dikişleri almak için gelirim."

"Teşekkür ederim."

Araf Bey doktorla birlikte odadan çıktı. Derin bir nefes alıp karnında herhangi bir ağrı var mı diye kontrol etti. Ben uyumaya niyetlenmişken içeri Araf Bey girdi tekrar.

"Yataktan çıkma. Çocuklarla Şirin Hanım ilgilenir. Ayrıca bu doktorun masrafını maaşımdan keseceğim."

"Hazır lafi gelmişken ben maaşımı ne zaman alacağım?"

"Zaten dışarı çıkmıyorsun ne yapacaksın parayı?"

"Belki bundan sonra çıkarım. Yani çocuklar uyuduktan sonra dışarı çıkmam sorun olmasa gerek?"

"Neden sorun olsun ki. Yataktan çıktığını duymayım."

"Önemli bir şey değil ki. Alt tarafı sıyrık. Sizi de kurşun sıyırdı siz ertesi gün iş başı yaptınız."

"Ertesi gün iş başı yaptım. Sen de yarın işine dönebilirsin. Ayrıca benimle sen bir değiliz. Sen bedenen fazla zayıfsın."

"Araf Bey, benimle özellikle ilgilenmeniz gerekmezdi. Doktor gelecekti zaten. Neden özel ilgi gösterdiniz?"

"Sen benim yeğenimi korudun. Tabii ki sana yardım edecektim. Doktor gelene kadar en azından kanın durmasını sağladım."

Araf Bey'in kendini savunması çok sönük kaldı.

"Benim görevim çocukların her daim yanında olmak, onları korumak."

"Senin görevin çocukları korumak değil. Senin görevin çocuklarla ilgilenmek. Onların yalnız hissetmesini engellemek."

"Sizin yanınızda iç çamaşırla durdum. Ama doktor geldiğinde tişört giydirdiniz. Bunun nedeni de çirkin vücudumu görmeye dayanamamış olmanız mı?"

"Kesinlikle dayanamadım." dedi birden bire. Anlam-

landıramadığım tuhaf bakışları ben de savunmasızmışım gibi hissettiriyordu. "İyi iyi" dedi ve bir süre birbirimize baktık.

Daha sonra Araf Bey arkasını dönüp odadan çıktı. Benim bu adamla işim var. Neyse Araf Bey'i daha sonra çözerim. Yatıp uyumayı tercih ettim. Hiç kimildamadım gözlerimi yumdum. Boğazımda kuruluk hissiyle uyandım. Etraf kararmış. Yavaşça yataktan çıktım. Acı hissetmemenin verdiği rahatlıkla odadan çıkıp mutfığa ilerledim. Ev ahalisi çoktan yatmıştı. Ama benim gözümde gram uyku yoktu. Koca bir bardak suyu mideme indirdim. Suyun verdiği ferahlamayla kendime geldiğimi hissettim.

Önce, Ayza'ya bakmaya karar verdim.

Üst kata çıkıp çocukların odasına girdiğimde Araf Bey'le Ayza'nın birlikte uyuduklarını gördüm. Ne kadar sevimler. Odanın kapısını yavaşça kapattım. Tekrar aşağı indiğimde uykunun zerresi yoktu gözümde. En iyisi bahçeye çıkıp temiz hava almak. Mutfak kapısından dışarı çıktım. Biraz ilerlemiştim ki uzun boylu iri bir koruma ile karşılaştım. "Gece nöbeti zor olmuyor mu?" diye sordum merakla. Koruma beni görmezden gelince ben de birkaç adım ilerleyip çimlere oturdum. Ilık esen rüzgâr uyku sersemliği mi de alıp götürmüştü. Birkaç dakika sonra yanımda bir hareketlilik hissettim. Kafamı kaldırıp baktığımda ise dev gibi birinin yanımda durduğunu gördüm. Az önceki korumayla karşılaşmayı tabii ki beklemiyordum. "Gece nöbeti benim için zor değil" dedi kadifemsi bir sesle.

"Buna sevindim. Kimse sırf nöbet için yatağından vazgeçmemeli. Muhtemelen gündüz uyuyorsun."

"Evet gündüz uyuyorum."

"Burada olmaktan memnun musun? Araf Bey'le nasıl anlaşıyorsunuz?"

"Siz daha yeni geldiniz. Ama Araf Bey iyi bir patrondur."

"Ben Eflin."

"Ben de Demir, memnun oldum."

"Gece bu saatinde neden ayaktasın?"

dim. "Ablacığım yok bir şeyim. Kan değil o ağlama. Öğlen patates kızartması yedik ya ketçap sıçramış," dedim Ayaz'a, sakinleştirmeye çalışırken. "Yalan söyleme," dedi daha önce ağlarken. "Sen de ölecek misin?" diye acılı acılı sorunca içim burkuldu. "Ablacığım küçük bir yara bir şey olmaz. Şimdi ağlamayı kes. Sen çok güçlü bir erkeksin. Beni sen gi çalışmanı yap kontrol edeceğim," dedim güçlü bakışlarla atarken. "Söz mü?" diye sordu fısıltıyla. "Söz bir tane. Hadi doğru odana," dedim hemen.

Semra Hanım evden çıkıp Ayaz'ın yanına geldi. Onu kucakladığı gibi eve götürdü.

Birden yerden havalandım. Olayın şokunu atlatabildim kendimi Araf Bey'in kucagında buldum. Hızlı seri adımlarla eve girdi. Şirin abla telaşla koştu yarıma. "Şirin Hanım ecza çantasını getirin," dedi hızla. Tabii çoktan odama girmiştik. Şirin abla da rekor sürede Araf Bey'in istediği çantayı getirdi. "Siz çıkabilirsiniz. Bizim aile doktorumu odadan çıkıp kapıyı kapattı. Araf Bey beni yatağa oturtup kendi de yere diz çöktü. Ben şok, ben iptal.

"Şu yarana bir bakalım ne kadar kötü," dedi hızla tişörtümün alt kısmını tuttuğu gibi üzerimden çıkardı. Pembe iç çamaşırlarımla patronumun önünde olmak yeterince utanç vericiydi. Acımı unutup utancima yoğunlaşmışım. Karnımdaki yaraya baktığımda kurşunun sıyırdığını gördüm.

"Sorun yok sadece sıyrılmış. Ben halledebilirim," dedim elimle göğsümü kapatırken.

"Buradan hiç öyle görünmüyor ama. Yüzün sarardı. Bir synkta çöktün," dedi çantadan tentürdiyot ve gazlı bez çıkarırken.

"Nefes aldığımı göre gayet iyiyim," diye onun cümleleriyle karşılık verdim. Bir an durup bana baktı. Sonra yavaş yavaş gülüşle atarak yarayı temizlemeye başladı. Yavaş yavaş yarayı temizliyor bir yandan da üflüyordu. Bu du-

rumu daha farklı boyutlara taşıdı. Önce sadece kurşunun sıyrıldığı yer yanıyordu şimdi ise nefesinin değdiği her yer alev aldı. Yaradaki kan durmuştu ama Araf Bey hâlâ yarayı silmeye devam etti.

"Burada birden fazla kurşun yarası var. Önceden kalma. Daha önce nasıl bir işe bulaştın da yanında kurşun izi var?" diye sordu, sesinde bolca sinir vardı.

"Sanırım başım dönmeye başladı. Çok mu kan kaybettim ne?" diye kafasını yastığa bıraktım. Sonra iç çamaşırlarımla patronumun önde yatmanın iyi bir şey olmayacağına karar verip kalkmaya çalıştım ama bu sefer Araf Bey elini karnıma koyup kalkmamı engelledi. Tam bu sırada çalan kapıyla irkildim. Yana doğru kaçtım ama Araf Bey daha da yakarıma geldi.

"Araf Bey, Doktor Bey geldiler. İçeri göndereyim mi?" diye soran Şirin ablanın sesini işittim.

"Bekle," dedi sert sesiyle. Dizlerinin üzerinden doğrulup dolabımın yanına gitti. Kapaklarını açıp bir tişört alıp yanıma geldi. Tişörtü kalemimden geçirene kadar ne yaptığını anlamamıştım. Ben tişörtü giyince karnıma kadar sıyrıp kapıyı açtı. Patronumun yanında iç çamaşırlıma durmakta sorun yok. Ama hipokrat yemini eden doktorun yanında iç çamaşırlarımla durmam sorun. Benim manyak patronum ne yaptığını sanıyor? Yatakta daha rahat bir konuma gelip beklemeye başladım. İçeri kırklı yaşlarında gözlüklü, kıvr saçlı bir doktor geldi. Araf Bey bir an peşinden ayrıldı.

Doktor eline eldivenlerini giyip yarayı kontrol etmeye başladı.

"Hanımefendi yaranız fazla derin değil ama dikiş atmam gerekiyor. Bilginiz olsun biraz canınız yanabilir," dedi uyarıcı sesiyle. Yanında getirdiği siyah çantasından bir şeyler çıkarıp yatağın üzerine koydu. Önce yarama iğne yaptı. Tahminimce uyuşturucu iğneydi. Daha sonra iğne ve ip belirdi. İğnenin tenimle buluşmasını pek hisset-

"Ayza gelsene seninle konuşalım biraz," dedim yumuşak çıkan sesimle. Asık bir suratla yanıma gelince çamfırtı üzerine oturdum. Ayza'ya da yanıma oturması için işaret verdim. Gelip oturdu. Bu sırada Ayaz futbol topu ile bizi korumayı esir almıştı. Birbirlerine pas atıyorlardı. Döke timi yanımdaki minige verip konuşmaya başladım.

"Küs müyüz? Dün gece yanına gelmesem yanıma gelmeyecektin değil mi?" diye sordum merakla.

"Tabii ki de yanına gelmeyecektim. Madem gidecektin sen olmadan uyumanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Haksız mıyım? Evet yaşıma sana göre küçük olabilir ama bazı şeylerin farkındayım. Sana bağlanamam. Her ne kadar bağlanmak istesem de"

Yanımda konuşan minige baktım. Sanki daha büyük biriyle konuşuyormuş gibi hissetmişim.

"Ben gitmeyeyim diye planlar yapıyordun. Çok çabuk vazgeçtin bakıyorum da," dedim konuyu başka yere çekmeye çalışarak. "Ben o konuyu çoktan hallettim bile," dedi yanımdan hızla kalkıp Ayaz'ın yanına gitti. Ne demek istemişti bu minik. Nasıl halletti ki? Bu işin içinden ne çıkacak acaba. Ayza ve Ayaz'ın muzurluklarıyla iki haftayı da geride bıraktım.

Bugün işe başlayalı tam bir ay oldu. Geriye kaldı bir ay. İki hafta boyunca her sabah monoton geçerken, akşamları çocuklarla oyun oynuyordum. Ben çocukken bile bu kadar çok oyun oynadığımı hatırlamıyorum. Daha çok annemin peşinde dolanıp bana kitap okumasını isterdim. Bir de bebeklerime çoraptan elbise yapmaya çalışırdım. Ne güzel günlerdi. Geride bıraktığım izin günlerimi -ki sadece iki gündü- evde zaman öldürerek geçirdim. Nasılsa acil bir durum yok. Kağan ile buluşmam gereksiz. Yakalanma ihtimalini göze alamam. Öyle ya da böyle zaman geçiyor. Okulların açılmasına bir buçuk ay kaldı ama ben hâlâ okulumu kayıt olmadım. Önümüzdeki hafta pazartesi gününe izin alayım, Araf Bey okulumu öğrendi nasılsa.

Ayza teyzesi Asel ile birlikte alışverişe çıkmıştı. Tabii

ki Araf Bey'in bu durumdan haberi vardı. Peşlerinde iki korumayla alışıveriş yapacaklardı. Elimde koca bir bardak suyla birlikte futbol oynamaya takmış Ayaz'ın yanına bahçeye çıktım. Elbette su ılık, hasta olsun istemem. Neticede hasta olsa ben bakacağım. Daha önce hasta çocuğa bakmadığım için yanlış bir şey yapma riskini göze alamam.

"Hey süper futbolcu gel de biraz su iç. Yine ter içinde kalmışsın," diye azarlamaya başladım bile. "Başka türlü keyfi çıkmaz ki," dedi tebessüm ederek yanıma geldi. Suyu Ayaz'a uzattım, minnetle alarak içmeye başladı. Tam bu sırada araba fren sesiyle birlikte silahlar patlamaya başladı. Beynimden kaynar su dökülüyormuş hissine mani olamadım. Ayaz'ı kucaklayıp üzerine kapaklandım. Eve girmeye kalksak ateş ortasında kalacaktık. Bulunduğumuz yerde kalıp iyice yere sindik. Evin kapısı gürültüyle açıldı. Yağız Bey elinde silahı ile ateş edenlerin arasına karışırken tek derdim Ayaz'ı sağ salım buradan uzaklaştırmaktı. Hayır anlamıyorum bir koruma da yanıma gelip bizi korumaya çalışmıyor. Bahçenin ortasında yerde savunmasızca bekleyeceğiz bu kadar korumanın burada ne işi var? Hadi beni boş ver, burada Ayaz var, insan onu korumaya gelir. On beş dakika sonra başka araba seslerinin gelmesiyle silah sesleri arttı. Derken beş dakika kadar sonra tüm sesler kesildi. Güvenli olduğundan emin olduktan sonra Ayaz'ın üzerinden kalkıp vücudunu kontrol etmeye başladım. Neyse ki hiçbir şey yoktu.

"Ayaz, iyi misin ablacığım?"

"Ben iyiyim, sen iyi misin?"

"Ben de iyiyim canım. O zaman sorun yok," dedim rahatça nefes koyverdim.

"O zaman bu ne?" diye karnımın kenarını gösterdi.

Karnımın sol tarafında bir yanma hissetmem işi daha ilginçleştirdi. Karnımın sol tarafından akan kanı görünce bir an kaldım. Ne olduğunu anlamak için. "İyi misiniz?" diye soran endişeli bir ses işittim. "Dayı ablama bir şey oldu bak canıyor," derken ağlamaya başlayan Ayaz'la kendime gel-

6. Bölüm



Adama ne olduysa cevap vermiyor. Dilini mi yuttu ya ba.

"Ayza gece kabus görmesin diye seni uyandırmak için odana girdim. Sana kırgındı. Seni yanına çağırmayacağı için ben seni Ayza'nın yanına gönderecektim. Hem bana hesap mı soruyorsun? Bana hesap soracağına sen hesap ver bakalım gece neredeydin?" dedi sinirini kusarak.

"Ayza'nın odasındaydım. Madem Ayza'nın kabus görmesinden endişe ettiniz neden bir kez olsun onu korumadınız? Yani Araf Bey yalan söylemek iyi bir şey değildir. Hadi onu da geçtim madem bu yola başvuracaksanız daha zekice bir yalan beklerdim sizden. Ayza'nın kabus görmesinden endişe edip odasına hiç gitmemek garip bir yalan," dedim keyifli bir şekilde.

Bir şeyler saklıyor. Birkaç dakika heykel gibi durduktan sonra kasılan yüz hatları yavaşça eski yani kızgın halini aldı. Suçunu bastırmak için bağırarak, "Saat kaç oldu nereden benim kahvaltım. Saat sekizde çıkacağım ortada hiçbir şey yok!" diye öfkeyle soludu. Bir insan suçunu bastırmak için ancak bu kadar saçmalayabilirdi yani.

"Araf Bey saat daha sabahın altısı. İki saatte kraliyet sofrası kurulur," dedim sesimi hem sakin hem de iğneleyici tutarak. Bana ölümcül bakışlar atıp arkasını döndü sen adımlarla yanımdan uzaklaşmadan önce, "İki sıfır," diye seslendim. Zeki bir adam eminim ne demek istediğimi anlamıştır. Ayza'nın odasına tekrar döndüm. Melekler kadar masum bir şekilde uyuduğunu görünce hazırlanmak için kendi odama gittim. Banyoya gidip diş fırçalama yüz yıkama.

ma vs. genel işlerimi hallettikten sonra üzerimi değiştirmeye karar verdim.

Kıyafet olarak siyah deri tayt, bordo şifon gömlek, altına siyah platform topuklu bot ve bordo rujla işlerimi tamamladım. Saçlarımın dün gece yaptığım topuzunu açtım. Saçlarımın dalgalarla önüme dökülmesine izin verdim. Hazırlığım bittiğinde saat 06:30'u gösteriyordu. Mutfağa gittim. Kahvaltı için; krep, ev yapımı poğaçaya, taze sıkılmış portakal suyu, çay ve hazır kahvaltılardan (domates, salatalık, peynir, zeytin gibi) oluşan bir kahvaltı hazırlamaya karar verdim. Önce derin bir tabak alıp poğaçanın hamurunu hazırladım. Hamur mayalanırken krep ve portakal suyunu hazırladım. Peynirli zeytinli kaşarlı poğaçaları hazırlayıp fırına verdim. Çayı demledim, domates ve salatalıkları dilimleyip elips şeklindeki tabağa yerleştirdim. Fırından mis gibi kokan poğaçaları da bir tabağa koydum. Araf Bey'in kızgın bakışlarını görmezden geldim. Ayza ve Ayaz için tabaklarını hazırladıktan sonra bakışlarını üzerinden çekmeyen Araf Bey'le göz göze gelmemeye dikkat ederek, Araf Bey'in tabağına poğaçaya, krep servisini yapıp tabağı ortaya bıraktım.

Yekta, "Yuh çifte standart var. Anne ona torpil yapıyor," diye yakındı.

"Çocukluk yapma Yekta çabuk yemeğini ye dokuzda toplantımız var," dedi Araf Bey otoriter sesiyle.

Elimdeki tepsi ile mutfağa geri döndüm. Kendim için de bir şeyler hazırlayıp yemeğe başladım. Kahvaltımı yaptıktan sonra mutfağı topladım. Bu sırada çocuklar bahçede koşuyorlardı. Ben onları keyifle izlerken arkamda bir nefes hissettim. Korkuyla arkamı döndüğümde tuttuğum nefesi bıraktım. "Yağız Bey bir şey mi istemiştiniz?" dedim titrek bir sesle konuşmaya çalışırken.

"Sen çocukların yanına git. Senin asıl işin çocuklar," diye alttan alttan uyardı beni. "Peki efendim," dedim mutfak kapısından bahçeye çıktım. Doğruca çocukların yanında aldım soluğu.

Genelde benim odamda kalıyorduk. Malum bizim cadının yatağı küçük. Şimdi bana küs olduğu için hiç gelmez ya. İnâtçı cadı. Dünkü olaydan sonra hiç konuşmamıştı. Onu bırakmaya gönüllü değilim ama benim de bir hayatım var. Yaklaşık bir ay sonra buradan ayrılacağım. Bir aya kadar babam da başındaki beladan kurtulur. Yataktan kalktım. Benim gibi üst kata, Ayza'nın odasına çıktım. Yataktan kalkıp içeri girdim. Yatağında kan ter içinde almış bir o yandı. Bir bu yana dönüyor. Pis inatçı keçi. Yanıma gelse ne olurdu sanki. Hemen yatağına gidip yanına uzandım. Beline de sıkıca sarıldım. Ayza'nın derin bir nefes aldığı hissettim. Sağ sola dönmeyi bırakıp uykusuna kaldığı yerden devam etmeye başladı. Ben de gözlerimi kapatıp kendimi devan teslim ettim. Sabah bağırsık çağrışıyla uyandım. Kapı önünde daha önce sesini duymadığım iki adam konuşuyordu. İşin garip tarafı benim hakkımda konuşmalarıydı. "Hiçbir yerde yok. Nereye gitmiş olabilir. Geceleri üçünden bu zamana aramadığımız yer kalmadı," diye yakındı biri.

"Eflin Hanım kaçma cesaretini göstermemiştir. Eminim buralarda bir yerlerde," dedi diğeri.

Yataktan kalkıp kapıyı açtım. Olaya el atma zamanı geldi. Sinirle solurken bir yandan da iki koruma ile göz teması kuruyordum.

"Az sessiz olun uyumaya çalışıyoruz burada."

Diğer koruma yanımdan hızla uzaklaştı. Ben olayı tam kavrayamamış açıklama bekliyordum. Aradan beş dakika geçmeden gözleri kızarmış yorgun gözüken Anıl Bey sinirle ve hızla yanıma doğru geldi. Korumaları döndürüp, "Yerlerinize gidin," diye kükredi. Beni duvara fırlatıp nefesini hızla solurken, ben de ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. "Neredeydin lan sen tüm gece!" diye bağırdı. Bir elini duvara yaslamıştı. Böyle sanki daha yakın duruyordu. Bir dakika nasıl konuşuyorduk? Tamam sakırım. Bu da iyi alıştı beni fırlatmaya. Ama yok öyle yağma benim de bir sınırim var.

"Ayza'nın yanındaydım da siz neden gecenin üçünden bu yana beni arıyorsunuz? Hadi onu da geçtim gecenin o saatinde neden odama girdiniz? Hadi odaya girdiniz Ayza'nın yanında olma ihtimalimde mi gelmedi aklınıza," dedim korkusuzca. İşte adamı böyle sustururlar. Bakalım buna ne cevap vereceksiniz Araf Bey.



Bu söylediğiyle durduğum yere iyice çakılı kaldım. Kendime acı çektirdim. Bu nasıl bir düzendir ya. Benim zarar görmedim ama ruhen yıkıldım. Korkudan aklımdan başımdan gitti. Bunun tüm açıklaması bu. Onun peşinden yürümeye devam ettim. Mahsenin çıkışına birkaç adım kala yürümeyi bıraktım.

"Neden yaptınız bunu? Ne olursa olsun altı üstü, sana haber vermeden yemek yaptım. Çocukları kaçırmadım. Ben yaptıklarınız benim için çok ağırdı."

"Altı üstü bir yemek ama konu başka da olabilirdi. Ben sana, canımdan kanımdan iki insanı emanet ediyorum. Sana güvenmem için her şeyin doğrusunu bilmem gerekiyor. Ufak tefek bir bilgi eksikliği güven sorunu demektir."

Sanırım bu konuda haklı. Ama bunu işkenceden önce söyleseydi ne kadar güzel olurdu. "Neden misafirlere yemek yapmama karşı çıkıyorsunuz? İki kap yemek hazırlamakla çocukları ihmal etmiş olmam," dedim hızla. Hemen sorularımı yanıtlıyorken burada sorayım. Aklımda kalmamasın. "Bu sorudan sonra başka soru yok. Çınar ve ailesi yemeğe geldiğinde sadece tatlıyı yapmıştın. Benim için hiç sakıncası yok. Yemek hazırlamanın yanı sıra bu kadar saçma bir konuyu uzatmak istemiyorum. Çınar benim arkadaşım değil. Sadece iş ortağım. Buna rağmen senin tatlıyı yedikten sonra arkadan atıp tutmaya başladı. Benim evimde olan insanlardan ben sorumluyum. Bir daha böyle çirkin ithamlarla maruz kalma diye yemek yapmanı istemedim. Sadece senin onurun için. Sana son lafım, attığın adımı haber ver. Ben neler yapman gerektiğini söylerim," dedi sakin bir şekilde konuşurken. Sırtı bana dönük olduğu için yüz ifadesini göremiyorum. Bu nedenle düşünceleri konusunda pek fikir sahibi olamadım. Sen Çınar Bey'i görüyorsun musun arkamdan kim bilir neler söyledi de patronumu sinirlendirdi.

Mahzenin merdivenlerini hızla çıkıp evin zemin katına geldik. Araf Bey üst kata doğru yönelirken ben de odamın yolunu tuttum. Odamdan içeri girer girmez kapımı kapalı

ım. Dolabından gerekli kıyafetleri alıp Şirin abla ile ortak kullandığımız banyoda aldım soluğu. Hızlı bir düşün sonunda az da olsa rahatlamıştım. Boğazımdaki yanma da geçmişti. Banyoda geceliklerimi giyinip odama girdim. Aynı süre zarfında bir çığlık fırladı dudaklarımdan. O bu rada. Ama ama neden. Sarırm Araf Bey yolunu kaybetti. "Buyrun ne istemiştiniz. Odanıza gitmek istiyorsanız ikinci kata çıkmanız gerekiyor. Burası geçici sürede olsa benim kullandığım oda," dedim ürkekçe ama meydan okuyan bir tonla.

"Hiç espiyi yeteneğin yok. Bir daha deneme. Ayrıca saçlarını kurutmadan yatma."

"Siz de bir daha bu odaya izinsiz girmeyin lütfen. Sizin hizmetçiniz olabilirim ama benim odam bana özel. Mesele şu an bomozla odaya girmiş olabilirdim," dedim meydan okuyan bakışlar atarken. Alaylı bir gülüşle attı önce. Sonra derin bir nefes alıp konuşmaya başladı,

"Sen benim evimde bana atar mı yapıyorsun? Cesareti-ni tebrik ediyorum. Daha mahzenden geleli bir saat olma-dan bu cesaret süper. Ev benim değil mi, istediğim odaya giderim. Ve benim dediğimi yapman konundaki uyarıları-mı unutma. Bir daha bu kadar iyi olmam. O saçını kurut-mazsan saçlarını tek kafandan yolarım ona göre," dedi sesini kararlı tutup dominat karakteri oynayarak odadan çıktı.

Ona cevap vermeme bile fırsat vermemişti. Haksız olsa bile kendini haklı gösterecek bir neden bulabiliyordu. Ha-yır sanane saçımı ister kurularım ister kurulamam. Bari bunun özgürlüğü benim olsun. Tövbe yarabbim tövbe sapık mı bu adam? Odama kafası estiğinde girip çıkıyor. Ya da manyak olabilir. Kesin manyak.

Bu uzun günün ardından bahklama yatağa zıpladım. Oh bunun keyifli hiçbir yerde yok. Kim saç kurutmayla uğraşacak aman be. Yatağımın yanındaki komidinin çek-mecesinden bir toka alıp tam tepemde topuz yaptım. Son-ra aklıma Ayza geldi. Normalde benim yanıma geliyordu.

dipsiz bir kuyuda yaşamaya çalışmak gibi. Siyah havayı karanlık hiç kimse seni göremez duyamaz her şeyimle ben kabulendi kollarımı açtı bana. Peki ben ne yapıyordum ondan kaçırıyorum. Siyah beni istiyor ama ben sırf siyah olduğunu için onu istemiyordum. Ya da yüzme bilmediğim için kaçırıyorum. Ya su beyaz olsa ondan kurtulmaya çalışır mıydım? Sanmıyorum. O beni kabul etmez. Dışarı atmaya çalışır ama güven verici. Ne ile karşılaşacağımı görebilirim. Beyaz hiçbir şeyi saklamaz dışa vurur. Kimseyi kabul etmez bu nedenle masum ve berrak kalır. Siyah ise herkesin kusurunu örttüğü için kötüdür. Çünkü tüm insanların kötülüklerini barındırır.

Suda bir battım bir çıktım. Yüzeyle her buluşmamda havayı derince içime çektim. Battığımda ise yavaşça nefes verdim.

"Bir daha emirlerine karşı gelecek misin? Ya da diğer bir farkla benden habersiz bir şey yapacak mısın?" dedi otoriter bir sesle. Suyun içinde olduğum için cevap veremedim. "Cevap ver," diye gürledi.

Kullaklarım suyun dibinde olduğu için ses bana boğuk geliyordu. Ama sinirini tüm benliğimle hissettim. Napıyım yani şu an siyah suyu yutmakla meşgulüm nasıl cevap vereyim. İnsan gelir kafamı sudan çıkarır ki konuşayım değil mi ama? Nerede benim patronumda bu incelik. Tamam tamam sadece kendimle kafa buluyorum. Beni suya atan adam neden sudan çıkarsın ki? Saçmalık.

"Peki bunu sen istedin," dedi. Metal kapının açıldığını duydum. Aradan bir dakika geçmeden ayaklarıma dolanan sıcak uzun şeyler hissettim. Yavaşça elimi bacağımdaki şeye dokundurdum. Ama bu! Yılanlar. Yok daha neler kafayı yedi herhalde. Onlar suda yüzerken vücuduma değdiklerini hissedebiliyorum. İğrenç. Son nefesimi vermeme az bir süre kaldığını hissedebiliyordum. Artık nefes almak için çalışmıyorum bile. Çünkü boğazımdaki yanma dayanılmayacak kadar kötü bir seviyeye ulaştı. Hele ciğerlerim kızgın demirle dağlanıyormuşçasına yanıyordu. Bir

de başıma yılanlar çıktı ya sokarlarsa kesin zehirden ölürüm. Gerçi sadece geçip gidiyorlar. Bir dakika bu da psikolojik baskı.

"Cevap ver. Yoksa sırada fareler var," dedi soğuk ve korkutucu sesiyle. Kesinlikle bu adamın kontrol problemi var. Ben çözdüm manyak patronumun sorununu. Her şeyi kontrol etmek istiyor. Oha yok artık! Yok sineğin çenesi. Altı tarafı misafirlere yemek hazırladım çektiğim çileye bak. İyilik et kötülük bul. Hani nerede adalet.

"Tamam," dedim kasak bir sesle.

"Duyamadım bağır."

"Sağır ol inşallah hiç duyma," diye içimden söylenmeyi ihmal etmedim.

"Sizden habersiz bir şey yapmayacağım," dedim son bir gayretle.

"İyi şimdi ayaklarını yer bas bakayım," dedi tuhaf bir şekilde keyiflenmiş bir sesle. Ne yere basması? Derin havuzum içinde ben nereden bulayım ayağımı basacak yeri.

"Ayağımı yere bas," dedi her kelimeye vurgu yaparak.

Ayağımı yere indirdim. Yok daha neler, ayağım yerle buluşunca neye uğradığımı şaşırdım. Ne yani ben sabah-tan beri boşuna mı su yuttum? Aptal kafam neymiş çırpın-dıkça batarmışım. Eğer çırpınmaya kalksam en başından boğulmak zorunda kalmazdım. Ona ölümcül bakışlar atıp havuzun kenarına ellerimi koyarak kendimi yukarı çek-tim. Kıyafetlerimin ıslanmasıyla daha da ağırlaştığım için yukarı çıkmak için birkaç hamle yapmam gerekmişti. Ney-se zor oldu ama havuzdan çıktım.

"Ne bakma bana öyle seni gerçek anlamda uyardıktan ceza veremezdim. Ben ciddiyim bu bir ikaz. Yaşadıkların-dan ders çıkar. Hi ne dersin o kadar kötü ve cani sayılmam değil mi?" dedi kahkaha atarak Şoktan öylece olduğum yerde kaldım. Ayağımı uzatsam hiçbir şey yaşamaya bilirdim sadece ıslandığımla kalırdım.

"Farkında mısın bilmiyorum ama kendine işkence çek-tirdin. Buna aptallığın sebep oldu."

"Ne yapsaydım kadın hastalanmış ayakta zor duruyordun. Ben sadece yardım etmek istedim. Kötü mü yaptım? dedim sesimi ben bile zor duydum. Suçlu gibi konuşmaktaki zorluk çekiyorum. Ama ben sadece yardım etmek istedim."

"Benim evimde attığın adımdan haberim olacak. Beni den habersiz iş yapmayacaksın. Bunun farkında olman lazımdı. Bana haber verecektin. Gerekirse yemekler sipariş edilirdi," dedi bir süre bekledikten sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Söyle lan sana şimdi kim yardım edecek."

"Bilmem," dedim aciz ses tonuyla.

"Şimdi sana ne yapsam da sinirimi geçirsem," diye sinirle soludu.

"Beni affedip hiçbir şey yapmayabilirsiniz mesela," dedim umutla.

"Aaa buldum, gel seninle beraber yüzelim."

"Şu an yer altındayız, burada havuzu nereden bulacaksınız. Hadi yukarı çıkalım lütfen."

Ellerim korkudan titrerken yavaşça yerden kalktım. Korkunç ve ürpertici görünüyor. Üstelik yüzme bilmediğim gerçeği daha çok korkmama neden oluyordu.

"Ben istediğimi elde ederim. Yürü yüzmeye gidiyoruz," dedi.

Beni iterek bölmeli bir kapıdan geçirdi. İçerisi çok fazla geniş ama yer altında olduğu için havasız ve nemli. İnsanın derisinde hissedilecek kadar nemliydi. Yer altında yapılan bu yer loş ışıklandırma sistemine sahipti.

Araf Bey beni bir odadan içeri itekleyince korkulu rüyamla karşılaştım. Kapının on adım ilerisinde devasa bir havuz var, gel gelelim havuzdaki suyun rengi ne mavi ne de yeşil. Suyun rengi siyah ama öyle şeffaf değil yoğun bir siyah rengi var. Buradan bakıldığında ben de siyah ojeyi andırırdı. Ama daha akışkan. Havuz devasa daire şeklinde. Her haliyle farklı olduğunu kanıtlıyor. Uzağımda olmasına rağmen ürkmeme neden oldu. Kim bilir içinde neler vardır. Ama içinde bir şey olmayabilir. Ya tabii genelde

ışkencelerin yapıldığı mahzendeki havuz olsa olsa süs havuzu olur zaten işte şimdi saçmaladım. İşkence yapacağı insanlarda öncelikle psikolojik bozukluk olmasını istediği için siyah olabilir. Ama yine de sormakta fayda var.

"Neden rengi siyah?"

"Bu rengi seviyorum. Kusurları örter, insana asalet katar, merak uyandırır. Kabul et içinde neler olduğunu bilmemek seni daha çok korkutuyor. Bu beni çok mutlu ediyor. Senin korkmadan zevk alıyorum. Eflin havuzun içindekileri keşfetmeye ne dersin? Senin için korkunç be-nim için eğlenceli maceraya başlamanın zamanı geldi. Havuzun içindekileri keşfettikçe cezan azalacak."

Ben ona dehşete düşmüşçesine bakarken o keyifle sırı-tıyordu.

"Yapamam. Başka bir ceza verin," dedim ağlamaklı se-simle. Allahım sen yardım et.

"Alt tarafı bir yemek bu kadarı da çok fazla," diye de-vam ettim cümleme.

"Küçük bir olayda ceza almazsan daha büyük bir hata yapmaya korkmazsın. Benim hayatımda gizli saklı işlere yer yok. Ben kararımı çoktan verdim," dedi bana doğru yaklaşıırken.

Beni kucağına aldığı gibi havuza koşmaya başladı. De-rin derin nefes alıp zoraki bir sesle konuşmaya başladım.

"Ben yüzme bilmiyorum," dedim son bir umut. Suyla buluşmadan önce son duyduğum şey,

"Desene daha eğlenceli olacak diye."

Suyun soğukluğu titrememe neden oldu. Dibe batma-dan önce onun keyifle gülmesine şahit oldum. Bu adam daha pislik olamaz herhalde. Alt tarafı yemeği yapacağımı

haber vermedim. Ne var ki bunda. Yaşadığım şeye bak si-yah bir suyun dibindeyim. Aman ne hoş. Siyah su zekice

hem de fazlasıyla. Karanlığa hapsolmuş gibiyim. Kendi elimi bile göremiyorum. Çırpınmıyorum biliyorum çırpın-dıkça dibe batırım. Bu nedenle ayaklarımı karın hizama

çektim. Pes etmişçesine hareketsiz durmaya çalıştım. Sanki

diği gibi alt kata sürüklemeye başladı. Alt kata indiğinde de merdivenin altında bulunan kapıyı açıp içeri ilerlemeye hızla. Tabii ben de peşinden sürüklenmeye devam ettim.

5. Bölüm



Mağara kapısına benzeyen tamamı taştan olan sürgülü bir kapıdan geçtik. Sanki bir filmin setindeymişim gibi hissetsem de durumun ciddiyetinin farkındayım. Aşağı indikçe hava serinledi mi ne? Korkuyordum, hem de fazlasıyla. Hatta ellerimin titrediğini hissedebiliyorum. İçeri girdiğimizde mağaranın duvarlarında kurumuş kan lekelere gördüm. Ki bu kalbimin teklemesine neden oldu. Ölmek için fazla gencim ama yaşamak içinde fazla aptalım.

Yaka paça yere fırlatıldım. Tamam itip kakılmaya alışkınım. Babamın evinde prenses gibi büyümedim. Beni burada zorla tutuyorlar diye karaları bağlayamam. Ama bu zorba bana zorla bir şey yaptıramaz. En azından yap-tırmamalı. Şimdi bu sinirle beni öldürür mü acaba? Yok canım daha neler. O kadar da manyak değildir. Altı üstü misafirlere yemek hazırladım, dünyanın sonu değil ya. Şu anda ben yerde, o ise tam karşımda kızgın boğadan farksız durumda. Üzerime soluyor.

"Ben sana misafirlere yemek hazırlamayacaksın demedim mi? Patronunun sözünü dinlemen gerekmez mi? Hadi diyelim Şirin Hanım rahatsızlandı. Neden gelip bana haber vermiyorsun? Arkamdan iş çevirenlerden nefret ederim," diye tısladı. Sesi o kadar sakindi ki bu bile tüylerimin diken diken olmasına yetti.

"Araf Bey yemeği benim yaptığımı nereden anladınız?" diye sordum elimde olmadan.

"Şirin Hanım tavuk çorbasını yapmayı bilmiyor. Yapmadığı bir şeyi masada görünce senin yaptığını anlamak zor olmadı, takdir edersin ki. Sana çorbayı kim yaptı diye bir soru sormuştum," dedi, dişlerinin arasından fısıltılı sesle konuşurken.

parktan çıkıp aliveriş merkezinin birinci katına geldim. Sanki hiç gitmemiş gibi etrafta gezmeye devam ettim. Üst kata yemek bölümüne çıkıp hamburger siparişi verdim. Birkaç dakika sonra siparişim masaya konduğunu direkt yemeğe başladım. Tam patatesle aşk yaparken kışında bir hareketlilik hissettim. Başımı kaldırıp gelen kişiye bakınca az daha boğuluyordum. Öksürüklerim aramdan zor zor konuştum.

"Araf Bey sizin burada ne işiniz var?" dedim hayretle karşıdaki patronuma bakarken.

"Gömlek almak için geldim. Ne yani ben alışveriş yapamaz mıyım?" diye sordu. Bir yandan da bir patatesi ağzıma atmıştı. Oha ama bu bana haksızlık.

"Yok canım tabii alışveriş yaparsınız. Ben sadece sizi burada görünce birden şaşırdım," dedim alık alık bakarken.

"Yemeğin bittiyse gidelim artık," dedi birden ciddi haliyle ne bürünmesini garipsedim.

"Gömlek alacağınızı sanıyordum."

"Aldım bile," dedi hızla.

"Peki o zaman. Ben hesabı ödemiştım," dedim yarım kalan hamburgerimi de elime aldım. Asla bırakmam. Be yandan yerken diğer yandan da Araf Bey'i takip ediyordum. AVM'nin dışında Tuna Bey'in kullandığı arabayı gördüm. Ama Araf Bey büyük arabaya ilerleyince el mahkum peşinden gittim. Elimdeki poşetleri ayağımın yanına bıraktığında son lokmamı ağzıma atmıştım. Araf bey de karşıma oturmuştu. Öyle birbirimizi dikizleye dikizleye eve ulaştık. İzin günümüzdü ama patronum izin gününe el koydu. Aman ne hoş.

İçeri girdiğimizde doğruca odama ilerleyip poşetleri bıraktım. Mutfaka gittiğimde kahvaltı bulaşıklarının toplanmış olduğunu gördüm. İşin garibi Şirin abla başını tutmuş bir şeyler hazırlamaya çalışıyordu. "Şirin abla ne oldu neyin var?" diye sordum endişeyle. "Akşama misafirler gelecek. Araf Bey herşeyle benim ilgilenmemi istedi. Aksilik bu ya benim de migren ağrım tuttu. Bir sürü yapılacak şey

var ama benim hiç halim yok," dedi acı içinde kıvrılırken. "Şirin abla sen git dinlen ben gereken her şeyi yaparım. Çocuklar Yağuz Bey ve Semra Hanım'ın yanında. Ben bugün hallederim. Hadi daha fazla yorma kendini," dedi merhametle çıkan sesimle. "Olur mu kız öyle şey. Araf Bey'in kesin emri var. Sonra kızmam," dedi tedirginlikle. "Olmaz bir şey hadi git sen," dedim ısrar eden sesimle. "Peki kızım çok sağol," dedi ve mutfaktan çıktı.

Ben de sıvıdam kollarımı. Önce tavuk çorbasını yaptım daha sonra pilav ve salatayı bitirdim. Tatlı yapmama gerek yoktu. Çünkü şekerpare alınmış. Şirin ablam da yaprak sarması yapmış. Fırında patatesli ve etli bir yemek yaptım. Fırında da çoktan saat akşam yediyi bulmuştu. Ortalıkta kimse gözükmeyince sofrayı hazırladım. Misafirlerin gelmesine yakın benim odamın yanındaki odaya girip Şirin ablayı uyandırdım. Servisi o yaparsa kimse bir şey anlamaz değil mi? Tamam Araf Bey, beni uyardı ama kadına hasta hasta iş yaptıramam ki. Sadece misafir geldiğinde yemek yapamamak ne kadar saçma. Şirin abla çorba servisini yapıp aşağı indi. Biz diğer tabakaları hazırlarken 'Eflin' diye gürleme sesi duyuldu. Hızla üst kata çıktım. Kırmızı görmüş boğa gibi bana bakan Araf Bey'e ürkekçe baktım.

"Çorbayı kim yaptı?" diye sordu dişlerinin arasından. Anladı mı acaba çorbayı benim yaptığımı? Yok canım nereden anlasın.

"Yaprak sarmasını Şirin abla yaptı. Güzel olmuş mu?" diye sordum konuyu değiştirirken.

"Çorbayı kim yaptı?"

"Ben yaptım," dedim dürüstçe. Yalan olduğunu anlarsa daha büyük bir sorun olur. Bu seferki misafirlerde şaşkınlıkla yapılan konuşmayı dinliyordu. Araf Bey masanın ortusunu tuttuğu gibi kendine çekip masayı dağıttı. İşte öfke problemi olan patronum kendini gösteriyor.

"Lan ben sana ne dedim? Sen benim çalışmamın benim emirlerime uyması gerektiğini ne zaman anlayacaksın," dedi öfkeyle gürlerken hızla yanıma gelip bileğimi kavra-

reye gitmek istiyorsunuz?" diye sordu hızla. "Merkezdeki alışveriş merkezi var ya oraya gidelim. Aradığım her şeyi bulabilirim," dedim hevesli gözükmeye çalışırken. Peki Elif Hanım," dedi tekdüze bir sesle.

Alışveriş merkezinin önüne geldiğimizde kalbim ağzında atıyordu. "Çok teşekkür ederim Tuna Bey," dedim minnetle.

"Görevim. İşiniz ne kadar sürer gelip sizi alayım."

"Konu alışveriş olunca biz kadınlar biraz abartıyoruz. Sizin gelmenize gerek yok. Ben gelirim," dedim ikna etmeye çalışırken.

"Şu an saat dokuz buçuk. Saat kaçta burada olayım," diye diretince seslice nefes verdim.

"Öğleden sonra üçte burada olabilirsiniz," dedikten sonra daha fazla beklemeden indim arabadan. Doğruca alışveriş merkezinin içine girdim. Öncelikle telefon edebileceğim bir yer bulmam lazım. Bir kıyafet mağazasına girip etrafa bakındım. Sonra tam dibimde biten görevliyle konuşmaya başladım.

"Şey sizden bir şey rica edebilir miyim? Telefonumun şarjı bitti. Telefonunuzdan bir arkadaşımı arayabilir miyim acaba?" diye sordum istekle. Tabii buyrun ama kısa bir konuşma olsun," diye uyardı.

Cebinden çıkardığı cep telefonunu bana verdi. Ben de cüzdanımdan operatör hattımı çıkarıp telefona taktım. Telefonu veren kız bana tuhaf bakışlar atsa da önemsemedim. Telefon açılınca rehber girip Kağan'ı aramaya başladım. Çaldı çaldı. Telefon araması sonlandı tekrar aradım. En sonunda açtı.

"Beni iyi dinle uyuşuk. Merkezdeki alışveriş merkezindeyim. Konuşmamız lazım."

Yirmi dakikaya oradayım. Otoparkta bulaşalım."

Telefonu kapatıp arama kaydını sildikten sonra hattımı çıkarıp kızın hattını tekrar takıp kıza uzattım.

"Çok teşekkür ederim. Çok iyisiniz," dedim minnetle gülümseyerek. "Rica ederim," dedi önemsizcesine.

Mağazadan çıkıp genel olarak gezmeye başladım. Beğendiğim ve indirimde olan birkaç tişört vs. aldım. Yirmi dakikanın geçtiğini varsayarak otoparka gittim. Genel olarak otoparkı turladıktan sonra Kağan'ın arabasını gördüm. Kimse'nin görmeyeceği bir köşeye park etmişti. Hatta otopark kameraları için kör noktaydı. Kağan özellikle seçtiğinde eminim. Araf Bey'in adamlarının beni takip etme ihtimaline karşılık saklana saklana Kağan'ın arabasına ulaşıp arka koltuğa attım kendimi ve kimse görmesin diye kafamı eğdim.

"Anlat bakalım kuzen. Neler yaptın? Çalışmaya başladın mı?" diye sordu merakla.

"Nerede çalışmaya başladığımı duyunca küçük dilini yutacaksınız," dedim keyifli bir şekilde.

"Çatlatma da insanı söyle."

"Araf Ateş'in yanında çalışıyorum. Birkaç gün önce konuşmamı yalanımı öğrendi. Beni hastaneye götürüp kontrol ettirdi. Neyse ki sorunu çözdük. İki aylık bir sözleşme yaptık. Sen annelerden haber ver nasıllar?" diye sordum merakla.

"Siktir git Eflin. Biz seni başını belaya sokma diye evden uzaklaştırıyoruz sen belanın kendisine gidiyorsun. Beynin yok mu?" diye söylendi dehşet içinde.

"Araf Ateş'in kim olduğunu bilmiyordum ama aslında bakarsan onun yanında daha güvendedim. Her yer koruma kaynıyor. Şimdi annemler nasıl?" diye sorumu yineledim.

"Daha iyiler işte bildiğin mevzular," dedi umursamaz bir şekilde.

"Saat kaç?"

"On'u çeyrek geçiyor. Ne oldu ki?"

"Saat üçte beni almaya gelecekler. Bu arada sökül paraları," dedim avcumu açarken. Cebinden çıkardığı iki yüz lirayı verdi. Ben de direkt çantama attım.

"Hadi ben kaçır. Yakalanmadan sen de git," dedikten sonra arabadan inip geldiğim gibi saklana saklana oto-

Tam Ayza'nın odasına girecekken bileğimden tutulup geri çekildim. Karşımda parlak mavi gözlerle bakan Araf Bey'i görmeyi beklemiyordum. "Ayza neden söz ediyor?" diye soran soğuk sese karşılık olarak sustum. "Konuşmaya Ayza ne demek istedi?" diye diretince konuyu anlatmamın doğru olacağına karar verdim. "Ayza'ya göre ben sizinle yakın olursam bu evden hiç gitmezmişim. Sizin bana yakınlaşmanız için kendince planlar yapıyor. Dayı öpme oyunu da yaptığı planlardan biri. Ben de oyun oynamak istemiyorum diye diretince böyle davrandı," diye açıkladım konuyu. Tabii sayıklama meselesini anlatmam olanaksız.

"Sen bekle ben konuşurum onunla," dedi ve içeri girdi. Küçük çocuk aklından geçenlere mi yanayım yoksa bu duruma düştüğüme mi yanayım bilemedim. Konuşmalarının bitmesini beklemekle beklememek arasında kararsız kaldım. En sonunda burada beklememin saçma olduğunu karar verip odama döndüm. Ayza gelir diye bekledim ama gelmedi. Saat on buçuk olunca pijamalarımı giyip üst kata çıktım. Kapıyı hafifçe tıklayıp içeri girdiğimde Araf Bey ve Ayza'nın birlikte uyuduklarını gördüm. Araf Bey o koca cüssesiyle yatağa sığamamıştı. Üzerindeki gömlek ve pantolonla çok rahatsız görünüyordu. Onları uyandırmadan çıkacaktım ki Ayza'nın yanına yatmaya karar verip usulca yatağa girdim.

Sabah uyandığımda hava yeni yeni aydınlanıyordu. Yanımdaki minik prens halinden memnun bir şekilde uyumaya devam ederken ben de yavaşça yataktan çıktım. Bakışlarım Ayza'nın yatağına kaydıığında ise Araf Bey'in göğsüne doğru uzanmış miniği gördüm. Acaba göğüsü rahat mıdır? Ayza'nın melek gibi uyumasını sağlıyorsa yüksek konforlu yastık görevini görüyordu. Nasıl da huzurlu. Sessizce odadan çıktım.

Saat sabahın altısı olduğu için herkes derin uykudaydı. Benim gözümde ise gram uyku yoktu. En iyisi güne erken başlamak. Önce alt kata inip Şirin abla ile ortak kullandığımız banyoya girdim, elimi yüzümü yıkadım. Sonra güzel

bir düşün iyi geleceğini düşünerek odamdan kıyafetlerimi alıp banyoya girip kapımı kilitledim. Uzun ve rahatlatıcı düşün ardından üzerimi giyinip saçlarımı kuruladıktan sonra banyodan çıktım. Mutfığa gidip Ayza ve Araf Bey için meyve sularını hazırladım. Domates salatalık dilimleyip servis tabağına yerleştirdim. Yukarı çıkıp masayı da hazırladım. Bence şimdilik yeterliydi. Tekrar odama döndüğümde saatin sekiz olduğunu gördüm. Bugün pazar olduğu için saat on'dan önce kimse uyanmazdı. En iyisi kimseyi uyandırmadan dışarı çıkmak. Hem Kağan'ı da araman lazım. Ne yaptılar evde durumlar nasıl öğrenmem lazım. Siyah spor ayakkabılarımı da giydim. Çantamı ve kalan paramı yanıma aldıktan sonra mutfığa girip not kağıdına "Şirin abla, ben dışarı çıkıyorum. Almam gereken şeyler var. Araf Bey'e haber verir misin?" yazdıktan sonra buzdolabına yapıştırdım. Şirin abla kağıdı göremezse diye Araf Bey'in çalışma masasında bir not bıraktım.

"Araf Bey uyuduğunuz için haber veremedim. Ben dışarı çıkıyorum. Almam gereken birkaç şey var" notunu bırakıp yavaşça aşağı indim.

Kapıdan çıktığımda ise Tuna Bey'le karşılaştım. "Günaydın Tuna Bey," dedim sıradan yüz ifademle. "Günaydın Eflin Hanım. Nereye bu saatte?" dedi ve sorgulayıcı bakışlar atmaya ihmal etmedi. "Bugün benim izin günüm de ihtiyacım olan birkaç şey vardı. Alışverişe gidiyorum diğer bir deyişle," dedim hafif bir tebessüm ederek. "Peki öyleyse gideceğiniz yere kadar ben bırakayım. Bu saate ulaşım aracı bulmak zor olur," dedi itiraz kabul etmeyen net sesle. Çoktan arabasını yanına ilerlemişti. Bu seferki beyaz bir arabaydı. "Tuna Bey kapıyı boş bırakmasaydınız. Araf Bey kızmasın," dedim tedirgin bir sesle. "Yerimi alan biri var bile," dedi rahat bir şekilde. Bakışlarım eliyle gösterdiği yere döndüğünde çoktan nöbeti başkasının devraldığını gördüm. Çekine çekine gidip arabaya bindim. Sürücü koltuğunun yanında olmak sorun değil ama tanımadığın birinin yanında olunca insan gergin hissediyor. "Evet ne-



yakacağı canları tahmin bile edemiyorum. Bir kere ma-
gözleri yeter. Bir saate yakın havuzda keyif yaptıktan so-
ra havuzdan çıktı. Eve girdiğimizde Ayza'yı doğrucu ü-
kata çıkardım. Önce duş almasına yardım ettim sonra da
üzerini giydirip saçlarını kuruladım.

"Çok güzeldi," dedi neşeli sesiyle. Tebessümle karpıla
verdim.

"Eflin abla ben sana bir şey soracağım ama doğruyu
söyleyeceksin," diye baktı kararsız gözlerle. "Dün gece,
sen 'Araf Araf' diye sayıkladın. Yoksa dayıma aşık mı ol-
dun?" diye sordu meraklı bakışlar atarken. Bir yandan da
sırıtmayı ihmal etmedi.

"Bu da nereden çıktı? Hem ne aşkı, ne sayıklamaya? Sen
yanlış duymuşsun yok öyle bir şey," dedim kendimi sa-
vunmaya geçerken.

"Madem yok bir şey ben de akşam dayıma söylerim,"
dedi hızla çıktı odadan.

Bak sen bizim bacaksız alttan alttan beni tehdit ediyor.
Hızla peşinden ben de çıktım. "Ayza unut öyle bir şey ol-
madı," dedim ciddi bir sesle. "Kesinlikle oldu kulaklarım-
la duydum," diye diretti. Bu kız çok fena. Aldık başımıza
belayı. Gerçekten sayıklamış olabilir miyim? Hiç sanmıyo-
rum. Gün boyu Ayza'yı uyardım, peşinde dolandım ama
nafile. Takmış kafaya söyleyecek. Bildiğin rezillik. Öyle
böyle derken akşam yemeğini toplayıp makineye yerleş-
tirdik. Bu sefer Ayaz tüm tabağını bitirdi. Sanırım havuzda
yüzmeme cezası onun için yeterli oldu. Çocuklarla oyna-
mak için yukarı çıktım. Salona girdiğimde Ayza dayısının
kucasına oturmuş fısır fısır konuşuyordu. Beni görünce
sinsi bir sırıtmayla yanıma geldi. "Hadi oyun oynayalım.
Ama bu sefer başka bir oyun oynayacağız," dedi sırıtma-
sıyla. "Nasıl bir oyunmuş bu?" dedim merakla. Kim bilir
ne planladı. "Dayı öpmece oynayacağız," dedi neşeyle şa-
kırken. "Tatlım dayı öpmece nasıl bir oyun?"

"Bak şimdi dayılarımın isimlerini kâğıda yazacağız.
Sonra kâğıt seçeceğiz. Mesela bana Araf dayım çıktı, Sana

da Yekta dayım çıktı. Bir dakika boyunca en çok öpen kazana-
zacak. Ököl olarak da iki dilim çikolatalı kek kazana-
cak," dedi bilmiş bilmiş sırıtırken. "Ayzacığım siz bu oyun-
u Ayaz'la oynayın ben de sana pasta yapayım nasıl fikir,"
dedim. Salondakilerin bakışlarını üzerinde hissediyor-
dum. Çok kötü bir durum. Bir kere saçma. "Abla bir yakla-
şana kulağına bir şey söyleyeceğim," dedi bilmiş bakışlar
atarken. Ayza'ya doğru eğildim. Kulağıma iyice yaklaştı.
"Abla benimle oyun oynamazsan seni dayıma söylerim.
Bak valla ben senin için uğraşıyorum. Sen dayımla yakın
olursan buradan hiç gitmezsin. İkimiz de kârlıyız," deyin-
ce neye uğradığımı şaşardım. Dört yaşında bir çocuğun ak-
luna nereden gelir böyle şeyler. "Sen kaç yaşındasın?" diye
sordum hayretle dört yaşından ziyade çöp çatan teyzelere
benziyordu.

"Dört yaşındayım. Hadi oynayacak mıyız?"
"Sen az önce beni tehdit mi ettin?" diye sordum inana-
mayarak.

"Ben gidip kâğıt kalem alayım," diye hızla koştu.
Kız bildiğin saman altından su yürütüyor. Bak bak laf-
lara bak. Ayza'nın bu oyununa evdekilerden hiç ses çıkma-
ması daha korkunçtu. Ayza koştura koştura gelip salonun
ortasındaki sehbayı kâğıt ve kalemleri koydu. "Ayzacığım
sen dayını öp, ben de Ayaz'ı öpeyim olmaz mı?" dedim
kurtulmak için bir çare. Aslında umursamadan odama çı-
karım ama Ayza herkesin içinde 'Eflin ablam gece dayımın
adın sayıkladı' derse neler olur kim bilir? Abla bu oyunun
ismi dayı öpmeye, kardeş öpmeye değil," dedi bilmişlik
taslarken.

"Ben de onu diyorum ya canım. Araf Bey ya da Yekta
Bey benim dayım değil ki. Ben bu oyunu oynayamam. Sen
bu oyunu anca Ayaz'la oynarsın," dedim konuya açıklık
getirirken. Evet tam nokta atışı yapmıştım. Ayza saf saf
baktı bana sonra elindeki kalemi yere attı. "Gitmeye bu ka-
dar hevesli olduğumu bilmiyordum," diye sitem edip hızla
salondan çıktı. Tabii ben de peşinden salondan çıktım.

"Kurşun yarası mı?"

"Sadece ufak bir sıyrık. Uzatma odana git."

Onu duymamış gibi yapıp yarayı iyice temizledim. Gerçekten de ufak bir sıyrıkta ama fazla kan akıyordu. Gerçek ki bir süre sonra kanama durdu. Gazlı bezle yarayı sardım. Şu anlık daha iyi gözüküyordu.

"İşin bittiyse odana dön!" otoriter ve kararlı sesine inat, bir santim bile kılmadım.

"Eğer gitmezsen aklıma başka şeyler getirmeye başlayacağım. Madem gitmemekte direniyorsun o zaman bana olan hislerin hakkında konuşabiliriz," dedi yamuk bir ritmayla.

"Kim? Ne? Ne zaman? Daha neler? Size iyi geceler," deyip saçma sapan konuşmaya devam etmeden önce odadan çıkıp, çocukların odasında aldım soluğu. Allah beni kahretmesin neler saçmaladım? İlk olarak ben patronuma karşı bir şey hissetmiyorum. Ayrıca bunu da nereden çıkardı. Ayza'nın yanına yatıp uyumaya çalıştım. Güzel bir uykuya bıraktım kendimi.

Sabah önce çocukların giyinmesine yardım ettim. Daha sonra kendi odama doğru yol aldım. İlk olarak dolabımın karşısına geçtim, ne giyeceğimi seçtim. Mavi kot pantolon ve beyaz tişörtü hızla üzerime geçirdim. Şirin ablanın yanına gittiğimde çoktan her şeyi hazırlamıştı. Ben de Ayza için şu meşhur meyve suyunu, Ayaz için de ballı süt hazırlayıp masaya götürdüm. Tüm aile çoktan masadaki yerini almış yemeğe başlamıştı. Ayza'nın önüne meyve suyunu koyduktan sonra tabağına da yemesini istediğim şeyleri koydum. İki lokma bir şey yiyor sonra kurabiye istiyor olmaz öyle şey. Ayaz'ın sütünü de önüne koydum. Tabağına birkaç bir şey koyduktan sonra geri çekildim.

"Ayza ve Ayaz tabaklar bitmeden masadan kalkılmayacak," dedim ciddi bakışlar atarken. Hızla arkamı dönüp tam salondan çıkıyordum ki Araf Bey seslendi.

"Eflin sence de bir şey unutmadın mı?" diye sordu beklentili sesiyle.

"Bilmiyorum Araf Bey. Ne unuttum?"

"Benim meyve suyum nerede?" deyince aklım başıma

geldi. "Hemen getiriyorum efendim," deyip hızla mutfığa yöneldim. Bu sefer balı daha az kattım. Tekrar yukarı döndüğümde Ayaz masada değildi tabağını da bitirmemişti. Televizyon karşısına geçmiş çizgi film seyreliyordu. Araf Bey'in meyve suyunu yanına bırakıp Ayaz'ın yanına gidip oturdum. Bana anlamsız anlamsız bakınca konuşmaya başladım.

"Tabağını bitirmemişsin. Daha birkaç dakika önce tabak bitmeden masadan kalkmayacaksın demedim mi?"

"Senin söylediklerini yapmak zorunda değilim. Sen sadece bizim dadımızsın," dedi tuhaf bir ciddiyetle bakarken.

"Aksini söyleyen olmadı. Ben sizin dadınız veya ablanızım. Ne olduğum fark etmez. Önemli olan sizin benim dediklerimi yapmak zorunda olmanız. Şimdi küçük bey, ya gidip o tabaktakileri bitirirsin ya da biz Ayza ile havuzda eğlenirken sende odanda cezaya kalırsın, karar senin," dedim yumuşak sesimle.

"Havuz umrumda değil. O yemeği yemeyeceğim," dedi kararlılıkla.

"Sen bilirsin. O tabaktakiler bitmeden oyun yok ona göre," dedim, oturduğum yerden kalkıp mutfığa döndüm. Çocuklarla ilk başta anlaşırken şimdi ne oldu da Ayaz su koyverdi.

Araf Bey ve Yekta şirket yolunu tutarken diğerleri sağa sola dağılmıştı. Şirin abla ben ve çocuklar yalnız kaldık. "Abla hadi havuza girelim. Baksana ben çoktan hazırlandım," dedi üzerindeki mayosunu gösterirken.

"Hadi gidelim cımcime."

Birlikte bahçeye çıktık. Etrafta her zamanki gibi korumalar vardı. Bizi gördüklerinde ufak bir selam verip arkalarını döndüler. Ayza çocuk havuzuna atlayıp keyif yapmaya başladı. Sapsarı saçları bembeyaz teniyle büyüdüğünde



temiyorum ama çocukları da yatırmam gerek. Hızlı hareket ederek salonun önünden geçtim. Sanırım kimse fark etmedi. Çocukların yatak odasına girip derin bir nefes aldım. Çocukları yatırıp ben de Ayza'nın yanına kuruldum. Tek kişilik küçük yatakta iki kişi uyumaya çalışmak çok zordu. Sabah uyandığımda her yanımda tutulmuştu. Çocukların odasından çıkınca Araf Bey'le karşılaştım, kendinden emin adımlarla yanıma gelip önümde dikilmeye başladı.

"Bundan sonra gelen misafirlere bir şey hazırlamayacaksın. Misafirlere servis yapmayacaksın. Senin buradaki asıl işin çocuklar. Anlatabildim umarım? Bu konuda ciddiye tek bir hata istemiyorum. Aile dışındaki kimseye servis yapmayacaksın, yemek hazırlamayacaksın işte o kadar," dedi ciddi ve kararlı sesiyle. Sonra hızla yanımdan uzaklaştı. Bu adamın kesinlikle sorunları var.

Araf Bey'le yaptığımız tuhaf konuşmanın üzerinden tam dört gün geçmişti. Tabii ben Araf Bey'i bu süre zarfında toptan bir saat görmedim. Nedeni ise sabah kimse uyanmadan çıkması, herkes yattıktan sonra geri gelmesi. Bu biraz garip, sanki onu özleyecek gibi hissetmek ya da merak etmek. Bugün sabah tam arabasına binerken gördüm. Acaba işleri çok mu yoğundu? Adam resmen kendini işine adanmış. Çok sevdiği yeğenleri ile ilgilenmeyi bıraktı. Konuşma meselesi çözüldüğü için çocuklara derslerini ben gösteriyordum. Harfleri tanıma, yazma gibi ilk okul dersleri. Gerçi dört yaşındaki çocuğa başka ne gösterebilirim ki? Şimdi ise çocukları yatırıp camın önündeki koltuktan dışarıyı seyreliyordum. Bugün nedense bir türlü uykum gelmedi.

Belki garip ama içimde bir sıkıntı var. Korku gibi daha çok. Karanlık bir odada beklemek hisslerime pek yardımcı olmuyordu. Biraz da Araf Bey'i merak ediyorsun açıkçası. Acaba şimdi ne yapıyordur. Belki de bir barda eğlencesine bakıyordur. Bu seçenek çok muhtemel. Ya da belki şirkette dosyalarla boğuşuyordur. Tam bu sırada Araf Bey'in kişisel arabası bahçeye giriş yaptı. Arabadan inen heybetli ve

güçlü adama hayranlıkla baktım. Evet hayranlık nasıl oluyor da yıkılmadan durabiliyordu. Bu gerçekten iyi olmalı her zaman güçlü olmak.

Araf Bey eve girince ne yapacağımı şaşırdım. En sonunda Ayza'nın yanına sokuldum. Üzerimi örtüp sarıldım. Tam bu sırada odanın kapısı açıldı. Yavaş adımlarla giderek yaklaştı. Tam arkamda durdu. Sonra başımda bir el hissettim sanki. Yok artık. Sanırım Araf Bey saçları karıştırdı. Daha sonra odanın kapısının kapanma sesiyle. Sessiz ama derin bir nefes aldım. Ne kadar daha yatmaya devam ettim bilmiyorum ama sıkılıp kalktım. Odada durmak istemeyince dışarı çıktım. Kalbimi sıkan bir şeyler vardı. Dairaldim. Mutfağa gidip su içmeye karar verdim. Ben tam merdivenlerin başındayken, Araf bey de merdivenleri çıkıyordu. Elinde gazlı bez falan vardı. Gazlı bez ne alaka?

"İyi geceler," dedim ilgisini çekmeye çalışarak. Beni duymamış gibi yapıp yanımdan geçti.

Erkekleri anlamakta zorluk çekiyorum. Aşağı inip su içme seçeneğiyle, Araf Bey'in peşinden gitme seçeneği arasında kaldım ve ikinci seçeneği seçtim. Çalışma odasına girerken gördüm. Bir süre bekledim. Sonra dayanamadım pat diye daldım odaya. Gördüğüm şeyle kalp ritmim artmaya başladı. Hem korkudan hem de heyecandan. Yakında kalp krizi geçirirsem şaşırmam. Araf Bey üstsüz bir şekilde tam karşımda duruyor. Karın kasları görsel şölen sunsa da, omzundan göğsüne doğru akan kan görüntüyü mahvediyordu.

"Araf Bey, siz iyi misiniz?" dedim panikle yanına giderken.

"Hâlâ nefes aldığıma göre iyiyim. Şimdi çık dışarı," dedi kızgınlıkla. İnatla gittim dibine. Dezenfekte için ilacı gazlı beze döktüm. İyice yaklaşıp bezle omzunu silmeye başladım.

"Çocukluğumda bile kendi yaralarımı kendim sardım sana ihtiyacım yok. Git yat," dedi huzla kendini geri çekerken. O geri gitse de tekrar dibine sokuldum.

Hanım'ın neşeli sesini duyabiliyordum. Aradan geçen bir dakika sonra Şirin abla yukarı çıktı. Geldiğinde telaşlı bir hal vardı. "Kızım masaya oturdular servise başlıyoruz," dedi telaşla. İki tane tepsiye çorba kasetlerini yerleştirdi. Önden Şirin abla arkadan ben üst kata çıktık. Yağız Bey her da ise ellili yaşlarında esmer bir bey vardı. Semra Hanım ve Asel karşılıklı oturuyorlardı. Benim asıl ilgimi çeken ise Araf Bey'in yanında oturan sarışın kızdı. Birbirlerine fazla yakın oturmaları sinirimi bozmuştu. Belki de birkaç saat önce bana yakın davranıp sonra başka bir kıza yakın davranması sinirimi bozdu. Bir kere adam bana tokat atıp boğmaya kalktı bunu da hesaba katarsak patronumun tek amacı beni delirtmek. Benimle ilgilendiği falan yok.

Sakince Araf Bey'in çorbasını servis ettim. Sıra Araf Bey'in yanındaki kıza gelince içimden ona servis yapmak gelmedi. Ben de masanın diğer tarafında bulunan simsiyah gözleriyle etrafı delip geçen genç ve göz alıcı bey'e servis yaptım. Tepsideki çorbaları bitip hızla alt kata indim. Ana yemek tabakalarını mikrodalga fırına koyup kısık derecede ısıttım. Bu yemeklerin soğumasını geciktiriyordu. "Eflin, Çınar Bey soğuk su istedi," dedi mutfaka telaşla giren Şirin ablam. Dolaptan soğuk suyu çıkarıp bir bardak doldurdum. "Şirin abla Çınar Bey hangisi oluyor? Yaşlı olan mı yoksa genç olan mı?" diye sordum meraklı bakışlar eşliğinde. "Genç olan Çınar Bey. Hemen görürse kızmasınlar," diye uyarıda bulundu. Ben de seri adımlarla yemeğin yenildiği balkona çıktım. Çınar Bey'in yanına gelince bardağı masaya bıraktım. "Afiyet olsun," diye mırıldanıp uzaklaşmaya niyetlendim. Ama az önce suyu götürdüğüm adam ise konuşmaya yeltendi.

"Çok gençsiniz, okulunuz yok mu?" diye sordu.

Sizi ilgilendirmes ki kardeşim.

"Yaz tatilindeyiz," dedim yalancı bir tebessümle.

"Biliyorum. Ama burada devamlı çalışıp çalışmayacağınızı öğrenmeye çalışıyordum," dedi piç gülüşüyle.

"Bu benim ve patronumla alakalı bir konu. Size tekrar afiyet olsun," deyip bir şey söylemesine müsaade etmeden tekrar arkamı dönüp balkondan çıktım. Ama Çınar Bey'in söylediği şeyi net bir şekilde duydum. "Araf, hizmetçini sevdim," dedi ukala sesiyle. Devamını dinleyemeden uzaklaştım. Ne konuştuklarını çok merak ediyordum ama dinlediğim Araf Bey anlıyor. Ana yemek servisi başladığı için elimdeki tepsiyi sıkı sıkı tutup yukarı çıktım.

"Eflin çocuklar doymuşlar odalarına çıkar. Yanlarında kal, bugün ihmal ettin. Servisi Şirin Hanım yapar," dedi buz gibi soğuk bakışlar atarken. "Peki Araf Bey," dedim sakın bir şekilde. Çocuklar masadan kalkıp yanıma gelmişlerdi. Çocuklarla birlikte oyun odasına daldık. Ayza her seferinde farklı oyunlar icat etmeyi başarıyordu. Saat on'a gelmişti.

"Minik yaramazlar doğru yatağa," dedim otoriter bir şekilde.

"Abla benimle uyuyacaksın değil mi?" dedi masum bir ses.

"Sen odana git geceliğini giy ben de üzerimi değiştirip geleyim," dedim tebessümle. Ayza neşeyle hopladı. "Çocuklar bir şey unutmadınız mı? Bu oda kendiliğinden toplanmaz. Önce toplayın bakayım bu odayı." Ben de toplanmam ama çocukların bazı sorumlulukları olduğunu bilmeleri gerekiyor. Çocuklar oyuncakları toplarken ben de odadan çıktım. Salon ve oda yan yana olduğu için misafirlerle karşılaşım. Daha gitmediler mi? Şu an bildiğin evlerine misafir gelen çocuğun dramını yaşıyorum. Hani yanlışlıkla misafire yakalanırsın da, sana acıklı bir bakış atarlar, sen de istemeden yanlarına gidersin. İşte aynı o durumdayım.

"Eflin gelsene," diye seslenen Çınar Bey'i duymamış gibi yapıp yürümeye devam ettim. Hızla aşağı indiğim gibi pijama takımlarımı giydim. Rahat rahat yukarı çıkarken aklıma, çocukların yatak odalarına gitmem için salonun önünden geçmek zorunda olduğum gerçeği geldi. Hem de misafirler varken. Sıçtım. Araf bey'den azar işitmek is-

yerleştirmiş sakmaya başlamıştı. Gözleri öfkeyle büyümüş ateş saçıyordu.

Bu adam fazla dikkatli. Kendimi koruma amaçlı olarak boğazımdaki elinin üzerine elimi yerleştirdim. Birden boğazımdaki baskı kayboldu. Elim yan tarafına düşerken Araf Bey'e gözlerimiz kenetlendi tekrar.

"Belgeleri kuzenim hazırladı. O bu işlerden anlar. Sonuçları açıklandığında ailem kesin bir dille okul işini olmayacağını söyledi. Ama ben kafama koyduğumu ya pacağım ya, üniversite tercihim yaptım. Özel üniversiteyi kabul edildiğimi öğrendiğimde havalara uçtum. Ben daha sevincimi yaşayamadan, akşam babam arkadaşı ve ailesi ile evimize geldi. Ben her şeyden habersiz söylenenler yaptım. Bir baktım ki beni istemeye gelmişler. Kuzenim arayıp yardım istedim. İki gün sonra annemler dışarıdayken evden kaçtım. Okuluma kayıt bile yaptıramadım," diye cümlem sonlandırdım.

Bir kısmı gerçek bir kısmı yalan konuşmadan sonra Araf Bey daha ilna olmuş gözüküyordu.

"Bu işin peşini bırakmam bilesin. Ayrıca anlaşma süresi bitene kadar bizimlesin," dedi net ve otoriter sesiyle. Benden uzaklaşıp kapıya döndü. Sonra bir anda geri dönüp bana en maksimum seviyede yaklaştı. Dudaklarını kulağıma değdirmeye başladı. Bedenim bu teması beklemediği için ürpermişti. Kalbim ateş almış gibi atarken nefes alma seslerini net bir şekilde işitiyordum. Sonra dudaklar hareket etmeye başladığında nefesimi tuttum.

"Bana söylediğin ilk şeylerin 'Siktir git lanet herif' olmasını beklemiyordum. Daha farklı şeyler hayal etmiştim," dedi boğuk sıcak bir sesle. Ne? Bu adam neden söz ediyor böyle. Ne hayali? Kesinlikle ani ruh değişimleri hayra alamet değil. Bir milim bile uzaklaşmadan konuşmaya devam etti. "Siktir git lanet herif. Bu terbiyesiz cümle için güzel bir cezayı hakettin," dedi mırıldanırçasına.

Derin bir nefes aldığını hissettim. Ben daha ne cezası diye sormadan sıcak ve kavurucu dudakları boynuma dö-

kandı. Kısa ama akıl karıştırıyordu. Geri çekilip odadan çıktığımda bile yerden kımıldamadım. Bu adam karantina-ya alırmalı. Yoksa Araf Ateş salgını pek çok kadını etkisi altına alabilir. Allah'ım ne diyorum ben. Adam öpmedi bile beni. Sadece dudaklarımı değdirdi. Bir an önce kendime gelmeliyim. Tamam gitmek istesem de gidemem. Araf Bey açık bir şekilde belirtti. Daha fazla ilgisini üzerine çekmeden eskisi gibi çalışmaya başlasam çok iyi olacak. Hem bana karşı bir şeyler hissetmesi imkânsız. Ben onun hizmetçisiyim sadece. Şu an kimsenin beni görmek istemediğini varsayarak sağ sola fırlatılan kıyafetlerimi toplayıp dolabıma yerleştirdim. Üzerime çeki düzen verip odadan çıktım.

Lik durak olarak mutfığa gittim. Şirin abla akşam yemeğini hazırlıyordu. Rutin olarak yardımlara başladım. "Kızım akşama Araf Beylerin misafirleri var. Daha özenli yemekler hazırlanmalıyız. Sofrayı büyük salonun balkonundaki masaya hazırlamamız emredildi. Ben çorbayı yaparken sen de tatlı yap. Özellikle istenilen bir şey yok ama hafif bir tatlı seç," dedi, benim yalanlarım üzerine soru sormamıştı. "Peki," dedim suçlu bakışlar atarken. Birkaç dakika ne yapmam konusunda kararsız kaldığım için düşünmekle zamanı harcadım. En sonunda haşhaşlı kek yapmaya karar verdim. Malzemeleri tezgâhın bir köşesine yerleştirip kolları sıvadım. Son olarak mavi haşhaş tohumlarını da karışıma koyup mikserle iyice karıştırdım. Keki fırına verip şerbeti ve kremayı yapmaya başladım. Krema ve şerbette pek hafif bir tatlı değildi sanırım. Ama lezzetli olacağına eminim. Haşhaşlı kekin süslemesini bitirip ortalıktan kaldırdım. Patatesleri soyan Şirin ablanın yanına gidip yardım etmeye devam ettim. Akşam saat yedide salonun balkonuna masayı hazırlamıştık. On iki kişilik hazırlanan masa çok şık olmuştu. Son olarak ortaya küçük çiçek vazoyu da koyup ortamı renklendirmek istedim.

Dışardan gelen araba sesleriyle hızla aşağı indim. Şirin abla tabakları ısıtıyordu. Misafirleri karşılayan Semra

yoktu. Ağır çekimdeymiş gibi yavaş ve etkili şekilde barındı. Elinde gördüğüm şeyle kala kaldım.

"Masum görüntünün altında ne cevherler var merak ettim doğrusu. Yalnız siyah yerine kırmızıyı tercih ederim," dedi elinde tuttuğu iç çamaşırını sallarken. Hızla yanına gidip elindeki çamaşırımı hırsla çektim elinden. "Kıyafetimin açın gideceğim," dedim öfkeyle. Benim de öfkelerime za-

"Açmayacağım. Seninle hesabım bitmeden çıkamazsam. Ne de olsa konuşacak çok şey var değil mi? Mesela kimsin? Neden benim evimdesin? Planın ne? En önemlisi bu zamana kadar neredeydin?" diye sıraladı sorularını.

"Sizi ilgilendirmez. Bitti anladınız mı gideceğim," dedim sinirle soluyarak.

"Ne demek lan sizi ilgilendirmez. Sen benim evime gel sayfa sayfa yalan sırala sonra sizi ilgilendirmez de. Yok böyle dava. Her yalanını özenle açıklayacaksın. Hem elini kolunu sallaya sallaya buradan çıkabileceğine inanmam gülünç doğrusu. İki aylık sözleşmem var kapı gibi. Nereye gittiğini sanıyorsun? Yalanlarının hesabını ödemediğin ne-reye," dedi dişlerini gıcırdatarak.

"Umurumda değil. Ne yaparsanız yapın, ben gideceğim. Size bir şey açıklamak istemiyorum," dedim hırsla. Manyak patronum da adım adım bana yaklaşıp yine beni duvarla arasına aldı.

"Gitmek istiyorum diye yaygara koparma. Gitmek istemediğini ikimiz de biliyoruz. Gerçekten gitmek isteseydin candan atlardın. Giriş katındayız şu an," dedi alaycı ses tonuyla. Bir yandan da eliyle pencereyi gösterirken. İstek-sizce bakışlarım pencereye gitti. Adam haklı, dağılım. Sinir-le baktım gözlerine meydan okurcasına. Hiç mi hiç etkisi olmadı. Hatta benim bu hareketim onu neşelendirmişti. Anlamsız bakışmalarımız bir süre daha sürdü. En sonunda dayanamayıp konuştum. "Gitmek istiyorum lafını yanlış mı anlıyorsunuz?" diye sordum karşımdaki adamı anla-maya çalışırken. "İş sözleşmesi varken gidemezsin. Sana

dava açarım" sesindeki tehdit bende gülme istediği uyarıyordu. "Ne davası? Çalışanım işi bıraktı davası mı?" dedim içineleyici bir şekilde. Bakışlarındaki değişim gözle görülür cinstendi.

"Daha ziyade kendi davamı açarım. Seni yargılayan da hüküm veren de ben olurum. Nasal öleceğine karar verecek kişiyim. Seni hemen burada öldürmemi istemiyorsan konuşmaya başla," dedi sinirli bakışlarını üzerimden ayırmadan. Her saniye bedeni bedenime daha çok yaklaşıyordu.

"Anlatacaklarım pek de önemli şeyler değil. Öncelikle ailem yaşıyor. Beni zorla evlendirmek istedikleri için evden kaçtım. Üniversite sınavına girdim. Özel bir üniversitede mimarlık bölümünü tam burslu kazandım. Ailem için evlilik daha önemliydi. Okuluma karşı çıktıkları için daha fazla beklemeden kaçtım. Okuluma gidip sıradan bir hayat yaşamak istiyorum. Size bunların en başından söylemedim çünkü beni aileme göndermenizden korktum," dedim tüm inandırıcılığımla kullanarak. İşte bu da b planıydı. Acil bir durumda olaydan yırtmama yardımcı plan. Bir de yalan söyleyemem sanıyordum. Zor bir anda bülbül gibi şakıdım.

"Lan sen beni geri zekâlı mı sandın? Ben seni çevrendeki beyinsiz erkeklere benzemem. Bir insan evden kaçarken sadece kimliğini yanına alır. Özenle hazırlanmış bir valiz, özgeçmişin anlatıldığı belgelerle kaçmaz. Sen kimi kandırmaya çalışıyorsun? Lan valizinde yüz maskesi bile var. Bir de gelmiş evden kaçtım diye yalan söylüyorsun. Getirdiğin sahte belgeler gerçeğini aratmıyor. Bilişim bölümündeki adamın bile anlamadı. Seni hastaneye götürmeseydim yalanlarını sürdürecektin miydin? Dört yaşında çocuk bana bir hafta boyunca yalvardı, ablamı doktora götür diye. Sen ne düzenbaz birisin? Küçük çocukları kandırmaya utanmıyor musun? Şimdi bana düzgünce cevap ver kimsin sen? Belgeleri kim hazırladı," diye gürledi. Bir elini boynuma

daha fazla uğraşamayacağım. Elimde valizimle tam kapıdan çıkıyordum ki duyduğum sesle olduğum yerde kaldım.

"Nereye gidiyorsun lan sen? İki aylık sözleşme bitmeden o kapıdan dışarı çıkamazsın. İzin vermem. Hem seninle konuşsam daha bitmedi. Valizini bırakıp doğrudan yukarı çıkıyorsun. Konuşacağız," diye gürledi.

Yavaşça arkamı döndüm aramızda beş adımlık bir mesafe vardı. Gözlerini gözlerime kenetledim. Derin bir nefes aldım. Flattı balık yan gider. "Siktir git. Lanet herif," dedim. Gözlerinin içine baka baka. Her kelimeyi özellikle vurgulamıştım. Bir an afalladı ya da bana öyle geldi. Önce şaşkınlık sonra kızgınlık, duyguları geçti gözlerinden. Beklemiyordu konuşmamı. Bilmediği bir şey daha var bana vurduğu için değil, içimde kalmasın diye konuştum. En azından bir kelime etmeden gitseydim içine dert olurdu.

"Ablam konuştu," diye neşeyle şakayarak Ayza geldi yanıma, bacaklarıma sarıldı içtenlikle. Bu bana yapılır mı?

4. Bölüm



Ayza'nın umutlu ve mutlu bakışları gitmemi zorlaştıracak gibi gözüküyordu. Nasıl da heveslenmişti benim beni bırakacak mısın?" diye doldurduğu gözleri ile sordu. Bir yandan da dudaklarını büzmüş bacaklarımdaki ellerini sıkalıyordu. Bu kız işini biliyor. "Öyle gerekiyor. Ama ben sizi görmeye geleceğim..." şeklindeki bir yalan fazla umut vaadediyordu. Bir kere Ayza'ya haksızlıktı. Bir an durdum ve bu minığın yalanı söylemeyi hak etmediğine karar verdim.

"Ayza'cığım evet gidiyorum. Büyük ihtimalle yanınıza bir daha gelmeyeceğim. Gidersem bir daha gelemem. Üzgünüm," dedim tüm dürüstlüğümlle. Bay dingil hızla yanıma gelip bileğimi kavradı, diğer eliyle de valizimi aldı.

"Ayza ablanı bırak. Hiçbir yere gitmiyor. Şimdi odasına dönecek. Sen de bebeklerinle oynamaya git," dedi.

Kesinlikle inandırıcı bir hali vardı. Ayza, dayısının verdiği emirle bacaklarımdaki minik kollarını çekip tereddüt etmeden odasına doğru ilerledi. Bay Tehlike beni kolumdan tuttuğu gibi çıktığım odaya sürükledi. İçeri girdiğimizde hızla kapıyı kilitledi. Tabii bu sefer anahtarı cebine atmıştı. Gideceğim ve bu mesele burada kapanacak. Neden uzatıyor ki? Manyak patronum valizimi yatağın üzerine koyup fermuarını açtı. Eline aldığı tüm kıyafetleri gelişli güzel dolaba fırlattı. Bir yandan da söylenmeyi ihmal etmiyordu. Manyak patronuma engel olmadım sadece bekledim. "Gidemezsin! Gitmeyeceksin! İzin vermem!" sürekli aynı şeyleri tekrar ediyordu sonra sustu. Arkası bana dönük olduğu için neden sustuğuna dair en ufak bir fikrim

kadar geldik. Bizi gören koruma hızla kapıyı açtı. Araf Bey hızla içeri girince mecburen ben de içeri girmek zorunda kaldım. Kolumu sınıksız tutmaya devam ettiğİ için yan yana oturmak zorunda kaldık. Ne oldu ki şimdi? Neye kızdığını bilir? Yöl boyunca gelince hissimle çıktı kapıdan. Ben bu hızı tahmin etmediğim için yapıştım yere. Bir an durdu ve yavaşça arkasını döndü. Oyle bir bakıyordu ki yattığım yerden toprağı karışıp yok olmak istedim. "Lan kalksana!" dişlerinin arasından söylediğı bu cümleyle istemişti de olsa kalktım. Beni doğrudan eve sürükledi.

Kapıyı açan Şirin abla tebessümle bakıyordu. Tam bir şey söyleyeceğı sırada Araf Bey merdivenlere yöneldi. İkinci kata çıkıp çalışma odasına girdik. Araf Bey beni duvara doğru fırlatıp odanın kapısını kilitledi. Üzerime doğru gelip beni duvarla kendi arasında kapana kısırdı.

"Kimsin lan sen? Ne bokuma benim evimdesin? Sakın bana konuşmuyor ayakları yapma yemem. Konuşmak için çabalamadın bile. Çünkü gerek yok değil mi? Nasılsa konuşabiliyorsun? Doktor bir şeyin olmadığını söyledi. Psikolojik olsa konuşamadığım için üzölürdün. Lan benim kardeşim elini kıldığında iyileşene kadar ağladı ya sakat kalırım korkusuyla. Doktor sana konuşmaya çabala dediğinde biraz ilgili davranmalıydım. Hata ettin. Benim gibi bir adam bu numarayı yer mi? Ya güzellikle anlatırsın ya da ben anlatmasını bilirim," dedi öfkeyle yüzüme doğru solurken. Onunla olan yakınlığımdan mı etkilensem ya da öfkesinden tırsam mı bilemedim. Konuşmadım. Sonuna kadar direneceğim.

Araf Bey birden boğazıma yapışınca neye uğradığımı şaşırđım. Sınıksız bir şekilde ellerini boynuma kenetledi. Nefes alamadım. Yüzümün kızardığına bahse girerim. Her geçen saniye yüzümde artan basınç, boyun damarlarımın can çekişmesini net bir şekilde hissediyorum. Her ne kadar nefes almaya çalışsam da hiç işe yaramadı. En sonunda çabadan vazgeçip bıraktım kendimi. Daha sonra

boyundaki ellerin çekilmesiyle kendimi yerde buldum. Dizlerinin bağı çözülmedi neticede. Havasızlıktan feryat eden diğerlerine bol bol hava doldurmaya çalıştım. Daha kendime gelmeden omuzlarımdan tutulup havaya kaldırıldım. Buz gibi soğuk ve ürpertici gözlerle keşti gözlerim. Artık çok başka bakıyordu. Öldürmeye ant içmiş seri katil bakışlarını bunlar.

"Komuşana! Daha fazla sinirlendirme beni. İnsanlıktan anla," dedi tane tane konuşurken. Nedense söylersem beni öldürecekmiş gibi hissediyordum. Sonra nereden geldiğini anlamadığım tokat indirdi suratıma. Yüzümde hissettiğim karıncalanma, kalbimde hissettiğim aşağılamadan daha az acı vericiydi. Suratıma inen tokat kulaklarımın uğuldamasına neden oldu. Ama kimin umurunda? Yüzümün açısı beş dakika sonra geçecek. Ama bu duygu, bir hiç gibi hissetmeye neden olan duygu ne olacak? Tabii ki ağlayıp kendimi yerden yere atmadım. Tokat nedeniyle yana dönen başımı çevirip kendini bir bok sanan adama baktım. Cüsse olarak benden çok büyük. Hatta dışardan bakıldığında mükemmel bir görüntüsü var. Ama içi boşmuş bunu anladım. Cesur ve rahat bakışlarla baktım gözlerine aslında korkmuyorum ondan. Ben sadece buradan çıkarsam yaşayacaklardan korkuyorum. Sanırım bu dingil, benim koruyucu sığınacağım. Sığınmak olarak seçtiğim adama bak.

Tamam bitti, canıma yetti buraya kadar ben gidiyorum. Herhangi bir yerde iş bulabilirim. İş bulamayıp sokakta kalırsam da, siktir olup babamın yanına döner başıma neyin geleceğini beklerim. Üzerime doğru yaslanmış adamı hızla itirdim ve yere düşen çantamı aldım odanın kapısını açtığım gibi dışarı çıktım. Akmak için savaştığım gözyaşlarımı geriye ittim. Asla bu evde ağlamam. Ben güçlü biriyim. Bir dingil benim dengemi sarsamaz. Önüme gelen kimseyi takmayıp kaldığım odaya girdim. Valizimi bazanın altından çıkarıp yatağın üzerine koydum. Dolaptaki eşyalarımı hızlıca attım valizin içine. Hal böyle olunca zar zor sığırdı eşyalar içine. Alıp hızla çıktım odadan. Ben bu manyakla



"Size söz ettiğim hasta," dedi Araf Bey beni burnunun ucuyla gösterirken. Hadi ama sende sorun yoksa hasta benden başka kim olabilir ki?

"Araf Bey bana gönderdiğiniz dosyayı inceledim. Eflin Hanım'ın kaza sırasında parçalanmış camların birkaç boğazına gittiği için ses teli felci teşhisi konmuş. Ses teli felcinde, ses telleri bir birine yaklaşmadığı için konuşma gerçekleşmez. Eflin Hanım'ın %97 oranında ses felci olduğu yazıyor. Geçen hafta %90 ses felci olan bir bey küçük bir ameliyat oldu ve şu an sorunsuz konuşuyor. Tedavinin iki şekli var, birinde cerrahi müdahale etmek gerekiyor. Bu boyunda küçük de olsa iz kalmasını sağlıyor. Diğer yöntem ise ağız yoluyla yapılıyor. Genelde hanımlar bu yöntemi tercih eder. Kırk beş dakika kadar kısa bir yöntemdir. Neden daha önce yaptırmadığınızı anlamıyorum. İzin verirsiniz Eflin Hanım'ı bir de ben muayene edeyim," dedi. dediğinde de yüreğim ağzıma geldi. Doktor bey, benim hiçbir sorum yok demek istesem de beklemeye devam ettim.

"Bunun için buradayız zaten," dedi tek nefesle. Bu adamın sinirine illet oluyorum.

"Peki o zaman. Eflin Hanım sizi şöyle sedyeyle alayım. Çıkıp oturun," dedi sakinleştirici bir tonla. Tedirginlikle kalktım ayağa, odanın diğer tarafındaki sedyeyle çıktım. Doktor Bey de yanıma geldi. Ellerine eldiven giirmeden önce küçük monitörü açtı. Eldivenini giydikten sonra eline kalemden daha ince olan uzun bir şey aldı. "Eflin Hanım bu elimde gördüğünüz şey kamera. Bu aleti ağzınızdan içeri sokacağım ve ses tellerinizi kontrol edeceğim. Siz göremesiniz de monitör sayesinde biz göreceğiz. Korkmanızı gerektirecek hiçbir şey olmayacak. Şimdi ağzınızı kocaman açın," dedi yumuşak sesinin altında yatan vahşilikle.

İstemeden de olsa ağzımı açtım. İnce soğuk kamera ilerledi ve tahminimce görüntünün net olduğu bir yere geldiği için durdu. Kameranın rahatsız edici olması ve gerçeklerin

ortaya çıkma korkusu olduğundan mı bilmem ağzındaki şeyi çekip çıkarmak istedim.

"Eflin Hanım şimdi sizden ses çıkarmaya çalışmamızı istiyorum," dedi otoriter doktor konuşmasıyla. Tabii ki tepki göstermeden. Denemedim bile. Biliyorum, denersen ses çıkar. Yaklaşık on dakika boyunca beni konuşturmaya çalıştı. Tabii sonuç başarısız. Doktor ağzımdaki kamerayı çıkardığında derin bir soluk aldım. Yavaşça sedyeden kalkıp Araf Bey'in karşısındaki yerime geçtim. Araf Bey'in bana attığı öldürücü bakışlarım nedenini anlamasam da önemsemedim. Nasılsa birkaç saate kalmayıp beni gerçekten öldürecek. Doktor da yerine oturunca, kız istemeye gelmiş erkek tarafı gibi birbirimize bakmaya başladık.

"Doktor konuşsana neyi var," dedi sert sesli patronum. Doktor sıkıntıyla derin bir nefes aldı.

"Araf Bey durumu benim sandığımdan da karışık. Eflin Hanım'ın ses telleri gayet sağlıklı. Konuşmaması için hiçbir neden yok. Üstelik konuşmaya bile çalışmadı. Sanıyorum küçük yaşta yaşanan bu kaza Eflin Hanım'da psikolojik bozukluğa neden olmuş olabilir. Bu durumda konuşmasını engeller. Benim yapabileceğini hiçbir şey yok. Çünkü gayet sağlıklı. Benim size tavsiyem psikologa gidin," dedi, yumuşak ama net bir şekilde. Canım doktorum, ağzın bal yesin. Ben bile bahane bulamadan sen bana güzel ve geçerli bir bahane buldun. Kedi gibi dört ayak üzerine düştüm. İşlerim bu şekilde ilerlerse iki ay sorunsuz biter.

"Kalk! Gidiyoruz," dedi boğucu sert sesiyle. Bir an ürpersem de hızla kendime geldim. Araf Bey hissimle kalktı. Sinirli hareketleriyle kapıyı açtığında ben hâlâ oturmaya devam ediyordum. "Eflin hemen yanıma gel!" dedi bir nefesle. Hızla oturduğum yerden kalkıp Araf Bey'i takip etmeye başladım. "Sana yanıma gel dedim," diye gürleyince korkudan boğazımda bir yumru oluştu. Araf Bey'in yanına gelince sağ bileğime elini kelepçe misali sarıp daha hızlı yürümeye başladı. Ben de un çuvalı misali arkasından sürükleniyordum. Hiçbir şey söylemeden arabanın yanına

tim. Zaten ne olduysa ondan sonra oldu. Ağzımdaki bu lokmalık şeyi yutamayıp genzime kaçırdım. Bir yandan öksürük krizi geçirirken bir yandan da nefes almaya çalışıyordum. Araf Bey telaşla yere diz çöküp hafif hafif sırtıma vurmaya başladı. Onun her el temasıyla elektrik akımını bedenime hakim olmaya başladığını hissettim. Kafamı yukarı kaldırıp sırtıma vurmaya devam etti. En sonunda Ayza'nın meyve suyunu dudaklarıma doğru getirip içmemi sağladı. Bu biraz daha iyi gelmişti. Derin derin nefesler alıp rahatlamaya çalıştım.

"İyi misin?" diye sorsa da tepkisiz kaldım.

"Eflin bugün ne işin varsa bırakıyorsun. Seninle doktora gideceğiz," dedi tek nefeste.

"Neden ama? Ablam hasta mı?" diye soran Ayza'ya sesiz teşekkürlerimi yolladım...

"Ablam konuşsun diye her gün başımın etini yiyorsun ya küçük cadı. Ben de ablamı konuşsun diye doktora götürmeye karar verdim," demez mi? Şimdi bittim ben.

"Hadi Eflin hastaneye gidiyoruz. Düş önüme," dedi ıtır az kabul etmeyen sesiyle. Tedirginlikle başımı salladım. İstemeye istemeye çıktım odadan. Alt kata inerken kalbim daha hızlı atmaya başladı. Odamdan çantamı almak için yön değiştirip alt katta koridorun sonundaki odaya girip masanın üzerindeki çantamı aldığım gibi dışarı çıktım. Araf Bey de bu sırada Yağız Bey'le konuşuyordu. Beni gören Araf Bey konuşmayı bir kenara bırakıp dikkatini bana verdi. Bir süre beni süzdü daha sonra çıkış kapısını gösterdi. Tereddüt etmeden hızla çıktım. Buraya geldiğinden bu yana ilk kez çıkmıştım dışarı. Temiz hava ile doldurdum ciğerlerimi.

Pazar günü izin günüm olmasına rağmen dışarı çıkmadım. Dışarı çıkmama nedenlerimin arasında gidecek yerimin olmaması ve parasızlık büyük etkendi. Tamam, 199 liram hâlâ duruyor ama idareli kullanmalıyım. Geze rek harcayamam o parayı. Benim pinti kuzenim daha faz-

la para verseydi biraz daha rahat ederdim. Pinti kuzen de başa bela.

Araf Bey aile boyu büyük arabaya bindi. Tabii ben de peşinden arabaya binince korumalardan biri arabanın kapısını kapattı. Araf Bey'le karşılıklı oturuyorduk. Ben ona bakmaya çekinsem de delici bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Bir an deli cesareti ile başımı kaldırıp başkalarına karşılık verdim. İşte o an korku ile çarpan kalbim herana çarpmaya başladı. Daha bir hafta öncesinde bana işkence eden birine hissetmemem gereken duygular vardı içimde. Tabii hiçbir isim koyamıyordum bu duruma. Karşımdaki adamdan ölümüne tırsıyorum ama yanında olmak güven veriyor. Bu işe pek akıl veremedim. İlk günkü korkunç bakışlarını daha temkinli bakıyordu. Ya bu adamla bir şeyler var ama çözemedim.

Yarım saat kadar araba yolculuğundan sonra hastaneye ulaştık. Geldiğimiz yer tabii ki devlet hastanesi değildi. Doktoru özellikle bulduğuna eminim. Önden Araf Bey ilerlerken hemen ardından da ben ilerlemeye başladım. Beyaz, lila ve mavi renkleriyle döşenmiş hastanenin klasik kokusuyla kendimi hasta olmadan hasta hissetmeye başladım. Doktor hasta olmadığımı anlayınca başıma neler gelecek acaba? Büyük ihtimalle Araf Bey kellemi bedenimden ayırır. Ne kadar tedirginde olsam yapacak bir şey yok. Soğuk nevaleye nasıl karşı geleyim. Hele Ayza gibi tatlı bir cadı aklını bu kadar karıştırmışken...

Hastaneye girdiğimiz gibi üst kata çıktık. Uzun bir koridor boyunca odalar vardı. Koridorun başındaki odanın önüne geldik. Kulak- Burun- Boğaz uzmanı Eren Bağcı. Aman ne hoş. Bu kadar çabuk ölmek istemezdim. Araf Bey kapıyı çalma zahmetine girmeden direkt içeri girdi. Tabii kuyruk olarak ben de peşinden ilerledim. Kahverengi dalgalı saçları, yeşil gözleri ile çok genç bir doktorla karşılaştım. Bir uzmana göre fazla genç ve fit gösteriyordu.

"Araf Bey ve Eflin Hanım değil mi? Lütfen şöyle oturun," dedi nezaketli sesiyle. Tekli siyah koltuklara oturduk.



run sonundaki odaya girdiğimde iki farklı şekilde döşenmiş odayla karşılaştım. Odanın yarısı pembe beyaz döşenmişken diğer yarısı mavi yeşil döşenmişti. Çocukların geceliklerini giydirtikten sonra önce Ayaz'ı yatırdım, altına bir öpücük kondurup pikesini üzerine örttüm. Ayza'ya dönüp onu da yatırdım. Odanın ışığını kapattıktan sonra Ayza'nın yanına yattıp üzerimizi örttüm. Ayza minik kollarını bedenime sıkıca sardı. Sesini çıkarmadan yatmaya devam etti. Ne kadar denersenem deneyeyim minicik yatağa uyuyamadım. Ayza ve Ayaz'ın düzenli nefeslerini işitiyordum. Anlaşılan onların uyuması çok kolay oldu. Bir süre daha bekledikten sonra yavaşça yataktan kalktım. Üzerimde kot pantolonla uyumam imkânsız. Yavaşça odadan çıkıp kapıyı kapattım. Tam arkamı döndüm Araf Bey'e burun buruna geldim. Aslında tam burun sayılmaz da neyse. "Çocuklar uyudular mı?" diye sordu ilgili bir şekilde.

Kafamı evet anlamında salladım. "Çocuklar uyuduğuna göre senin de iş mesain bitti. Gidip dinlenebilirsin," dedi mesafeli ve soğuk bir sesle. Benim herhangi bir tepki vermemi beklemeden arkasını dönüp hızla üst kata çıktı. Araf Bey'in gitmesiyle ben de odama doğru yol aldım. Odamdan içeri girer girmez derin bir nefes aldım. İlk iş günümü kazasız belasız atlattım ya daha ne isterim? Yorgunlukla dolabımın karşısına geçtim. Mavi, geometrik şekilleri olan pijama takımımı giydim. Aheste aheste kapının yanındaki düğmeden ışığı kapattığım gibi kendimi yatağa attım. Yorgunluk sağ olsun yatar yatmaz hemen mayıştım. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama kapımın tıklanma sesleriyle açtım gözlerimi. Uykunun verdiği mahmurlukla yer zaman mekan kavramını algılayamadım. En sonunda kapı daha güçlü bir şekilde tıklamaya başlayınca hızla kalktım yataktan. Şaşkınlıkla açtım kapıyı. Karşımda siyah eşofman takımlarıyla Araf Bey'i görmeyi beklemiyordum. Duraksamadan konuşmaya başladı.

"Ayza uyandı ortalığı birbirine kattı. Senin yanında uyumak istiyormuş," dedi mesafeli bir sesle. "Neden gittin

ki yanından?" diye sitem eden miniğe baktım. Ağlamak-
tan gözleri kızarmış dayısının boynuna sarılmış alıngan
bakışlar atıyordu. Alık alık bakmaktan vazgeçip kapının
ağzından çekildim. Araf Bey de bu hareketimden sonra
içeri girip miniği yatağa yatırdı. Altın saçlı miniğin anına
bir öpücük kondurup geri çekildi.

Bir an, sadece küçük bir an Ayza'nın yerinde olmak iste-
dim. Araf Bey odaları çıkmadan önce bana yandan bir ba-
dım. Araf Bey odaları çıkmadan önce yüzündeki tebessü-
sü atıp çıktı. Odaları çıkmadan önce yüzündeki tebessü-
sü görmüştüm elbet. Ama fark etmemiş gibi davrandım.
Saniyeler dakikaları, dakikalar saatleri, saatler günleri ko-
valarken monoton geçen bir haftayı arkamda bıraktım. Be-
nim için bile sıradanlaşmış ama çocuklar sayesinde keyifli
olan günlerden biriydi bugün.

Çocuklara atıştırma olarak hazırladığım kurabiyeleri
servis tabağına yerleştirdim. Ayza için meyve suyu, Ayaz
için süt doldurup hazırladıklarımı tepsiye yerleştirdim.
Doğruca oyun odasına çıktım. Bizim çocuklar sıkılmadan
oyun oynamaya devam ediyorlardı. "Yaşasın ablam kura-
biye yapmış," diye neşeyi el çırpan Ayaz'a baktım. Ço-
cuklar afiyetle kurabiyelerini yerken ben de oyun odasının
camına ilerleyip etrafı izlemeye başladım. İlk iş gününden
sonra evin erkeklerinin hepsi işin başına döndüler. Elbette
Yağz Bey arada işten kaytarıp eve geliyordu. Tahminim-
ce burada çalışmaya başladığım ilk gün beni test etmek
için hepsi evde kaldı. Ben geçmişe yönelik düşüncelere
dalmışken Araf Bey'in arabası evin bahçesine girdi hızla.
Son bir haftadır öğlen saatlerinde hiç görmemiştim onu.
Siyah arabadan asaletle indi. Onu gören korumalar robot
misali dimdik patronlarını karşılıyorlardı. Simsiyah saçları
parlıyordu güneşte heybetli vücudunu metrelerce öteden
tanıyabilirim. Birkaç dakika sonra eve girdi. Ben de tekrar
çocuklara döndüm. Öyle güzel iştahla yiyorlardı ki kura-
biyeleri dayanamadım çocukların yanına yere oturup bir
tane kurabiye alıp yemeğe başladım. Ağzımda kurabiye,
kafamı bir kaldırdım buz mavisi parlak gözlerle karşıla-

alt kâğıdına imzama attım. En son sayfaya ismimi yazıp bu kısmına da imzama attığımda süzlemeli çalışmam bitmişti. Elbette çıkma ismini yazdım. Gerçek ismini yazıp aptallık yapmadım. Araf Bey de süzlemeye imzama attı. Bir tane daha süzleme örneği imzaladık. Örneklerden bu bende kalırken diğerini Araf Bey almıştı.

Araf Bey'le süzlemeyi imzaladıktan sonra düdüden kalan çantamı koltuktan alıp çalışma odasından çıktım. Üst üste merdivenleri indim. Odama girer girmez elimde süzlemeyi dolabımın çekmecelerinden birine koydum. Hazır çocuklar Araf Bey'in yanındayken valizimi yerlere tirmeye başladım. Yarım saat sonra valizimin yerleşmesini bitirmişti. Akşam yemeği için Şirin ablaya yardıma gitmeye karar verdim. Mutfaka gindiğimde tahmin ettiğim gibi Şirin abla akşam hazırılık yapıyordu. Şirin abların yanına gidip sessiz sessiz yardım etmeye başladım. Yemek hazırladığında saat akşam yedi olmuştu. Saat 19:30'a kadar sofranın hazır olması gerekiyormuş. Ben de elime aldığım tabaklarla üst kattaki yemek masasını hazırlamaya başladım. Apağı yukarı in çık derken kan ter içinde kaldım. Az kadaş neden üst kattaki salonda yemek yiyorlar ki. Sofralarını hazırladım, Şirin abla benim yorulduğumu düşünülüp servisi yapmıştı. Ben de mutfaktaki masayı Şirin abla ve benim için hazırladım. Patronların yemek yerken biz de yemeğimizi yiyebilirdik.

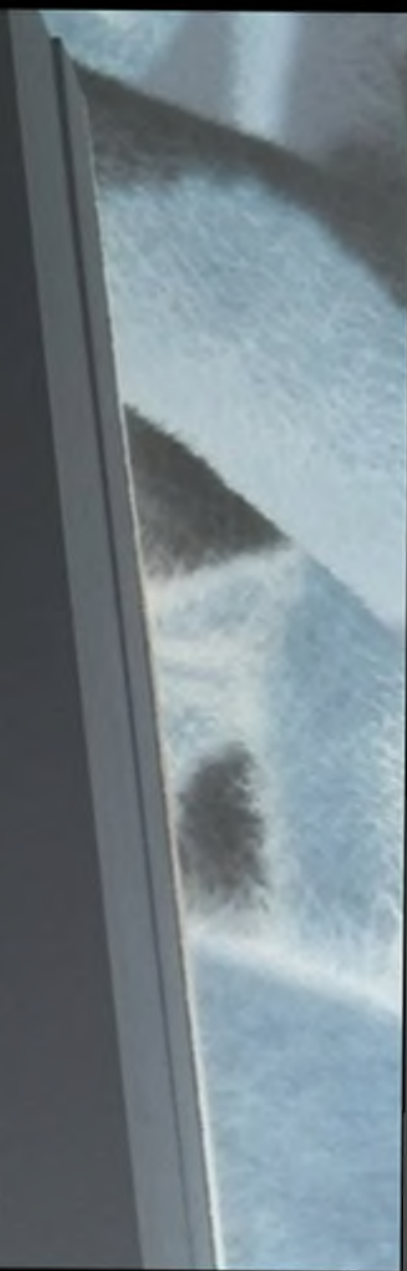
Yukarıdaki işlerini bitiren Şirin abla yanıma geldi. "Masayı hazırlamakla çok iyi yapmışsın kızım. Tuzu da getir yemeğini yemeğe başla," dedi sol taraftaki sandalyeye otururken tuzu da alıp masaya koydum. Şirin ablanın tam karşısına oturdum. Çorbamdan birkaç kaşık almıştım ki aklıma bir soru takıldı. Masanın kenarındaki not kâğıdı ve kalem alıp hemen sorumu yazdım. "Şirin abla, dışarıdaki korumalar yemek yemeyecek mi?" yazdığım kâğıdı Şirin ablaya uzattım.

"Güzel kızım, dışarıdaki korumalar için müştemilat yemek hazırlanıyor. Onların aşçısı başka," diye sorumu ya-

mutladi. Anladığımı belirtmek için kafamı salladım. Derken yemekler yenildi, bulayıklar toplandı. Tüm işlerimizin bitmesi bir saatimizi almıştı. Şirin abla üst kattayken mutfaka Semra Hanım geldi. "Merhaba resmi olarak tanışamadık ben Semra Ateş," dedi tebessüm ederken. Aynı yumuşak seslerle konuşmak istediğim şeyler var," dedi beklenti dolu bakışlar atarken. Mutfaktaki masaya doğru ilerlediğini göbünce ben de peşinden gittim. Karşılıklı oturduk ve Semra Hanım baktı ki konuşmaya.

"Kızım öncelikle hoş geldin. Araf sana çalışma kurallarını anlattı mı bilmiyorum ama bilmen gereken şeyler var. İlk olarak senin tek işin çocuklar olacak. Onlara öncelik tanıyacaksın. Kesinlikle açık saçık kayafetler istemiyorum. Pazar günleri çocuklarla Yağırz ve ben ilgileniyorum. O gün izin kullanabilirsin. Bir de Yekta'nın davranışlarını ciddiye alma, ağabeyini sinir etmek için bu tür davranışlar sergiliyor. İşte ilk günün iyi geçti. Bu arada çocuklar en geç saat on gibi yatmış olsunlar. Bir de Ayza uyuyana kadar yanından ayrılmazsın çok sevinirim. Ailesini kaybettikten sonra ilk kez huzurla uyuduğunu gördüm. Bunun için ayrıca minnettarım. Çocuklar oyun odasında seni bekliyorlar. Biraz sabırsızlar. Neyse sen çocukların yanına git," dedi samimi sesiyle ve oturduğu yerden kalkıp mutfaktan çıktı.

Ben de önümdeki mutfak önlüğünü çıkarıp çocukların yanına, oyun odasına çıktım. Akşam saat dokuz kırka kadar oyun oynadık. Çocuklara odalarını toplamaları gerektiğini anlatmaya çalıştım. Konuşmadan bu çok zor oldu. Neyse ki öyle ya da böyle oyun odasını topladık. Yatmalarını gerektiğini anlatmam için gözlerimi kapatıp esnenem gerekti. Tabii çok saçma bir hareket ama çocukların ilgisini çekti. "Abla uykun mu geldi?" diye soran Ayza'ya evet anlamında kafamı salladım. "O zaman yatmaya gidelim. Ama abla sen benimle kalır mısın?" diye merakla soran Ayza'ya tebessüm etmekle yetindim. Çocuklar önden oda-
dan çıktılar ben de ışığı kapatıp onları takip ettim. Korido-



"Gelebilirsiniz," diye kibar bir şekilde konuşan Ayza'nın sesiyle içeri girdim. Ayaz'la birlikte oyun oynuyorlardı. Çiğ dip yanlarına oturdum. Yerde bağdaş kurmak sandalyede oturmaktan daha iyiydi. "Abla bizimle oynamaya mı geldin?" diye soran Ayaz'a kalamı salladım. Ayaz hızlı davranıp elime metal bir araba verdi. Ayaz ağzından araba sesi çıkarmaya başlayınca elimdeki arabayı sürdüm. Böylelikle üç saat boyunca çocuklarla oyun oynadım. Ayza ile bebek bakıp, Ayaz ile araba tamir ettik. Saat dört buçukta Araf Bey çocuklar için düzenlenen oyun odasına geldi. Bakıyordum da iyi anlaştınız. Bugünlük bu kadar oyun yeter. Şimdi dağıttığınız oyuncakları toplayıp saat tam beşte yanımda olun," dedi otoriter sesiyle. Sonra bakışları bana döndü. Hızlı bir soluk aldıktan sonra konuşmaya başladı.

"Eflin Hanım, çocuklar odalarını toplarken siz ve ben kısa bir görüşme yapalım," dedi mesafeli sesiyle. Bağdaş kurup oturduğum yerden kalkınca ayağımın uyuştüğünü anladım. Sol ayağımın üzerine basmamaya özen göstererek Araf Bey'i takip ettim. Siyah gömleği ve siyah pantolonuyla aykırı görünüyordu. Bir de kabul etmek ne kadar iç acıtıcı olsa da çok çekiciydi. Araf Bey'le birlikte bir üst kattaki çalışma odasının önüne geldiğimizde aklıma bu odadan nasıl çıktığım geldi. Hal böyle olunca istemeden ürperdim. Sanki her an beni kolumdan sürüyüklemeye başlayacakmış gibi bir his vardı içimde. Odaya girdiğimizde Bay Tehlike önden ilerleyip çalışma masasının arkasında buluna siyah deri koltuğa oturdu. Oturur oturmaz da benim oturmam için işaret verdi. Dün oturduğum yere giden bakışlarımla çantamın hâlâ orada olduğunu fark ettim. Bıraktığım gibi tek gözü açık bir şekilde duruyordu. Anlaşılan Bay Tehlike çantamı karıştırmaya yeltenmemiş. Belki de çantanın bir kadın için özel olduğunun farkında. Ne saçmalıyorum ben. Muhtemelen tüm çantayı karıştırıp bulduğu gibi bırakmıştır. Daha fazla düşünmeden dün oturduğum koltuğa tekrar oturdum.

"Eflin Hanım, sözleşmeyi imzalamak için daha fazla

beklemeye gerek yok. Buyrun iş sözleşmeniz," dedi elindeki beyaz dosyayı vakit kaybetmeden bana verdi. Dosyanın kapığını açıp şartları okumaya başladım. İlk başta genel miktari, çalışırken giymemem gereken kıyafetler, davranış pekline kadar her şey en ince ayrıntısına kadar yazılmıştı. Çalışma süresi iki yıl olarak belirlenmişti. Elimde olsa şu an kahkaha atardım. İmkânsız bu kadar süre burada kalamam. Araf Bey'e dönüp dosyadaki çalışma süresi kısmını gösterdim. Başımı kabul etmediğini göstermek adına sağa sola salladım.

"İki yılı kabul etmiyor musun? Peki ne kadar çalışmak istediğini yaz. Ona göre anlaşma yapalım taktir dersinki bu sözleşmeler standart," dedi bana bir kâğıt ve kalem uzattı.

Kâğıt ve kalem aldığım gibi ne kadar çalışmak istediğimle ilgili düşüncelerimi yazdım. "Sözleşmeyi iki aylık olarak yapalım. En azından deneme süresi olarak," yazdım. Geleceğimi düşünüp karar vermem lazım. Okulların açılmasına iki buçuk ay var. Uzun süreli işime gelmez. Tabii dediğim okuldan olurum. Bu da benim işime gelmez. Tabii kısa süre sonra okula kayıt için gitmem gerekiyor. Kâğıda bakan Araf Bey'in kaşları çatıldı. Yüzünde oluşan gergin ifadeden anladığım kadıyla benim kararımdan memnun kalmamıştı. Sonra nedendir bilinmez derin bir nefes verdi. Bu onun bu durumu kabullendiği anlamına mı geliyor?

"Dün sana haksız yere yaptıklarımın telefisi olarak iki aylık çalışma süre şartını kabul ediyorum. İki ayın sonunda tekrar yaparız sözleşmeyi. Tabii bizimle devam etmek istersen," dedi soğuk bakışlar atarken. Kafamı salladım tamam dercesine. Daha sonra bilgisayarda bir şeyler yaptı, sonra odanın diğer köşesindeki yazıcıdan iki kâğıt çıktı. Araf Bey'in attığı bakışlardan dolayı yerimden kalkıp yazıcıdan çıkan kâğıtları aldım. Kâğıtları incelediğimde sözleşmenin çalışma süresi olan kısmın değiştiğini gördüm. Kâğıdı Araf Bey'e uzattım. Geri kalan sözleşme kâğıtlarını toplayıp imzalamam için önüme koydu. Her sayfanın sağ

ründü. Daha sıkı sarıldım. Korumak istercesine, ben bura dayım dercesine.

"Kızım Ayaz'ı da al odana git kapıyı kilitle, Araf Bey sakınleşince ben yanına gelir haber veririm," diyen Şirin ablaya tamam dercesine kafamı salladım. Kucağımdaki Ayaz'ı yere indirip elini tuttuğum gibi koştur koştur odama götürdüm. Hızla kapıyı kilitledikten sonra Ayaz'ı yatağa oturttum. Nasıl bir dayı kendi yiğeninin bu derece korkutur. Birden kapı tıklanmaya başladı. Yumruklanma başladı demek daha doğrusu olur.

"Aç kapıyı lan ne yapıyorsunuz orada? Sadece Ayaz'ı ettiği bu lafın yanlış olduğunu konusunda uyarcam. Çabuk çıkın dışarı. Bak beni sinirlendirmeyin sonu çok kötü olur," diye sinirle bağırma başlayan patronuma akıl diledim. Allah aşkına sen bu sinirle çocuğun aklını alırsın. Uyarmak şöyle dursun çocuk seni dinleyemez bile. Bu adam delirmiş hatta kafayı yemiş. Ya da belki öfke sorunu yüzünden ne dediğini bilmiyordur. Ayaz'ı yataktan indirip odanın camına yönlendirdim. Camı açtığı gibi Ayaz'ı dışarı çıkardım. Masanın üzerindeki kâğıtlarda be tane alıp korumalara not yazdım. "Şirin ablanın yanına götürün, yazan bir not camın kenarında bekleyen korumaya verdim. Gerçi bu adam neden burada anlamadım da neyse.

Ayaz korumalarla gidince hemen camı kapattım. Kapıyı kırmakla tehdit eden mafiya bozuntusuna kapıyı açtığı gibi geri çekildim. Tam kapıya omuz atmaya hazırlanan Araf Bey doğruca yatağımın üzerine düştü. Yataktan kalktığı gibi öfkeyle soluyarak konuşmaya başladı.

"Nerede o bacaksız. Nasıl konuşması gerektiğini öğrenmesi lazım," diye bağırıp öfke dolu bakışlar atarken. Bir yandan da yatağın altına, kıyafet dolabına falan baktı.

"Nereye sakladın onu. Ama çocuk haklı, bir insanın saygısı kadına kızı bu kadar düşkün olursa çocuk ne yapsın."

Bir yandan bağırıp bir yandan da beni omuzlarımdan

sarsmayı da ihmal etmedi. Neden bu tepkiyi verdiğine dair en ufak fikrim olmadığı için mafiya bozuntusuna alık baktım. "Ne var lan. Ne istiyorsun küçücük çocuktan. Başlatma babanın şarap çanağına. Yeter buraya geleli yirmi dört saat olmadan çileden çıkardın beni. Konuşmayayım konuşmayayım diyor ama yok illa konuşturacaksın. Bir gün olmadan canımdan bezdirdin. Geri zekâlı ne biçim dayısın sen küçücük çocuğu nasıl korkutmuşsun. Resmen cehennemin ortasına seni direkt diye koymaları lazım. Hayvanat!" diye tüm sinirimle bağırarak istesem de sustum. Deli gibi konuşmak istesem de sustum. Belki de benim için en doğrusu susmamdı. Hep susmalıydım.

Araf Bey, Ayza'nın odada olmadığına kanaat getirince çıkıp gitti. Derin bir soluk alıp rahatlamaya çalıştım. Az önce yaşadıklarım çok garipti. Araf Bey yeğenini korumak için çok çaba sarf etse bile ne yapıp ne edip miniği korkutuyor. Büyük ihtimalle sürekli sinirli olmasından kaynaklanan bir durum. Ortalığın yatışması için birkaç dakika zaman tanıdıktan sonra odamdan çıkıp mutfığa ilerledim. Şirin abla öğlen yemeğinin bulaşıklarını makineye yerleştiriyordu. Yanına gidip elindeki bardağı aldım. Ben yaparım dercesinde tebessüm etmeyi de ihmal etmedim. "Sağolasın kızım," dedi yumuşak ve dinlendirici sesiyle. Mutfaktaki masaya ilerlediyip boş sandalyelerden birine oturdu. Ben de hızla bulaşıkları yerleştirdim. Sonra büyük bir bardağa soğuk bir su doldurup içtim. Yaşadığım olaylar dilimi damağıma kuruttu. İşim bitince Şirin ablanın karşısına oturdum. "Kızım istersen çocukların yanına git seni soruyorlardı," dedi. Çocukların yanına gitmek için ayaklandım. Nerede olduklarını bilmiyorum ama salona bakabilirim. "Kızım çocuklar salonun yanındaki odadalar," dedi benim sessiz sorumu duymuşcasına. Minnetle tebessüm ettim.

Mutfaktan çıktığım gibi merdivenlere yöneldim. Salonun yanındaki odanın kapısını tıklattım. Neticede salonun hem sağında hem solunda oda vardı. Şansıma ikisinin de kapısı kapalıydı. Kapıyı tıklatmam en mantıklı yoldu.

di. Ağabeyinin aksine açık kahverengi saçları vardı. Daha sevimli olması da diğer bir konuydu. Uzattığı elini sıkı memnun olduğumu göstermek adına gülümsedim. Tekrar yavaşça elini çekti. Birden mutfığa minik Ayaz geldi.

"Hey ne oluyor bakayım? Evin küçük yakışıklı prensi benim bir kere sen o zamanlar çoktan geçtin. Kocaman adamsın gelmiş küçük prens ayaklarına yatiyorsun. Ayaz boyundan posundan utan," dedi kızgın bakışlar atmaya çalışması onu daha komik yapıyordu. Bu çocuklar çok bilmiş, ettikleri laflar boylarından büyük. Yekta bir eliyle Ayaz'ın sarı saçlarını karıştırırken konuşmaya başladı.

"Sen sus karışma bakıyım dayının işlerine. Buldum böyle güzel bir kız iki dakika takılmama izin vermedin. Yürü git arabalarınla oyna, mekânı gerçek araba sürenlere bırak. Belki benimle akşam bir yerlere gelersin, sana nasıl araba kullandığımı gösteririm," dedi aynı yamuk gülüşüyle.

Ne zaman geldiğini anlamadığım bir yumruk Yekta'nın gözünün tam ortasına iniş yaptı. Hayretle kafamı çevirip yumruk atan kişiye baktım. Gözlerimi büyüttümüş şaşkınlığımı göstermeye çalışıyordum. Göz rengi koyulaşmış ikinci yumruğu atmaya hazırlanan Araf Bey'i görmeyi beklemiyordum elbette. Yekta ise yerde boylu boyunca uzanıp kaldı. Kim olursa olsun Araf Bey'le karşı karşıya gelmek istemezdi. Adam kardeşine bile acımadı. Sanki düşmanına vurur gibi vurdu kardeşine. Araf Bey sinirle soluyarak dişlerinin arasından konuşmaya başlayınca ben bile ürperdim.

"Senin beynini dağıtırm. Lan biz ne zamandan bu yana çalışanlara asılıyoruz, edebinle dur. Yoksa seni öldürürüm. Şerefsizlik yapma, zaten kızın sesi çıkmıyor. Bugüne kadar evin tüm çalışanlarını sen baştan çıkardın. Çocuklar ilk kez birine ısınmışken onun evden ayrılmasına neden olma," dedi gürleyen sert sesiyle.

"Aman be bir rahat yok sizden. Belki Eflin benim hayatımın kadını nereden biliyorsun? Benim derdim onu yatağa atmak vs. değil. Sadece tanışmak istemiştım. İyi niyetini

göstermek için," dedi ağabeyine inat konuşurken. Hızla yerden kalktı. Bir yandan da sessiz sessiz söyleniyordu.

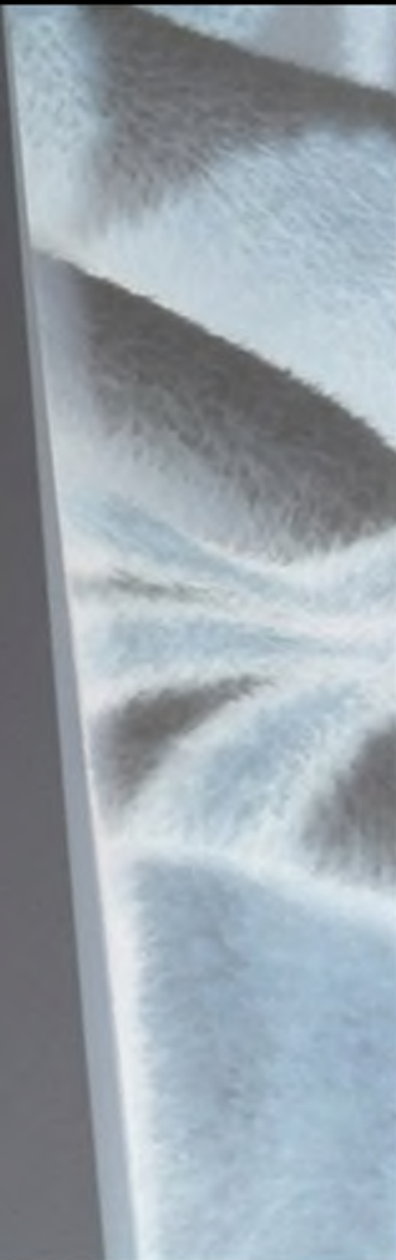
"Senin gelmişini geçmişini. Başlatma hayatına da kadının da. Git dışardan birilerini bul bağlanmak için. Benim hizmetçimi de rahat bırak," dedi soğuk mesafeli sesiyle.

"Bari bir kere öpseydim," diyen Yekta sırf ağabeyini sinir etmek için böyle davrandığını anladım. Anlaşılan ağabeyiyle uğraşmayı seviyordu. Bu adamın kesinlikle öfke problemi var. Tedavi olması gerekiyor. Bir olayı bu denli büyütme normal değil. Yekta tam ayağa kalkmıştı ki kendini tekrar yerde buldu. Araf Bey bir tane daha yumruk indirmişti. Hayır anlamıyorum derdiniz ne sizin? Şimdi onları ayırmaya kalksam temiz dayak yerim hiç gerek yok o tür kahramanlıklara. Canım kıymetli benim. Gerçi ayırmama da gerek kalmadı. Araf Bey geri çekildi. Yekta da sanki ağabeyinin vurmasına sevinmişcesine pis pis sırıtıyordu. Araf Bey öfkeyle soluyunca Ayaz'ı kucağıma aldığım gibi mutfaktan dışarı çıkardım. Ne olur ne olmaz çocuğa falan bir yumruk gelir, sonra suçlu ben olurum. "Oh olsun Yekta dayı benim sevgilime sarkmamayı öğren," dedi nispet yaparcasına. Bir de elini göğsüne sürüp aşağı yukarı hareket ettirdi canıma değsin dercesine.

"Lan çocuk yanına gelirim senin kemiklerini kırarım. Ablanla doğru konuş. Ne lan benim sizden çektiğim. Bu lafları hep senden öğreniyor. Dört yaşında çocuk ne anlar sevgiliden. Konuştuklarına dikkat et," diye kükreyince Ayaz korkudan ağlamaya başladı. Elbette ağlar, dört yaşında çocuk ne anlar sinirden ayıptan. Telaşla koştura koştura Şirin abla yanımıza geldi.

"Ne oldu yavrucuğum bir yerini mi acıttın?" diye sordu.

"Hayır Araf dayımı kızdırdım. O da yanına gidersem kemiklerini kırarım dedi. Şirin teyze, dayım beni cezalandırır mı? Arabalarımı elimden alır mı?" Hem ağladı hem sordu. Çocuk hâçbir şey yapmadan suçlu psikolojisine bu-



Elif Dural

Baba soran yok tabii, ben sıradan bir hizmetçi olarak patronumun dediğini yapmaktan başka işe yaramam. Her şey bir yana şimdiden evimi odamı kitaplığımı korkmadan kullanmayı özledim. Daha uyanır uyanmaz sırrımı ortaya çıkarıyordum. Aman maazallah babam işlerini halletmeden kimse bir şey öğrenmemeli. Daha çok dikkat etmeliyim.

3. Bölüm



Dikkatli bir şekilde merdivenleri inip giriş kata geldim. Az önce çıktığım mutfak bulduğum gibi önce kendimi mutfaktaki sandalyeye attım. Mutfak inceledim bir süre. Kapıdan girdikten sonra sağ tarafta bir baştan diğer başa kadar uzanan mutfak tezgâhı vardı. Mutfak dolapları siyah renkteydi. Ankastre mutfak olarak döşenmiş olması zengin ve gösterişli bir hava katmıştı. Mutfağın sol tarafında krem rengi mutfak masası vardı. Daha çok çalışanlar için hazırlanmış gibiydi. Ev sahipleri yemeklerini bir üst kattaki salonun yemek kısmında yedikleri için buradaki küçük masaya ihtiyaçları yoktu. Daldığım derin düşüncelerden karnımın guruldama sesiyle kendime geldim. Buzdolabından kahvaltılık çıkarıp masaya koydum. Birkaç lokma bir şey atıştırmaya başladım. Doyduğumu hissedince etrafı karıştırdım. Bulaşık makinesinde yeni yıkanmış olan tabak bardak çatal vs. artık ne bulduysam araştıra araştıra hepsini yerlerine kaldırdım. Tezgâhın üzerinde fazlalık olan şeyleri de gözden uzak bir yere kaldırdım. Geniş bir mutfak olsa da tezgâh üzerinde bulunan tek bir şey bile beni sıkıntıya sokardı. Bu da benim takıntım.

"Kalp çalmada üstüne yok. Evdekileri resmen fethettin. Özellikle de evin hanımlarının kalbini," dedi oyunbaz ve neşeli bir ses. Sesin sahibini tanımadığım için şaşkınlıkla arkamı döndüm.

"Biz tanışmadık bu arada ben Yekta, evin küçük yakışıklı prensi," dedi ukala sesiyle. Sağ elini saçlarının arasından geçirirken çarpık gülüşünü atmaya ihmal etmedi. Tıpkı ağabeyi gibi uzun boylu ve evet yakışıklıydı. Çikolata kahvesi gözleri ışık saçarken, gülüşü akıl çelen türden-

Ayza ve Ayaz'ın önüne meyve sularını bıraktım. Önce masada büyük bir sessizlik oldu. Sonra Ayza meyve suyunu içmeye başladı. Ayaz'ın meyve suyunu Araf Bey alıp bitirdim. Ağzım açık onu izledim. Bir de, "Bak fazla katmışsın ben az şekerli severim..." demez mi? Şaşkınlıkla ne yapacağımı şaşırdım. Bizim Bay Tehlike ukala çıktı iyi mi? Tövbe ya çatık deliye. Şirin abla Ayaz'ın önüne süt koydu. Anlaşılan Ayaz meyve suyu sevmiyor. Hiçbir şey yapmadan salondan çıktım. Ama kapıyı kapatmadım, nasıl olsa Şirin abla gelecek.

"Şirin Hanım siz benim içeceğimi nasıl içtiğimi bilirsiniz neden fazla bal kattınız," diye soran Araf Bey'in sesiyle kulaklarımı kabartıp içeriye dinlemeye başladım.

"Araf Bey meyve suyunuzu ben hazırladım," dedi mahcup çıkan sesiyle.

"Kim hazırladı o zaman?" sesi hem şaşkın hem memnuniyetsiz geliyordu.

"Eflin kızım hazırladı," dedi bir çırpıda.

"İyi de bu meyveleri kullanması gerektiğini nereden bildi? Evde bu meyvelerden farklı meyveler de var. Bu içecek özellikle hazırlanır bilirsin. Benim sabah içeceğimdir. Hatta işin esprili yani genellikle bizim aile dostları ya da benim arkadaş çevrem tarafından bilinir. Benim gibi birinin meyve suyu içmesi çok tartışılmıştı. İçeceği bu şekilde hazırlaması çok garip. Bir şey saklıyor olmasın," dedi şüpheli sesiyle.

Aptal kafam bazı konularda daha dikkatli olmam gerektirdi. Gerçi bu içecek sıradan meyvelerle yapılıyor. Amma abarttı. Ben nereden bileyim aynı meyve suyunu yapmayı bildiklerini. Hem anneannem kendi halinde bir kadın, eminim uydurmadır. Kesinlikle tesadüf. Ama gel bunu bizim mafya bozuntusuna anlat.

Araf Bey birden bire, "Bizi dinlediğini biliyorum gel ve durumu açıkla," dedi itiraz kabul etmeyen sesiyle. Bu adam ne kadar dikkatli. Nasıl anladıysa onları dinlediğimi nefes bile almadan duruyordum. Yavaşça salona doğru

ilerledim. Kapıdan içeri girdiğimde daha önce dikkatimi çekmeyen ama vereceğim cevabı merakla bekleyen insanlar olduğunu gördüm. Gerçekten geniş bir aile. Hepsinin kendince bir havası ve çekiciliği var. Masanın baş köşesinde büyük patron yani Yağız Bey, hemen sol tarafında siyah küt saçlı, orta yaşlarının sonunda bir kadın vardı. Muhtemelen Yağız Bey'in eşi Semra Hanım. Araf Bey'in yanında kızıl uzun saçları olan beyaz tenli ve gösterişli bir kadın vardı. Semra Hanım'ın yanında ise kahverengi saçlı her daim gülümseyen tahminen benden birkaç yaş büyük biri vardı. Çocuklar da hemen kızıl saçlı kadının yanında oturuyorlardı. Şirin abla nereden getirdiğini anlamadığım kâğıt ve kalem elime tutuşturunca hemen mazeretimi yazmaya başladım.

"Anneannemin yaptığı bir içecekti. Neredeyse bütün aile onun içeceğini bilirdi. Klasikleşmiştir yani. Annemin bu meyveler dışında pek çok meyveye alerjisi olduğu için hep aynı şekilde yapardı. Annem de her sabah kahvaltısında bana hazırlardı. Kısaca ailemden net şekilde hatırladığım tek şey bu meyve suyu. Gelişime iyi olduğu için çocuklara yapmak istemiştım."

Bilerek ayrıntı kullandım. Bu nedenle yalan söylediğimi anlamayacak. Annemin hiçbir şeye alerjisi yok ki. Ama köpekle dalaşmaktansa çalılı dolaşmak en iyisi.

"Şimdilik öyle olsun bakalım. Gözüm üzerinde bilesin," dedi uyarıcı bir sesle. Gözlerine direkt bakmaya korktuğumdan başka yere bakıyordum. Hızla kafamı 'anladım' dercesine sallayıp salondan çıktım. Kendime inanmakta zorluk çekiyorum resmen, ilk günden ilk dakikadan insanların şüphelenmelerine sebep oldum. Bir de konuşsam, yemin ediyorum önce işkence eder sonra cesedimi kör kuyulara atar. Bence Kağan'a teşekkür etmeliyim. İlk başta beni konuşmamaya zorladığı için kızsam da onun haklı olduğunu gördüm. Konuşuyor olsaydım yalan söyleyemezdim sesim titrerdi. Tabii bir de işin Yağız Bey tarafı var. Tutturmuş doktor diye, ya ben konuşmadığım için mutluydum.

döndürüp hızla üzerimi giyinip yatağın köşesinde arkam dönük bir şekilde oturan minik kızın yanına gittim. Elleri tutup odadan çıkardım. Bir üst kata çıktığımda seslerin geldiği tarafa doğru ilerledim.

Bu eve dair bir şey bilmediğim için sesleri takip etmek iyi bir yoldu. Büyük bir kapının önünde geldim. Kapıyı yavaşça tıklattım. 'Gir' komutu ile içeri girdik. Ayza, "Dede ciğim!" diye bağırıp doğruca siyah gür saçları olan, saçları ile uyum sağlayan siyah gözlü, aşağı yukarı elli-altmış yaşları civarında olan bir beyin boynuna sarıldı.

"Neredeymiş benim minik prensesim," dedi yumuşak ve gür sesiyle. Tahminen evin en büyük ferdiydi. Ayza sevimli sevimli gülümseyip konuşmaya başladı.

"Dede biliyor musun bu gece hiç kabus görmedim. Ağlayarak da uyanmadım. Ablam benim yanımdayken annem aklıma geliyor ama mutlu olduğumuz günler. Hem bu abla annemle aynı kokuyor. Ama hiç sesini duymadım. Annem bana her gece masal okurdu ama ablam benimle hiç konuşmadı dede. Belki sesi de annemle benziyordu. Ben ablamın sesini duymak istiyorum," dedi muğlak bir şekilde ayaklarını yere vurarken. Gözlerini kocaman açık yavru kedi bakışı atıyordu.

Birden, "Neden torunumla konuşmuyorsun?" diye bağırma sesiyle olduğum yerde sıçradım. Bu ev bildiğin tımarhane. Bir tane akıllı insan olmaz mı? Ben yine cevap vermeyince büyük patron sinirden kızarmaya başladı. Derin nefesler alsa bile sakinleşmesine etkisi olmuyordu. "Konuşsana lan," diye bağırması ile benim sınırimi zorlasa da sesimi çıkartmadım. Direnmeye devam ettim. Araf Bey birden konuşmaya dahil oldu.

"Baba Eflin konuşmıyor. 2004 yılında ailesi ile kaza geçirmiş. Kazada hem ailesini hem de konuşma yeteneğini kaybetmiş," dedi.

"Tamam sen aşağı in Şirin Hanım'a yardım et," dedi büyük patron.

Eh emir büyük yerden olunca kafamı tamam anlamın-

da sallayıp hızla arkamı dönüp salondan çıktım. Kapıyı kapatmadan önce duyduğum, "Hemen hastalığın tedavisi için bir doktor bulun. Tedaviye bir an önce başlansın. Ben torunlarımı mutlu görmek istiyorum," diyen ses tonundan anladığım kadıyla bu emri büyük patron verdi. Doktor tedaviye gelince bakalım başıma neler gelecek? Anlaşılan benim sessizlik oyunum uzun sürmeyecek. Yavaş adımlarla tabak ve kaşık sesinin geldiği yöne doğru ilerledim. Şirin ablayı mutfakta öğlen yemeğini yerken buldum. Masanın üzerindeki minik not kâğıtlarından birini alıp, "Neden uyandırmadınız?" yazdım. Kâğıdı Şirin ablanın önüne bıraktım.

"Canım benim, neden olacak? Ayza anne ve babasının öldürüldüğünü öğrendiği zamandan bu yana hiç uyku düzeni yoktu. Her gece toplansan iki saat anca uyur. Bütün gece Yağız Bey, - büyük patron- Araf Bey ve Semra Hanım, senin odanın önünde beklediler Ayza uyanırsa diye ama uyanmaması tüm evi şaşkına uğrattı. Bir ara Ayza'nın ölmüş olabileceğini bile düşündüler. Araf Bey odaya girdi. Sonra peşinde tüm aile içeri girdi. Sen, Ayza'ya sımsıkı sarılmışsın. Ayza bir ara uykusunda gülmeye başladı. Böyle minik kıkırdamalar. Yağız Bey, 'İkisini de rahatsız etmeyin kendileri uyanmadan kimse uyandırmayın,' dedi. Bu nedenle senin fazladan uyumana kızmazlar. Sen de bu gibi durumları kafana takma. Ayza'nın iyi olması için istediğini yapabilirsin," dedi yumuşak ve sakinleştirici sesiyle. Ben de kafamı tamam anlamında salladım.

Dolaptan iki bardak aldım. Meyvelikten çıkardığım portakal, mandalina, elma, nar, yaban mersini, ahududu ve biraz da balla doping meyve suyunu hazırlamaya başladım. Ninem hep bana bu karışımı yapardı. Gelişime çok faydalı. Anneme de anneannem yaparmış. Meyve suyunun yapımı bittikten sonra bardaklara doldurdum. Şirin abla şaşkınlıkla yaptığı meyve suyuna bakıyordu. Umursamadan bardakları aldığım gibi doğru salona gittim. Kapıyı tıklatıp beklemeye başladım. "Gir!" sesi ile birlikte içeri girdim.



"Sen Ayza'nın dediklerini duymadım mı? Buraya gelen dadılar genelde beni baştan çıkarmaya çalışmaktan çocukları unutuyorlar. Ben daha önce senin gibi bir kızla karşılaşmadım. İlk dakikada Ayza'nın kalbini çaldın. Umarım Ayaz da seni sever. Konuşabiliyor olman çocuklar için iyi olurdu evet. Ama onların öğretmenden çok bir arkadaşına, ahlaya ihtiyaçları var. Bir süre bizimlesin minik kedi," dedi çözemediğim ifadesiyle.

Tam bu sırada elinde ayıcığıyla Ayza içeri girdi, bir yandan da hıçkırarak ağlıyordu. Telaşlı bakışlarını Ayza'ya çevirdim hızla. Araf Bey endişeyle, "Kim ağlattı seni hemen söyle," dedi.

Ayza ağlamaya devam ederken, "Ayaz, ablamla kalma- ma izin vermedi. Başkasının yanında kalamazsın dedi. Bir de bana bağırdı," dedikten sonra içini çeke çeke ağlamaya devam etti. Bu sırada sinirli mavi gözleri ile minik bir çocuk içeri girdi. Elinde de maket arabasıyla televizyon reklamlarından fırlamış gibi bir hali vardı. "Ben sana kalman için izin vermedim. Hemen odana tanımadığın birinin yanında yatmana izin veremem. Beni dinle. Sonra kötü olur," dedi sinirli ifadesiyle. Ayza, "Ya dayı şuna bir şey söyle bana karışmasın. Sen izin verdin," dedi gözyaşlarının ardından. "Ben varken sana karışmak düşmez küçük bey. Şimdi doğru odana dönüyorsun," dedi kararlı ve ciddi bir şekilde. "Dayı sen karışma, bu benimle kardeşim arasında," dedi umursamaz ve bilmiş bir şekilde. Çocuk resmen büyümüş de küçülmüş.

Ayaz'ı kucağıma alıp doğruca yatağa götürüp bıraktım. Bana şaşkın bakışlar atarken hiç beklemediği bir anda başladım gıdıklamaya. Tabii kahkahaları odaya doldu. Ayza, "Ya kıskanıyorum ama ben de geleceğim," dedikten sonra yatağa geldi. Ben iki yaramazı gıdıklamaya devam ettim bir süre. İkisnin kahkahaları muhteşem bir müzikmişcesine odada yankılanmaya devam etti.

Araf Bey, "Bu kadar eğlence yeter herkes yataklarına," dedi itiraz kabul etmeyen sesiyle.

"Dayı ben de bu ablayla yatabilir miyim? Lütfen," dedi yalvarırcasına.

"Hayır küçük bey cezasınız, Ayza'yı ağlatmaman gerektiğini sana söylemiştim. Hem de defalarca. Şimdi doğru odana hem iki kadının yanında istesen de yatamazsın izin vermem," dedi ciddiyetle.

"Of dayı of sen hep Ayza'nın istediğini yap zaten," diye sitem etti dayısına.

Araf Bey ve Ayaz odadan çıktıktan sonra Ayza'yı yatağa yatırdım. Işığı kapatıp ben de yanına yattım. Ayza bana sımsıkı sarıldı. "Biliyor musun bu odaya seni kovmak için gelmişim. Ama seni görünce senin gitmeni istemedim. Çünkü sen anneme çok benziyorsun, saçların gözlerin bana annemi hatırlatıyor. Biliyor musun annem ve babamı öldürdüler. Dayım, Ayaz'la bana tatile gittiklerini söylemişti. Ama onlar bizi almadan hiçbir yere gitmezler. Senden önceki dadım bana annemle babamın öldükten sonraki fotoğraflarını gösterdi. Dayıma söyledim, çok sinirlendi. O kadına ne yaptığını bilmiyorum, umrumda da değil. Gitme olur mu? Annemi özledikçe sana bakarım olmaz mı," dedi muhtaç sesiyle.

Bu kıza nasıl hayır denir ki. Cevap olarak Ayza'ya daha sıkı sarıldım. "Teşekkür ederim," dedi minnetle. Geçen on dakika sonra Ayza'nın düzenli nefesleriyle uyuduğunu anladım. Yoruca bir günün ardından kendimi uykuya teslim ettim. Bakalım yarın tüm aile ile tanışınca başıma ne gelecek.

Sabah minik öpücüklerle uyandım. Karşımda gülücükler saçan bir kız görmeyi beklemiyordum elbette. Uyku sersemliğiyle şaşkın şaşkın bakıyordum kıza. Ben neredeyim be diye düşünürken zaman kalmadan çalışmaya geldiğim Ateş Malikânesi'nde olduğunu hatırladım. Saat öğlen on ikiyi gösteriyordu. İşte ben şimdi kesin kovuldum. Panikle yataktan kalkıp dolabımın karşısına geçtim ama içi boş. Tabii ya ben daha valizimi yerleştirmedim ki. Valizimin başına geçip siyah kot ve siyah t-shirt aldım. Ayza'yı arkasına

resme baktı. "Güzel çizmişsin. Bu resmi çerçeveletip salona asalım. Hadi prenses ders zamanı," dedi Ayza'ya bakarak.

"Ya ama dayı ben ablamla resim çizmek istiyorum," diye mızızlanmaya başladı.

"İtiraz yok. Önce ödevlerini yapacaksın. Sonra yemeğini yiyeceksin. En son ablanın yanına gelebilirsin. Şimdi marş marş," dedi itiraz kabul etmeyen otorite sesiyle.

"Ablacığım dayımın dediğini yapmazsam sinirlenir. Şimdi gidiyorum ama yemekten sonra yanına geleceğim," dedi yanağına minik bir öpücük kondurduktan sonra hопlaya zıplaya odadan çıktı.

"Elin Hanım, yarın sabah ilk işimiz sözleşmeyi imzalamak olsun. Ayza'nın sizi sevmesi büyük şans. Çok seçici bir çocuk. Yarın anlaşma şartlarını konuşuruz," dedi otoriter ve güçlü çıkan sesiyle. Tamam anlamında kafamı aşağı yukarı salladım. Ne yapalım vazgeçmek için çok geç. Bay Tehlike başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Hemen ardından da kapıyı kapatmıştı. Büyük bir 'oh' çekmek istesem bile sesim duyulur korkusuna ağzımı açmadım. Ayza ile çizdiğimiz resimleri çekmecenin üzerine bıraktım. Tekrar yatar konumuna döndüm. Saat akşam sekiz buçukta kapım tıklandı.

Yattığım yerden doğrulup oturur konuma geçtikten sonra içeri Şirin abla girdi. Elinde yuvarlak bir tepsi vardı. "Kızım ilk günden rahatsız olma diye odana getirdim yemeğini ama yarın bana eşlik edeceksin karışmam sonra," dedi kocaman gülümsemesiyle. Ben de tebessümle karşılık verdim ona. Şirin abla çalışma masasının üzerine tepsiyi bırakıp odadan çıktı.

Yatak cam kenarında duruyor, ayak ucunda dolap bulunuyordu. Odanın diğer köşesinde ise çalışma masası ve tek kişilik koltuk vardı. Çalışma masasının bulunduğu yere gidip tek kişilik koltuğu masanın önüne çekip oturdum. Lezzetli görünen çorbadan bir kaşık alıp mideme indirdim. Pilav salata derken karnımı tamamen doyurdum. Tepsiyi mutfığa götürmeye niyetlensem de nerede oldu-

ğunu bilmediğim için bu fikirden vazgeçtim. Daha ilk günden insanların gözüne batmak istemiyorum. Çalışan mıyım ev sahibi miyim belli değil. Gerçi Bay Tehlike bugün çalışmasın demiş ama koskoca kadının bana hizmet etmesi de pek hoşuma gitmiyor. Hatta hiç hoşuma gitmiyor.

Tam bavulumu yerleştirmeye niyetlenmişim ki Ayza kapıyı tıklatmadan odaya girdi.

"Abla hadi oyun oynayalım, dayımdan izin aldım," dedi neşeyle elinde tuttuğu bebekleri sallayarak. Tebessüm edip yatağa yönlendirdim. Ayza ile birlikte birkaç saat yatağın içinde oyun oynadık ama bana sürekli sorular sordu. Tabii ben de cevap veremedim. Hal böyle olunca kırıgırı baktı bana. Biz farkında olmadan Araf Bey odaya girmiş ve bizi izlemeye başlamış. Kafamı çevirdiğimden kapının kenarından bize olan bakışlarını gördüm. İstemedim de olsa toparlandım.

"Küçük Hanım yatma zamanı. Geç oldu," dedi bana bakmadan. Ayza dayısını es geçip bakışlarını bana çevirdi.

"Abla rahatsız olmazsan ben seninle yatabilir miyim?" diye sordu hevesli sesiyle.

Dayısının dediklerini duymazdan gelip tüm ilgisini bana vermişti... Hemen Araf Bey'e baktım izin veriyor musunuz anlamında.

"Eğer rahatsız olmazsan yanında yatsın. Bence sakınca-sı olmaz," dedi sıradan tekdüze bir sesle. Ben de Ayza'ya gülümsedim olur dercesine.

"Heyo ben hemen geceliğimi giyip geliyorum," dedi neşeyle koşurturnaya başladı. Ve hızla odadan çıktı. Elime bir not kâğıdı alıp,

"Ben konuşmıyorum. Biliyorum, bu durumun farkında olarak gelmişim. İşler sonra beklediğinden farklı gelişti. Çocuklar için eğitici, verimli bir dadı olamam, onlar için birkaç dil bilen eğitici bir dadı bulmanız gerekmez mi? Ayza sürekli benimle konuşmaya çalıştı ama ben cevap veremedim. Bu onun kalbini kırıyor..." yazdım. Araf Bey'in yanına gidip kâğıdı gösterdim.

mutfakta yeriz," dedikten sonra yavaş adımlarla odadan çıktı. Şimdi koskoca odada yalnız başıma kaldım. Yavaş adımlarla yatağın köşesine oturdum. Ah doğru tahmin etmişim. Görüldüğü kadar yumuşak ve rahat. Yumuşak yatağın kucasına attım kendimi. Şirin abla bileklerini temizledikten sonra ağrının azaldığını bariz şekilde fark ettim. Telefonum olsa indirdiğim kitapları okuyup zaman geçirirdim. İlk maaşımı bir telefon alayım da zamanımı böyle geçireyim. Gerçi boş zamanım olacak mı? Çocuklarla daha tanışmadım, çok yaramaz olabilirler. Bu da benim boş zamanımın olmayacağı anlamına gelir.

Bugün benim için ilginç farklı bir gün oldu. Dahası acı dolu bir gün. Şu an kara kara ne yapacağımı düşünüyorum. Ya Bay Tehlike'nin ailesi de canıyse ben ne yaparım o zaman? En iyisi burada hizmetçi olduğumu unutmayıp bana verilen görevleri yapmak. Hem yapmam gereken de bu. Hiç beklemediğim, düşüncelerle boğuştuğum bir anda kapım çaldı. Hemen yataktan doğrulup kapıya doğru ilerledim. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açtım. Karşımda minik bir kız görmeyi beklemiyordum. Bu minik kız sarışın, masmavi gözleri ile sevimliğin sözlük anlamı gibiydi.

"Merhaba, ben Ayza. Araf dayım dedi ki sen artık benim ve Ayaz'ın arkadaşı olacaktı. Araf dayıma küstüğün için konuşmama oyunu oynuyormuşsun. Ama bana küsme tamam mı? Ben senin istediğin oyunu oynarım, hem seni de üzmem," dedi sevimli bir şekilde.

O kadar tatlı şirin bir şey ki insanı en mutsuz anında gülümsetiyor. Küçük meleğe kocaman gülümsedim. Küçük meleğin dediğinden anladığım kadarıyla benim patronum Bay Tehlike, bu şirin hanıma konuşamadığını söylemek yerine bu durumu oyun haline getirmiş. Patronum o kadar da umursamaz değilmiş. Minik yeğeninin duygularını önemsiyor.

Ayza yanıma gelip bacaklarıma sarıldı, kucasına alıp yatağa bıraktım. Yatağın yanındaki çekmecenin üzerinde

bulunan kâğıt ve kalem alıp Ayza'nın yanına oturdum. Bir kâğıtla kalem de ona verdim, başladım Ayza'nın resmini çizmeye. Yaptığım şeye bakıp, "Sen benim resmimi çiziyorsun," dedi, heyecanla gözleri büyümüştü. Mavi gözlerini bu denli net görmek güzel bir görüntüydü. Kafamı evet anlamında salladım. "O zaman ben de senin resmini çizerim," dedi hevesli bir sesle.

Birbirimize bakarak resimlerimizi çizerken bir anda odanın kapısı açıldı. Kafamı kaldırmadan çizime devam ettim. "Ne yapıyorsunuz burada?" diye sert tepkiyle konuşan tabii ki bugünkü Bay Tehlikeydi. Ayza, "Dayı kör müsün? Resim çiziyoruz, sesini yükseltme lütfen. Dikkatimizi dağıtıyorsun," dedi bilmiş bilmiş. Bir yandan da dudaklarını büzüp kalemı yanağına yaslamış bilmişlik taşıyordu. Kabul etmek gerekirse şekerden tatlı...

"Küçük Hanım dayına bilmişlik taslama. Ayrıca sana bir sorum var, bu ablayı sevdin mi? Normalde eve gelen genç hizmetçileri sevmez yanlarına yaklaşmazdın. Şimdi ne değişti?" diye sordu. Meraklı ve ilgili hali gözümde kaymamıştı.

"Dayı bu abla beni yanından kovmadı. Benim resmimi bile yapıyor baksana, beni ne güzel çizdi. Hem bu abla çok güzel, makyajlı gezmiyor. Diğer hizmetçiler senin yanında iken, bu abla benim yanımda. Bu abla hiç gitmesin hep bizimle olsun tamam mı? Hem siz de barışın ablam benimle konuşsun, sesini duymak istiyorum," dedi istekle dayısına bakarken.

Seni bilmiş cadı. Ben burada toplansa en fazla dört ay kalmayı planlarken gelmiş hiç gitmesin diyor. Allahım sen bana sabır ver.

"Merak etme prenses, külkedisi istese de hiçbir yere gidemez. Çünkü burada kalmak için bana söz verdi. En azından bir süre daha bizimle kalacak," dedi hızla. "Oh be bir an gidecek sandım," dedi elini göğsünün üzerine koyarken derin bir nefes aldı. Büyümüş de küçülmüş cadı seni.

Manyak mafya birkaç adımda yanıma gelip çizdiğim

ye başladım. Geri kalan yol boyunca etrafı izledim. Belki de bir umut aradım; yaşadıklarımı yaşamamış olmak için. Ama çok geç. Çoktan Araf Ateş'in himayesi altına girdim. Eh birkaç aylık bir iş sözleşmesi yapsak ben de başımdaki deritten kurtulurum. Sonra herkes kendi yoluna. Arabada düşüncelerimle baş başa kaldım.

Araf Bey üzerine basa basa, "Yalan istemiyorum," dedi. Ben de inat gibi her adımında yalan söylüyordum. Her şey bir yana yalanlarım ortaya çıkarsa ben biterim. Sonumu düşünemiyordum bile. Her ne kadar vazgeçmek istesem bile burada çalışmaktan başka şansım yok ki. Birkaç ay dayanmalıyım. Sessiz ve bunaltıcı yolculuğun sonunda Ateş Malikânesi'ne tekrar giriş yaptık. Tuna Bey benden önce ayaklanıp kapıyı açtı. Ondan hemen sonra da ben indim arabadan. Evin kapısını çalmamla elli yaşlarının ortalarında hafif tombik kadını görmem bir oldu. Beni kolumdan tuttuğu gibi giriş kattaki odaya getirdi. Oda kırmızı ve krem rengi yoğunluklu döşenmişti. Bir çalışan için normal, benim için küçük bir odaydı ama en azından bana ait bir odaydı. Bir yatak, çalışma masası, tek kişilik koltuk ve iki kaplı küçük bir dolap bulunuyordu. Oda küçük bile olsa ihtiyacım olacak her şey vardı. Eşyalar kaliteli ve kullanışlı gözüküyordu. Şöyle bir düşündüm, dün neredeydim bugün neredeyim? Önceden en büyük derdim üniversite sınavını kazanmak iken şimdi nerede, ne yapıyorum? Yapabilecek pek bir şey yok başa gelen çekilir deyip bu durumu kabullenmek istemiyordum. Ama baş kaldıran tarafım burada pek işe yaramayacağı için o tarafımı susturmaya çalıştım. Burası sorun çıkarabileceğim bir yer değil. Patronum, vicdansız, acımasız, kendini beğenmiş mafya bozuntusunun teki. Evet mafya. Hem de soğuk kanlı bir katil olduğuna kalıbımı basarım. Sanırım burada tek anlaşıcağım kişi bu abla olsa gerek. Onun da benim gibi sessiz sakin bir kişiliği var.

Beni odaya getiren abla bana bakıp konuşmaya başladı. "Hoş geldin güzel kızım. Duyduğuma göre Ayza ile

Ayza'ya bakıcılık yapacakmışın. Seni bazı konularda uyarlamak istiyorum. Yavrucağım kaçmaya kalkma, Araf Bey bu tür davranışlardan haz etmez. Gerçi kendi isteğiyle buradasın ama belli olmaz hayatın ne getireceği. Burada kalmak istemesen bile sözleşme bitmeden gitmene izin vermezler. Bu nedenle iyi düşün karar ver. Ben on beş yaşından itibaren burada çalışıyorum. Daha Ateş ailesinin elinden kurtulanını görmedim. Araf Bey'in istediğini yaparsan bunun faydasını göreceksin hem de fazlasıyla. Evin etrafında genel olarak on beş tane koruma var. Tabii bazı durumlarda sayısı artabiliyor. Bazen de azalabiliyor. Dışarıdaki korumalarla pek irtibata geçme. Araf Bey çalışanları arasında özel ilişki istemez. Diğer bir konu ise cinayetler... Ben burada kaç cinayet gördüm bir bilsen. Sana diyeceğim tek şey şu, duy ve duymamazlıktan gel. Gör ve görmemezlikten gel. Hayatınla ilgili sorun olmaması için üç maymunu oynat. Korumalar konuşurken duydum, zavallı kızım küçük yaşta aileni, sesini kaybetmişsin. Hiç akrabası olmadığı için yetimhanelerde büyümüşsün. Yavrum, sen artık benim kızım sayılırsın. Ben sana her konuda yardım ederim. Başın sıkışırsa bana gel. Her zaman yardım ederim," dedi içten sevecen gülümsemesiyle.

"Bu arada kızım bavulun dolabın yanında. Araf Bey 'bugün çalışmasın dirlensin yarın iş başı yapar' dedi. Sen beni bekle bileklerini temizlemek için birkaç şey alıp geliyorum," dedi ve odadan hızla çıktı.

Yaklaşık beş dakika sonra geldiğinde dezenfekte edici ilaç ve yara bandı vardı. Bileklerime ilacı döktüğünde elimde olmadan gerildim. Bileklerime yara bandını yapıştırdıktan sonra dalgın dalgın baktı yüzüme. Yaşlılığın getirdiği çizgiler vardı yüzünde. Sevgi dolu bakışlarıyla insanın içini ısıtıyordu.

"Bu arada kızım ben Şirin. Hay Allah en başta söyleyeceğini en sonda söyledim," dedi kendi söylediğine gülerken. Sonra devam etti konuşmasına, "Kızım kıyafetlerini yerleştir, güzelce dinlen. Akşam yemeğini birlikte

alık bakıyordum. Benden tepki göremeyen Araf Ateş tekrar konuşmaya başladı.

"Cesaretini sevdim. Ama ufak bir yalanda gazabına uğrarsın. Uyarmadı deme,"

Hızla devam etti sözlerine, bu sefer bakışları benim üzerinde değil korumanın üzerindeydi.

"Tuna, bu kadını Şirin Hanım'ın yanına götür. Bir oda ayarlayın, yeni çalışanımız," dedikten sonra buz mavimsi gözlerini gözlerime dikti.

"Senin konuşmaman işime yarayacak. Kimseye benimle ilgili bir şey söyleyemezsin. Bu benim için bir numaralı özelliğin oldu. Bir de minik yaramazlarla anlaşırın iş anlaşmamızı yaparız. Kendini kolla davranışlarına dikkat et. Artık benimlesin külkedisi."

2. Bölüm



Hayatımın değişmesine etken olacak en büyük adımı atmış bulunmaktayım. Ateş Malikânesi'nde çalışmaya başladım. Tamam, kendi isteğimle gelsem de kendi isteğimle çalışmayı kabul etmedim. Buraya gelmeden önce aklımda 'patronumla nasıl anlaşacağım' 'bana nasıl davranacağı' soruları vardı. Nasıl anlaşacağımızı anlamış oldum. Patronumun istediği olacak. Muhtemelen hakkımda araştırma yapacaktır ama kuzenimi incir çekirdeği kadar minik bile olsa tanırıyorsa benimle ilgili pek çok bilgiyi dosyadaki bilgilere göre düzenlemiştir. Eh yaş tahtaya basmaz, beni de tehlikeye atmaz.

Patronumun söylediklerinden sonra bakışlarım Tuna Bey'e kaydı. "Hanımefendi önden buyrun," dedi nazik bir tavırla ama hiç inandırıcı değildi. Ben bu evde çok dayanmam, hemen konuşurum. Bir kere ben bu umursamaz adamın yaptıklarına dayanmam isyan ederim bir gün. O zaman da belama bulurum. Hem ne dedi o bana külkedisi dedi değil mi? Sensin kedi diyeceğim ama mübarek adam benim iki katım. Boy desen bir doksandan az değildir. Ben bu halimle yanında kız kardeşi gibi duruyorum. Kedi deyip sinirlendirirsem başedemem de onunla. Az önce benden daha güçlü olduğunu dört tane iğneyle kanıtladı daha ne olsun. Patronuma attığım soğuk bakışlardan, bana yaptıklarından sonra sıcak davranmam.

Tuna Bey'in gösterdiği arabaya doğru ilerlemeye başladım. Büyük, gri renkli arabanın arkasındaki koltuklardan birine bindim. Tuna Bey de gelip karşımdaki koltuğa oturdu. Araba ilerlerken Tuna Bey bana peçete uzattı. Minnetle kabul edip bileklerimdeki kan lekelerinin silme-

Ellerimi tutan korumalar gerçeği öğrenince bileklerimdeki iğneleri çıkardılar. Sadece dört tane iğne bile dağılmama neden oldu. Gerçi en hassas noktalara batırılmış olmama acı oranını arttırıyordu. Boğazımdaki yumru sebebiyle yutkunamadım. Bileklerimin bırakılmasıyla hızla kendime doğru çektim. Sanırım özel ilaçlı iğneler. Zaman geçtikçe bileklerimin ağrısından bu sonucu çıkardım.

"Tuna, kızı dışarı çıkar," dedi net ve kararlı sesiyle. Orta boylu ama kalıplı esmer bir adam tam önüme geldi, benim dışarı çıkmam için eliyle kapıyı gösterdi. Ağlamam hâlâ devam ediyordu ama hicirıklarım durmuştu. "Hanımefendi lütfen önden buyurun," dedi boğuk ve tuhaf. Aklıma bu adamın hiç konuşmaması gerektiği fikri üşüştü. Adamın bir kez daha konuşmasını göze alamadım ve zorla oturtulduğum yerden kalkıp çıkışa doğru ilerledim. Benim dışarı çıkmamla dışarda bulunan korumalar kendilerine çekidüzen verdi. Muhtemelen patronlarının çıktığını düşündüler. Arkamdan gelen koruma beni kulübeden iyice uzaklaştırdı. Korkudan belki bilmiyorum ama geri dönüp kulübeye bakamadım. Dakikalar sonra iki el silah sesi duyuldu. Böyle durumlarda konuşamamak ne kadar kötü. Hemen ardından açılan kapının gıcırdama sesiyle istemeden döndüm arkamı. Korkudan titriyordum resmen. O manyak az önce birini mi öldürdü? Belki de iki kişiyi. İki el ateş edildi çünkü. Heybetli iri gövdesi sinirli yüz hatları ile girdi görüş alanıma. Sanki az önce bir insanın canını yaktı gibi rahattı.

Bu adamı anlamak gerçekten zor olacak. Bir insanın canına kıyıp hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor. Yok böyle dava. Tamam, acımasız olabilirsin de bu kadar sana bile fazla. Kısaca etrafa göz attı. Gözleri beni bulunca bakışlarını sabitleyip bana doğru gelmeye başladı. Nefesimi tutup beklemeye başladım. Acaba şimdi ne olacak? Allah bilir ne yapacak bana. Korkudan kalbim ağzımda atıyordu. Hâlâ nefes almaya devam ettiğimden emin değilim. Tam karşı-

ma gelince durdu. Aramızda yarım metre mesafe olması bile ondan gelen soğuk havayı engellemiyordu.

"Az önce sana yaşattıklarım, sana özel olan bir şey değildi. Odamdan sınırsız çıkan kimi görsem bu şekilde davranırım. Aklının alamayacağı şeyler yaşadım. Evimin içine odama bomba yerleştirmeye çalışan birini bile yakaladım. Bu tür konularda iltimas gösteremiyorum. Korumam gereken bir ailem var. Beni anladığını umuyorum," dedi duygusuz sesiyle.

"Pislik!," deyip tokat atasım geldi. Elbette yapmadım. Bu adam sinirlendirmeye gelmez. Ben herhangi bir tepki göstermeden gözlerinin içine bakmaya devam edince tekrar konuşmaya başladı.

"Benim ne kadar acımasız olduğum hakkında az çok fikir sahibi olmuşsundur. Hâlâ benimle çalışmak istiyor musun?" diye sordu net bir şekilde. Sanırım bu adam benimle alay ediyor. Onunla çalışacağıma köprü altında yatmayı yeğlerim. Hiç düşünmeden hayır anlamında başımı sağ sola saldı.

"Ah siz gençler düşünmeden karar vermekte üstünüze yok. Beni iyi dinle, en ufak yalanını yakalarsam az önce yaşadıklarının misli misli fazlasını yaşatırım. Beni anladın mı?"

Anlama güçlüğü mü çekiyor. Onunla çalışmak istemediğimi belirttiğim halde ne bu laflar. Tekrar hayır anlamında kafa salladım. Bu sefer mutluluktan yoksun bir sırtmayla konuşmaya başladı.

"Ben hiçbir zaman hayırı cevap olarak kabul etmem. Benim için evet ve belki cevaptır. Her iki durumda da benimle çalışacaksın. Hayır, yanlış anlama seni bırakmamda bir sorun yok. Yani gidebileceğin bir yer olsaydı gitmene izin verirdim. Benimle ilgili bazı şeylerin farkına vardım evet ama sana inanan çok az insan olur. İnananlar da beni karşılarına almak istemez."

Ağlamam dursa da bir yandan da burnumu çekiyordum. Bana posta koyan adama tepki göstereceğime alık



tarafıta ise balta girmemiş orman var. Sık ağaçların olduğu bölüm kendimi huzurlu hissetmemi sağlarken, aynı zamanda da korkutuyor. Korumanın beni yönlendirmesi ile üç katlı büyük bir evin önünde durdum. Koruma yarım- dan ayrılmadan benim için zile basıp benimle beklemeye başladı, neden beklediğini anlamasam da tepki göstermedim. İçerden kimse gelmeyince koruma cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açıp geçmem için yol gösterdi.

"Araf Bey şu anda evde değil. Konuşabileceğiniz kimse yok. Size Araf Bey'in odasına kadar eşlik edeyim. Kendisi gelene kadar orada beklersiniz," dedi. Kafayı aşağı yukarı sallayıp önden geçtim. Koruma da hemen ardından içeri geçti. Gitmem gereken yolu göstermek amacıyla önüme geçip ilerlemeye başladı. Benim üzerimdeki eskitilmiş kot ve salaş beyaz tişörtle buraya ait olmadığım ortadaydı. Ayaklarımdaki ayakkabıların zeminde çıkardığı ses daha da gerilmeme sebep oldu. Önümdeki kişi merdivenleri çıkmaya başlayınca valizimi merdivenlerin kenarına bırakıp önümdeki kişiyi takip etmeye devam ettim. Evin ikinci katında bulunan odaya yönelen koruma ile birlikte ben de içeri girdim. Çalışma odası için fazla kasvetli bir havası vardı. Koruma eliyle masanın önünde bulunan koltuklardan birine oturmamı işaret etti. Bana gösterilen masanın önündeki tekli siyah koltuğa oturdum.

"Siz burada bekleyin. Ben alt katta olacağım. Araf Bey geldiğinde buraya gelmesini sağlarım," dedikten sonra odadan çıktı. Koruma çıktıktan sonra derin bir nefes aldım. Fazlasıyla stresliyim, korkuyorum. Hazır burada yalnız bir şekilde otururken, çantadan kuzenimin hazırladığı dosyayı çıkarttım. Kırmızı dosyadaki bilgileri bir kez daha okumaya karar verdim. Öyle ya da böyle yarım saat geçmişti ve gelen kimse olmamıştı. Oturduğum yerden kalkıp korumaya patronunun ne zaman geleceğini sormaya karar verdim. Tam kapıyı açıp dışarı çıkacaktım ki biriyle çarpıştım. Kafamı kaldırıp kim olduğuna bakacağım anda kolumdan tutulduğum gibi sürüklenmeye başladım. İş-

temesem de beni sürükleyen kişiyi incelemeye başladım. Simsiyah saçlarının şekli bile ben tehlikeliyim diye haykırıyordu. Hızlı ve seri hareketleri ile korkum adım adım artıyordu. Kesinlikle bu adam konuşmam gereken adamdı ama beni dinlemiyor ki. Neden burada olduğumu bile sormadan kolumdan tuttuğu gibi sürüklemeye başladı.

Bay Tehlike kapıyı sinirle açıp direkt dışarı çıktı. Beni de peşinden sürüklemeyi ihmal etmedi. Bay Tehlike'yi gören korumalar yanına gelip başlarını eğdiler. "Arabamı getirin!" diye emir verdi sert sesiyle. Koruma verilen emri yerine getirmek için hızla uzaklaştı yanımdan. Fırsat bu fırsat neden burada olduğumu anlatmaya çalışayım derken dosyanın yukarıdaki odada kaldığı gerçeği geldi aklıma. Birkaç dakika kadar kısa bir süre sonra siyah son model bir araba önümüzde durunca, mavi gözlü dev beni arabanın içine doğru fırlattı. Hemen yanıma yerleşince panikle ne yapacağımı bilemedim. Bu sırada araba hızla hareket etmeye başlayınca çırpınmadan duramadım. Bir yandan da konuşmadan çalışmak için geldiğimi nasıl anlatacağımı düşünüyordum.

Ben tam kendimi toparlayıp neden geldiğimi anlatacakken araba durdu ve beni dışarı çıkardılar. Orman yolu boyunca ilerleyip yerleşik hayattan uzak bir bölgeye gelmişiz. Burada ne yapacağız bilmiyorum ama içimde tarifi mümkün olmayan bir korku var. Ve içimden bir ses başımın büyük bir derte olduğunu söylüyor. Eski bir kulübenin önüne gelmiştik. Kulübenin etrafında pek çok iyi giyimli adam vardı. Tüm heybeti ile Bay Tehlike hışımla çıktı arabadan. Benim bir şey söylememe fırsat vermeden kulübeye doğru karga tulumba götürüldüm. Önden giden bir adam kulübenin kapısını hızla açıp içeri girdi. Tabii peşinden de beni içeri soktular. İçerideki demir sandalyeye doğru sertçe fırlatıldım.

Yaşadıklarımın şaşkınlığıyla dilim tutulmuştu. Yok arkadaş benim acilen bu adama derdimi anlatmam lazım. Bay Tehlike tüm soğuk davranışlarla önümde durdu. Ko-



kıyordu. Bu mesaj kendini beş saniye içinde yok edecektir bilgini.”

Ne yani saf gibi kâğıdın yok olacağına inanmamı mı bekliyor, daha neler. Defterin sayfasını çevirdim notun devamını gördüm.

“Sen kâğıdın yok olmasını bekleyecek kadar saf, iyi niyetlisin. Hemen kâğıdı yırt at. Hatıra saklayayım falan deme, beni sinir etme.”

Şimdi yanıldın canım kuzenim, o kadar saf değilim. İşte eski hayatımdaki son not. Kâğıdı hemen minik parçalara ayırdım. Garsonun getirdiği poğaçamı ve portakal suyunu afiyetle yemeğe başladım. Yemek yerken bir yandan da etrafı izliyordum. Yemeğimi yedikten sonra garsona parasını ödedim. Yavaş adımlarla pastaneden çıktım. Eli me gazetenin iş ilanı bölümünü aldım. Bir taksiye binip gazetede ki ilanın olduğu yere gitmek istediğimi söyledim. Taksici bana, Ateş Malikânesi’ne gidemeyeceğini söyledi ve beni kibarca taksiden kovdu. Sevgilisi tarafından terk edilmiş gibi ortada kaldım. Yapacak bir şey yok. Otobüs duraklarının olduğu kısma gittim. Amcalardan birine adrese en yakın otobüs seferini sordum. Adam bir bana bir de elimdeki adrese baktı, sonra bana binmem gereken otobüsün numarasını söyledi. Amcanın yüzündeki acıma ifadesi beni ürkütse de fikrimden caymadım.

Bana gösterilen otobüsün yanına gidip arkadaki koltuklardan birine oturdum. Yaklaşık bir saatlik otobüs yolculuğundan sonra yol kenarındaki sokak numarasını görüp inmem gerektiğini anladım. Çünkü otobüs bu sokaktan sonra güzergâhını değiştirecekmiş ama düz yoluna devam etmesi gerekirken neden uzun yoldan gittiğini anlamadım. Aslında bir şey tahmin ediyordum ama umarım düşündüğüm şey değildir. Normalde malikâneye daha iki sokak var ama güzergâhın değişmesi nedeniyle erken indim. Şimdi geri kalan yola yürüyerek devam edeceğim. Orman yolunu andıran çevresinde hayat belirlisi olmayan engebeli yolda ilerlemeye başladım. Toz toprak derken belli bariz

üzerimdeki kayafetleri kirlettim. Bir de sanki kesin kabul edilecek gibi valizle gidiyorum. Onun ağırlığı da eklenince uzun bir yürüyüş yapmış oldum.

Yirmi beş dakikalık yürüyüşün sonunda etrafı en az iki metre duvarlarla çevrilmiş bir alan gördüm. İçimde bir korku filizlendi. Giderek daha da büyüyüp devasa boyut almak üzereydi. Kesinlikle burası düşündüğüm ev. Onun evi. Her ne olursa olsun geri dönmeyeceğim, en azından şansımı denemiş olurum. Attığım her adımda kalbimin hızı da artmaya başladı. Ya bu işi beceremesem kim bilir başıma neler gelecek? Ne kadar korkarsam korkayım bu dönemde bu paraya iş bulunmaz. Bu nedenle şansımı denemek zorundayım. Biraz yürüyüp devasa siyah demir kapıya yaklaşılmaya başladım. Kapının üzerinde büyük harflerle "ATEŞ MALİKANESİ" yazıyordu. Yeni hayatım bana bir adım uzaktaydı. Kapı bana ben kapıya bakıyorum.

Derin bir nefes aldıktan sonra altın olduğuna emin olduğum zile bastım. Beklemeye başladım. Ne gelen vardı giden, kapının önünde evsizler gibi bekliyorum, sorun şu ki zaten evsizim. En sonunda kapıyı yumruklamaya başladım, nereye kadar kibar olacaksam. Kapıyı açan olmayınca ben de kapıyı hafifçe itip açtım. Demek ki neymiş? Her şeyde kibar olmamak gerekiymiş. Kızarlarsa, 'İki saattir kapıyı açamadınız' derim. Aslında diyemem ama yazarım.

İçeri adımımı atmamla çam yarmasından hallice iki koruma önüme geçti. "Hanımefendi burası özel mülk, bu şekilde elinizi kolunuzu sallaya sallaya içeri giremezsiniz," dedi sarışın olanı. Hemen kafede yazdığım not kâğıtlarından en öndekini alıp sarışın korumaya gösterdim. "İş görüşmesi için gelmiştim" yazan kâğıt korumada şok etkisi yaratmışçasına olduğu yerde kaldı. Hemen kendini toparlayıp, "Ben eve kadar size eşlik edeyim," dedi şaşkınlıkla. Kafamı tamam anlamında salladım.

Koruma önden ben arkadan devasa bahçede başladık ilerlemeye. Bahçenin sağ tarafında çocuk oyun alanı yapılmış; kaydırak, salıncak, kum havuzu, çocuk havuzu vs. Sol



kısmı karpıladı beni. Ağır ve güvenle attığım adımlarımla kırmızı sandalyelerden birine oturdum. Önce Kağan'ın bana verdiği belgeleri incelemek zorundayım, çünkü çalışmak için gittiğim yerde yalanımı ortaya çıkarmamam gerek. li. En azından Kağan bana öyle söyledi. Hiç ummadığım bir anda tam her şey yoluna girdi derken kendimi tek başıma dışarda buldum. Şu an için yapacak pek bir şey olmasa da çalışabilirim. Belgeleri çantamdan çıkardım. Kırmızı dosyayı masanın üzerine koydum. Yeni hayatımın olduğu dosyayı açtım ve okumaya başladım.

İSİM-SOYİSİM: EFLİN KUZEY

YAŞ: 18

ÖĞRENİM DURUMU: LİSE MEZUNU

MEDENİ HALİ: BEKÂR

ÖZ GEÇMİŞ: 2004 yılında yaşadığı trafik kazasında ailesini kaybetti. Ailesinden geriye hiç kimse kalmadı. Kazadan sonra Eflin konuşma yetisini kaybetti. Yemek yapmasını, temizlik yapmasını insanlara nasıl davranması gerektiğini biliyor. Üniversite sınavına geçen yıl giremediği için bu yıl tekrar sınava girmek istiyor. Sekiz yaşında yetimhaneye verildi. On sekiz yaşında geldiğinde yetimhane'den ayrılıp hayatına devam etmek istedi.

Yaktım çıranı Kağan, ne demek konuşma yetisini kaybetti? Ben şimdi hiç kimse ile konuşamayacak mıyım? O zaman derdimi nasıl anlatacağım? Demek bu nedenle elimde not defteri-kalem tutuşturdum. Pis hain. Benim belgeleri değiştiremeyeceğini biliyor, buna rağmen yaptı. Ben konuşmadan nasıl yaşayacağım. Sen bittin Kağan, seni elimde geçirdiğim an ölüm fermanını imzalayacağım.

Dosyanın devamında kaza belgeleri, ölüm belgeleri, benim konuşmama sebebimin doktor onaylı raporu, okuduğum okullar, diplomalarım vs. derken nereden baksan on sayfa var. Elbette hepsi sahte; ailem hayatta, ben konuşabiliyorum; kaza hiç yaşanmadı. Üniversite sınavına da girdim. Belgelerde gerçek olan tek şey benim ismim. Soy ismim bile sahte. Telefonumu elimden aldıkları için Kağan'ı arayıp öfkemi kusamam. Sadece hattım yanımda, o

da sorun yaşarsam aramam için. Eski yaşantıma ait her şey şu anda geride kaldı. Her ne kadar geride kalmasını istemesem bile. Gelen garsona, poğaça ve portakal suyu sipariş verdim. Şu anda saat öğleden sonra iki olduğu için rahatım, yapabileceğim işleri bulup görüşmeye gitmem lazım. Gazeteyi açıp ilanlara göz gezdirdim. Daha ilk dakikada gözümün bir ilan takıldı

"ATEŞ MALİKANE'sine yardımcı eleman aranıyor. İş başvurusuna gelmek isteyenlerde aranan özellikler; Kadın olması, yemek yapabilmesi, çocuklarla anlaşabilmesi, işe devam süresince ATEŞ MALİKANE'sinde yatılı çalışmayı kabul etmesi gerekir. Aynı zamanda devamlı çalışmayı kabul etmesi gerekmektedir. Aylık ücret: 6.000 TL."

Kesin bu işe uygun birini bulmuşlardır. Böyle işi kim kaçırır ki? Ama eğer çalışan buldularsa neden ilan bugünün gazetesinde yer alıyor. İçimde yükselen heyecan kanımın damarlarımda hızlı akmasına sebep olurken kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Hemen görüşmeye gitmem gerekiyor. Arayıp görüşmeye geleceğimi müsait olup olmadıklarına sorsam; telefonum yok. Onu da geçtim ben konuşamıyorum ki, yani artık konuşamıyorum. Kağan'ın son anda bana verdiği not defterini çıkardım. Maksat konuşmadığım için kâğıda iş başvurusu için geldiğimi vs. yazmak. Not defteri kalındı, bu da benim çok kâğıda ihtiyacım olduğunu göstermek için özel alınmış. Hani sözde konuşamıyorum ya. Not defteri kırmızı renkliydi. Defterin kapağını kaldırdığımda ilk sayfasındaki not dikkatimi çekti.

"Canım kuzenim sen bu satırları okurken ben katıla katıla gülüyor olacağım. Gel gelelim artık konuşamayan bir kızsın. Sırf benim başımın etini yediğin için sana ders vermek amacıyla kurulmuş bir düzen. En azından konuşamama özelliğini kaybetmiş olman. Şakayı bir yere bırakırsak sen insanlara yalan söyleyemeyecek kadar iyi olduğun için bu yalanı uydurdum. Yani senin iyiliğin için. Hiç kimseye çaktırmamaya bak seni hepimiz çok seviyoruz. Senin hayatta kalman için bizden uzaklaşman gere-

1. Bölüm



Dışarıda avare avare dolanıyordum. Her adım sanki beni geçmişimden üzüntülerimden uzaklaştırıyordu. Biliyorum, dönüş yok. En azından bir süreliğine.

Havanın serinliğini tüm hücrelerimde hissediyordum. Tenha sokakta attığım adımlar gerilmeme sebep olsa bile başımı dik tutmaya özen gösterdim. Ailesinden ayrılmış bir kumru misali yalnızım. Sorunlarımın çözümü olacak bir çıkar yol bulmalıyım. 'Ne yapabilirim ki, elimden ne gelir?' gibi düşünceler beynimi yormaktan başka bir işe yaramıyor. Bu şekilde düşündükçe kalbimde bir ağırlık hissediyorum. Biliyorum zor ama imkânsız değil. Başıma gelenleri benden başka yaşayanlar da vardır.

Bugün yaşadıklarım aklıma süzüldü birden. Daha eve girmeden dışarı çıkardılar beni. Hiçbir şey açıklamadan, ne yaşayacağımı umursamadan. Elime tutuşturulan belgelerden ve valizimden başka hiçbir şey yok yanımda, cebimdeki iki yüz lira hariç. Büyük bir şehirde bu para beni ne kadar idare eder ki. Yemek, barınak derken ben biterim. En iyisi yarını beklemeden bu günden iş aramaya başlamak, yoksa köprü altında yatmaya bile başlarım.

Yürümeye devam ettim, ta ki önüme bir büfe çıkana kadar. Büfeye gidip elime gelen ilk gazeteyi aldım. Büfedeki kır saçlı amcaya parayı verdim. Adam bana baygın bakışlar atarken 'Sen nereden çıktın' dercesine gözlerini devirdi. Yavaş hareketlerle para üzerini verdi. Para üzerini alıp yürümeye devam ettim.

Elimdeki gazete umudumdu benim. Sıkı sıkı tuttum onu. Gazetenin elimdeki varlığı bile güven veriyordu. Güzel bir iş bulup hayatıma devam edebilirdim. Gazetemi de alıp bir pastaneye girdim. Pastaneye girdiğimde yoğun kahve ko-

MAFYA'NIN HİZMETÇİSİ

ELİF DİRİL



"Yeni hayatına merhaba de artık,
benimlesin külkedisi"

POSTİGA

2.
BASKI